

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A POISON IN MY VEINS NOVEL

SOME DESIRES
CAN'T BE
CONTROLLED.

COMPULSION

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA EDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

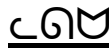
<https://t.me/cevirigilleryorum>

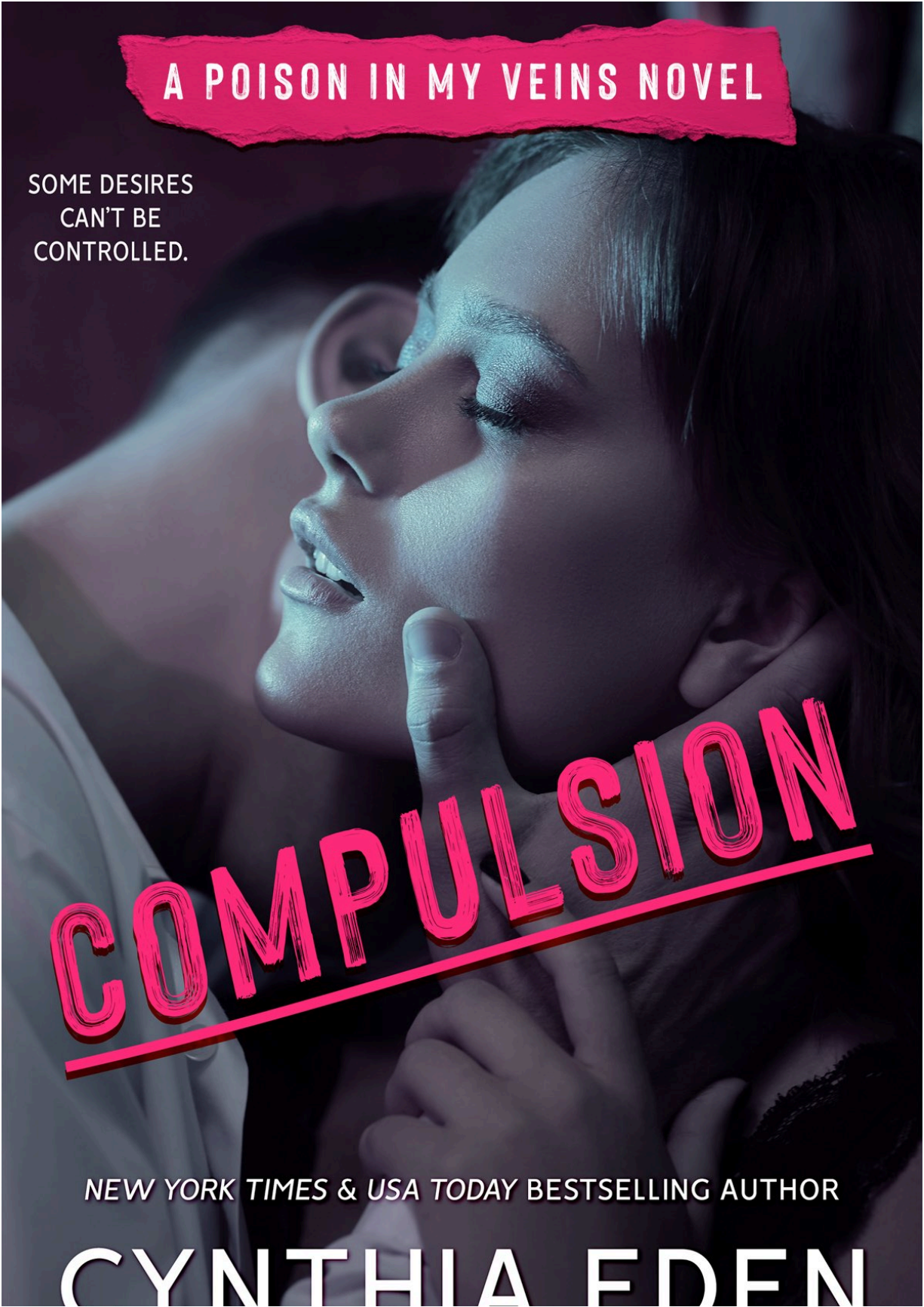
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

A POISON IN MY VEINS NOVEL

SOME DESIRES
CAN'T BE
CONTROLLED.

COMPULSION

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA EDEN

Bir seri katilin ininde elleri birbirine kelepçelenmiş halde uyanırlar... Bu, hayallerindeki tatlı tanışma sahnesine hiç benzemez. Ama zaten hayalleri genellikle kabus olur, bu yüzden...

Lily Gallo katilleri tanıyor. Sonuçta, seri katiller onun uzmanlık alanı. Ünlü bir seri katilin kızı ve hayatını bu acımasız yırtıcıları incelemeye adanmış. Ve son zamanlarda, seri katillerin çocuklarını araştırıyor. Tıpkı kendisi gibi olan başkalarını arıyor. Araştırması onu münzevi milyarder Atlas Bennett'in hayatına soktu. Defalarca görüşme talebini reddetmişti. Babasının acımasız izinden gidiyor olabileceğinden şüphelenmişti. Ama şimdi...

İkisi de kapana kısılmış durumda ve hayatta kalmak için birbirlerine güvenmek zorundalar.

Atlas, güzel ve sinir bozucu Lily'ye kelepçelenmiş halde uyandığında inanamaz. Kadın, onun sapık babası kadar vahşi olduğunu düşünür, ancak gerçekte ne gibi karanlık sırlar sakladığından habersizdir. Şimdilik öncelikleri kaçmaktır. Ama o cehennemden kurtulduklarında, Lily onun olacaktır. Ona uzak durması konusunda uyarıda bulunmuştu. Şimdi ise çok geçtir. Kaderi mühürlenmiştir.

İkisinin de peşinde bir katil var. Hayatta kalabilmek için birbirlerine güvenmek zorundalar. Ayrıca birbirlerine çok, çok yakın durmak zorundalar...

Atlas, Lily'ye karşı verdiği tepkinin normal olmadığını biliyor. Hissettiği şehvet çok güçlü, çok tüketici, ama Lily, Atlas'ın dünyadan saklamaya çalıştığı içindeki ilkel karanlığı ortaya çıkarıyor. Bu karanlığa ihtiyacı olacak çünkü bir katil onu ve Lily'yi avlıyor... Seri katillerin çocuklarını öldürmeye kararlı bir avcı. Masumiyet ve suçluluk önemli değil. Sadece

hayatta kalmak önemli. Katil, Lily'nin araştırmasını ortaya çıkardı ve avını takip etmek için kullanıyor. Her geçen gün, Lily'ye olan saplantısı da giderek artıyor.

Av olmak onun planlarında yoktu.

Lily'nin annesi, modern zamanların en kötü şöhretli kadın seri katilidir ve annesi tehlikeli özelliklerinin birçoğunu Lily'ye aktarmıştır. Lily çaresiz bir kurban olmak istemez, ancak peşindeki katili tuzağa düşürecektir. Ayrıca Atlas'a yakın duracaktır çünkü onun birçok sır sakladığını bilmektedir. Gayet haklı. Onun da sırları var. Atlas, hayatı boyunca bastırmaya çalıştığı bir yanını harekete geçiriyor. Vahşi, yasak ve tehlikeli, karşı koyamayacağı bir sevgili. Onun için mükemmel bir partner olabilir... tabii ki, onun hakkında tamamen yanılıyorsa.

Çünkü bazı insanlar karanlığı taşır, bazı insanlar günahları taşır... ve bazı canavarların geldiğini asla göremezsiniz, ta ki çok geç olana kadar.

Yazarın Notu: Tehlike, yoğun tutku ve her şeyi silip süpürecek bir aşka bağlı iki sevgili... O, sahiplenici, tehlikeli ve öldürmeye hazır. O ise metodik, kontrollü ve gerçek benliğini gizlemeye çalışan biri. Bir araya geldiklerinde dünyaları değişecek, şehvetleri onları tüketecek ve ya mükemmel bir ekip olacaklar... ya da yeryüzünde yürüyen en şeytani çift olacaklar. Ah, eğlenceli zamanlar geliyor.

Zorlama

"Damarlarımda Zehir" Romanı Kitap 1

Cynthia Eden

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik kasıtlı değildir ve tamamen tesadüfün sonucudur. Bu öyküdeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından yayınlanmıştır.

Telif hakkı © 2026 Cindy Roussos'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya bölümler dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu çalışmanın hiçbir bölümü yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınlı ilgili herhangi bir sorunuz, yorumunuz veya sorunuz varsa lütfen info@hocuspocuspublishing.com adresinden bizimle iletişime geçin.

*Karanlıktan korkmayın.
Karanlığın senden korkmasını sağla.*

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Epilog 1

Epilog 2

Cynthia'dan Kısa Bir Bakış

Yazarın Notu

Cynthia Eden'in Diğer Kitapları

Yazar Hakkında

Önsöz

JULIA TUTWILER KADINLAR HAPİSHANESİ
Wetumpka, Alabama

Sekiz ay önce...

“Hapishane sıkıcı. Uzun zamandır kimseyi öldürme fırsatım olmadı.” Magnolia Calhoun, küçük masada otururken, ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde tek bir kırıksıklık bile olmadan uzun ve umutsuz bir iç çekişle konuştu.

Lily yerinde kıpırdandı. Sandalyenin dengesiz ayakları onu önce ileri sonra geri sallıyordu. "Bu komik bir şaka değil, Anne." Sağda duran, her hareketini izleyen, her kelimesini duyan ve şüphesiz her kelimesini müdüre bildirmeyi amaçlayan gardiyana hızlıca bir bakış attı.

"Kim şaka yapıyor?" diye yanıtladı Magnolia.

Lily bir kaşını kaldırdı.

Annesinin bakışları gardiyana kaydı. "Ha, doğru. Şaka yapıyorum. Ben." Bir elini kaldırıp gardiyana doğru salladı. "Merhaba, yakışıklı."

Annesi her fırsatta yakışıklı bir adamla flört ederdi. Adam kendisinden otuz yaş küçük olsa ne fark ederdi ki? Magnolia sayıları umursamıyordu.

O da yaşam ya da ölüm konusunda pek umursamıyordu.

Hiç kimsenin hayatı onun için önemli değildi.

Ve gerçekten de uzun zamandır kimseyi öldürmemişti. Magnolia'nın on iki adamı öldürmekten hapisteye olduğunu düşünürsek, zor zamanlar geçiriyor olmalıydı. Magnolia için öldürmek, dünyanın en iyi uyuşturucusundan alınan bir haz gibiydi. Bu haz, coşku verici bir keyif sağlıyordu.

En az on iki adamı öldürdü. Ama daha fazlasının olduğunu biliyorum. Polisler, federal yetkililer ve savcı bunu kanıtlayamadı.

“Solgun görünüyorsun Lily,” diye azarladı Magnolia birden. Tipik bir anne gibi konuşuyordu. Ama onun hakkında asla tipik bir şey olmazdı. “Yeterince D vitamini alıyor musun? Yeterince zamanını dışarıda geçiriyor musun? Yeterince protein yiyor musun? Yeterince su içiyor musun?” Gülümsedi. “Bunların hepsinin çok önemli olduğunu duydum. Bu hayati şeylerden daha fazlasına ihtiyacım var.” Gardiyana doğru kasıtlı bir bakış attı. “Gardiyana bunu anladığından emin ol, Jesse? Ona daha fazla dışarıda zaman geçirmem gerektiğini söyle. Eminim Lawrence bana yardımcı olacaktır. Çok sıcak bir ilişkimiz var.”

Lily, annesinin gardiyanla birlikte olmadığını içtenlikle umuyordu.

Magnolia ona göz kırptı.

Kahretsin, muhtemelen onunla yatıyor.

“Yine bir evlilik teklifi aldım.” Magnolia ellerini tekrar önünde kavuşturdu. Magnolia hiçbir zaman sinirli hareketler yapan biri olmamıştı. Tamamen kontrollüydü. Her küçük kıpırtısı özenle planlanmıştı. “Biliyorsun, kötü adamlara sadece kadınlar aşık olmuyor. Kırık bir şeyin tamir edilebileceğini düşünenler sadece kadınlar değil. Bunun sadece bize özgü olduğunu düşünmek çok klişe.”

Bu gerçekten ilginçti. Annesi daha önce hiç kendisinden "bozuk" diye bahsetmemişti. "Ne zamandan beri tamir edilmeye ihtiyacın var?"

Annesinin sıcak, yavaş gülümsemesi yüzüne yayıldı, koyu gözlerini aydınlattı. Onu sıcak ve cana yakın gösterdi. Güzel. Büyleyici.

Magnolia on altı yaşından beri erkekleri büyülemeyi başarıyordu.

O da onları o kadar zamandır öldürüyordu.

“Elbette, asla,” diye itiraz etti Magnolia. “Ama insanlar denediğinde çok eğlenceli oluyor.” Müzikal bir kahkaha koptu. Magnolia'nın her şeyi büyüleyiciydi. Her zaman da öyle olmuştu. Kahkahası insanları kendine çekiyordu. Gülümsemesi ise onların da karşılık olarak gülümsemelerini sağlıyordu.

O, sizi içine çekmeye hazır, sonra da yavaş yavaş öldürmeye çalışan insansı bir Venüs sinekkapanıydı.

Ve benim de tıpkı kendisi gibi olmamı istiyor.

“Aslında her birkaç günde bir evlilik teklifi alıyorum. Özellikle biri çok ısrarcı. Louisiana'lı bir doktor.” Yavaşça başını salladı. “Belki de teklifini kabul ederim. Burada çok sıkıldım... Dış dünyadan gelen mektuplar benim başlıca eğlence kaynağım. Çok fazla mektup alıyorum. Bunlardan bahsetmiş miydin?”

Annesinin her hafta düzinelerce mektup aldığından emindi. “Louisiana'dan gelen doktor, geçmişteki tüm sevgililerinizin sizin tarafınızdan öldürüldüğünü anlıyor mu?”

“Elbette.” Göz kırptı. “Onun bana çekici gelmesinin bir kısmı da bu. Bazı insanlar tehlikeye yaklaşmayı sever. Bu onları heyecanlandırır. Kötülüğün verdiği heyecan sarhoş edici olabilir.”

Lily'nin tüyleri diken diken oldu. “Senin kötü biri olmadığını sanıyordum. O adamların hepsinin başına gelenleri hak ettiğini söylediğini sanıyordum.” Bu, Magnolia'nın ceza duruşmasında iddia ettiği şeydi. Ölümcül iğne yerine ömür boyu hapis cezası almaya çalışmıştı.

Tüm bu açıklamalar ona hiçbir fayda sağlamamıştı. Sonunda idam cezasına çarptırılmıştı.

Karar henüz temyiz aşamasında. Çok, çok uzun bir temyiz süreci. Annesi yakın zamanda ölmeyecek.

“Benden mi bahsediyoruz?” Magnolia öne eğildi. “Yoksa senden mi bahsediyoruz?” Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir anne kızının hayatını takip etmeyi sever. Bu çok doğal.”

İlişkilerinde doğal olan hiçbir şey yoktu.

Magnolia'nın yüz hatları hafifçe gerildi. “Şu saçma araştırmanı bir kenara bıraktın mı?”

“Teşekkür ederim anne,” diye yanıtladı Lily. “Hayat boyu yaptığın işin gülünç olarak nitelendirilmesi her zaman hoş bir şey.”

“Seri katillerin çocukları.” Magnolia'nın burun delikleri genişledi. “Onları bulmanıza gerek yok. O canavarlara yaklaşmanıza gerek yok—” Ama sözünü kesti çünkü...

Ben de o canavarlardan biriyim. Lily, annesinin devam etmesini beklerken gözlerini kasten kocaman açtı. Ancak Magnolia tekrar konuşmadı, bu yüzden Lily sordu: “Canavarlardan bahsediyordun, değil mi?”

“Sen onlara benzemiyorsun.” Burnunu çekti.

“Onları tanımıyorsun.” Lily de tanımıyordu. Kimse tanımıyordu. Sorun buydu. Ve potansiyel de. Hayatlarının derinliklerine inmek istiyordu. Onları harekete geçiren şeyin ne olduğunu görmek istiyordu. Davranışsal ve psikolojik dünyanın en büyük bilmecesi bu değil miydi? Doğuştan mı, yetiştirilme tarzından mı? Hangisi daha güçlü olurdu?

Ya da seri katillerin çocukları söz konusu olduğunda...

Doğuştan mı, yetiştirilme tarzından mı... Anne babanızın ne tür insanlar olduğunu biliyor muydunuz? Sizi kendilerine benzetmeye mi çalıştılar? Yoksa sizi tamamen farklı birine dönüştürmeye mi çalıştılar?

Annesi, “Tehlikeli olanları arıyorsun,” diye uyardı. “Bu senin için sorun yaratacak.”

Aradığı kişi hakkında annesiyle konuşmamıştı. Hayatı hakkında annesiyle nadiren konuşurdu. Hele ki işi hakkında hiç konuşmazdı. Ama her zaman olduğu gibi, Magnolia onu şok iyi tanıyordu.

“Çitlerle çevrili evleri ve mutlu bebekleri olanlarla konuşmak istemezsiniz. İçlerinde kötölük gizlenmiş olanları arıyorsunuz. Çağrıya kulak verenleri. Kanı sevenleri. Onları uçurumun kenarına iten ya da itecek olan şeyin ne olduğunu anlamaya şalışıyorsunuz.”

Muhafız biraz daha yaklaştı.

Lily yüz ifadesinin değişmemesine özen gösterdi. Ama sırtından, kürek kemiklerinin arasından süzülen teri hissedebiliyordu. Alabama'daki yüksek güvenliklı hapishanenin küçük ziyaret odası şok, şok sıcağıtı.

Öte yandan, hapishanenin tamamı bir cehennem çukuru gibiydi, bu yüzden sıcak olması da normaldi. Aşırı kalabalık, insanlık dışıydı; geğmişte o kadar şok dava ağıılmıştı ki, federal yetkililer gelip kendi yönetim standartlarını belirlemek zorunda kalmışlardı.

Ancak Magnolia, ömrünün geri kalanını Julia Tutwiler Kadın Hapishanesinde geğireceğini öğrendiğinde öfkelenmek yerine... memnun görünüyordu.

Sanki bu hiç sorunlu değilmiş gibi.

Anne, ne planlıyorsun?

Ve Magnolia, neredeyse en başından beri gardiyan Lawrence ile arkadaş olmaya özen göstermişti.

Annesi de "Tüh tüh tüh" dercesine, dilini birkaç kez şıklatarak, "Seni tanıyorum, tatlı kızım." dedi.

O, çocuk olmaktan şok uzaktı. Ya da tatlı olmaktan da. Magnolia bu geręeđi kesinleştirmişti.

“Katillerle konuşmak istiyorsun—anne babalarının izinden gidenlerle. Kötölüğu bulmak istiyorsun. Kökünü kazımak istiyorsun.” Annesinin başı yana eğildi. “Benim izimden gitmeye bu kadar şok özendiğin için mi?

Sevgilim, karanlık seni çağırıyor mu?" Ve elini uzattı, sanki Lily'ye dokunacakmış gibi.

Lily, sallanan sandalyesinde geriye doğru savruldu. "Canavarları durdurmaya çalışıyorum, onlardan biri olmaya değil." Bu konuşma bitmişti. Ayağa kalktı. "Hoşça kal, Anne." Nefes alışverişinin çok zor olduğunu fark ederek arkasını döndü. Bir kez daha annesinin onu etkilemesine izin vermişti. Daha akıllı davranmalıydı. Lily'nin artık bir sürü diploması olsa da, Magnolia hâlâ manipölasyon konusunda uzmandı. Bazı insanlar doğuştan yetenekliydi.

Diğerleri ise lanetlenmişti.

"Geri dönecek misin?" diye sordu Magnolia, sesi güneş gibi sıcaktı.

Lily omzunun üzerinden baktı. "Her zaman öyle yapmıyor muyum?"

"Evet. Çünkü sen çok iyi, görevine bağlı bir kızsın."

"Beni öldürmeye kalkışacak kadar iyi miydin? Hikayelerde öyle yazmıyor mu?" Bazen Lily, ağzına ve boğazına sokulan tüpün acısını hâlâ hissedebildiğine yemin ederdi. Uyuşturmaya vakit olmadığı için tahriş olmuş ve yanmıştı.

Annesinin yüz ifadesi neredeyse çatlayacaktı. Neredeyse. Gözlerinde gerçek bir duygu parıltısı belirdi. "Bu bir hataydı."

Lily hafifçe iç çekti. "Pekala." Başını salladı. "Bir dahaki sefere görüşürüz." Başını kapıya doğru çevirdi. Bir adım ileri attı.

"Lily!" Gerçek bir endişe. Gerçek bir duygu.

Lily bir kez daha arkasına baktı. Annesinin ayakta olduğunu görünce şaşırdı. Magnolia'nın elleri masanın üzerine sertçe vurmuştu.

Annesi onu, "Onlar senin gibi olmayacaklar," diye uyardı. "Seni bütünleyen parçaları bir araya getirebilecek ve içindeki duyguları anlamayı sağlayabilecek birini bulamayacaksın."

Başını salladı. "Aradığım şey bu değil." Masum insanlar zarar görmeden önce kötülüğü durdurmak istiyorum.

“Sana zarar verecekler. Seni kullanacaklar. İçindeki tüm iyiliği yok edecekler.”

Bu sefer gülme sırası Lily'deydi. "Anne, bana hep 'İçimde hiç iyilik yok' diyen sen değil miydin?" Bunun üzerine annesinin yanından ayrıldı. Ziyaret odasından çıktı. Uzun, dar koridordan aşağı yürüdü. Gardiyanların yanından geçti. Parmaklıkların yanından geçti. Bağırان ve laf atan diğer mahkumların yanından geçti ve yoluna devam etti.

Bir ayağı diğerinin önüne koyarak.

Her zaman yaptığı gibi.

Lily devam etti. Sonuçta yapması gereken bir iş vardı. Bekleyen bir araştırma.

Seri katillerin yetişkin çocuklarıyla tanışacaktı. Onlarla konuşacaktı. Onları anlayacaktı. Ve eğer karanlığa çok fazla kayanları bulursa...

Peki, onları durdurması gerekecekti.

Öyle ya da böyle.

Sonuçta ben annemin kızıyım.

Birinci Bölüm

GÜNÜMÜZ

"Hayat memat meselesiyle karşı karşıyayız ve gözlerinizi açmanız inanılmaz derecede yardımcı olurdu."

Kadın sesi—alçak, boğuk—onu saran karanlığın içinden süzülüyordu. Bu sesi bir şekilde beğenmişti. Hoştu. Sıcaktı. Seksiydi.

Bileğinden bir şey çekiyordu. Israrlı bir çekişti bu.

"Gözümün önünde bağırsakların dışarı deşilmesini izlemek istemiyorum."

Evet, gerçekten güzel bir ses. Ancak... ses tonuna pürüzlü bir tını karışmıştı. Ve az önce "bağırsakları dışarı çıkarılmış" mı dedi?

"Tekrar tekrar bıçaklanmandan korkuyorum. Benim de bıçaklanmamdan. Bu yüzden, ciddi söylüyorum, bana bir iyilik yap ve gözlerini aç. Şimdi!" Keskin bir emir. "Çünkü süvarilerin gelmesini bekleyecek vaktimiz yok!"

Başının zonklaması ve mide bulantısı yüzünden önce bir inilti çıkardı, ama çok yavaş bir şekilde gözlerini açmayı başardı.

Bakışları ona kilitlendi.

Koyu saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Kahverengi ile siyah arasında bir renkti. Kalın, hafif dalgalı saçları vardı. Yüksek elmacık kemikleri, hafifçe sivri bir çenesi vardı. Koyu gözleri, kahverengiydi. Hayır, kahverengimsi altın rengiydi. Işık loş olmasına rağmen gözlerini oldukça net görebiliyordu. Dolgun dudaklarında ruj yoktu. Yoğun bakışlarıyla ona bakarken dudakları sıkıca birbirine kenetlenmişti. Gözleri dolu dolu...

“Hayata döndüğüne çok sevindim. Gerçekten, çok mutluyum. Şimdi, ikimiz de bu hayatta kalalım ve buradan kaçalım mı? Bilincini kaybettiğin zaman seni dışarı sürüklemek için çok büyük ve çok ağırdın, ama şimdi uyanık olduğuna göre, gerçekten kaçmamız gerekiyor. Özellikle de, biliyorsun, yaşamaya devam etmek istiyorsak. Bu arada, yaşamaya devam etmek istiyorum. Bunu çok istiyorum. Şu anki en büyük hedefim bu.”

Gözlerini kırptırdı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı. Bakışları yüzünde gezindi. “Şu anda neler olup bittiği hakkında bir fikrin var mı?”

Hayır, aslında hiçbir fikri yoktu.

“Seni yere serdiğini gördüm. Çok sert bir darbeydi.” diye mırıldandı. Sanki ona değil de kendi kendine söylüyordu. Sonra ekledi, “İşte o zaman cesurca yardıma koştum. Merak etme, bunun için bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Ve seri katillerin senin olduğunu düşündüğüm gerçeğinden de bahsetmeyelim. Benim hatam. O konuyu da sonraya saklayalım.”

Baş ağrısı daha da şiddetlendi ve mide bulantısı daha da arttı.

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye birden sordu.

Elbette, öyle yaptı. "Atlas." Etrafına bakmalı ve sadece onun muhteşem yüzüne bakmamalıydı. Hafızası biraz bulanıktı ve nerede olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. "Atlas Bennett." Sesi güçlendi. Biraz da hızlandı çünkü... neler oluyordu böyle? Bakışları sonunda ondan ayrılıp etrafını aramaya başladı. Tek aydınlatma kaynağı, yere atılmış eski bir kamp feneri gibi görünen bir şey olduğu için yer loştu.

Zemin gelince—tozlu, eski ahşap. Tozlu, koyu renkli duvarlar. Kim bilir nereye çıkan merdivenler ve—

Onu çekiştirdi. Daha doğrusu, bileğini. Otomatik olarak aşağıya baktı. Ve daha önce hissettiği kafa karışıklığı daha da arttı. "Neden sana kelepçelenmişim ki?" Çünkü kelepçelenmişti. Parlak bir kelepçe bileğini sarmıştı. Kelepçenin eşi de onun bileğini sarmıştı.

“Mükemmel bir soru. Buradan çıktıktan sonra her şeyi ayrıntılı olarak açıklayacağım, gerçekten açıklayacağım. Bakın, az önce ikimizi de merdivenlerden aşağı attı. Düşüş sırasında, siz daha yeni uyanmaya başlamışken bile, cesurca kendi bedeninizle benim bedenimi korudunuz. Bunun için çok teşekkür ederim. Çok cesurca. O kadar sersemlemişken bunu yapacağınızı beklemiyordum.”

Ne? Birileri onları merdivenlerden aşağı mı atmıştı?

“Ama merdivenlerden yuvarlanman, zaten aldığın kafa darbesiyle birleşince, dibe vurduğumuzda tekrar bayıldın. Seni merdivenlerden biraz uzaklaştırmayı başardım ve kullanabileceğimiz bir silah aradım. Şey, spoiler vereyim, burada silah yok. Ama etrafı görebilmemiz için feneri buldum ve bunu bir zafer sayıyorum. Katilin gelip bizi öldürmesini beklerken karanlıkta mahsur kalmak istemezdim zaten.”

Yerde olduklarını fark etti. Evet, bunu daha önce anlamalıydı muhtemelen. Ama başındaki zonklama bir kırıcı gibi devam ediyordu ve boğazına yükselen safrayı yutkunarak bastırdı. Atlas ayrıca vücudunun her yerinde zonklayan ağrıların da farkına vardı. Muhtemelen lanet olası bir merdivenden aşağı itildiği içindi. Kafasındaki örümcek ağları biraz daha dağılırken, "Kim olduğumu biliyorum," diye dişlerini sıktı, "ve senin kim olduğunu da biliyorum." Sanki o yüzü unutabilirmiş gibi.

Dudaklarını ıslattı. "Kızgın gibi konuşuyorsun."

"Lily. Gallo." Her kelime, sıkılmış dişlerin arasından zorla çıkarıldı.

"Merhaba Atlas," diye fısıldadı. "Sanırım sonunda istediğim o özel görüşmeyi gerçekleştirdik, değil mi?"

Dişlerini birbirine sürttü.

“Dürüst olmak gerekirse, beni yeni koruyucu meleğiniz olarak görmelisiniz.” Yanına çömeldi ve onları birbirine bağlayan kelepçeyi çekiştirirdi. “Ben olmasaydım, burada yapayalnız kalırdınız, sizi saatlerce işkence etmek isteyen sapıgın insafına kalırdınız. Biliyorsunuz, o da bunu yapıyor. Dallas'ta kurbanlarını kaçırıyor. Onlara işkence ediyor, iç organlarını çıkarıyor. Onları öldürüyor.”

Hızla doğrulup oturdu. Bütün oda dönmeye başladı ama Atlas dişlerini sıktı. Kesinlikle bir daha dışarı çıkmayacaktı.

Lily ona zayıf bir gülümseme gönderdi. "İşte bu ruh hali. Bizim için iç organların dışarı çıkarılması söz konusu değil, değil mi?"

O, inanılmaz derecede güzeldi. Kapak mankeni kadar mükemmel değildi. Ama gerçektir. Seksiydi. Hayır, şehvetliydi ve eğer şu anda cehennemin dibinde, iç organlarının dışarı çıkması tehdidi altında olmasalardı, ona kelepçelenmekten zevk alabilirdi.

Ancak...

Cehennem çukuru.

Seri katil.

Ve eğer bana bir kez daha "bağırsaklarını dışarı çıkarmak" kelimesini söylerse... Evet, çıldırır.

Başını salladı ve bu küçük hareket mide bulantısını daha da kötüleştirdi. Ama kahretsin, bu Lily Gallo'ydu. Lanet olası Lily Gallo. Bir bodrumda, tek ve biricik Lily Gallo'ya kelepçelenmişti. Hayatını paramparça etmek isteyen kadın. Sahip olduğu her sırrı öğrenmesine izin verecek bir hızlı geçiş kartı alması gerektiğini düşünen kadın. Haftalardır veba gibi kaçındığı kadın.

Çünkü o benim için tehlikeli.

Kelepçesiz eli kalkıp onun yanağına bastırdı. "Bu sefer benimle misin? Çünkü daha önce parça parça uyanmaya çalıştın ama yine çok çabuk bayılıyordun."

“Seninleyim.” Grim. Dokunuşu ona yeni bir enerji göndermiş gibiydi. Kesinlikle bir tür sarsıntı yaşamıştı. Bunu daha sonra analiz edecekti. Küçük parçalara ayrılma tehlikesi olmadığı zaman.

Onu bulmalıydım. Onu ortadan kaldırmalıydım. O şerefsiz Atlas'a yaklaşıp öldürme girişiminde bulunmadan çok önce. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, o gece dikkati dağılmıştı. Lily'nin dikkati dağılmıştı. O şerefsiz saldırdığında aslında onu düşünüyordu. Ne büyük bir karmaşa. "Seni güvende tutacağım," diye söz verdi.

Sözlerine hafif bir kahkaha eşlik etti. "Seni güvende tutan bendim. Otoparkta seni bayılttıktan sonra harekete geçen bendim. Bilincini yitirmiş bedenine bakıp neresinden bıçaklamaya başlayacağını düşünürken onunla savaşmaya çalışan bendim. Ben."

Atlas bu kadına güvenip güvenemeyeceğinden hiç emin değildi. Gözleri kadının yüzüne dikildi. O unutulmaz yüze.

Lily. Son zamanlarda rüyalarına çok sık giriyordu. Onunla özel görüşmeler ayarlamaya çalışmıştı. Ziyaretleri konusunda çok ısrarcıydı.

Onu en az iki kez ana ofis binasından dışarı attırmıştı. Hatta oradaki güvenlik görevlilerine, hiçbir koşulda binaya geri dönmesine izin verilmemesi gerektiğini söylemişti.

Lily onu yok etmek istiyordu.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Ama... şimdi de onu kurtardığını mı söylüyordu? Bu ne biçim iğrenç bir şakaydı?

“Burada aşağıda pencere yok.” Sesi alçaktı. Yine de tuhaf bir şekilde seksiydi. Boğuktu. “Yani merdivenlerden birlikte çıkmamız gerekiyor. Yukarıdaki kapı tek çıkış yolumuz. Sen baygınken yardım çağırmaya çalışırdım ama biliyorsun, kelepçeliyken. Hafif değilsin, bu yüzden seni tek başıma yukarı çekemezdim. Birlikte çıkmalıyız. Bu işte ikimiz de ortağız.”

Ayağa kalktı.

O da öyle yaptı.

Atlas örgü yaparken, Lily'nin boşta kalan eli onu desteklemek için uzandı. Sanki bunun yeterli olmayacağından endişeleniyormuş gibi, tüm vücudunu ona yasladı. Yumuşaklık. Tatlılık. Vanilyanın sıcak kokusu.

Daha önce ona hiç yaklaşamamıştı, kokusunu alamamıştı. Şimdi ise onun kokusunu asla unutmayacağını biliyordu. Çok güzel kokuyordu.

Cehennemde tatlılık.

"Merdivenlerden düşerken beni korumak için vücudunuzu bükmeniz inanılmaz kahramanca bir hareketti. Bu jestinizi gerçekten takdir ediyorum. Özellikle de bunu yarı bilinçli bir halde yaptığınız için. Bir tür içgüdü gibiydi. Kemiklerinize kadar işlemiş bir koruma içgüdüsüne sahip olduğunuzu tam olarak fark etmemiştim."

"Beni analiz etmeyi bırak." Lily bir psikiyatristti. İnsanların kafalarını kurcalamaktan zevk alıyordu. Onun içgüdülerinden bahsetmesini istemiyordu, çünkü içgüdüleri koruyucu içgüdülerin tam tersiydi. İyi içgüdüler onu tatmin etmiyordu. Tehlikeliydi. Gerçek bir yırtıcıydı.

Merdivenlerden düşmesine veya onu korumasına dair hiçbir anısı yoktu.

"Açıkçası, sen kahraman olmaya layık birisin ve senin hakkında çok ama çok yanılmışım. Özür dilerim."

Kahretsin. Hayatında bir gün bile kahraman olmamıştı. Ve ona bunu yapan o şerefsizi bulduğunda...

Sen ölüsün. Ama öte yandan, Atlas baştan beri o piçi öldürmeyi planlamıştı. Atlas, kasabasında bir seri katilin avlandığını fark ettiği anda, cinayetleri takip etmeye başlamıştı. Kanıt topluyor, araştırma yapıyor ve avını avlıyordu.

Yaptığı şey tam olarak buydu. Yanındaki güzel bayana bu önemli gerçeği söylemeyi amaçlamamıştı elbette. Canavar olduğunu herkese ilan edecek gibi bir niyeti de yoktu.

Ama... onun hakkında yanılmış olmaktan ne kastetti? "Demek artık benim babanın kopyası olduğumu düşünmüyorsun, ha?" Kasıtlı sözler. Bir alay.

Lily bu soruyu cevaplamadı. Elbette ki hayır. Çünkü bir kâbusun içinde hapsolmuş olsalar bile, belki de Atlas'ın tıpkı sapık babası gibi olduğunu düşünüyordu. Olabilecek en vahşi ve sadistlerden biri.

Yanılmıyordu. "Belki de korkmanız gereken kişi benim." Kelimeler kendiliğinden ağzından çıktı. Karanlık ve gürleyen bir ses.

"Benimle birlikte kapana kısıldın." Anında verdiği cevap buydu. "Şu anda hayatta kalma umudum sadece sensin. Sanırım ikimiz birlikte yaşayacağız ya da öleceğiz, o yüzden korkutucu numaralarını sonraya saklasan nasıl olur?"

Korkutucu rutini mi? Çenesi neredeyse açık kalacaktı.

"Ayaklarınız üzerinde tınlamadığınız zaman muhtemelen çok daha korkutucu oluyorsunuz," diye ekledi.

Kahretsin. Sallanıyordu. Biraz. Tamam, bayağı sallanıyordu.

"Acele etmeliyiz," diye fısıldadı onu desteklemeye devam ederken. "Merdivenlerden yukarı çıkalım, sonra da kapıdan nasıl geçeceğimizi buluruz. Kilitli olduğunu varsayıyorum. Seni de yanımda yukarı sürükleyip kontrol edemem. Ama hangi katil avını kilitlemez ki? Hadi gidelim. Zaman daralıyor ve her şey yolunda. Kendi korkunç ölümlerimize yaklaşıyoruz."

Durum karşısında şaşırtıcı derecede sakindi. Bu onu endişelendirmeliydi. Tipik bir insanın bu senaryoda sakin olacağını düşünmüyordu. Ama onun hakkında öğrendiklerinden yola çıkarak, Lily Gallo'nun tipik bir insan olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu.

Onun da benimkine benzer karanlık bir geçmişi var.

Onun sakinliği ve karanlığı, ikisi de onu cezbetmişti. Ondan uzak durmaya çalışmıştı. Gerçekten de öyle yapmıştı. Kadını da mesafesini koruması konusunda uyarmıştı. Şimdi kelepçelenmişlerdi. Tıpkı onun dediği gibi, birlikte kapana kısılmışlardı.

Kaderin ne kadar da çarpık bir mizah anlayışı vardı.

Lily başka bir şey söylemeden yavaşça uzaklaştı ve merdivenlere doğru yöneldi. Merdivenler birbirine bağlı olduğundan, onun hemen arkasından

gitmekten başka çaresi yoktu.

Şimdi dik durduğuna göre, Atlas onun üzerinde yükseliyordu. Kendisi yaklaşık 1.90 boyundaydı, ama Lily 1.63 boyundaydı. Evet, onun tam boyunu biliyordu. Atlas, Lily hakkında çok şey biliyordu. Bunu bilmeyi kendine görev edinmişti.

Hızlı bir bakış, beyaz spor ayakkabı, beyaz kazak ve solmuş kot pantolon giydiğini gösterdi; kot pantolon, kıvrımlarına ve nefis kalçalarına çok, çok yakışmıştı.

Şu anda onun kalçalarına dikkat etmemem gerekiyor sanırım.

Ama adam yaralanmıştı, ölmemişti ve kadının da inanılmaz güzel bir kalçası vardı.

O kalçayı ne kadar beğense de... Atlas durdu ve kelepçeleri çekiştirdi.

Lily durdu ve omzunun üzerinden ona baktı.

"Ben senden daha büyüğüm," diye homurdandı.

"Evet, fark ettim. Oldukça iri birisin."

"Senden daha güçlü."

"Muhtemelen öyle, evet, bu daha büyük olmakla da bağlantılı. Kas kütleniz daha fazla, dolayısıyla daha güçlüsünüz."

"Öyleyse kapıdan ilk giren ve yukarıda bekleyen o pislikle yüzleşen ben olacağım." Tam o sırada sağ gözüne ıslak bir şeyin kaçtığını fark etti. Islaklığı eliyle sildi.

"Bu kan," diye yardımcı olmaya çalıştı Lily. "Çünkü sen daha büyüksün, daha güçlüsün ve ayrıca yaralısın. Yani, iki dakika önce baygındın ve her an tekrar bayılacağından endişeleniyorum."

Atlas, bin dolarlık pantolonundaki kanı silerken bile dişlerini sıktı. "Yapmayacağım." Umarım. Belki de yapmaz.

Lily içini çekti. "Pekala. Yol göster. Kapı açılıp saldırgan üzerimize atıldığında, kalbine saplanan bıçağı sen al. Sonra, senin ölü bedenine kelepçelendiğimde, önce sen gitmekte ısrar ettiğin için ne kadar mutsuz olacağımı bil lütfen."

Ona doğru biraz daha yaklaştı. Aslında Lily iki basamak yukarı çıkmıştı bile, bu yüzden artık onunla biraz daha göz hizasındaydı. Bedenleri birbirine değdi. "Kalbe saplanan bir bıçak," diye tekrarladı alçak sesle. Hem o hem de Lily seslerini kısık tutmaya çalışıyorlardı.

Atlas ona bakarken, bakışları dudaklarına takıldı. Dudaklarını gerçekten beğenmişti. Tekrar söylüyorum, bu şartlar altında kalçalarına veya dudaklarına dikkat etmemeliydi, ama ediyordu. Belki de başına aldığı darbelerdendi. Muhtemelen geçirdiği beyin sarsıntısından. Ama Atlas, Lily'de çok fazla şeyi fark ettiğini ve beğendiğini görüyordu. "Müthiş bir fikir gibi geliyor." Sonra eğildi ve ayak bileğine bağlı olan bıçağı çıkardı. Küçük bir düğmeye bastı ve bıçak uzadı. Çok keskin.

Bu sefer iç çekmek yerine, Lily keskin bir nefes aldı. Adam onun korkusunu bekledi.

Bunun yerine, dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. "Keşke bıçağınızdan daha önce haberdar olsaydım! Harika, şimdi bir şansımız var. Kullanmaktan çekinmeyeceksiniz, değil mi?"

"Asla tereddüt etmem."

Yutkundu. "Bunu Atlas Hakkında Bilmeniz Gereken Noktalar kitabıma not edeceğim."

"Benim hakkımda koca bir kitap mı yazmışsın? Ah, Lily, şimdi çok gururlandım. Bu kadar büyük bir hayranım olduğunu bilmiyordum." Gerçi "hayran" kelimesinin doğru olmadığını biliyordu.

Lily onun şeytan olduğuna, iliklerine kadar inmiş olduğuna ikna olmuştu.

"Benim için henüz olgunlaşmamış birisin." İtirafı buydu. Lily dudaklarını ıslattı. "Bir saniye bekle." Sonra etrafından sıyrılıp feneri kaptı. "Bıçak değil ama hiç yoktan iyidir. Gerekirse, o herifin kafasına saplayabilirim."

Evet, yapabileceğini varsaydı. "Demek sen de kana susamışsın. Bunu da 'Lily Hakkında Bilmeniz Gereken Noktalar' kitabıma not edeceğim."

"Yanımda kitap yok."

"Hımm, haklısın. Elimde bir dosya var. Hem de çok kalın bir dosya." Gerçekten de öyle. Rakiplerini her zaman araştırırdı.

Doğrulurken boşa kalan eliyle feneri kavradı. "Buyurun."

Merdiven inanılmaz derecede dardı. O merdivenleri çıkmaya başladığında, kelepçeler yüzünden kadın neredeyse vücudunu adamın sırtına yapıştırmak zorunda kaldı.

"Eğer düşersek, beni ezeceksin," diye uyardı.

Düşmeye hiç niyeti yoktu. Merdivenlerin tepesindeki kapıdan geçecekti. Sonra da onu kaçıran o adi herifi paramparça edecekti. Atlas, Lily'nin hassas olup olmadığını merak etti. Bundan çok şüphe duyuyordu, ama eğer kan görüntüsü onu rahatsız ediyorsa, gözlerini kaçırabilirdi.

Kadının tatlı vanilya kokusu onu sarmıştı. Onu cezbediyordu. Sol elinde bıçak vardı. Sağ eli ise ona kelepçelenmişti. Ona saldıran aptalın ödevini yapmadığı açıktı. Atlas solaktı. Bir adamı sol eliyle iki saniyeden kısa sürede kesebilirdi. Kasıklarından...

"Kapıyı kilitlemeden bırakmış olma ihtimali ne kadar?" Lily'nin yumuşak sesi ona zar zor ulaştı.

Şimdi tam kapının önündeydiler. Daha doğrusu, Atlas önündeydi. Etraflarında ışık ve gölgeler birbirine karışmıştı. Kahretsin, fenerden gelen ışık kapının altından sızıp, bekleyen o herife Atlas'ın kendi saldırısıyla geleceği konusunda uyarı verebilirdi. "Işığı söndür. Şimdi."

Evet, yaptı.

Anında karanlık.

Karanlıkta, onun varlığını çok iyi hissediyordu. Kokusu. Hızlı nefes alışverişi. Bedeni. Ona sıkıca yapışmış bir beden. Kadınsı. Sıcak. Baştan çıkarıcı.

Kapı koluna uzandı. Çevirmeye çalıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, kilitliydi.

"Kilit ve menteşeler diğer tarafta," diye fısıldadı. "İşte bu noktada ikimizin de gerçekten çok çaba göstermesi ve paniğe kapılmaması

gerekiyor.”

Panik yapmayacaktı. Ortallığı dağıtacaktı. Ve muhtemelen öldürecekti de. "Aşaağıya inin."

"Ne?"

"Merdivenlerden aşaağı geri dön." Çünkü biraz koşarak hızlanması gerekecekti.

“Neden tekrar aşaağı iniyoruz?” Lily'nin sözleri titriyordu. Ondan aldığı ilk gerçek korku belirtisiydi bu.

“Çünkü senden daha iriyim, senden daha güçlüyüm, ama bu kapıyı kırmak istiyorsam biraz ivmeye ihtiyacım var, bu yüzden... merdivenlerden aşaağı in, sonra yukarı doğru koşalım.” Çalışmak için daha fazla alana ihtiyacı vardı. En üstteki o dar alan yeterli değildi.

“Kapıyı mı kırıyorsunuz?”

Bu soruya cevap vermedi. Zaten bunu söylemişti, değil mi? Başka ne yapacağını düşünüyordu ki? Daha önce de belirttiğı gibi, menteşeler diğerk taraftaydı, yani o lanet şeyleri sökemezdi. Seçenekleri ya kilidi kırmak ya da kapının tahtasını parçalamaktı.

"Sadece bayılmıştınız."

Kadın sürekli bu noktayı vurguluyordu. Adam artık bilinçsiz değildi. Kanıyordu evet, ama kesinlikle uyanık ve bilinçliydi.

"Kapıya çarpmayı gerçekten en iyi plan olarak mı düşünüyorsun?" diye devam etti Lily.

Başını çevirip ona baktı. Sadece karanlık gördü. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Bir an duraksadı. Sonra, "Hayır. Seni kapıya çarpalım. Olabildiğince sert. Sen bizim koçbaşımız olacaksın."

Dudakları kıpırdamak istedi. Cehennemde kapana kısılmıştı ve gülümsemek istiyordu. Tuhaf.

"Benden şüphelenmedin," diye birden ağzından kaçırdı, merdivenlerden sessizce inerken. Adam da onunla birlikte sessizce indi, ayaklarının

altındaki bir basamağın hafif gıcırtısını duyuyordu. "Bütün bu sahneyi seninle birlikte kurgulayan korkunç bir kötü adam olup olmadığını sormadın."

"Bana kelepçelisin."

"Şey, evet..."

"Beni buraya tek başına getirecek kadar güçlü değilsin." Vücudundaki ağrılar da ona, bodruma düşerken kesinlikle merdivenlere çarptığını söylüyordu.

"Doğru. Ama bir ortakla çalışıyor olabilirim. Yine de bana karşı en ufak bir şüphe bile göstermiyorsunuz."

Merdivenlerin yaklaşık yarısına kadar inmiş olduklarını tahmin etti. "Şüphelenmemi mi istiyorsun?"

Hayır. Bizi buradan çıkarmanızı istiyorum. Lütfen mümkün olan en kısa sürede.

"Üzerinde çalışıyoruz, tatlım."

Derin bir nefes aldı. "Ben tatlı biri değilim. Lütfen bu yanılgıya düşmeyin."

Kadının kokusu onu sarmıştı. Ve kokusu çok, çok tatlıydı. Göğsü ağrıyordu. Daha önce düştüğü için değil. Tamamen farklı bir ağrıydı. Bu kadının muhtemelen yukarıda bekleyen katilden daha fazla baş belası olacağını söyleyen bir ağrıydı.

Sonuçta, üst kattaki o alçağı öldürmeyi planlıyordu. Atlas'ın bıçağının hızlı bir saplaması işi halledecekti. Ama bu kadın...

Bu kadın...

Lily Gallo...

"Seninle birlikte koşacağım," diye patladı Lily. "Yani, kelepçeli olduğumuz için bunu yapmak zorundayım, ama ben de vücudumu kapıya doğru atacağım. İkimiz birlikte belki kilidi, tahtayı ya da başka bir şeyi kırabiliriz. Ama kapı kırıldıktan sonra bir saldırıya hazır olmalıyız."

O hazır olacaktı.

Her zaman hazır olmalıydı. O şerefsizin ona karşı avantaj sağlamış olması...

Kahretsin. Bu asla olmamalıydı.

"Tereddüt ediyor gibisiniz," diye belirtti, sesi hafif bir tınıyla.

Evet, belki de öyleydi. Çünkü Atlas o kapıyı açtığında ne olacağını bilmiyordu. Kaç düşmanla karşılaşacağını, hayatta kalıp kalmayacağını – hatta onların hayatta kalıp kalmayacağını– bilmiyordu. "Gerçekten de çok yazık..." diye mırıldandı.

"Ayıp olan ne?"

"Seni tatmadan ölebileceğimi fark etmek."

Sessizlik. Şaşkınlık. Çarpıcı.

"Ah, hayır. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdin, değil mi?" diye endişelendi Lily.

Muhtemelen. Hiçbir şey değişmedi. "Seni tatmak istiyorum."

"Beni tanı mıyorsun," diye fısıldadı. "Beni tatmanın ne önemi var ki?"

Şimdi ondan bir kahkaha yükseldi. Karanlık bir kahkaha. Belki biraz alaycıydı. "Ah, Lily, seni oldukça iyi tanıyorum. Beni arayıp röportaj için ısrar etmeye başladığından beri, senin hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeyi kendime görev edindim." Dar merdivenlerde dururlarken, bedenleri birbirine sürtünürken karanlık onları sıkıca sarmıştı.

"Ne bildiğini sanıyorsun?" diye sordu Lily.

"Sen bir seri katilin kızıydın."

Derin bir nefes aldı. "Suçluyum."

"En üst düzeyde bir zihin bulandırıcı," dedi, biraz da hayranlıkla. Çünkü Lily tam bir zihin bulandırıcıydı. "Katillerle oynamayı seven bir psikiyatrist, çünkü hepimizi parçalara ayırıp bizi neyin yönlendirdiğini görmek istiyor."

"Biz mi?" Dikkatli bir duraksama. "Kendinize katil mi diyorsunuz?"

O bir katildi.

"Kimseyle oynamakla özellikle ilgilenmiyorum," dedi. "Ama bizi öldürmeye iten şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum." Ve "biz" kelimesine çok hafif bir vurgu vardı.

"Lily Gallo, sen bir katil misin?"

Yukarıdan Wood inledi. Biri vardı. Hemen hareket etmesi gerekiyordu. Ama bunun yerine... "Ayıp," diye fısıldadı Atlas. Onun ağzını istiyordu. "Seni rüyalarımnda gördüm."

"Bunu yapmadın."

Ama görmüştü. Ve normalde kimse hakkında rüya görmezdi. Kabuslar mı? Elbette, onlardan bolca görmüştü. Tatlı rüyalar ise bambaşka bir şeydi. Tamamen özeldi. "Ölmeden önce bir tadımlık. Bu çok şey istemek değil herhalde." Dünyada ne yapıyordu? Onları oradan bir an önce çıkarması gerekiyordu. Hayır... hayır...

"Ölmüyoruz. Ve bizi buradan çıkarırsan—ikimizi de—sana hayatının en güzel öpücüğünü vereceğim."

İşte bu gerçekten de çok etkili bir motivasyondur.

Yukarıdan gelen gıcirtı sesi yeniden duyuldu. Üzerlerine toz bulutları çöktü. Toz muydu, kir miydi, yoksa kim bilir neydi.

"Biliyor musun? Vazgeçtim," diye karar verdi Lily. "Hissettiğim son şeyin korku olmasını istemiyorum." Kelepçeli eli kalktı. Adam metalin tenine değdiğini hissetti. "Öp beni. Şimdi."

Ağzı aşağı doğru sarktı. O kadar karanlıktı ki onu net bir şekilde göremiyordu ve—

Uzun bir inilti, ardından menteşelerin gıcirtısı mı? Kapı açılıyordu. İçeriye ışık sızdı. Küçük bir ışık huzmesi.

Nefesi kesildi.

Onu tatmamıştı. Zaman yoktu. "Şimdi," diye hırladı ona, sesi boğuktu ve sonra Lily'yi sıkıca kendine bastırarak o basamaklardan yukarı fırladı. Ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken, kapıyı kaptı ve sonuna kadar

açtı, aynı anda kükreyerek karanlıktan fırladı ve cehenneme göndereceği o
adi herife doğru atıldı.

Atlas, avına doğru bıçağını savururken bıçak parladı.

Ve kulaklarında bir çığlık yankılandı.

Lily'nin çığlığı.

İkinci Bölüm

O GECE İKİNCİ KEZ LILY GALLO, BİR ADAMIN CİNAYET İŞLEMESİNİ engellemeye çalışırken kendini onun sırtına atarken buldu.

Bir erkeğin sırtına ilk atladığında, bir hayat kurtarmaya çalışmak için can atıyordu. Atlas'ın hayatını. Parlak Mercedes'inin yanındaki kaldırımda yere serilmişti. Saldırganı yakındaydı ve o sapığın bıçağa uzandığından emindi.

Kadın, kayak maskeli adamın arkasından hızla yaklaştı. Adamı yakaladı. Suçlunun Atlas'ı bıçaklamasını engelledi.

Ne yazık ki, o da kaçırılmayı başarmıştı.

Şimdi ise Atlas'ın öldürmesini engellemeye çalışıyordu. Bıçaklı olan oydu ve eğer onu geri çekilmeye ikna edemezse, katil o olacaktı.

“Hayır!” Lily onun sırtına atladı. Ya da kelepçeli olduğunu ve zaten neredeyse tam tepesinde olduğunu düşünürsek, atlayabildiği kadar atladı. Ama sıkıca tuttuğu feneri yere düşürdü ve Atlas'a uzandı. “Dur! Yapma!”

Onu üzerinden silkeledi.

Düzeltilme, onu başından savmaya çalıştı. Ama o, kimsenin kolayca başından savamayacağı kadar inatçıydı.

Elini daha da sıkılaştırdı. "Atlas, hayır, o bir polis!" Bu, çaresiz bir çığlıktı çünkü Atlas bodrumdan fırlayıp birinci kata çıktığında yere düşen

adam, tanıdığı bir adamdı. Sonuçta Lily onu tanımalıydı. Otoparkta saldırganın Atlas'a doğru atıldığını ilk gördüğünde ondan yardım istemişti.

Dedektif Benedict Swain. Otuzlu yaşlarının ortalarında, kahverengi saçlı, ela gözlü. Ödüllü. Güvenilir. Dürüst ve samimi tiplerden biri.

Ve şu anda Atlas'ın yardımıyla boynuna bıçak dayanan adam.

Atlas'ın elini yanlış bir şekilde hareket ettirmesiyle Benedict'in boğazını kesebilirdi. O zaman ne yapacaklardı acaba?

Cop killer.

“Dur.” Atlas'ı olabildiğince sıkıca kavradı. “Ele geçirilmeden önce onu aradım. O bizim tarafımızda!”

Atlas'ın vücudu taş gibi sertti. Kadın yarı yarıya onun üzerinde, yarı yarıya da üzerinden düşüyordu. Kelepçe bileğine batmış, her şeyi gerekenden beş kat daha zor hale getirmişti.

Ve ne yazık ki, bir başka önemli gerçeği daha yeni fark etmişti.

Evet, Atlas bıçağını Benedict'in boğazına dayamıştı, ama Benedict de silahının namlusunu Atlas'ın göğsüne dayamıştı. Odayı aydınlatan tavan lambaları sayesinde, başını çevirip ne yapacağını anlamaya çalışırken her iki silahı da görebiliyordu.

"Polis memuruna silahı indirmesini söyle, Lily," diye emretti Atlas.

Dudakları aralandı.

"Lily, ona bıçağı bırakmasını söyle," diye bağırdı Benedict.

“Dinleyin bakalım! Siz ikiniz kötü adam değilsiniz, o yüzden birbirinizle kavga etmeyi bırakın da neler olup bittiğini anlayalım—ah!” Sözleri bir anda cam kırılma sesiyle birlikte çığlığa dönüştü.

Pencereler içeri doğru patlıyordu. Camlar kırılıp etrafa saçılıyordu ve en sağdaki kapı gürültüyle açılmıştı. Siyah pantolonlu, gömlekli ve maskeli adamlar içeri hücum ederken kapı duvara çarptı. Silahlı adamlardı.

Bir anda Atlas polisin üzerinden kalktı. Ayağa kalktı ve onu arkasına itti. Atlas'ın onu koruduğunu anlaması çok uzun sürdü. Ama etraflarına

yayılan adamlar karşısında sayıca çok azdılar ve bıçağının bu kadar çok saldırganı durdurmasının imkanı yoktu.

Ama bir adam öne fırladı ve neredeyse Atlas'la burun buruna geldi. Atlas'ın arkasından baktı ve gizemli adamın başındaki maskeyi çektiğini gördü. Tam olarak maske değil, başını tamamen örten ve boynuna kadar inen o balaklavalardan biriydi. Onu çıkardığında, adamın çenesinin sıkıca kenetlendiğini ve öfkeli bir ifade takındığını hemen fark etti.

"Patron," diye çıkıştı Atlas'a, "iyi misin?" Koyu renk gözleri parılıyordu.

Patron?

"Hayır, hiç de iyi değilim," diye tersledi Atlas. "Neden bu kadar geç kaldın? İçki içmek için mi durdun? Akşam yemeği için mi? Bir gösteriye mi gittin? Katledilebilirdim!"

Diğer silahlı adamlardan birkaçı Benedict'e doğru hücum etti.

"Ben polisim!" diye bağırdı Benedict rozetini göstererek. "Dedektif Benedict Swain! Şimdi de buradan çekil!"

Herkes gerildi. Geri adım atmak söz konusu değildi, ama saldırmak da söz konusu değildi.

Lily'nin kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Bakışları odanın içinde gezindi; eski bir kulübenin oturma odasına benziyordu. Her yerde bolca tahta vardı. Duvar da bir geyik başı ve boynuzları, yerde ise bir ayı postu halısı vardı.

Eski sandalyeler.

Toz.

Örümcek ağları.

Ve Atlas'ın her emrini yerine getiriyor gibi görünen küçük bir ordu.

"Birinin bana anlatması gerekiyor..." diye hırslı bir şekilde sordu Benedict. "Burada neler oluyor Allah aşkına?"

Ama tam olarak ne olduğunu yeni anlamıştı. "Vay canına," dedi Lily, gerçekten de çok etkilenmişti ve bu dünyada onu etkilemek genellikle epey

zaman alırdı. Dikkatini Atlas'a dikti. Atlas—kırışık ve kanlı siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle. "Kurtarılmaya ihtiyacın yoktu, değil mi?"

Atlas ona doğru döndü. Elektrik mavisini gözleri onu dikti ve o muhteşem gözlerinden birine doğru damlayan kan bile Atlas Bennett'in mutlak güzelliğini hiçbir şekilde etkilemedi.

Simsiyah saçlar. Parlak mavi gözler. Keskin çene. Çenesinde hafif bir gamze. Camdan yapılmış gibi elmacık kemikleri. Ve ölüm kadar soğuk ve acımasız bir ifade.

Ama kadın ona şaşkınlıkla bakarken ve tam olarak ne olduğunu anladığında, adamın hafif acımasız dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ve bu gülümsemede, her şeyden önce, derin gamzeler belirdi.

"Hayır, tatlım, kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. O aşamayı çoktan geçtim. Ama denediğin için teşekkür ederim."

Nefesi kesik kesik girip çıkıyordu. İçeri ve dışarı. Tabii ki adamın kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Az önce emri altındaki küçük bir ordu içeriye hücum etmişti.

"Birisi bana neler olup bittiğini anlatsın!" diye gürledi Benedict, silahını doğrultup silahlı adamlara doğru sallarken. "Şimdi!"

"Atlas kesinlikle kaçırılmış olmalı." Lily'nin bakışları kabinin etrafını taradı. Üzerinde mutlaka bir tür GPS takip cihazı olmalıydı ve bu cihaz ekibi doğrudan onun konumuna götürmüştü. Zekice. "Telefonu paramparça olmuş ve Mercedes'inin yakınlarına atılmıştı." Yardıma koşarken gördüğünü hatırladı. "Yani o yoldan takip edilememiş."

"Seni telefonun sayesinde buldum Lily," diye homurdandı Benedict. "Bir dakika önce benimle telefonda konuşuyordun, Atlas'a birinin saldırdığını söylüyordun, sonra seni kaybettim. Telefonunu bir süre açık tutman çok iyi oldu; biraz yardım alarak sinyali üçgenleme yöntemiyle tespit edebildim ve seni buldum."

İyi bir şeydi, bilinçli bir şeydi. Atlas'a ne olduğunu anladığı anda Benedict'i aramıştı. Sonra telefonu beline saklamış, kazağını aşağı çekerek

örtmüş ve Atlas'a yardım etmek için acele etmişti.

Merdivenlerden yuvarlandığında telefonu paramparça olmuştu. Bunu biliyordu çünkü bodrumda ayaklarıyla o parçalardan birkaçını ezmişti.

Benedict sözlerine şöyle devam etti: "Telefonunuzun şarjı bitti. Neyse ki, sizi bulmak için en son bilinen konumunuzu kullandım. İşte bu konum."

Şey, ölmemişti. Parçalanmıştı. Ama...

Ama Atlas'ı bulmak için farklı bir yöntem kullanılmıştı. Takip cihazın nerede, Atlas? Kadın onu incelerken gözlerini kıstı. "Kaybolursan, adamlarının seni takip etme emri var, değil mi Atlas? Mantıklı." Kesinlikle daha önce düşünmesi gereken bir şeydi. "Milyonlarca dolar değerinde olduğuna göre."

"Milyarlarca," diye düzelitti Atlas.

Takip cihazı suçlamasını reddetmedi. Kadın, takip cihazının nerede olduğunu merak etti. Saatinde miydi? Bileğini saran parlak Rolex'i görebiliyordu. Belki de Rolex'in içinde saklıydı. Ya da belki de sağ orta parmağını saran yıpranmış gümüş yüzüğün üzerindeydi. Atlas'ın üzerinde bir takip cihazı bulundurması çok akıllıca bir hareketti. Onun gibi zengin ve güçlü biri sık sık potansiyel bir hedef olurdu ama...

Ama bu, Atlas'ın fidye için rehin tutulduğu bir durum değil. Bu tamamen fidye meselesi değil. Bunu kesin olarak biliyordu.

Hariç...

Konu neydi? Ve neden aniden ensesinde daha da büyük bir huzursuzluk hissetmeye başlamıştı? Bir şeyler çok yanlıştı. Yani, bir katilin onu ve Atlas'ı alıp rutubetli ve karanlık bir bodruma atmış olmasının ötesinde bir şeyler vardı.

"Sanırım hepimiz buradan çıkmalıyız," dedi. Tüyleri diken diken olmuştu. Ortam hiç de doğru gelmiyordu. Kötü adam neredeydi? Onları bodruma atmıştı, sonra da... öylece gitmişti?

Neden?

Benedict, otorite dolu bir sesle, "Kimse hiçbir yere gitmiyor," dedi. "Cevaplarımı alana kadar. Takviye kuvvet çağırdım. Yerel birlikler yakında gelecek ve onlar gelene kadar hepimiz burada kalacağız. Ama siz şerefsizler, silahlarınızı hemen bırakın!"

Atlas başını hafifçe yana eğdi. Lily onu çok yakından izlediği için bu hareketi fark etti.

Siyah giyimli adamlar hemen silahlarını indirdiler. Ama yere düşürmediler, sadece yere doğrulttular.

Bakışları, küçük ordunun içeri dalmak için kullandığı ön kapıya kaydı. "Kilidi denediniz mi?" diye sordu. Bakışları lidere kaydı.

Kömür karası gözleri ona dik dik bakıyordu. Koyu, kısa kesilmiş saçları vardı. Çenesi sıkıca kenetlenmişti. Başını salladı.

Hayır. Hayır, ön kapının kilitli olduğunu varsaymış ve içeri dalmıştı. Ama... kilitli miydi? Kilitli olması gerekirdi. Olmalıydı. Ve yine de...

Öfkeli dedektife, "Benedict," diye seslendi, "içeri nasıl girdin?"

"Arka pencereden girdim. O şerefsiz kilitlemeyi unutmuştu. Hatta birkaç santim açtı. Gördüm ve içeri girmek için mükemmel bir yol olduğunu anladım." Kaba ve öfkeli bir şekilde, "Lily, iyi misin? Sana ne yaptı?" diye sordu.

Fiziksel olarak iyiydi. Sadece birkaç morluk ve şişlik vardı. Eğer Atlas, merdivenlerden düşerken onu çok daha büyük vücuduyla korumasaydı, kemikleri kırılabilirdi... hatta boynu bile kırılabilirdi. Ama...

Bu yanlış. Her şey yanlış. Suçlu, onu ve Atlas'ı kaçırdığında telefonunu aramamıştı. Bu amatörce bir hata değil miydi? Telefonunu almamıştı. Atlas'ın bıçağını da almamıştı. Bu iki amatörce hata demekti. Ama o, bir amatörle uğraştığını düşünmüyordu ve...

Pencere kilitli değil miydi? Dedektif nasıl olup da içeriye gizlice girebildi?

Özensiz. Ancak...

İnsanların içeri girmesini istemediğiniz sürece.

Hayır, hayır. Atlas'a doğru döndü. "Hemen çıkmalıyız."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü seni kurtarmam gerekiyor." Belki de onu ve tüm muhafız ordusunu kurtarmak için. "Herkes buradan çıkmalı!" Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Bu sahne doğru değildi. Bu...

Çok kolay.

Atlas'ın emrinde bir ordu olduğunu hiç düşünmemişti, ama onları bu kulübeye getiren yırtıcı hayvan belki de biliyordu. Ve eğer biliyorsa...

"Hepimiz öleceğiz," dedi Atlas'a. "Hadi!" Lily, Atlas'ı kendisiyle birlikte koşturmak için açık kapıya doğru sendeledi.

Yapmadı. Kolunu onun etrafına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Polisi duymadın mı?" dedi kulağına. Nefesi kulak memesine değdi.

Lily'nin vücudu bir ürpertiye kapıldı.

"Kimse buradan ayrılmaz dedi."

"O zaman hepimiz ölürüz." Dirseğiyle sertçe vurdu. Çünkü ölmek istemiyordu. Atlas onu bıraktı. Kenara çekildi. "Dışarı!" Lily adamlara emretti—başka adamlar da balaklavalarını çıkarıp kaşlarını çatıyorlardı. Bazıları gerçek bir korku gösteriyordu. "Pencereyi açık bırakmazdı." Bu ne kadar saçma olurdu? Ve nasıl olur da hepsi bunun yanlış olduğunu görmezdi? Ve bu sadece açık pencereden ibaret değildi. "Atlas, bir düşün! Hepsini içeri hücum etmelerine izin vermezdi!" İçeri girmelerini istemediği sürece.

Atlas'a bir bakış, yüzündeki huzursuzluğu görmesini sağladı. Evet, anlıyordu. Sonunda. Ama bu sahneyi gerçekten hızlandırmaları gerekiyordu. "İçeri girmelerini çok kolaylaştırdı. Çok çok kolaylaştırdı. Daha fazlası olmalı." Ve ne yazık ki, daha fazlasının... "Öleceğiz!" anlamına geldiğine inanıyordu. Bir kadın, erkeklerin anlaması için bu dramatik açıklamayı kaç kez yapmak zorunda kalacaktı?

Atlas'ın sıkılmış çenesi boyunca bir kas gerildi.

Hadi ama Atlas. Hadi ama. "Aşağıda bulduğum tek şey fenerdi. Merdivenlerin dibinde, iniş noktamızın hemen yanında bırakılmıştı. Bodrumda işkence aleti yoktu."

"Öyleyse neden benim bağırsaklarımın dışarı çıkarılması hakkında durmaksızın konuşup duruyordun?"

Çünkü bu, diğer avlara da yapılmıştı. Bunu tartışacak vakti yoktu. Dişlerini sıktı. "Neden seni buraya getirdi? Neden bizi buraya getirdi? Neden yolda beni öldürmedi? Neden seni otoparkta öldürmedi?" Ona cevap verme şansı vermedi. "Çünkü bir tuzak kuruyorsan yeme ihtiyacın var. Tahmin et bakalım biz neyiz?" Cazip, mükemmel bir yem.

Atlas onun gözlerinin içine baktı.

Zaman kaybediyorlardı. "Dışarıda beklemekten ne zarar gelir ki?" diye fısıldadı. "Çıkmamız gerek." İçgüdülerinin her biri ona bu gerçeği haykırıyordu.

"Kimse hiçbir yere gitmiyor." Benedict ön kapıya doğru ilerledi. "Olay yerini güven altına alıyorum. Takviye kuvvetlerinin yakında geleceğini zaten söyledim. Birkaç dakika içinde gelecekler. Takviye kuvvetleri gelene kadar içeride kalıp bekleyeceğiz. Kim bilir, suçlu dışarıda tüfekle avını bekliyor olabilir." Başını Atlas'a doğru eğdi. "O kişi sensin."

Hayır, hayır, hayır. Katil dışarıda tüfekle olsaydı, kurtarma ordusu kulübeye doğru koşarken onları vururdu. "Dışarı çıkmalıyız." Umutsuzluk onu pençesine aldı. "Atlas, beni dinle. Bu ölüm kalım meselesi. Hemen şimdi buradan çıkmalıyız."

Uzaktan sirenlerin çığlığını duydu.

"Yedek oyuncum." Benedict memnuniyetle, "Biraz daha bekleyelim ve —" dedi.

"Dışarı çıkıyoruz." Atlas başını salladı. "Şimdi." Bakışları ordusuna çevrildi.

Silahları anında tekrar ortaya çıktı.

"Ne oluyor böyle? Silahlarınızı indirin, indirin!" diye bağırdı Benedict.

"Defolup gidiyoruz," dedi Atlas. Benedict'e doğru yürüdü. "Ya beni vuracaksın ya da yolumdan çekileceksin."

Kelepçeler onu Atlas'ın arkasına doğru hızla itiyordu ama—arkasında olmayı unuttun. Lily aceleyle Atlas'ın önüne atıldı. Adamın bir insan kalkanına ihtiyacı vardı ve bu kişi o olacaktı. Benedict'in adama karşı silah kullanmaya kalkışmasını istemiyordu zaten.

"Ne yapıyorsun?" diye hırıldadı Atlas.

Onu koruyorum. Bu zaten açık değil miydi? "Beni vuracağını sanmıyorum," dedi Lily Benedict'e. Dedektifin tetiği çekmeyeceğini umuyordu elbette.

"Beni kışkırtma," diye mırıldandı Benedict. Silahını indirmede.

"Burası bir tuzak. Arka pencere neden açıldı?" Boşta kalan eli uzandı ve kapı koluna uzandı. Atlas'ın adamları kilidi bile denememişlerdi. İçeri daldıklarında kapının kilitli olduğunu varsaymışlardı. Ama o uzanıp kapı kolunu tuttu ve kolayca döndü. "Kilitli bile değil. Bu bir tuzak."

Siyah giyimli adamlardan küfürler yükseldi. İleriye doğru hücum ettiler.

Ve Benedict'in yakışıklı yüzünde bir anlık endişe belirdi.

"Herkesin burada olmasını istedi." Kendi sesindeki yıpranmışlığı duyabiliyordu. "İstediyi—"

"Yeter artık!" Atlas onu yakaladı. Ayaklarını yerden kesti ve ileri fırladı. "Defol git buradan, Dedektif Swain!"

Benedict kenara çekildi. Atlas ve adamları dışarı fırladı. Atlas onu sıkı ve kırılmaz bir şekilde tutuyordu. Adamları, küçük, ahşap bir verandaya, ardından açık bir avluya doğru aceleyle ilerlerken, fiziksel kalkanlar gibi etraflarını sardılar. Başlarının üzerinde yıldızlar parıldıyordu. Puslu bir ay. Yakınlarda başka ev veya kulübe yoktu. Altlarında çakıl taşları çıtırdıyordu. Ve uzakta mavi polis ışıklarının yanıp söndüğünü görebiliyordu.

"Evi aramam lazım!" diye bağırdı Benedict.

Omuzunun üzerinden baktı. Adam açık kapı aralığında duruyordu.

“Başka kurbanlar da olabilir.” Arkasını döndü. Tekrar içeri girdi. “Aşağı kata bakmam gerek.”

Ne? Hayır! "Benedict!"

Atlas onu ayağa kaldırdı.

Kulübeye doğru bir adım attı. "Benedict, bodrumda başka kimse yoktu! Çık dışarı—"

Patlama sonucu havaya fırladı ve yere çakıldı.

Alevler yükseldi. Alevler küçük kulübeyi yuttu.

Ve sürekli Benedict diye bağıırıyordu.

Üçüncü Bölüm

“BENEDİCT!” LİLY HIZLA AYAĞA FIRLADI. ALEVLERE DOĞRU ATILDI.
“Benedict!”

“Hayır, asla!” Atlas bir kolunu kadının etrafına doladı ve onu kendine doğru çekti. Bu kadın deli miydi? Alevlere doğru koşmasına imkan yoktu. Üstelik küçük bir yangına da bakmıyorlardı. Alevler devasaydı. Kulübenin çatısını çoktan yakıp kavuruyordu. Eski kiremitleri yakıyordu. Evin ön tarafındaki pencerelerden fışkırıp alevler yükseliyordu. Yangın, tam anlamıyla bir cehennem olduğu için bu kadar şiddetliydi.

İçeride bulunan herkes ölmüş olmalıydı.

O olmasaydı ölmüş olurum.

Adamları ölmüş olurdu.

Polise gelince...

"Benedict!" diye bağırdı Lily, Atlas'ın elinden kurtulmaya çalışırken. Ayrıca dirseğiyle vurdu ve bacaklarına tekme attı.

Atlas darbeleri umursamadı ve onu daha sıkı tuttu.

Adamları alevler içinde kalan eve doğru yöneldiler. Duman havayı yoğunlaştırdı. Polis arabaları ani bir frenle durdu ve evet, aralarında bir itfaiye aracı da vardı. Kornalar çalıyordu. İtfaiyeciler araçtan atlıyorlardı.

Ama o ateş çok güçlüydü.

İçeride olan herkes...

Gitmiş.

Kadın çırpınmaya devam etti. Ona karşı koydu. Adam ise onu daha sıkı tuttu. İtfaiyeciler kamyondan hortumları indirdiler. Durmadan su püskürttüler, ama yangın daha da şiddetleniyordu.

Yanıyor ve yanıyor.

"Dışarı çıkmayacak," dedi Atlas ona.

Başını ona doğru çevirdi.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

* * *

"Sanırım beni kurtarman gerekiyordu." Atlas, küçük hastane odasındaki sessizliği bozmak istediği için bilerek konuştu. Kendisi ve Lily ambulansla hastaneye getirilmişti. Acil sağlık ekipleri tarafından en çok muayene edilen o olmuştu, ama Lily'nin de kontrol edilmesini istemişti. Patlama onları havaya savurduktan sonra yere oldukça sert düşmüştü. Onu korumaya çalışmıştı, içgüdüsel olarak bedenini onun etrafına sarmıştı, ama Lily onun kollarından kaymış ve—

"Benedict öldü."

Ne yazık ki, bu konuda yanılmamıştı. Henüz bir ceset bulunmamıştı, ama Atlas adamın o cehennemden sağ kurtulmasının hiçbir yolunu göremiyordu.

"Beni kurtarmaya geldi." Lily'nin nefesi kesik kesik çıktı. "Bizi kurtarmaya. Ve o yangında öldü."

Atlas, adamın bir tür bomba patlaması sonucu öldüğünden oldukça emindi. Patlayıcı maddeler konusunda uzman değildi, ama o patlamayı fark etmemek imkansızdı. Yangın değil, patlama. Kabinin içinden alevler fışkırıp yıldızlı geceye doğru yükselen bir patlama. "Ona hepimizin dışarı çıkması gerektiğini söyledin." Bunu bana söylediğin için çok sevindim, tatlım. Yoksa şu anda küle dönmüş olurdu.

Kadın birkaç adım ötedeki sandalyede oturuyordu. Muayene masasında değil. Adam da o lanet olası muayene masasında değildi. Ayakta, odanın içinde volta atıyordu, vücudunu aptalca beyaz bir kağıt önlük örtüyordu.

Kelepçeleri çıkarılmıştı. Artık birbirlerine bağlı değillerdi ve nedense...

Bunu sevmiyorum. Onun bana bağlı olmasını istiyorum. Onun bana kenetlenmesini istiyorum. Kaçamasın istiyorum.

“Benedict bir koruyucuydu. Bir polisti. Görevini yapıyordu. Sadece evde başka kimsenin olmadığından emin olmak istiyordu.”

“Mavi üniformalı ekibinin geri kalanı geldiğinde bunu yapabilirdi.” Atlas, kasten ona doğru yürüdü. Kadın, parıldayan beyaz zemine bakıyordu. Elini uzattı, çenesinin altına kıvırdı ve başını geriye doğru itti. Kadın ona baktığında, gözlerinde yaşlar birikmişti. Atlas, kadının gözlerindeki yaşları sevmiyordu.

Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Kahretsin. "Ona defolmasını söyledin. Hepimize söyledin." Eğer Lily olmasaydı, Atlas ve tüm adamları ölebilirdi.

Yutkundu. Dudaklarını ıslattı. "Ön kapı neden açıktı? Kontrol ettim, o kapı açıktı. Tıpkı Benedict'in kullandığı arka pencere gibi. Neden açık bıraktınız? Başkalarının içeri girmesini istemediğiniz sürece."

“Ama bodruma kilitlenmiştik.” O dar merdivenlerin tepesindeki kapıyı denemişti. O adi herif onu ve Lily'yi bodruma kitlemişti.

“Evet, içeride kilitliydik.” Başını salladı. “Çünkü asıl hedef bizdik. Ya da en azından sizdiniz. Ama yardıma gelen herkes de ölecekti.”

Sadece adamları ölmemişti. Lily sayesinde.

Ölmedim. Lily sayesinde. Eliyle gözyaşını sildi.

“Yapma.” Eli hızla kalktı ve parmakları bileğini kavradı. “Gözyaşlarını hak ediyor. Gözyaşları, birilerinin Benedict'in gittiğini önemseydiği anlamına gelir.” Elini daha da sıktı. “İyi bir polisti. Dallas'a geldikten kısa bir süre sonra onunla tanıştım. O... tam olarak ne olduğumu biliyordu ve beni asla yargılamadı.”

Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. Bu sefer Atlas, o gözyaşını silmeye çalışmak gibi bir hata yapmadı. Dedektif için ağlamak istiyorsa, öyle olsun. Ama tecrübelerine göre, gözyaşları her zaman bir kişinin gerçekten önemseydiği anlamına gelmiyordu. Gözyaşları sahte olabilirdi. Ve gözleriniz taş gibi kuru kalsa bile, kalbiniz göğsünüzden sökülüyormuş gibi yas tutabilirdiniz. Bu acı gerçeği biliyordu çünkü daha önce kendisi de böyle yas tutmuştu. Annesinin mezarı başında durduğunda.

Babasının mezarının başında durduğunda ise kahkahalarla gülüyordu.

Çünkü ben sapık bir herifim.

Bakışları aşağıya doğru kaydı. Kadını süzdü. Tıpkı kendisi gibi, o da artık beyaz bir hastane önlüğü giyyordu. Giysileri polisler tarafından alınmıştı. Delil olarak. Poşetlenmiş ve etiketlenmişti.

Hem Atlas hem de Lily detaylı bir şekilde muayene edilmişti. Doktorlar olası beyin yaralanmalarından endişe duydukları için, beyin kanaması ve kırıklarının ekarte etmek amacıyla Atlas ve Lily'ye bilgisayarlı tomografi (BT) taramaları yapılmıştı.

Testler tamamlandıktan sonra doktorlar Atlas ve Lily'yi ayrı tutmak istemişlerdi. Atlas bu isteği reddetmişti. Kendi emrini vermişti. Lily benimle kalacak.

Atlas emir vermeye ve emirlerinin koşulsuz olarak yerine getirilmesine alışmıştı. Kısa bir süre önce hastaneye bir kanat bağışladığını düşünürsek, doktorlar onun taleplerine boyun eğmişti. Lily kalıyor. Bir daha gözümün önünden ayrılmıyor.

Dikkatini bileğini saran küçük, narin ele çevirdi. Kelepçenin derisine saplandığı yerlerde koyu morluklar görülebiliyordu. Bir çizgi özellikle vahşi görünüyordu, sanki kelepçe neredeyse derisini kesip geçmiş gibiydi.

"Endişelenme," diye mırıldandı Lily. "Kolayca morarıyorum."

Endişelenmişti. Ama kadının ne kadar kolay morardığı hakkındaki yorumu aklından çıkardı. "Bundan sonra seninle çok dikkatli olmalıyım."

"Sanırım bir daha birbirimize kelepçelenmeyeceğiz." Elini bıraktı.

“İnsan asla bilemez.” Elini onun bileğine uzattı. Lily'nin bakıma ihtiyacı olduğunu anladığı için şimdi daha dikkatli davranarak elini kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Husky. Kararsız.

Elini ağzına götürdü. Nazıkçe ve özenle, koyulaşmaya başlayan morluğu öptü.

"Bu durumu daha iyi hale getirmeyecek," diye mırıldandı. Sesi daha da kalınlaşmıştı.

Bakışları onunkilerle kesişti. Gerilim. Sıcaklık. İhtiyaç. Arzu aralarında nabız gibi atıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Atlas, onun da hissedip hissetmediğini merak etti. Daha da önemlisi, bu gerçeği itiraf edip etmeyeceğini merak etti.

Lily iç çekerek, "Bu durumu daha iyi hale getirmeyecek," diye tekrarladı. "Hatta durumu katlanarak daha da kötüleştirebilir."

Belki de. Ama şunu açıkça belirtmeliler: "Beni takip ediyordun, Lily Gallo."

Yüzünü buruşturdu. "Takip etmek çok olumsuz bir kelime." Yanaklarında hala gözyaşı izleri vardı. "Sadece seninle bir görüşme ayarlamaya çalışıyordum. Seninle konuşmak istediğim şeyler vardı. Dikkatine ihtiyacım vardı."

"Bana güven, sende var." Benimle görüşmek istedin çünkü katil olduğumdan şüpheleniyordun. Bu kadar acımasızca dürüst olmalı mıydı? Şimdi mi? Yoksa sonra mı?

Bileğini çekiştirdi.

Bırakmadı. "Müdahale etmene gerek yoktu." Olay yerinde polislere verdiği ifadede anlattıklarını dinlemişti. "Saldırganımın sırtına atlamana gerek yoktu." Bunu yapsaydı ciddi şekilde yaralanabilirdi. Ya da o anda ölebilirdi. "Sadece yardım çağırabilirdin. Kaçırıcımı takip edebilirdin. Harekete geçmek zorunda değildin."

“Bakın, işte burada yanılıyorsunuz. Araya girmek zorunda kaldım. Belli ki beni pek iyi tanımıyorsunuz.”

Onun hakkında birçok şey biliyordu, ama yeni takıntısı söz konusu olduğunda hâlâ çözülmesi gereken çok şey vardı. Takıntı. Kelime içinden süzüldü. "Lily Gallo." Adını söylemeyi seviyordu. Lily. Güzel bir çiçek. Güzel bir kadın. Onun hakkında bolca bilgiye sahipti. Siyah beyaz, net gerçekler. Ama Lily Gallo'nun karmaşık zihnini anlamaya gelince, keşfedilecek birçok sır daha vardı. "Bir seri katilin kızı," dedi, çünkü ortadaki fili görmezden gelmenin bir anlamı yoktu. Evet, acımasız dürüstlük yolunu seçmişti. Neden olmasın? Özellikle de o olduğu için.

Lily hiç irkilmedi. Birdenbire gözlerinin içine dik dik bakmayı bırakmadı. Aksine, omuzları dikleşti. Çenesi yukarı kalktı. "Atlas Bennett." Çok kısa bir duraksama. "Bir seri katilin oğlu."

Sıradan bir seri katil değil. Tüm zamanların en acımasız ve sadist katillerinden biri. Babası kurbanlarını sadece öldürmemişti. Onlara işkence etmişti. Acılarından ve çılgınlıklarından zevk almıştı.

Geceleri gözlerimi kapattığımda hâlâ çılgınlıkları duyabiliyorum.

Yaralı bileğine son derece dikkatli bir öpücük daha kondurdu. "Sana benden uzak durmanı söylemiştim."

"Beni ofis binanızdan iki kez kovdurduğunuzdan oldukça eminim."

Evet, öyleydi. "Geçmişimin kurcalanıp yüzüme vurulmasından hoşlanmıyorum."

"Bunu anlayabiliyorum. Ama çok, çok önemli bir araştırma üzerinde çalışıyorum. Ve sizi kurtardığımı da itiraf ettiniz, göz önünde bulundurarak, teşekkür olarak bana birkaç saat ayırabilir misiniz?"

Ah, ona bundan çok daha fazlasını bağışlayacaktı. "Kaçamayacaksın."

Uzun, koyu kirpikleri titredi. "Affedersiniz?"

Kadının kendisini gayet iyi duyduğunu düşünüyordu.

Kapıya hızlı bir tıkırtı geldi. Tıkırtıdan hemen sonra kapı açıldı ve Atlas başını çevirerek eşikte telaşlı bir doktorun durduğunu gördü. Adamın dağınık sarı saçları başından fırlamış, beyaz laboratuvar önlüğü ince

omuzlarına biraz büyük gelmiş ve boynunda bir stetoskop sallanıyordu. "Siz... koridorda korumalarınız var." Adamın gözleri kocaman olmuştu.

Atlas, Lily'yi sıkıca tuttu. Kadın onun elinden kayıp gitmiyordu. "Şu ana kadar yaşadıklarımı göz önünde bulundurursak, gerekli bir önlem."

Desmond başını muayene odasının içine uzattı. "İyi misiniz, patron?"

İyi kelimesi geçerli değildi. Hayatta mıydı? Evet. Demek ki kesinlikle dedektiften daha iyiydi. Lily'nin yasını tuttuğu bir adam. Belli ki Atlas'ın o adamla olan karmaşık ilişkisinden haberi yoktu. Atlas'ın bıçağını adamın boğazına dayamada tereddüt etmemesinin bir sebebi vardı.

Ya da Dedektif Benedict Swain'in neden tereddüt etmeden silahının namlusunu Atlas'ın kalbine dayadığını. Eğer Lily orada olmasaydı, Atlas gerçekten merak ediyordu...

Benedict tetiği çeker miydi?

Veya...

Boğazını keser miydim?

Atlas polis memuru için yas tutmazdı. Birinin ya A) parmaklıklar ardında, ya da B) toprağın altında ölü olarak kalmasını isteyen biri için yas tutmak zordu.

"Atlas mı?" diye sordu Desmond.

"Yakında eve döneceğim," dedi Atlas. Sonra, Desmond'ın güvence aradığını bildiği için, "İyiyim," diye ekledi.

"Şey, değilsiniz." Doktor aceleyle öne doğru ilerledi. Laboratuvar önlüğü arkasında dalgalanıyordu. "Beyin sarsıntısı geçirdiniz. Doktor Gallo bana ilk saldırıdan sonra bilincinizi kaybettiğinizi söyledi."

"Doktor Gallo da öyle düşünüyordu." Atlas, kadının merdivenlerden aşağı atılmadan kısa bir süre önce uyandığını öğrenmişti.

Polis sorguları sırasında çok üzücü bir gerçek ortaya çıktı.

Lily, saldırganın yüzünü hiç görmemişti. Atlas da görmemişti. O şerefsizin hiçbir tanımı yoktu.

Doktor, "İkinizin de gözlem altında tutulması gerekiyor," diye ısrar etti. "Kırık kaburgalarınız olmaması büyük şans, Bay Bennett, ancak gövdenizdeki morluklar oldukça ciddi."

Yaralarına hiç aldırış etmedi. "Merdivenlerden yuvarlanınca morlukların olması normal bence."

"Düşmeyle uyumlu, evet." Doktor Phillip Owen'dan hızlı bir baş sallama geldi. Adam daha önce kendini tanıtmıştı. Acil servisin sorumlusu doktordu. "Bu yüzden burada kalmanız ve—"

Atlas, doktorun sözünü keserek, "On dakika içinde ayrılıyoruz," dedi. "Zamanınız ve ilginiz için teşekkür ederiz."

Doktorun ağzı açık kaldı. Sonra dikkati Lily'ye yöneldi. "Elbette, geceyi burada geçirmemiz gerektiğini anlıyorsunuzdur, Doktor Gallo."

Kendisini doktor olarak tanıtmamıştı. Sadece adının Lily Gallo olduğunu söylemişti. Atlas bunu biliyordu çünkü o sırada onunla birlikteydi.

Uzun bir süre boyunca onunla birlikte olmayı planlıyordu. Lily'nin tekrar gözünün önünden kaybolması söz konusu bile değildi. Kadına daha önce de uzak durmasını söylemişti. Ama o bu uyarıyı dikkate almamıştı, bu yüzden...

Artık benimsin.

"Onun doktor olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Atlas.

Bir anda Phillip Owen yine ona şaşkınlıkla bakmaya başladı. "O..." Phillip boğazını temizledi. "İsmi tanıdım. Ve yüzü de. O... annesine çok benziyor."

Ve herkes Lily'nin annesini tanıyordu.

Bir düzine erkeği öldüren kadın.

Şu anda Alabama'daki bir hapishanede idam cezasını bekleyen kadın.

Magnolia Calhoun hakkında birçok film çekilmişti. Güzel ve canlı güney güzeli, gerçek bir canavardı. Soğukkanlı, hesapçı bir katildi. Tercih

ettiği silah zehirdi. Büyükannesinin kıymetli çaydanlığından döktüğü tatlı bir zehir.

Avlarını öldürürken bile onlara gülümsüyordu.

Lily'nin babasını öldürmüştü. Ve eğer anlatılanlar doğruysa, bir zamanlar Lily'yi öldürmeye bile teşebbüs etmişti.

“Hibristofili hakkındaki araştırma yazınızı yakın zamanda okudum,” diye coşkuyla anlattı Phillip. Gerçekten de coşkuyla, diye ekledi Lily'ye doğru bir bakış atarak. “Bir ara psikiyatrist olmayı düşünmüştüm, bu yüzden her zaman anormal davranışlara ilgi duymuşumdur, ancak acil tıp beni daha çok cezbetti ve ben—”

“Evet, affedersiniz,” diye araya girdi Atlas. “Ama hibristofili de neyin nesi?” Başını tekrar Lily'ye çevirdi.

Dudakları birbirine kenetlenmişti. Yanaklarındaki gözyaşı izleri kısmen kurumuştur ama gözlerinde keder hala vardı. Yas. Onu oradan çıkarmayı gerçekten çok istiyordu. Doktor Phillip Owen onun kederini görmemeliydi. Ona giderek daha da yaklaşmamalıydı.

Atlas'tan alçak, uyarıcı bir hırıltı geldi.

Doktor onun ilerlemesini durdurdu.

Lily'nin bakışları Atlas'ınkilerle kesişti. “Bu, suçlulara karşı duyulan cinsel bir çekim.”

Ona göz kırptı.

“Bazı insanların, şiddete meyilli ve tehlikeli olduğunu bildikleri kişilere karşı hissedebilecekleri yoğun çekim, şehvet ve tüketici ihtiyaç üzerine birkaç makale yazdım.”

“Vay canına, vay canına, vay canına. 'Şiddet yanlısı ve tehlikeli insanlara karşı bir çekimin mi var, Lily?'” Adam kadından büyülenmişti. Ve bu büyülenme tehlikeliydi. Kadına uzak durmasını söylemişti, değil mi? Ama kadın dinlememişti.

Dudakları sıkılaştı. “Bazı kadınlar sapkın erkekleri bir şekilde düzeltebileceklerini düşünüyorlar.”

Phillip Owen'ı tamamen görmezden geldi. "Senin de yapmaya çalıştığını bu değil mi?"

"Sapmayı anlamak istiyorum. Anlamak ilk adımdır."

"Neyin ilk adımı?" Ama Atlas bildiğini sanıyordu. Ah, zavallı Lily. Canavarları iyileştirebileceğini sanıyordu, değil mi? Değerli. Takdire şayan. Ama...

Olmayacak. "Ya tedavi olmak istemezlerse?"

"Bu, şiddeti durdurmakla ilgili. Ölümü önlemekle ilgili."

Eee, öyle miydi? Ona doğru yavaşça yaklaştı. O sıcak vanilya kokusunu çok seviyordu. Onu adeta içine çekmek, tüketmek istiyordu. "Benimle konuşmak istedin. Araştırman için bana ihtiyacın vardı." Hayır, aslında, onun kendisini istediğini düşünüyordu...

Çünkü Dallas'ta bir seri katil iş başında. Ve sen benim o olduğumu sandın.

Ta ki o şerefsiz Atlas'ı kaçırana kadar. Ve bu, hiç konuşmadıkları bir şeydi. Lily'yi yeterince uzun süre yalnız bırakmayı henüz başaramamıştı. Yerel polislerle konuşmak zorunda kalmışlar, etraflarında sağlık görevlileri dolaşmış, hastaneye gitmişler ve orada da doktorlar ve hemşirelerle karşılaşmışlardı...

İyi bir mahremiyet yoktu. En azından birkaç dakikadan uzun süren bir mahremiyet yoktu. Bu yüzden Dallas'tan kurbanlarını seçen seri katil hakkında konuşma fırsatı bulamamışlardı. Kurbanlarının iç organlarını dışarı çıkarıyordu. Çok belirgin bir imzasıydı bu. Lily bu özel süreci birden fazla kez dile getirdiğinden, seri katili zaten düşündüğünü biliyordu. Onu hastaneden uzaklaştırdıktan ve onunla yalnız kaldıktan sonra, katil hakkında detaylı bir konuşma yapacaklardı.

Şimdilik durum böyle...

Beni anlamak istiyorsun, değil mi tatlım? Sapkınlığımı anlamak mı? Pekala. O zaman seni karanlığıma alacağım. "Size tam erişim izni verildi."

Kaşları çatıldı. "Sen... benimle görüşmeyi kabul edeceğini mi söylüyorsun? Benimle konuşacak mısın? Haftalarca benden tamamen kaçındıktan sonra? Beni kelimenin tam anlamıyla binandan kovduktan sonra?"

"Bu hiç hoş değil," diye mırıldandı Phillip.

"Genellikle iyi bir adam olarak algılanmam." Bu kaçınma, Lily'nin kendi güvenliği içindi. Ama ısrarcı olmuştu ve şimdi ölümcül bir hata yapmıştı. "Hayatımı kurtardın."

Gözünü bile kırpmadı. "Teknik olarak, sanırım senin hayatını ve senin için çalışan o altı adamın hayatını kurtardım." Bir an duraksadı. "Benedict'i kurtarmadım."

Onun dikkatini dedektife vermesini istemiyordu. Gözyaşları durmuştu ve Atlas onların tekrar akmasını istemiyordu. "Sanırım sana bir borcum var." Doğru, ona bir borcu vardı. Ama daha da önemlisi, konu Lily olunca...

Seni kaçmana izin vermeyeceğim.

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu. Atlas sese doğru döndü, tam o sırada Desmond tekrar kapı aralığında belirdi.

"Limuzin hastanenin önüne getiriliyor," dedi Desmond ona.

Harika. "Kıyafetlere ihtiyacımız olacak," dedi. Sonra Atlas omuz silkti. "Gerçi hastane önlükleriyle de çıkabiliriz sanırım. Bu her zaman bir seçenek." Atlas, Desmond'a odaklanırken meraklandı. "Basın bu hikâyeyi duydu mu?"

"Kesinlikle. Dışarıda bekliyorlar."

"Şey... O zaman bu hastane önlüğü içindeki çıplak popomun fotoğrafları her yere yayılır." Poposu umurunda değildi. Ama Lily... onun savunmasız halinin fotoğraflarının çekilmesini istemiyordu. "Yani, evet, sanırım bu kıyafetlere ihtiyacımız olacak." Kısa bir duraklama. "Desmond?"

O çoktan kapı aralığından dışarı çıkmıştı.

Ancak Desmond neredeyse anında geri döndü. "Zaten aldım," diye karşılık verdi Desmond ve ona doğru bir spor çantası fırlattı. "Hem senin

için hem de hanımefendi için şeyler."

İşte bu yüzden Desmond onun sağ koluydu. Adam tam bir mucize yaratıcıydı. Atlas çantayı sol eliyle yakaladı. "Mükemmel." Phillip'e şöyle bir baktı. Doktor hala Lily'ye kocaman gözlerle ve yüzünde aşırı bir hayranlıkla bakıyordu. Mooney'nin gözleri. Doktorun açıkça bir hayranlığı ya da kahramanlık duygusu ya da buna benzer bir şey vardı ve bu durum yakında sona erecekti. "Hizmetlerinize artık ihtiyaç yok, Doktor Owen, ama yaptığınız her şey için çok teşekkürler." Eh, lanet olsun, belki de nazik olabilirdi. Sözlerin sert, kırılğan bir yanı olsa ne olurdu ki? Yine de çoğunlukla kibardı.

Doktor Owen hemen esas duruşa geçti. Yüzü kızarak Atlas'a döndü. "Siz benim hastamsınız. O da benim hastam. Beyin sarsıntısı geçirdi. Kabul ediyorum, onun yaraları sizinkinden daha hafifti, ama ben tıp uzmanıyım Bay Bennett, siz değil. Bu nedenle, hizmetlerime ihtiyaç duyulup duyulmadığını ben söyleyeceğim."

"Lily tehlikede mi?" Hem o hem de Lily, muayeneler sırasında birbirlerinin tıbbi bilgilerini duyabilecekleri konusunda anlaşmışlardı. Bu, muayenelerin çoğunda birlikte kalabilmeleri için gereken şartlardan biriydi.

"Hayır...o...iyi olacak. Verdiği tepkiler normal. Yapılan taramaların hiçbirinde beyin kanaması veya kırığı belirtisi görülmedi."

Güzel. Lily tehlikede değildi. Bütün numaralardan vazgeçme zamanı. Phillip'in de onların yolundan çekilmesi zamanı. "Desmond, doktoru odadan çıkarır mısın? Lily'nin giyinmek için mahremiyete ihtiyacı var."

Desmond öne doğru ilerledi ve bir elini doktorun sağ omzuna doladı. "Hadi gidelim."

Doktor sıçradı. En az iki santim. "Ne-ne? Ne yapıyorsunuz?"

"Kapı bu tarafa," diye bilgilendirdi Desmond, sesi kibardı—Atlas'inkinden çok daha kibardı, ama sonra güvenlik şefi ekledi, "ve bilgin olsun, odada kalıp bayanın kıyafet değiştirmesini izlersen fena dayak yersin..." Desmond Atlas'ı işaret etti, "...şu tarafa."

“Ne?” Şok. Dehşet. Korku.

Doktor telaşlandı ve akıllıca bir karar vererek o muayene odasından hızla uzaklaştı. Ne kadar da iyi bir yaşam tercihiydi. Kapı arkasından tık diye kapandı. Atlas bir anlığına kapalı kapıya bakakaldı.

“Sizin dünyanızda işler genellikle böyle mi yürüyor? İnsanlara berbat davranıyorsunuz, taleplerde bulunuyorsunuz ve işlerin istediğiniz gibi gitmesi için kiralık adamlarınızı kullanıyorsunuz?” Lily düşünceli bir şekilde duraksadı. “Bu arada, elbisenizin arkası çok açık.” Boğazını temizledi. “Tavrınız pek de arzu edilenden uzak olsa da, harika bir kalçanız var.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. O gece yaşananlardan sonra gülümsemek tuhaftı. Omuzlarını geriye attı ve muayene masasına doğru yürüdü. Atlas, spor çantasını masanın üzerine koydu ve içindekileri çıkardı. Siyah bir sütyen. Ona uygun külot.

"Bunlar senin bedenine uygun olamaz," diye mırıldandı.

“Hayır, ama seninkilerde.” Külot ve sütyen parmaklarının arasından sarkıyordu.

"Güvenlik müdürünüz benim bedenimi nereden biliyordu?"

Elinde iç çamaşırını tutarak ona döndü. "Çünkü ilk görüşme talebinizi ilettiğiniz ilk andan itibaren, sizin hakkınızda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye özen gösterdim."

“Her şey... mesela iç çamaşırımın bedeni gibi mi?”

"Şey... Ben her zaman titiz olmaya inanırım."

Elini külotu uzattı. Ve sütyene. "Ben de." Parmakları onun parmaklarına değdi.

Onun dokunuşunda tıpkı daha önce hissettiği gibi bir kıvılcım hissetti. Hatta o lanet bodrumda oldukları zaman bile.

Elini ve iç çamaşırını sanki yanmış gibi hızla ondan geri çekti.

Elbette ondan korkmuyordu, değil mi? Ya da dokunuşundan? Belki de ilişkilerinde güvenin gerekli olacağını anlamalıydı. "Bir zamanlar

Chicago'lu seri bombacıyla bir ay boyunca röportaj yapmamış mıydın?" diye sordu Atlas, cevabı bildiği halde.

Bakışları hiç değişmedi. "Evet."

"Başka kimseyle konuşmazdı ama seninle sohbet etmeyi kabul etti. Saatlerce, günlerce. Bombaları nasıl yaptığını, nereye yerleştirdiğini ve hatta patlamaların zamanlamasını nasıl ayarladığını anlattı."

Başını yana eğdi. "Richard Hawthorne bana bunların hepsini anlattı."

Çantaya uzandı. Eşofman altını çıkardı. Ona çok küçüktü. Çıkardığı sweatshirt de aynı şekilde küçüktü. İkisini de ona uzattı. "Sanırım Richard'la geçirdiğin onca zamandan sonra bombalar konusunda biraz uzman oldun."

"Hemen konuya girseniz nasıl olur?" Ellerini kıyafetlerin etrafına sardı. "Bana kulübedeki bombayı ben mi yerleştirdim diye mi soruyorsunuz?"

Tam olarak değil. "Şunu soruyorum... bombayı siz yerleştirebilir miydiniz? İsterseniz, elbette."

Gözleri ona doğru parıldadı. "Evet. Bombayı ben yerleştirebilirdim. Yaptım mı? Hayır."

Ona gülümsedi. Güven. Bunu ilk gösteren kendisi olacaktı. "Önce üzerimi değiştireceğim, sonra dışarı çıkacağım, böylece sen de mahremiyetini koruyabilirsin."

Kadın hızla arkasını dönerek, "Sana bakmayacağım," dedi.

"Neden olmasın ki? Utangaç değilim." Ona bakmamasını söylememişti. Aksine, "İstediğin kadar bak tatlım. Bana bak bakalım." Hastane önlüğünü yırtıp attı, buruşturdu ve yakındaki çöp kutusuna attı.

Omuzları gerildi ama arkasına bakmadı. "Size mahremiyet sağlamaya çalışıyorum. Profesyonel bir ilişkimiz olacak..."

Kahkahası kadının sözlerini kesti. "Sana sadece bir polisi öldüren bir bomba yerleştirip yerleştirmediğini sordum, sen de profesyonel davranacağımı mı sanıyorsun?"

"Benedict'i ben öldürmedim!" Sözlerinde öfke belirdi.

Hayır, Atlas onun polisi öldürdüğünü düşünmüyordu, ama onun için ağlamıştı. "Onunla birlikte oldun mu?"

O anda hızla arkasını döndü. Yanakları kıpkırmızı oldu.

"Özür dilerim. Eşofmanımı çoktan giydim." Giymişti. "Asıl olayı kaçırdınız."

Sözleri üzerine bakışları anında yere düştü. Ama hemen tekrar yukarı kalktı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Şunu kabul etmeliyim ki, zihin oyunları konusunda sizin gibi profesyonel değilim, ama nasıl idare edeceğimi biliyorum." Bu yetenek, onu yetiştiren, şekillendiren, onu dünyanın en kötü canavarı yapmaya çalışan sadist bir babadan geliyordu.

Bakışları onu yakıyordu. "O zavallı, ölü dedektifle ilişkiye girmedim. Onunla birkaç hafta önce, şehre ilk geldiğimde tanıştım."

"Benimle görüşmeye geldiğinizde."

"Seni görmek için geldiğimde..."

Birisi gerçeğin tamamını söylemiyordu. Atlas iç çekti. "Şehre geldin çünkü bir seri katilin iş başında olduğunu anladın. Benim o seri katil olduğumu sandın." İnkârını bekledi.

Hiç kimse gelmedi.

İlginç.

"Benedict o cinayetlerle ilgileniyordu," dedi. "Yollarımız bu şekilde kesişti."

Elbette Lily ön araştırmasını yapmıştı. Cinayet masası dedektifiyle konuşmak onun için ilk adım olurdu. Muhtemelen adli tıp uzmanıyla da konuşmuştu. Belki de kurbanların arkadaşları ve aile üyeleriyle de. Onun çok titiz bir insan olduğunu biliyordu.

Ortak bir noktaları vardı. "Yolunuz Benedict ile kesişti." Atlas'ı kafese kapatmak isteyen polis. Merak ediyordu—Benedict ona önceki karşılaşmaları hakkında bir şey anlatmış mıydı? Bunu daha sonra öğrenecekti. Şimdilik, bilerek, Atlas, "Yollarınız kesişti ve onunla çıktınız.

Randevulara." dedi. Yüzeyin altında kaynayan kıskançlık mıydı bu? Sanki öyle hissettiriyordu. Öte yandan, daha önce hiç kıskançlık yaşamamıştı, bu yüzden gerçekten emin değildi. Belki de sadece öfkeydi. Biraz artakalan adrenalin veya...

Onun başka biriyle çıkmasını istemiyorum. Kesinlikle başka biriyle birlikte olmasını da istemiyorum.

Tamam, kıskançlıktı.

Lily gözlerini kırptırdı. "Benedict'le çıktığımızı nereden biliyorsun?"

"Onunla çıktın."

"İş yemeklerine gittik."

Boşver. Dedektif Benedict Swain onunla birlikte olmak istemişti. Ama Lily, ölen polisle birlikte olmadığını söylemişti, bu yüzden Benedict'in amacı hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. İyi bilmek. "Sana söylemişim, ben üzerime düşeni yaparım."

Daha da yaklaştı. "Beni izliyordun. Bütün o süre boyunca?"

O kadar da değil. Yönetmesi gereken bir iş imparatorluğu vardı. Doğrudan cevap vermek yerine, "Beni izlemiyor muydunuz? Kaçırıldığımı böyle mi anladınız? İyi bir takip, bir diğerini hak eder." diye sordu.

Lily nefesini tuttu. "Ben bir sapık değilim."

Ona uzun uzun baktı.

"Öyle misin?" diye karşılık verdi.

Gülümsedi.

Bir adım geri çekildi. Bu, onun gülümsemesine verilen olağan bir tepki değildi. Aslında, gülümsemesinin en iyi silahlarından biri olduğunu erken yaşta öğrenmişti. Gamzelerini ortaya çıkarıyor, gözlerinin parlamasını sağlıyor, onu daha çekici ve davetkar gösteriyordu. Gülümsediğinde kadınlar genellikle ona daha çok yaklaşıyordu.

Ama Lily tehdidi sezdi. Geri çekildi.

İşte bu yüzden ondan çok keyif alacağım.

Sonra kirpikleri titrediler. "Sen... sen bilerek mi kandırılmana izin verdin?"

“Bunu neden yapayım ki?”

"Sen söyle."

Böylece o şerefsizi öldürebilirdim. Tanıdığım bir adam şehrimde avlanıyordu. Bu dünyadan yok edilmesi gereken bir yırtıcıydı.

Atlas'ın diğer yırtıcıları ortadan kaldırdığı gibi.

Ama, ah, hayır, bilerek kandırılmak planı değildi. Gerçekten de dikkati dağılmıştı. Onun yüzünden. Onu çok fazla düşünüyordu. Ne yaptığını merak ediyordu. Kiminle yaptığını. Gerçek benliğini ondan uzun süre saklayıp saklayamayacağını merak ediyordu.

Sana hiç güvenmiyordum, Lily. Atlas'ın planı, kendi bölgesinde çalışan seri katili sonunda ortadan kaldırmaktı. Bayıltılıp, yeni fantezisine kelepçelenmiş halde uyanacağını hiç tahmin etmemişti.

Atlas bunların hepsini söylemek yerine, avucunu ona doğru uzattı. "Benimle röportaj yapmak istediniz. Sırlarımı öğrenmek istediniz. Dediğim gibi, hayatıma tam erişim hakkı kazandığınızı düşünüyorum, ancak bu geçişin birkaç şartı olacak."

Elini tutmadı. "Herkesse açıksa, nasıl şartlı olabilir ki?"

Çok eğlenceli biri olacaktı.

Lily, uzun kirpiklerini bile kırpmadan, "Göğsünde dokuz yara izi var," dedi. "Dokuz kurban babanla bağlantılı. Bu izleri o mu yaptı, yoksa sen mi kendi tenine kazıdın?"

“Demek göğsümü inceledin. İyi bilmek. Ben de seninkini inceliyorum.” Ama gülümsemesi yavaşça soldu. Belki de beklediği kadar eğlenceli olmayacaktı. “Yaralarımın babamın kurbanlarıyla hiçbir ilgisi yok.” Şimdi hayal kırıklığına uğramıştı çünkü ondan daha fazlasını ummuştu—

"Bunların kurbanlarınızla bir ilgisi var mı?"

Kalp atışı hızlandı. Onun neler yaptığını, ders dışı faaliyetlerini biliyor muydu? Yoksa bu sadece bir tahmin miydi? "Bana deli diyebilirsiniz ama bodrumdayken kahraman olmaya aday olduğumu söylediğinden eminim. Kahramanların genellikle kurbanları olur mu?"

Dudakları aralandı. Güzel dudaklar.

"Ayrıca benim hakkımda yanlış olduğunu söylediğini de sanıyordum," diye mırıldandı. "Bunu da hatırladığımdan eminim, ama yine de beyin sarsıntısı geçirdim, yani..."

"Benim tecrübeme göre, insanlar bu dünyada nadiren tek bir şeyden ibarettir. Mesela annemi ele alalım. Okulda sınıf annemdi. Mahalle bekçiliği grubunun lideriydi. Bölgedeki iki evsiz barınağının yönetim kurulunda görev yapıyordu." Omuz silkme. "Ayrıca onu kızdıran adamları da öldürdü."

"Beni sinirlendiren insanları öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" Kahretsin, burası bu konuşma için uygun yer ve zaman değildi. "Bir dakika bekle." Çünkü başka kimsenin aralarına girmesini istemiyordu. Bildiği kadarıyla, ona aşık Doktor Phillip Owen, Lily'ye bir kez daha bakmak için gelebilirdi. "Giyinmen gerekiyor. Sen giyinirken ben dışarıda bekleyeceğim." Kimsenin ona ulaşamaması için kapıyı bloke edecekti. "Hayatıma giriş iznine gelince, şartlarımı limuzine bindiğimizde anlatacağım."

Gözlerinin içine dik dik baktı, sonra başını salladı.

İçini bir huzursuzluk kaplamıştı. Lily'nin hareketlerini tahmin edemiyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Kadın onun için çok tehlikeli olabilirdi, bunu biliyordu. Zekiydi ve katiller konusunda fazlasıyla uzmandı.

Bütün karanlığımı gördüğünde ne yapacak?

Ona bakarken, elleri hızla arkasına saklandı.

"Zambak-"

Hastane önlüğünü yere düşürdü. Kağıt önlük düştü ve Lily, karşısında sadece beyaz bir külot ve göğüslerini harika bir şekilde saran beyaz bir sütyenle durdu.

Şu anda neler oluyor Allah aşkına? Lily neden onun için soyunuyordu? Şikayetçi değildi elbette. Hayır, kesinlikle değildi. Tamamen soyunmak

istiyorsa, bu tamamen kadının hakkıydı. İsteddiği gibi yapabiliirdi.

“Doktor Owen ile yaptığım fiziksel muayene sırasında iç çamaşırımı çıkarmadım,” dedi. “Çıkarmaya gerek yoktu.” Kaşlarından biri ona doğru kalktı. “Ve bir yara izini paylaşmanın, bir diğerini paylaşmayı hak ettiğini düşündüm.”

Karnının üzerinden uzun, kıvrımlı bir yara izi geçiyordu. Yara izini fark etmesi biraz zaman almıştı. Ne yapayım, göğüsleri onu oyalamıştı.

“Annem bana bunu vermedi, elbette.” Parmakları yara izinin üzerinde gezindi. “Hiç bıçak kullanmazdı. Zehri tercih ederdi. Daha zarif bir ölüm yöntemi. En azından hep öyle derdi. Ama insanların kan kustuğunu, acı içinde çığlık attığını, hayatta kalmak için mücadele ederken tüm vücutlarının öne doğru sendelediğini ve kasıldığını gördüğünüzde, şahsen bu ölüm yönteminde zarif bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bence oldukça vahşi.”

Cinsel organı sertleşmişti. Göğüsleri giydiği sütyenin altından taşmıştı. Külotu ise bikini kesimliydi. Kalçalarını sarıyordu. Hayal gücüne çok az yer bırakıyordu. Arzu damarlarında dolaşıyordu. Onu yakalamak, kaldırmak, muayene masasına yatırmak ve adını haykırana kadar onunla sevişmek istiyordu.

Ancak...

İçinde öfke kıvranıyordu. Tehlikeli, kaynayan bir canavar. Ve Atlas öne çıktığında, onu kontrol eden şehvet değildi. O öfkeydi. Eli kalktı ve karnındaki kıvrımlı yara izine dokundu. Kırmızı ve öfkeli değildi. Beyaz, solmuş. Eski. "Bunu sana kim yaptı? Derine bıçak saplayan kim?"

İhtiyacı olan tek şey bir isimdi. İsmi elde ettiğinde, o kişiyi kolayca bulabilecek güce sahip olacaktı. Sonra da ölüm gelecekti.

Çünkü Lily'ye bıçak çekmedin.

“Bir seri film yapımcısıyla yaptığım ilk röportajdı. Yani, kendi annem olmayan bir seri film yapımcısıyla.” Eli uzandı ve parmakları onun elini kavradı. “Derin bir nefes al, Atlas. Sorun yok, söz veriyorum. Artık canım

acımıyor.” Daha yumuşak bir sesle. “Bana karşı bu kadar dikkatli olmana gerek yok.”

Ama öyle olduğunu sanıyordu. "James Hadley." Röportaj yaptığı ilk seri katili tanıyordu. Deli Hadley. Psikiyatrist olma yolculuğunda asistan doktor olduğu zamanlarda onunla röportaj yapmıştı.

"Beni araştırmışsınız. Etkilendiğimi söylemeliyim."

Araştırmak. Takip etmek. Her ayrıntıyı öğrenmek. Düşmanlarıyla yaptığı buydu. Ama o bir düşman olmayacaktı. Çok daha karmaşık bir şey olacaktı. "Sana saldırdığına dair hiçbir kayıt yok."

“Çünkü bu olayın kamuoyuna duyurulması, James Hadley’nin yüksek güvenli hapisanesindeki gardiyan için son derece utanç verici olurdu.” Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “James tecrit altında tutuluyordu. Benimle görüşme seansına gelmeden önce gardiyanlar tarafından iyice aranması gerekiyordu, ancak yine de bir şekilde özenle bilemediği bir bıçağı saklamayı başardı. Gardiyanlar ona kelepçe takmadı. Kelepçelenmesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bir an konuşuyorduk, bir sonraki an masanın karşısındaydı ve üzerime atıldı. Bıçak karnımı kesti.”

"Öldü."

“Evet, doktorun onu rahatlatan midazolamı, felç eden pankuronyumu ve kalbini durduran potasyum klorürü uyguladığı sırada oradaydım.” Tamamen duygusuz.

Parmakları yara izinin üzerinden geçti. "Seni bıçakladıktan sonra ne oldu?"

“Burnunu kırdım. Bıçağı kaptım ve onunla saldırdım. Mezara gitmeden önce bir kurban daha alacağını sandı. Yanıldı.”

Kadın, iç çamaşırlarıyla, görünüşte savunmasız ve kırılgan bir halde onun karşısında duruyordu, ama adam onun ne yaptığını tam olarak anlamıştı.

O da tıpkı Atlas gibi bir avcı olduğunu göstermeye başlamıştı.

Ne kadar harika.

“Gardiyanlar beni ondan ayırdılar. Ve bu olayı medyaya yaymamam karşılığında, gardiyan bana istediğim herhangi bir mahkûmla görüşme izni verdi.” Titredi. “Anlaşılan, her yere erişim izni verilmesini seviyorum.”

Ama tüyleri diken diken olmuştu.

“O karşılaşmadan beri sapkın davranışlar hakkında çok şey öğrendim. Avcılar hakkında da.” Dudaklarını ıslattı.

Onun ağzını istiyordu. "Ve şimdi buradasın. Aklımı karıştırmak istiyorsun. Benim hakkımda her şeyi öğrenmek istiyorsun."

"Atlas, sen sapkın mısın? Damarlarında karanlık arzular mı akıyor?"

O an damarlarında bir sürü karanlık arzu kabarıyordu. En çok da onu paramparça olana kadar, ikisi de paramparça olana kadar becerme isteği. Bu çok mu şey istemektir? Sanmıyordu. "Sanırım öğreneceksin," dedi sonunda, çünkü...

Anlaşma buydu, değil mi?

Her yere giriş izni. Muhtemelen korkunç bir hata.

Umursamadı. Başını ona doğru eğdi. Kadının başı geriye doğru eğildi ve adam, kadının ayak parmaklarının yere hafifçe değdiğini, böylece ona doğru biraz yükseldiğini de anladı.

Ama henüz ağzını öpmedi. Çünkü eğer onu öperse duramazdı ve ilk cinsel deneyimlerinin bir hastane muayene odasında olmaması gerekiyordu. Çılgılık atmaya başlayınca, görevliler ya da o pislik Doktor Owen'ın içeri dalmasını istemedi.

"Seni alacağım," dedi ona. Çok açık bir şekilde. Aralarında hiçbir karışıklık olmamalıydı. "Bu hastaneden benimle çıkacaksın ve sonunda seninle birlikte olacağım."

"Normalde deneklerimle cinsel ilişkiye girmem. Bu benim çalışma tarzım değil. Ama hakkımda en kötü varsayımlarda bulunduğunuz için çok teşekkür ederim."

Onun hakkında en kötü ihtimali mi varsaymıştı? "Denekleriniz genellikle psikopat katillerdir."

“Peki ya sen değil misin?”

Bu yüzden en kötü ihtimali varsaymıştı, ama adam "Sen söyle" diye yanıtladı.

Omuzlarını hafifçe silkti. "Sanırım bunu öğreneceğim."

Evet, oradan hemen uzaklaşmaları gerekiyordu. " zerini giy, Lily."

Kaşını kaldırarak ona baktı. "Neden benden bu kadar korkuyorsun?  şte buradayım, kendimi savunmasız bırakıyorum. Sen yarı  ıplaksın, ben de yarı  ıplakım. Sen bana yaralarını gösterdin, ben de sana gösterdim.  kimizi de tamamen eşit bir zemine koyuyorum."

Saçmalık. Onu manipüle etmeye çalışıyordu. Çok geçmeden, onu manipüle etmenin kolay olmadığını anlayacaktı. "Bu, her şeyi sana anlatmam için uyguladığın bir tür psikiyatrist taktiği mi?"

"Bütün o derin, karanlık sırlarınız mı?" diye sordu.

Evet, onlardan. O kadar çok vardı ki, onu toprağın altına çekmekle, gömmekle tehdit ediyorlardı.

Elleri yukarı kalktı. Parmak uçları onun g r saçlarının arasına gömüldü. "Hiçbir sinsi taktik kullanmama gerek yok. Ne olursa olsun bana her şeyi a ıklayacaksın."

“Peki neden böyle bir şey yapayım ki?” Onun kendisine karşı tamamen açık sözlü olacağını düşünmesi ilginçti.  lgin . Saf a. Belki de biraz hayalperestliğin ötesinde.

Ama o sadece o muhteşem gözlerini kırpıştırdı. "  nk , ruhunun derinliklerinde, her zaman birinin gerçek seni görmesini, gerçek seni tanınmasını istemedin mi?"

Gerçek hali çoğu insanı dehşete düşürürdü.

" şte o kişi benim," dedi.

Ona dokunmamalıydı. Onu baştan  ıkarmamalıydı. "Kaç." Hırıltılı bir ses.  ıkarmak istemediği bir ses. Ama içindeki bir parça, olabilecek iyiliğin zayıf bir parıltısı, bu kadını korumasını istiyordu.

Onu kendimden koru.

"Fırsat varken kaç," diye ekledi sert bir şekilde. Çünkü eğer onu elde etmiş olsaydı...

Atlas, onun gitmesine izin vermeyeceğini zaten biliyordu.

Canavarlar için ilk görüşte aşk diye bir şey yoktu. Hiç yoktu. Çünkü aşk gerçek bir şey değildi. Ama saplantı vardı ve o, kadının en büyük saplantısı olacağını çoktan biliyordu.

Ona ayak uydurmak için soyunmuştu.

Yaralarını paylaşmıştı.

"Neden senden kaçayım ki?" diye sordu Lily başını sağa eğerek. "Son bir aydır seni yalnız bırakmak için uğraşıyorum." Ama parmakları saçlarından kayıp gitti. Yanına düştü. "Beni eve mi götürüyorsun?"

"Eğer bileğinde morluk olmasaydı, seni yanıma kelepçelerdim." Gerçekten yaşanmış bir olay.

"Bana kelepçe takmak aşırıya kaçmak gibi görünüyor."

"Ben aşırıya kaçan bir insanım."

"Takıntılı mı?" diye sordu tatlı bir sesle. "Affedersiniz, aşırı mı yoksa takıntılı mı dediniz?"

Lily onun ne dediğini tam olarak biliyordu. Atlas bir adım geri çekildi. "Bizi kaçıran o şerefsiz yakalanmadı."

Yeni sweatshirt'e uzandı. Başından hızla geçirdi. Neyse ki dizine kadar düştü ve onun baştan çıkarıcı özelliğini örtbas etti.

"Tam olarak uymadı," diye belirtti, "ama çok yumuşak. Desmond'a mutlaka teşekkür edeceğim."

Güvenlik şefi hakkında çok şey bildiği hissine kapılmıştı. Aşırı mı, yoksa takıntılı mı? Ama onun da oldukça takıntılı olabileceğine inanıyordu. Gerçi o, "titiz" terimini tercih edebilirdi.

Eşofman altını giydi. Tam ona göre idi. Ayaklarını da Desmond'ın çantada getirdiği tenis ayakkabılarına soktu.

O da gömleğini hızla giydi. Vücudu ağrıyordu ve kaburgalarının etrafındaki derinin yaklaşık bir düzine farklı renkte olduğundan emindi.

Onu kaçıran o şerefsiz çok sert oynamıştı.

“Şu kafana dikkat et,” diye azarladı. “Lastik levyesiyle vuruldun. Orada ölmediğin için şanslısın.” Alt dudağını ısırды. “Belki de Doktor Owen'ın gözlem altında daha uzun süre kalman doğru bir karardı.”

Olay yerine aceleyle gelen polislerle epey konuşmuştu. O polislerin hepsi Benedict'i tanıyordu ve öfkeli, endişeli ve çaresizdiler.

İtfaiyeciler kimsenin kulübeye yaklaşmasına izin vermemişti. Hatta bomba imha ekibi bile sonunda olay yerine gelmişti.

Lily, sağlık ekipleri onu muayene ederken bile polise ifade vermişti. Atlas'ın saldırıya uğradığını gördüğünü, Benedict'i arayıp yardım istediğini, Atlas'a yardım etmek için koşarken telefonunu açık bıraktığını anlatmıştı...

Ardından saldırgan tarafından yere serildi.

Sonunda onları kulübeye sürüklemişlerdi. Sürükleyerek mi, taşıyarak mı? Hiçbir fikri yoktu. Anlattığına göre, Lily bodrum kapısının yakınındayken, suçlu onları kelepçelediği anda uyanmıştı.

Ardından Lily ve Atlas birlikte merdivenlerden aşağı yuvarlandılar.

"Atlas mı?" diye sordu Lily.

Yutkundu. Ellerini yumruk yaptığını fark etti. Lily merdivenlerden yuvarlanırken boynunu kırabilirdi. Uyandığında kendini bodrumda ölü bir kadına kelepçelenmiş halde bulabilirdi.

O zaman ne yapardı acaba?

"Benimle kalacaksın," diye homurdandı.

Gözlerini kırıştırdı. "Gecenin geri kalanı için mi?"

Gecenin de pek bir kısmı kalmamıştı zaten.

Ama Lily başını salladı. "Tamam, bu iyi. Ben doktorum, sadece belirtmek istedim."

“Onunla ilgili pek çok şeyin farkındayım.”

Derin bir iç çekişle, "Doktor olduğum için seni gözlem altında tutabilirim demek istedim. Hastanede kalmayacaksan, en azından başına

kötü bir şey gelmemesi için ben yanıdayım. Durumunu takip edebilirim." dedi.

Zaten birçok kötü şey olmuştu. Ve yine olacaktı. "Kaçtı gitti, Lily."

Yavaşça ona doğru yaklaştı. "Polisler onu arıyor. Muhtemelen arkasında delil bıraktı."

Ciddi misin? Kaşları birden çatıldı. "Yani, temeline kadar yanıp kül olmuş o kulübede delil mi demek istiyorsun?"

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Orada." Sonra alt dudağını hafifçe ısırdı. "Eğer tamamen yanmışsa, hiçbir şey bulamayız."

Açıkçası. Bu yüzden bomba çok akıllıca bir saldırı planıydı. Failin izlerini örtmenin iyi bir yolu. "Kim olduğunu anlayacak."

"Kısa dövüş sahnemiz sırasında birbirimize isimlerimizi söylemedik ki ___"

"Basın, bu gece yaşananlarla ilgili haberi çoktan yaymaya başladı bile. Adınız öne çıkacak. Ben büyük bir haberim. Siz de büyük bir haberimsiniz. Bizi bir araya getirin tatlım, her yerde manşet haber oluruz."

Yutkundu. "Başrol oynamayı sevmiyorum."

"Kan varsa, haber değeri vardır" diye alıntı yaptı. "Haberlerde her zaman böyle olması beklenir. Kan içindeyim. Bir dedektif öldü. Bir katil serbestçe dolaşıyor. Herkesin bizden bahsedeceği gerçeğinden kaçış yok."

Narin burun delikleri genişledi.

"Gittiğimizde fotoğraflarımız çekilecek." Muhtemelen fotoğrafların çekilmesini engelleyebilirdi. Ama istemedi. Lily'nin onun koruması altında olduğunu dünyanın bir an önce öğrenmesi ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Demek kim olduğumu biliyor." Başını salladı. Sesi çok sakindi. Lily'den hiçbir korku belirtisi yoktu. "Senin kim olduğunu da biliyor. Sana karışmak istemem ama... hedef sendin, ben değil. Desmond'dan koruma ekibini güçlendirmesini istemelisin."

Ah, koruma ekibini daha da sıkılaştıracaktı. "Benimle kalacaksın."

“Evet, bu gece yine burada kalacağım—”

“Hayır, tatlı.” Sözüünü kesti. Hatta ona gülümsedi.

Bakışları dudaklarına kaydı. "Gülüştün korkutucu."

Bunu ilk fark eden o olmuştu.

"Ama yine de hoşuma gidiyor," diye ekledi.

Ve ben de senden hoşlanabilirim.

"Ne kadar süre seninle kalacağım?" diye sordu Lily, düşünceli bir ses tonuyla, bakışlarını bir kez daha onun gözlerine dikerek.

Sonsuza dek. Dudaklarından dökülmek isteyen cevap buydu. Ama onunla sonsuza dek birlikte olmak çok tehlikeli olurdu. Bu yüzden Atlas uzlaştı ve "Saldırganımız yakalanana kadar" dedi.

“Yakalandınız mı? Polis tarafından mı?” Bir an duraksadı. “Federal yetkililer tarafından mı? Çünkü eminim onları yakında göreceğiz.”

Ona uzun uzun baktı. Gözlerindeki altın rengini gerçekten çok beğenmişti.

"Ya da senin sayende?" diye fısıldadı.

Gülümsemesi genişledi. Ödevini yapmıştı. Biri altın yıldızı hak ediyordu. "Benimle kalacaksın," diye tekrarladı. "Yakalanana kadar... ya da onu toprağa gömene kadar."

Dördüncü Bölüm

JULIA TUTWILER KADINLAR HAPİSHANESİ

Wetumpka, Alabama

Altı ay önce...

“Neden, Lily?” Magnolia’nın sesi sinirliydi. Memnuniyetsizdi. “Onlarla neden konuşmak istiyorsun ki? Onlar senin gibi olmayacaklar. Aranızda sihirli bir bağ olmayacak. Her şey—şak.” Parmaklarını şıklattı. Ojeli tırnaklarında parıldadı. Yumuşak bir şeftali rengi. Ölüm cezasına çarptırılmış bir kadının kusursuz manikürlü elleri. “Senin bir ruh eşin var. Zavallı, travmatik geçmişini anlayan biri.” İçini çekti. “Bugünlerde herkes kurban. Fark ettin mi? Çok yorucu.”

Lily omurgasını dimdik tuttu. "Annem seri katil. Ölüm cezasına çarptırıldı. Bunu belirtmekten üzgünüm ama bu, travmatik bir geçmişe sahip olduğum anlamına geliyor."

“Ah, neyse.”

Pooh. Çünkü annesi küfür etmezdi. Ne de olsa o bir hanımefendiydi. Katil bir hanımefendiydi ama yine de bir hanımefendiydi. Lily neredeyse

gözlerini devirecekti. Eğer böyle bir hareketin Magnolia'yı tamamen çileden çıkaracağını bilmeseydi, kesinlikle devirirdi. Bu dünyada Magnolia'yı çileden çıkaran pek çok şey var.

“İlginç bir geçmişin var,” diye düzeltti Magnolia. “Dünyaca ünlü bir annen var. Hakkında filmler ve kitaplar yazılmış bir kadın. Ben de bir ünlüyüm.” Memnun bir gülümseme. “Benim sayemde sen de öylesin. Benim sayemde ünlüsün. Bunu asla unutma.”

“Hiçbir zaman ünlü olmak istemedim.” Aslında hayatının büyük bir bölümünü gölgelerde saklanmaya çalışarak geçirmişti. Gölgeyi seviyordu. Güneş çok parlaktı. Dikkatli olmazsanız sizi yakardı.

“Şey, asla hapishaneye kapatılmak istemedim, ama işte buradayım... senin yüzünden.” Umutsuz bir iç çekiş. “Çocuklarımız için neler yapıyoruz.”

Lily ifadesini korudu. "Pişman mısın? Benim yüzümden hapse girdiğin için mi?" Benim suçum değildi. Beni istediğin kadar suçla, ama seni öldürmeye kimse zorlamadı. Yaptığın her şeyi kendin seçtin.

“Bu hayatta hiçbir pişmanlığım yok. Pişman olmanın bir anlamı yok. Bunu sana daha önce de söyledim. Pişmanlık sadece enerji israfına ve baş ağrısına neden olur. Baş ağrısından nefret ederim.”

Evet. Annesi pişmanlıklardan nefret ederdi. Ve kötü sözlerden. Ve sıkıcı partilerden. Ve ona yalan söyleyen erkeklerden. Onu kullanan erkeklerden. En çok da onlardan nefret ederdi. "Ruh eşi aramıyorum." Bu dünyada onun için asla bir ruh eşi olmayacaktı.

“Elbette, öylesin.” Magnolia gözlerini devirdi. “Yalnız kalmak istemiyorsun. İnsanlar yalnızlığı seven yaratıklar değildir. Arkadaşlığa ihtiyaç duyarız. Hayatın uçsuz bucaksız boşluğunda yapayalnız yürümek istemeyiz.”

"Bu bir tebrik kartında yer almalı."

Magnolia birden dikkat kesildi. "Lily Oleander Gallo. Şaka mı yaptın? Gökyüzü mü düşüyor? Dünya mı sona eriyor?"

"Teşekkür ederim anne. Takdir edilmek her zaman güzeldir."

"Sana gerçekten minnettarım." Daha yumuşak bir sesle. "Hayatımda her şeyden çok değer verdiğim tek şey sensin. Sonsuza dek yoldaşımsın. Boşluğun içinden asla yalnız geçmeyeceğimin sebebi sensin. En kötü halimde, en çok zarar gördüğüm anlarda bile bana sırtını dönmedin. Asla da dönmeyeceksin."

Lily'nin göğsü ağrıyordu.

"Seni takdir ediyorum güzel kızım, ama çok fazla ciddisin. Daha küçükken, gülmeyi bile bilmediğinden endişelenirdim." Magnolia öne eğildi. "Diğerlerini bulmak istiyorsun çünkü hepinizin anne babanız gibi olmak zorunda olmadığınızı düşünmek istiyorsun. Tamam, anladım. Şimdiden bir tahminde bulunayım. Hepsi de son derece kötü olmayacak. Ben de son derece kötü değilim. Sadece hayatımdaki hayal kırıklıklarından kurtulmaya çalışıyordum."

"Hayır, siz erkekleri öldürüyordunuz anne."

"Hayal kırıklıkları."

Birbirlerine bakakaldılar.

"Sana yalan söylüyorlar, Lily." Annesi dudaklarını ıslattı. "Seni kullanıyorlar. İyiliğini çarpıtıyorlar. Sonra işleri bittiğinde seni bir kenara atmaya çalışıyorlar."

Lily öne eğildi, duruşu annesinin duruşuna benziyordu. Hayır, onun duruşunu yansıtıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, boşlukta tek başıma yürümek, ardımda bir ceset yığını bırakmaktan çok daha iyi geliyor."

Magnolia gözünü bile kırpmadı. "Buradaki püf nokta, onlar seni ortadan kaldırmadan önce sen onları ortadan kaldırmak."

Evet, annesi bu numarayı mükemmelleştirmişti. Ya da neredeyse mükemmelleştirmişti. Neredeyse mükemmelleştirdiği kısım, hapse atılmasına yol açmıştı.

"Sevmeye çalıştım," diye itiraf etti annesi. "Hepsini sevmeye çalıştım. Belki..." Daha yumuşak bir sesle. "Belki de sorunun bir kısmı bendeydi."

Seni sevebiliyorum. Öylece seviyorum. Hiçbir çaba gerektirmiyor. Seninle nefes almak gibi. Ama diğerleri...” Başını salladı. “Bağlantı yok. Beni hayal kırıklığına uğrattıyorlar. Sonra ölüyorlar.” Bakışları keskinleşti. “Sence senin için de aynı mı olacak? Sence bir eşi sevemeyecek misin?”

“Eş aramıyorum.” Bu hatayı yapmazdı. “Ben şunu arıyorum—”

“Karanlığını anlayacak biri. Senden korkmayacak biri. Seni, hatta kendinden bile koruyabilecek biri.” Başını salladı. “Ben de bunu istiyordum. Ama o kişiyi hiç bulamadım.”

Lily ayağa kalktı. Sandalyenin ayakları zeminde kayarken gıcırdadı. “Elbette yaptın anne. Ben yanıdayım.”

“Evet, öyleyim, değil mi?” Magnolia’nın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Gülümsemekte hiç zorlanmamıştı. Gülümsemesini her zaman bir numara, bir silah olarak kullanırdı.

Lily kapıya doğru döndü.

“Dikkatli olun.” Magnolia’dan nadir bir uyarı.

Lily, tetikte bekleyen muhafıza şöyle bir baktı. Jesse Baker, Magnolia ile konuşması sırasında hiç ses çıkarmamıştı. Ancak her kelimeyi dikkatle dinlediğini ve muhtemelen konuşmayı hemen gardiyana bildireceğini biliyordu.

Magnolia ona, “Eski bir atasözü vardır,” dedi. “Elma ağacından uzağa düşmez.”

Lily omzunun üzerinden annesine baktı. “Ben sen değilim.” Senin gibi olmayacağım. Değişebilirim. Durabilirim.

“Belki de değil, ama diğerleri tıpkı anne babaları gibi olabilirler. Ve eğer tekrar saldırıya uğrarsanız, sizi bir katilden kurtaracak gardiyanlar orada olmayabilir. Karnınızda pürüzlü bir yara iziyle kurtulamayabilirsiniz. Belki de hiç kurtulamayabilirsiniz.” Magnolia dudaklarını birbirine bastırdı. “Eğer bu olursa, çok üzüleceğim.”

“Hayır, hayır. Seni üzmem istemem. Muhafızları zehirlemeye başlamanı hiç istemem.”

Gardiyan boğuldu.

"Şaka yapıyordum," dedi Lily ona.

Ancak...

Öyle değildi. Çünkü Magnolia'nın daha önce de belirttiği gibi, şaka yapmayı seven bir tip değildi. Lily günlerini ve gecelerini fazlasıyla ciddi geçiriyordu. Ağgözlü bir sevgili gibi onu sarmayı bekleyen karanlığın fazlasıyla farkındaydı.

Tüm hayatı boyunca annesiyle ince bir ip üzerinde yürümüşü. Her zaman Magnolia'yı mutlu etmeye çalışmıştı. Her zaman annesinin duygularını kontrol altında tutmaya çalışmıştı. Çünkü Magnolia mutlu olmadığında, kontrol altında olmadığında...

O, birilerini öldürmeye meyilliydi.

"Annem size çay ikram ederse," dedi gardiyana, "onu içmeyin."

Magnolia'dan keskin bir nefes kesilmesi geldi. "Sanki bunu yapacakmışım gibi! Jesse benim arkadaşım!"

Lily kaşını kaldırdı.

"Hem zaten, burada, yüksek güvenli hapisanede bana öylece çaydanlık vermiyorlar ki, Lily." Annesinden bir homurdanma geldi. "İnsan öylece havadan zehir çıkaramaz ki."

Muhafız rahatladı.

Sonra Magnolia...göz kırptı.

Beşinci Bölüm

GÜNÜMÜZ...

Atlas, hastaneden ayrılırken bir kolunu Lily'nin etrafına sarmış haldeydi. Beklediği gibi, gazeteciler aç yırtıcılar gibi bekliyorlardı.

Ancak dışarıda sadece gazeteciler yoktu. Hastane güvenlik görevlileri, polisler ve Atlas'ın kendi güvenlik personelinden bazıları da vardı.

Yüzler denizi Lily'nin önünden bir bulanıklık halinde geçti. Zihni dönüyordu, göğsü acıyordu ama soğukkanlılığını korumaya özen gösterdi. Çok uzun zaman önce o yüz ifadesini takınmayı öğrenmişti. Yanlış duygu, yanlış ifade kaosa yol açabilirdi.

O, amatörce hatalar yapamayacak kadar yetenekliydi.

Peki neden Atlas'ın önünde soyundun? Neden şimdi hiçbir itirazda bulunmadan onunla birlikte karanlığa doğru gidiyorsun?

Benedict Swain'i düşündüğünde göğsü bomboştu. Dedektif ölmüştü. O alevlerden kurtulmuş olamazdı zaten. Çok geçmeden, ormandaki küçük kulübenin enkazı aranacaktı. Kalıntıları bulunacaktı. Daha fazla yas tutulacaktı. Bir cenaze töreni olacaktı.

Cenaze törenlerinden hep nefret etmişti. Annesinin onlardan ne kadar zevk aldığını öğrendiğinden beri. Siyah, Magnolia'nın en sevdiği renkti ve

yanaklarında gözyaşı izleri olduğunda daha da kırılgan görünüyordu.

Desmond, limuzinin arka tarafında hazır ol pozisyonunda duruyordu. Bakışları kalabalığı taradı ve kadın onun tehdit aradığını anladı. Desmond Yoruba, Atlas ile yıllardır çalışıyordu. Aslında, Desmond Atlas'ın güvenlik şefi olmadan çok önce arkadaşları. Üniversitede tanışmışlardı.

Desmond, Nijeryalı bir göçmendi. Çocuk asker olmaya zorlanmış ve ailesinin onu kurtarmasına kadar kimsenin yaşamaması gereken travmaları görmüş, daha sonra da ABD'ye kaçmışlardı. Desmond, büyüdüğünde azimli, ölümcül ve dünyanın en güçlü milyarderlerinden birinin sağ kolu olmuştu.

Tesadüfen bir seri katilin oğlu olan bir milyarder. Ve o gece kaçırılıp neredeyse öldürülen bir milyarder.

Tam o sırada güvenlik şefi silahlı bir birlikle içeri daldı. Kadın, Desmond ve o silahlı muhafızlar Atlas'ın saldırganını o kulübede bulmuş olsalardı ne yapacaklarını merak etti.

Onu olay yerinde öldürdü.

"Lily Gallo'yu nereden tanıyorsunuz?" Yakındaki bir muhabir çaresizce bağırdı. "Atlas, Atlas! Lily Gallo ile romantik bir ilişkiniz mi var?"

Hayır, henüz değil. Gerçi birbirlerini yarı çıplak görmüşlerdi...

"Kaçırıldığınızda birlikte miydiniz?"

Hayır, ben sadece görevimi yerine getiriyor ve onu gözetliyordum. Saldırımı uzaktan gördüm ve yardım etmek için koştum.

"Sizi kaçıran adama ne söyleyeceksiniz?"

Kalabalıktan gelen sorular.

Atlas'ın durup cevap vereceğini düşünmüyordu. Bunun ne anlamı olurdu ki? Ama...

Tam limuzinin açık kapısına ulaştıkları sırada...

Atlas duraksadı.

Desmond'ın başını kısa ve olumsuz bir şekilde salladığını gördü. Bu, Atlas'a açık bir uyarıydı. Ancak Atlas bu uyarıyı görmezden gelmeyi seçti.

Atlas, "O adi herife iletmek istediğim bir mesajım var," diye duyurdu.
Hayır, hayır.

"Bana saldırmak için şansınızı kullandınız," dedi Atlas, sesi net ve kararlıydı. Hayır, dahası, tehditkar bir tonda. "Şimdi sıra bende."

Kadın arkasına dönüp ona baktı.

Dudaklarında soğuk, tehlikeli bir gülümseme belirdi. Gamzeleri parladı, ama bu gamzeler onu rahatlatmak yerine, tüylerini diken diken etti. Doğrusu, Lily o gamzeleri gördüğünde aklına bir köpekbalığı gelmişti. Tuhaf ama...

Köpekbalığının dişlerinin size doğru geldiğini gördüğünüzde, kaçmak için artık çok geçti.

Atlas'ın gamzelerini gördüğünüzde...

Tehlike zaten tam önünüzde.

"Saldırganınızın size tekrar saldıracağına inanıyor musunuz? Bunu mu söylüyorsunuz?" Bu sözler, siyah takım elbiseli kızıl saçlı bir kadından fırladı.

"Lily Gallo'nun saldırınızla ne ilgisi var?" Kot pantolon ve mavi polo tişört giyen bir adamdan gelen zor bir soru.

Atlas'ın eli Lily'nin sırtının kıvrımındaydı. Spot ışığı tam üzerlerine tutulmuştu. Lily her zaman spot ışığından nefret etmişti. Ve bir gazeteci bombardımanı altında kalmak, gerçekten de kabuslarından fırlamış bir sahneydi.

Hayatında buna çok benzeyen başka bir an daha olmuştu. Zehirlenmesinin ardından hastaneden ayrıldığında, yedi gün boyunca hayata tutunduktan, mücadele ettikten sonra nihayet tekrar dünyaya adım attığı an...

Çılgına dönmüş bir gazeteci kalabalığı onu bekliyordu. Sorularını adeta üzerine yağdırdılar.

"Lily Gallo! Lily Gallo! Annenin seni neredeyse öldürdüğünü bilmek nasıl bir şey?"

“Lily! Annen seri katil mi gerçekten?”

“Annemi affedebilecek misin?”

Geçmişten gelen sesler, şimdinin haykırılan sorularıyla birbirine karıştı. Aynı cehennemi iki kez yaşamak zorunda kalmamalıydın, ama o an için bu kesinlikle aynı kâbus gibiydi.

Kalbi hızla çarpıyordu, nefesleri düzensizleşmişti ve—yeter artık. Sorularına cevap vermek zorunda değildi. Bu onun basın partisi değildi. Hedef Atlas'tı. Ayrıca, limuzinini hastanenin arka tarafına getirtebilecekken, ön tarafa park ettiren de Atlas'tı. Adam hastaneye bir kanat bağışlamıştı, yöneticilerden sessizce ayrılmasına yardım etmelerini isteyebileceğini biliyordu. Ama hayır, bu sahneyi istemişti. O ilgi odağı olmayı seviyordu. Kadın ise nefret ediyordu.

Ayrıca, Atlas saldırganına kamuoyu önünde meydan okumak istediği için gazetecilerin dikkatini kasten çekmeye çalışmıştı. Çok cesur ve tehlikeli bir hamleydi.

Bu onun gösterisiydi, onun değil, bu yüzden ileri atıldı ve arabanın içine daldı. Daldı, atladı, her neyse. İçeri girdi ve, kendisi için oldukça şaşırtıcı bir şekilde, içeri atladığı anda Atlas da onu takip etti.

"Sonunda!" diye homurdandı Desmond. Kapıyı sertçe kapattı.

Desmond'ın onlarla birlikte limuzinin arka koltuğuna bineceğini düşünmüştü, ama sanki şoför Atlas'ın araca binmesini bekliyormuş gibiydi...

Limuzin hemen uzaklaştı.

"Gazetecilerin önünde buz kestiniz. Bu sahne size çok fazla anıyı hatırlattı mı?"

Deri koltuğa oturdu. Limuzinin arka tarafında mini bir bar bekliyordu. Limuzinin zemininden ve tavanına yakın yerlerden yumuşak bir ışık yayılıyordu. Limuzinin arka tarafında en az bir düzine kişi rahatlıkla uzanabilirdi.

Ama on iki kişi değildi. Sadece o vardı. Sadece Atlas.

Hemen yanındaki koltuğa rahatça oturdu. Çok fazla yer kaplıyordu. Bacağı onun bacağına değdi ve bu hareket onu rahatsız etmeliydi ama garip bir şekilde etmedi. Tuhaf bir şekilde sıcaktı. Keskin, erkeksi kokusu burnunu gıdıkladı. Ve daha önce olduğu gibi, ona doğru çekildiğini hissetti.

Neden?

Taşıdığı karanlıktan mı kaynaklanıyordu? Yoksa sadece kendisine karşı bir şey ifade etmeye çalışan birine mi cevap veriyordu...?

Tıpkı benim gibi mi?

Harika. Annesi kahkahalarla gülecek herhalde. Lily'nin asla bulamayacağı bir ruh eşinin peşinde olduğunu söyleyecektir.

Atlas yavaşça, düşünceli bir şekilde konuştu, derin sesi gürliyor ve sanki kadının tenine işliyordu: "Zehirlendikten sonra hastaneden çıktın, dehşete kapılmıştın, çok zayıflamıştın, gözlerinin altında ağır halkalar vardı ve tenin hayalet gibi solgundu. Muhabirler o cehennemin her saniyesini senin için filme aldılar." Kolunu koltuğun üstüne uzattı. "O zaman kaç yaşındaydın, on dokuz mu? Yirmi mi?"

Nefesi titreyerek çıktı. Cevabı bildiğinden şüpheleniyordu ama yine de, "On sekiz yaşındaydım," diye yanıtladı. Muhabirlerin ona karşı bu kadar yumuşak davranmalarına gerek olmadığını düşünecek kadar büyüktü. Hikayesi, kolay bir şekilde ele alınamayacak kadar sansasyoneldi. "O gün olanlardan haberdar olmanıza şaşırdım."

"Videoları aradım. İzledim. Seni izledim."

"Sizinle röportaj yapmaya çalıştıktan sonra mı?" Yine, titiz davranıyordu.

"Elbette." Sıradan bir cevap. Ama... içinde bir yalan izi taşıdığından korkuyordu. Peki, o ona yaklaşmadan önce neden onunla ilgili videoları izlemişti ki?

Sağdaki pencereden geriye baktı. Muhabirler hâlâ onları çekiyordu. Bazıları sadece kişisel telefonlarıyla, diğerleri ise kamera ekipleriyle

ekiyordu ünkü Atlas büyük bir işi. Atlas gibi insanların katiller tarafından ele geçirilmemesi gerekiyordu.

Öte yandan, Atlas gibi kişilerin de açgözlü bir basının önünde katilleri tehdit etmesi beklenmiyordu. "Sence bu akıllıca mıydı?" Lily bir tutam saçını sol kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Eski videolarınızı bulmak mı? Onları tekrar tekrar izlemek mi? Muhtemelen hayır. Ancak bu videolar bana sizin hakkınızda çok şey anlattı. Mesela sol kulağınızın arkasına saçınızı sıkıştırdığınızda kendinizi tehdit altında hissediyorsunuz. Kendinize biraz zaman kazandırmak için bu hareketi yapıyorsunuz."

Lily donup kaldı. "Davranış bilimleri uzmanı olduğunuzu bilmiyordum."

"Hayır, değilim. Ben bir Lily uzmanıyım." Koltuğun üst kısmından kolunu çekerek pozisyonunu değıştirdi. "Temel kurallarımızı görüşelim mi?"

Limuzin caddede ilerliyordu. Sokak lambalarının yanından, Dallas şehir merkezinin görkemli binalarının yanından hızla geçti. Devasa bir şehir. Yayılmış. 1,3 milyondan fazla sakini var. şehir her an hayat dolu. Yani ıssız yollardan gemiyorlardı. Her yerde arabalar ve insanlar vardı. Araçlar vızır vızır geçiyordu.

Ancak o dünya inanılmaz derecede uzak görünüyordu. O ve Atlas herkesten uzakta, gözlerden uzak bir yerdeydiler. Belki bu iyiydi, belki de kötüydü. Lily boğazını temizledi. "Kurallara geçmeden önce, kiralık evime uğrayıp kişisel eşyalarımı almam gerekiyor."

"Desmond bu işi hallediyor. İhtiyacınız olan her şeyi evime getirecek."

Kaşları atıldı. "Desmond'a nerede kaldığımı söylemedim."

"Ona söylemenize gerek yoktu. Ben hallettim."

Başını salladı. "Anladım. Tamam. Sen her şeyi bilen Oz'sun. Hayatıma daldın. Benim hakkımda her şeyi öğrenmek istedin çünkü..." Ama durdu.

Limuzinin dışını aydınlatan loş ışıktaki yüz ifadesi gölgelenmişti. "Lütfen devam edin. Beni merakta bırakmayın."

"Benim sana ne tür bir tehdit oluşturacağımı anlamaya çalışıyordun. Bu yüzden zayıf yönlerimi öğrenmeye çalıştın. Muhtemelen güçlü yönlerimi de. Bunları bilmen gerekiyor, değil mi? Onlara karşı daha iyi savunma yapabilmek için."

"Lily, Lily, Lily. Sanki düşmanmışız gibi davranıyorsun." Bir an duraksadı. "Öyle miyiz gerçekten? Düşmanlarınızla hep çıplak mı kalırsın?"

Onu kışkırtıyordu. Onunla neredeyse çıplak kalmasının sebebine gelince, evet, muhtemelen en iyi anı değildi. Ancak, adrenalin doruk noktasındayken, keder içini sarsıp parçalamakla tehdit ederken ve suçluluk duygusu onu bir balık gibi parçalamak isterken, zayıflık anları yaşanır.

Benedict benim yüzümden öldü. Bana yardım etmeye gelmişti. Keşke kulübeden çıksaydı...

Atlas uzandı. Parmakları çenesinin altına kıvrıldı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı. Aşağı baktığının farkında değildi.

"Düşman mısınız, Lily? Yoksa sevgili mi?"

Kadından hafif bir kahkaha yükseldi. "Evet, sevgililerimle çıplak kalıyorum. Bu bir nevi zorunluluk," diye yanıtladı, daha önceki sorusuna geri dönerek. Peki düşmanlarınızla her zaman çıplak kalıyor musunuz?

Ama Atlas başını salladı. "Ne olacağız biz? Düşman mı, yoksa sevgili mi?"

"Bizim de öyle olmamız gerekmiyor." Olmak zorunda değillerdi. Gerçekten de aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu. Normalde tamamen kontrol altında olabilirdi. Tamamen denetimliydi. Sınırları aşmazdı ama...

Bu gece kaçırıldım. Merdivenlerden aşağı itildim. Tam önümde bir polis memuru alevler içinde öldü. Ve şimdi... şimdi...

Dudaklarını ıslattı. "Meslektaş olabiliriz. Senden çok şey öğrenebileceğimi düşünüyorum. Araştırmalarım için önemli ölçüde yardımcı

olabilirsin." Bunu, e-postalarında ve onunla yaptığı -çok kısa- telefon görüşmelerinde de açıklamıştı.

Çenesi kasıldı. "Seri katillerin çocukları üzerine araştırma."

"Evet." Yumuşak bir şekilde.

"Karanlık sırlarımın gün yüzüne çıkmasından hoşlanan biri gibi mi görünüyorum?"

Hayır, aslında o tip bir insana benzemiyordu. "Bana hayatına girme fırsatı sunan sendin."

Başparmağı alt dudağının üzerinden geçti. "Neden ben, Lily? Dışarıda başkaları da var. Hem de bir sürü. Sana ilgilenmediğimi söylediğimde, çekip gidebilirdin."

Evet, yapabilirdi. Sadece... "Sen kan, ölüm ve acıdan geldin."

"Hatırlattığın için teşekkürler." Alaycı bir şekilde. "Aslında, ben hiçbir şeyden gelmedim. Çok yakışıklı bir babam vardı. Görünüşünü kendi avantajına kullandı. Ted Bundy bile babamın yanında sönük kalırdı. Herhangi bir üniversite öğrencisini, sözde mutlu evli herhangi bir kadını büyüleyebilirdi. Gamzelerini gösterirdi ve avı arabasına atlayıp arkasına bakmazdı."

"Annen onun lise aşkıydı."

Kaşlarını kaldırdı. "O gerçekten de öyle miydi?"

"Seni hamile bıraktı. Ailesi seni evlatlık vermesini istedi. Ama o vermedi. Seni yanında tuttu."

"Yedi yıl boyunca beni yanında tuttu, ta ki ne kadar canavar olduğumu anlayana kadar."

"Öyleydi," diye düzeltti kadın, yumuşak bir sesle.

"Bu çok eğlenceli. Sence o her zaman bilmiyordu mu?"

Bu, Lily için sürpriz bir haberdi. Annesi her zaman bu suçlardan habersiz olduğunu iddia etmişti.

"Hepimiz onlar kadar kötü olmak zorunda değil miyiz? Siz ve araştırmalarınız bunu göstermeyecek mi?" Sert, öfkeli sözlerdi bunlar, ama

başparmağı alt dudağına çok nazikçe dokundu. Duygusal bir okşama. “Bizim de onlar kadar berbat olduğumuzu mu?”

"Seni üniversiteli kızları öldürürken görmüyorum." Dili parmağının ucuna değdi.

Atlas hareketsiz kaldı.

“Ve önceki sevgililerimden hiçbirini öldürdüğüme inanmıyorum. Hepsi hayatta ve sağlıklılar. Bu konuda endişelenecek bir şey yok. Çalışmalarımın amacı, onlar kadar sapkın olduğumuzu göstermek değil. Amaç, neden onlar gibi olmadığımızı görmek.” Peki neden parmağını yalamıştı ki? Bunu kasten yapmamıştı. Değil mi?

Atlas'tan kısık bir hırıltı geldi. "Yedi yaşındayken evlatlık verildim. Sayısız koruyucu ailede kaldım çünkü şaşırtıcı bir şekilde kimse bir seri katilin çocuğuyla ilgilenmiyordu."

Göğsü ağrıyor gibiydi.

“Herkes bana şeytan olduğumu düşünür gibi bakardı. Hayır, şeytanın oğluymuşum gibi.” Sesinde hiçbir duygu yoktu. Acı yoktu. Keder yoktu. Sanki havadan bahsediyormuş gibi şöyle dedi: “Hepsini görmezden geldim. Sevgilerini istediğimden değil, zaten hiçbir sevgi gösterilmeyecekti. Annem bile beni evden kovmuştu. Neden beni istesinler ki?”

Seni istiyorum. Zihninde fısıldanan sözlerdi bunlar.

“Beni çöpe atar gibi bir kenara attı. Bir koruyucu aileden diğerine geçtim. Hiçbir yere uyum sağlayamadım. Hiçbir yerde kalıcı olamadım. Diğer çocuklar tarafından alay edildim, dövüldüm ve zorbalığa maruz kaldım...”

Göğsündeki ağrı daha da şiddetlendi. "Atlas..."

“Ta ki ben karşı koyana kadar. Ta ki onlara ne kadar acımasız olabileceğimi gösterene kadar. Bazı insanlar sadece gücü anlar. Bazıları sadece acıyı anlar.”

"Ne yaptın?"

Başparmağı dudağından çekildi ama eli hâlâ çenesini kavramıştı. "Hiçbir zaman çok açık saldırılar yapmadım. Anı seçtim. Cezalarımı mümkün olan en etkili şekilde uyguladım."

Sözleri onu ürpertmeliydi. Ürpertmedi. Bunun yerine, birinin ona zarar vermeye çalışmasına öfkelenildi. O sadece bir çocuktur. Kayıp. Yalnız. Ama onun geçmişteki çocuğuna odaklanamıyordu. Tehlikeli adam olan o adam karşısındaydı. "Zekâ seviyen inanılmaz," diye belirtti Lily.

"IQ saçmalık. İnsanlar testlerin ölçemediği milyonlarca farklı şekilde zekidir."

Hâlâ ona dokunuyor, çenesini okşuyordu. Dokunuşuna karşı hâlâ çok hassastı. "Elde ettiğiniz ölçüm sonuçlarına göre, siz tescilli bir dâhîsiniz. Bu dâhî yeteneğiniz, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük araştırma ve geliştirme şirketini kurmanıza yardımcı oldu."

Eli, sanki ona dokunmayı bırakmak istemiyormuş gibi, orada öylece kaldı. "İyi yatırımlar yaptım."

"Üniversiteye tam bursla girdin. Ancak ikinci yılda okulu bıraktın."

"Yeterince şey öğrenmiştim."

"İşten ayrıldıktan bir hafta sonra şirketinizi kurdunuz."

"'Bırakmak' terimini sevmiyorum, bunun yerine 'yeniden hizalanmak' diye düşünmeyi tercih ederim. Bırakmanın çok olumsuz bir çağrışımı var, sizce de öyle değil mi?"

"Çok iyi bir dönüşüm geçirdiniz. Kendi eviniz yokken, beş farklı ülkede on iki farklı eve sahip oldunuz. Her açıdan bir başarı öyküsünüz, ama babanızı da eklerseniz... işte o zaman neden bu kadar ilgimi çektiğinizi anlıyorsunuzdur." İlgimi çekti. Büyülendim. Onun hakkında her şeyi bilmeye fazlasıyla hevesliyim.

"Evet, babam üniversite başvuru yazısı için oldukça ilginç bir konu olmuştu, itiraf etmeliyim." Kaba bir kahkaha. "Peki ya sen? Kendini başarılı biri olarak görmüyor musun? Suçlu zihni üzerine çok satan kitaplar yazan psikiyatrist. Hatta birkaç film teklifi bile aldığını duydum."

Tüyleri diken diken oldu. "Film anlaşmalarıyla annem ilgileniyor, ben değil."

"Onu hâlâ ayda bir ziyaret ettiğiniz doğru mu? Sizi öldürmeye teşebbüs ettikten sonra bile mi?"

Kalbinde bir sızı hissetti. "Annem beni asla öldürmeye çalışmadı."

"Pekala, o zaman şöyle bir temel kural belirleyelim. Buna birinci kuralımız diyelim. Ben sana yalan söylemem. Sen de bana yalan söylemezsin. Sen tamamen soyundun—"

"Bunu sürekli tekrarlıyorsunuz. Elbette, önünüzde soyunan ilk kadın ben değilim. Ve tamamen çıplak da değildim. Siz de değildiniz."

Ağzından bir kahkaha kaçtı. Derin, karanlık, tuhaf bir şekilde seksi bir kahkaha. "Ah, tatlım, asla lafı uzatmam. Ama sevimlisin."

Sonunda, sonunda eli çekildi. O da uzaklaştı.

"Yakında Preston Hollow'da olacağız," diye mırıldandı.

Ah, evet, son derece prestijli Preston Hollow'daki evi. Zengin, özel mülklerin bulunduğu milyarderler sokağı. Ve en üst düzey güvenlik.

"Öyleyse anlaşmamızı yazılı hale getirelim, olur mu? Önce benim şartlarım, sonra sizin şartlarınız. Adil mi?"

"Evet." Ellerini uyluklarının üst kısmına bastırdı. Bileği ağrıyordu. Morarmalar giderek kötüleşiyordu.

"Sen bana yalan söyleme. Ben de sana yalan söylemem."

Daha önce hiç kimseye içini tamamen açmamıştı. Annesine bile. Özellikle de annesine. "Başlamadan önce, kiralık evime bizzat gitmekte ısrar etmeliyim. Sonuçta anahtarlar bende. Önce benim evim, sonra sizin eviniz."

"Desmond'ın kiraladığınız yer için anahtarlara ihtiyacı yok."

Alt dudağını yaladı. "Buna izinsiz giriş denir."

"Buna içeri girmek denir."

"Hep böyle... Zor musun?"

"Evet, öyleyim. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

“Uyurken bile.” Zorlu bir milyarder, karşılaştığı katillerle kıyaslandığında hiçbir şeydi. “Bu benim için pazarlık konusu değil. Kiralık evime uğramam gerekiyor. Orada almam gereken gizli materyaller var.”

Sessizlik.

"Lily." Adını söylerken iç çekti. "Babam gibi zaten katil bir psikopat olduğumu düşündüğün için Dallas'a geldiğini itiraf edeceğin kısım burası mı?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Atlas." Bilerek onun adını da iç çekerek söyledi. "Katil olduğunu itiraf edeceğin kısım burası mı?"

Altıncı Bölüm

KENDİNİ TUTAMADI. ATLAS'TAN GÜR BİR KAHKAHA KOPTU. SANKİ O hiçbir şeyden bu kadar kolay vazgeçecekmiş gibi.

“Doğru.” Lily'den bir burun çekme sesi. Sevimli, küçük, sinirli bir burun çekme. Çok hoş davranıyordu. Onu seri katil olmakla suçlarken hem çok ciddi hem de çok yoğundu. “İtiraf edeceğini düşünmemiştim. Özellikle de şimdi senin onun hedefi olduğuna, Benedict ve benim bölgede avlamaya başladığımız katil olmadığına inandığım için.”

Bu, onun kahkahalarını kesti. "Benedict'le avlanıyor muydunuz?"

“Dallas bölgesinde bir yırtıcı iki kişiyi bağırsaklarını dışarı çıkararak öldürdü. Elbette, çoğu yetkili bir failin seri katil unvanını kazanmadan önce üç veya daha fazla kurbanı olması gerektiğini söyleyecektir, ama ben diyorum ki... işaretler ortadaysa, ne olduğunu bildiğiniz halde neden bekleyelim?” Çok bilinçli bir hareket. “İlk cinayetten sonra Benedict'e bir seri katilin iş başında olduğundan endişelendiğimi söyledim.”

Atlas, bu konuda netlik kazanmak istediği için sorusunu tekrar sordu: "Benedict ile avlanıyor muydunuz?"

“İlk cinayeti öğrendikten sonra şehre geldim. Yöntem çok sıra dışıydı. Kasıtlı olarak acı vericiydi. Katilin nihai amacı kurbanının olabildiğince çok acı çekmesini sağlamaktı. Zaten sizin yüzünüzden Dallas bölgesini araştırıyordum, ancak William Lloyd cinayeti bu süreci hızlandırdı.”

William Lloyd. Billy Lloyd. Küçük çaplı hırsızlıktan uyuşturucu satıcılığına dönuşen bir adam. Dallas'ta üç gencin fentanil aşırı dozundan ölümüyle bağlantılı.

"İkinci mağdur da kısa süre sonra ortaya çıktı," diye ekledi.

Evet, bunun farkındaydı. Conry Harding ikinci kurban olmuştu. Şüpheli bir aile içi şiddet uygulayıcısıydı. Tecavüzle suçlanan biriydi. Çok zengin bir emlak kralının oğluydu. Conry aslında hiç hapis yatmamıştı.

Ama hayatının sonu gerçekten de kanlı bir şekilde gelmişti.

"İkinci kurbandan sonra, olan biteni inkar etmek mümkün değildi." Soğukkanlı sözler. Ancak kenarları biraz yıpranmış gibiydi. "Katilin cinayetler arasında sadece üç haftası vardı. Bu zaman dilimi beni endişelendirdi."

"Ah." Başını salladı. "Sizi endişelendiren o kısım. İç organlarını dışarı çıkarmış olması değil. Elbette. Asıl endişe verici olan zaman dilimi."

Derin bir nefes verdi. "İlk cinayetten sonra, yırtıcılar gerçek saldırıya kadar yıllarca hazırlık yapabilirler. William Lloyd'u öldürdükten sonra bir tür soğuma dönemi olmalıydı. İlk cinayetten –eğer ilk cinayetse– üç hafta sonra olması, yırtıcımızın özellikle tehlikeli olduğunu gösterdi. Bundan çok zevk alıyordu." Limuzinin içinde kayarak, onları şoförden ayıran ekranı indirmek için düğmeye bastı.

Ekran neredeyse hiç ses çıkarmadan aşağı indi.

Lily, adresini söylemeden hemen önce şoföre, "Biraz mola vermeniz gerekecek," dedi.

Atlas, adresini gayet iyi biliyordu. Sonuçta, mülkün sahibi kendisiydi, bilmesi de normaldi. Yeni bir satın alma. Yani, bir hafta önce edinilmiş yeni bir yer.

"Patron?" diye sordu şoför. Carl Hansen son üç yıldır onun şoförüydü. Adam aynı zamanda korumaydı, eski bir Delta Force üyesiydi. Sessiz. Yoğun.

“Bizi oraya götür,” diye yanıtladı Atlas sakince. Sonra öne doğru kaymaya başladı. Parmağı hala ekranın kontrol düğmesine basılıydı. Onun parmağını kapattı. Gizlilik perdesi yerine kayacak şekilde aşağı doğru bastırdı. Lily'ye o kadar yakındı ki, vanilya kokusunu içine çekebilirdi. Neredeyse havada onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ama teninde beliren hafif titremeyi de görebiliyordu. "Lily." Atlas onun adını söylemeyi severdi. "Benden korkuyor musun?"

Elini onun elinden çekti. Başını ona doğru çevirdi. Dudakları birbirine çok yakındı. "Olmalı mıyım?"

Onun ağzını istiyordu. "Bu dünyada masum şeylere zarar vermemeye çalışıyorum."

“Benim hakkımda böyle bir yanılgıya düşmeyin. Ben masum değilim.”

Anında bir yanıt. Bu yanıt onu daha da meraklandırdı. "Öyle mi?" Aslında onun hakkında her detayı öğrenme arzusuyla doluyken, hafif bir merakla sordu. "Kaç kişiyi öldürdün?"

Ani bir sıçrama yaptı. Hem de çok sert.

Ah, Lily. Çok kötü bir şey mi yaptın? Lütfen bana her şeyi anlat.

"Sanırım Dallas'ta şu anda avlanan katilden bahsediyorduk," diye hatırlattı ona.

Evet, ama o katilden değil, Lily'den bahsetmeyi tercih ederdi. Yine de, şimdilik konuşmayı onun yönlendirmesine izin verecekti. "Tüm dosyaların orada olduğu için kiralık evine gitmemizi istiyorsun." Tamam. O dosyaları görmek isterdi.

“Araştırma konularımla ilgili tüm dosyalar orada. Eğer kiralık evde kalmıyorsam—”

“Olmayacaksın.” Bu konuda net olmaları gerekiyordu. “Öngörülebilir gelecekte benimle olacaksın.” Tamam. Onu elinden bırakmaya niyeti yoktu. Lily'yi kendine bağlayabileceği tüm yolları düşündükçe aklı adeta başı dönüyordu. Elbette, onun korunması için.

Ve bu saplantısının giderek artması nedeniyle.

“Eğer sizin yerinizde olacaksam, araştırmama ihtiyacım var. Benim için çok önemli. Onu kaybetmeyi göze alamam.”

“Elbette, bilgisayar yedekleriniz vardır. Bulutta, değil mi?” Bu araştırmayı görmek için sabırsızlanıyordu.

“Kiralık evde ihtiyacım olan şeyler var. Onları almaya geleceğim.”

Çok ilginç. Ve biraz da gizemli. Bir diğer ilginç nokta ise... "Bodrumda uyandığımda, bağırsaklarımın dışarı çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu söylemiştin. Beni kaçıran adamın -bizi kaçıran adamın- senin ve Benedict'in avladığı yırtıcı hayvan olduğunu düşünüyorsun."

Konuşmadı.

“Neden, Lily?” Yanındaki koltuğa geri oturdu. Uyluğu bacağına değdi. “O sadist herifin dikkatini bana çevirdiğini nereden çıkardın?” Dudakları birbirine kenetlendi. O şerefsizin Lily'ye dokunması fikrine duyduğu öfkeyi yutkunarak bastırdı. “Onun yönteminin bir parçası olarak bomba kullandığını hatırlamıyorum.”

"Cezalandırmak onun yöntemidir." Koltukta biraz kıpırdandı. "Ceza her türlü biçimde olabilir."

Bu konuda haksız değildi. "Bu, eee, cezalandırıcı katilin benim peşimde olduğuna nasıl karar verdiniz? Ben uyuşturucu satıcısı değilim. Tecavüzcü değilim. Aslında, hiçbir suç kaydım yok." Çok girişimci bir polisin çabalarına rağmen.

"Benedict beni senin hakkında uyardı."

Bahsi geçen girişimci polis memuru işte buydu. Şimdi işin en can alıcı noktasına geliyorlardı. "Öyle mi yaptı?"

"O, Dallas'ta yeraltı dünyasını esasen sizin yönettiğinize ikna olmuştu."

Atlas tekrar güldü. Tamam, bu kadar ciddi görünen bir kadın için, onu çok mutlu ediyordu. "Yeraltı dünyasını yönetmekle hiç ilgim yok. Milyar dolarlık şirketimi yönetmek ve binlerce insanı istihdam etmekle tamamen meşgulüm, ama çok teşekkür ederim."

"Görünüşler aldatıcı olabilir."

Sadece bu. O dört sıradan kelime. Atlas gülümsemesini bastırmaya çalıştı çünkü bu şartlar altında ondan bu kadar keyif almamalıydı. O gece öldürülebilirlerdi. Benedict—o pislik herif—ölmüştü. "Benedict benden nefret ediyordu." Gerçekten öyle. "Beni herhangi bir suça bağlayacak tek bir delil bile bulamadı." Çünkü ben ardımda delil bırakmam. Ben neyim ki? Amatör müyüm? "Benedict babam kadar sapık olduğuma ikna olmuştu ve beni hapse atmak için sabırsızlanıyordu."

Hafif bir boğaz temizleme sesi. "Senin hayranın değildi, hayır."

Gözlerini kıstı. "Bu bir şaka mıydı?"

"Bu bir olgu beyanıydı. Benedict sizin çeşitli suçlardan suçlu olduğunuzu düşünüyordu ve sanırım bu cezalandırıcı katil de sizin suçlu olduğunuzu düşünüyordu. Onun bizi kaçıran kişi olduğuna neden karar verdiğime gelince... Önceki iki kurbanla ilgili adli tıp raporlarını okudum. Her ikisi de başlarının arkasına onları etkisiz hale getirecek darbeler almıştı. Her ikisi de karanlık otoparklardan, etrafta hiçbir tanık olmadan kaçırılmıştı, sanki fail onları izliyor, rutinlerini öğreniyor ve saldırmak için mükemmel anı bekliyordu."

Evet. Atlas, o alçağı karanlık bir otoparkta bulabilmek için rutinini bile değiştirmişti. Bu detaylar yeni bir şey değildi, ama Atlas hiçbir şey söylemedi.

"Ellerinde kelepçeler vardı. Çırpındıkça kelepçeler derilerine derin izler bırakmıştı. Kelepçeler vücutlarında çok belirgin izler bırakmıştı."

Artık kendini tutamadı. Uzandı ve yaralı bileğini yakaladı. Teninde herhangi bir iz kalmış olmasından nefret ediyordu ama... "Böyle izler mi?"

"Çok daha derin, ancak bileklerine kelepçe takılmış olmasıyla açıkça tutarlı. Kafaya alınan darbe ve kelepçelerle ilgili bilgiler kamuoyuna asla açıklanmadı. Bu bilgiyi sadece katilimiz bilebilirdi."

"Yani kafamdaki yaralara ve kelepçe izlerine bakarak katilin beni hedef aldığına karar verdiniz." Neden olmasın?

Ama ciddi tavırlı Lily sadece başını salladı. "Bence katil tüm zaman boyunca sana doğru ilerliyordu. Bence kötülüğü ortadan kaldırdığına inanıyor. Sen kötüsün... en azından onun için."

Onun yumuşak tenine dokunmayı çok seviyordu. "Ama başlangıçta avcının ben olduğumu, cezalandırmanın ben olduğumu düşünmüştün, değil mi? Yanıldığın için özür dilediğini hatırlıyorum. O cehennem çukurunda ilk uyandığımda her şey biraz bulanıktı, ama o sözler aklımda kaldı."

"Şey, sanırım özür dilemedim."

"Hayır mı? O halde açıkça özür dilemelisin. Hadi, özür dile. Çünkü eğer bir adamın vahşi bir katil olduğunu düşünüyorsan, bu önemli konuda yanıldığında özür dilemelisin." Döndüler ve kiralık evine doğru yürüyorlardı. Yaklaşık beş dakika uzaklıktaydı. Sokakları tanıdı. Belki de bir iki kez evinin önünden geçmişti. "Sanırım bir özürü hak ediyorum," diye karar verdi. "Güzel, içten bir özür, çünkü beni çok derinden yaraladın."

"Pekala." diye çıkıştı. "İnsanların iç organlarını dışarı çıkardığınızı sandığım için özür dilerim. İşte. Daha iyi mi?"

Yüzünü buruşturdu ve kadını bıraktı. "İç organlarını dışarı çıkarmak asla benim tercih edeceğim yöntem olmazdı. Bir insanla neden bu kadar kanlı bir işe girişmek isteyesin ki? Olay yeri temizliğinin ne kadar zor olacağını düşünsene? Yani, kan sıçramaları korkunç olacağı için adeta tehlikeli madde koruma elbisesi giymek gibi olur."

Lily, onun cevabından daha da endişelenmiş görünüyordu. Gerginliği iyice arttı. "Öhöm." Boğazını tekrar temizledi. "Katilimizin bu yöntemi kullandığından şüpheleniyorum çünkü bağırsakların dışarı çıkarılması, eski çağlardan beri suçlar için bir ceza biçimi olmuştur."

Elbette, bu konuda uzman olacaktı. Şok edici. Ve şimdi o adam "katilimiz" miydi? Şunu da belirtmek gerek ki, "Bu asla kullanacağım bir ceza yöntemi değil." Babası kan ve vahşet meraklısıymış. Karmaşa. Dehşet.

Ben o değilim.

“Hayır, bence sen bundan çok daha zekisin. Benimle daha önce konuşsaydın, bunu anlardım. İşkenceye başvuracağına hiç inanmıyorum. Avını öldürür ve yoluna devam ederdin.”

Gerilmedi. Aniden nefes almadı. Gözünü bile kırpmadı. Ama nasıl tepki vereceğini biliyordu. Bir düşman çok yaklaştığında, onu hedefinden saptırmak gerekiyordu. Elbette onun düşmanı olmasını istemiyordu... "Bir katille karşı karşıya olduğunu düşündüğünde her zaman yarı çıplak mı kalıyorsun?"

"Tekrar o konuya mı döndün? Sanırım bunu zaten ele aldık, ben de bizi eşit şartlara getirmeye çalışıyordum."

"Sanırım benimle soyunmaya çalışıyordun. Açık konuşmak gerekirse, istediğin zaman yapabilirsin. Sen zevkten çılgılık atana kadar seninle sevişmekten daha çok keyif alacağım bir şey yok."

Sessizlik. Bir arabanın tamamını doldurabilecek kadar yoğun, gergin bir sessizlik.

Gülümsemeye başladı. Şimdi kontrol tekrar bende ve o—

"Bu genellikle işe yarıyor mu?" diye sordu Lily sakın bir sesle. "İnsanlar çok yaklaştığında, sizi rahatsız eden şeyler söylediklerinde karşılık veriyor musunuz? Belki de onları şaşırtmak ve üstünlüğü ele geçirmek için şok edici bir şey söylüyorsunuz?"

Evet, doğru. Ama pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Lily'ye bir puan.

O cevap vermeden önce, kadın ekledi: "Sanırım benimle soyunmaya çalışıyordun. Bence Atlas, yaralarını görmemi istiyordun."

“Neden onları görmeni isteyeyim ki?”

"Çünkü içten içe beni karşılaştığım şeyler konusunda uyarmak istedin."

Hiçbir fikriniz yok, tatlılar.

"Ayrıca senin de benimle birlikte olmak istediğini düşünüyorum. Bunun bir yalan olduğuna inanmıyorum," diye devam etti.

Hızlı ve sert bir kahkaha attı. "Bunun için teşekkür ederim. Şu anda penisim taş gibi sert ve seni bu limuzinde üzerimde hayal ediyorum. Kesinlikle seninle sevişmek istiyorum. Sen çığlık atıp boşalana kadar sevişmek istiyorum."

Lily hızla nefes aldı. Ona defolmasını mı söyleyecekti? Kirli ağzını kapatmasını mı isteyecekti? Merakla bekledi.

"Aramızda bir çekim hissetmediğimi söylesem yalan olurdu."

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Onu yakalama isteğine karşı koymaya çalışırken elleri yumruk oldu. Söylediği ve yaptığı her şey onu ona daha da çok çekiyordu. Tamam, bu kadın gerçekten bir cadı mıydı? Çünkü kesinlikle onun büyüüne kapıldığını hissediyordu.

Belki de kafama aldığım darbe yüzündendi. Belki de o adi doktor haklıydı ve hastanede kalmalıyım.

"Çok basit, değil mi?" diye sordu Lily yumuşak, boğuk ve şehvetli sesiyle. "İlkel. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da korkutucu."

Bu kadın, bu kadın—

"Şunu anlamalısın, seninle birlikte olabilmek için sana güvenmek zorundayım."

O sözleri gerçekten söylemiş miydi yoksa adam o kadar kendinden geçmiş miydi ki onları hayal etmişti? Berbat bir gündü. Ya da, eee, geceydi.

"Canavarlarla ilişkiye girmem," dedi Lily ona kibarca.

Beni becereceksin. Bu yüzden o canavar kuralına bir istisna yapmak zorunda kalabilir. Ancak ona bir gerçeği söyleyebilirdi: "Ben şu anda Dallas'ta dolaşan cezalandırıcı katil değilim." Beni becer, Lily. Beni burada, şimdi becer.

Limuzin tekrar döndü. Biraz hızlandı, ancak birkaç saniye sonra tekrar yavaşladı.

"Hayır." Lily iç çekti. "Ama onu yakalamaya çalışıyordun, değil mi? Güvenliksiz bir otoparkta öylece duracak değildin. Sen öyle yapmazdın. Davranışların yaklaşık iki hafta önce değişti. Birdenbire, senin için daha

savunmasız anlar ortaya çıktı. Saldırmasını istediğin anlar.” Daha da yaklaştı. “Onun için bir tuzak kuruyordun. O seni avlarken bile. Geldiğine dair bir uyarı aldın mı? Seninle bir şekilde iletişime geçti mi? Çünkü diğer kurbanlarıyla iletişime geçtiğine inanıyorum. Bence saldırmadan önce onlarla oynamayı seviyordu. Öldürmenin heyecanının bir parçasıydı bu.”

Kalbi düzenli atıyordu ama her bir darbeyi hissediyordu. Hem de fazlasıyla hissediyordu. Güm! Güm! Güm! "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

“Benedict’in medyaya sızmasına özen gösterdiği bir diğer nokta da şuydu: William Lloyd’un evinde bir not buldu. Basit ve net: ‘Ödeyeceksin.’”

Güm! Güm! Güm! Kalbi daha hızlı mı atıyordu? Yavaşça nefes aldı. Aynı şekilde nefes verdi. "İkinci kurban da benzer bir not aldı mı?"

"Polislerin bulduğu bir şey değil."

Bir.

"Bir not aldın mı?" diye sordu Lily ısrarla.

“Çok fazla mektup alıyorum. Gerçekten tek bir mektubu mu hatırlamam gerekiyor?” Pencereden dışarı baktı. “Buradayız.” Desmond onlardan önce gelmişti. Desmond’ın ön kapısının yanında durduğunu görebiliyordu, ancak Desmond limuzini görünce hemen onlara döndü. “Ne yazık ki, o temel kuralları gözden geçiremedik, değil mi?”

“Sanırım temel bir anlayışa sahibiz. Sen bana yalan söylemiyorsun, ben de sana yalan söylemiyorum.”

“Ah, evet.” Limuzin durdu. “Basit.” Katilden gelen not konusunda ona teknik olarak yalan söylememiştii. Çok fazla yazışma almıştı. Not da işe yaramazdı. Parmak izi yoktu. Ayırt edici işaret yoktu. Hiçbir faydası yoktu.

Atlas öne eğildi. İlk o çıkacaktı.

Ama kadın parmaklarını adamın koluna doladı. "Bana yalan söylemeyeceğin kısmı ne zaman başlayacak?"

Limuzinde onunla sevişmek bir rüya olurdu. Ama onu evinde güvenli bir şekilde kilitledikten sonra, kral yatağının rahatlığında onunla sevişmekle yetinecekti. Böylece onunla zaman geçirebilirdi. "William Lloyd'u veya Conry Harding'i ben öldürmedim." Mutlak gerçek. "Ve eğer bir piç benimle oynayacağını, beni avlayacağını düşünüyorsa, kendimi savunma hakkımın olduğuna inanıyorum." Başka bir gerçek. "Şimdi, eğer bu seni çok korkutuyorsa, bu ortaklığı hemen şimdi sonlandırabiliriz." Aslında sonlandırmayacaklardı. Ve ortaklık kelimesinin doğru kelime olduğunu düşünmüyordu. Ama sadece ne diyeceğini görmek için zorluyordu, bu yüzden anlambilimin gerçekten önemli olduğunu düşünmüyordu.

"Beni korkutmuyorsun."

Hayır mı? "Şimdi kim yalan söylüyor?" Atlas kendini tutamadı. Dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. O, gerçekten çok cazip geliyordu. "O kadar korkuyorsun ki titriyorsun. Güzel konuşuyorsun Lily Gallo, ama işin soğuk, acımasız gerçeğe gelince..." Atlas başını kaldırmaya ve geri çekilmeye başladı.

Parmakları hızla yukarı kalktı ve saçlarına daldı. Onu kendine doğru çekti. Öptü. Sertçe. Çaresizce. Dudakları aralandı, dili onunkiyle buluştu. Onu elektriklendiren çılgın, aceleci bir ihtiyaçla öptü. Onu korkmuş gibi öpmedi. Tam tersine. Onu, ona açlıktan ölmüş gibi öptü.

Lily, hayatım boyunca neredeydin bunca zamandır?

Ağzını hızla kapattı, nefesi kesik kesik geliyordu. "Korkudan titremem." Sadece bu çarpıcı sözler. Sonra limuzinden fırlayıp çıktı.

Vay vay vay... Gülümsedi.

Başını tekrar içeri eğdi. "Şunu da belirtmek isterim ki, Conry'yi ya da William'ı senin öldürmediğini zaten biliyordum. Eğer öyle düşünseydim, seninle limuzinde olmazdım. Birinci kural: İkimizden de yalan yok. Bu andan itibaren yalan yok, anladın mı?"

Ama o kadar iyi yalan söylüyordu ki. Hem de çok sık.

"İki...birbirimize güveniyoruz."

Desmond'a güveniyordu. Belki bir iki kişiye daha. Lily de yakında o son derece seçkin grubun bir parçası olacak mıydı? Zaman gösterecekti.

“Üçüncü kural...”

Birileri kesinlikle hızlı bir şekilde temel kuralları sıralıyordu.

Nefesi kesildi. "Birbirimize zarar vermeyiz."

Araçtan indi. Kadın geri geri gitti.

Bunu elde edemezdi. Ondan uzaklaşmasını istemiyordu. Her zaman ona koşmasını istiyordu. Elleri uzandı ve omuzlarına dolandı. Hala onun tadını alabiliyordu ve çok daha fazlasını istiyordu. "Lily, güven benim için kolay değil. Kazanılması gerekiyor." Genellikle kanla kazanılır. Bu yüzden bu konuda henüz hiçbir söz vermeyecekti. "Ama sana burada ve şimdi yemin ederim, seni asla, asla incitmeyeceğim." Yakındaki sokak lambasının gamzelerini aydınlatacağını bilerek ona gülümsedi. Başkalarını rahatlatan, ama Lily'sini rahatlatmayan bir gülümseme. Benim Lily'm. Ah, ne tehlikeli ama cazip bir düşünce. "Peki ya sen bana güveneceğine söz verirsen? Ben de seni asla incitmeyeceğime söz verirsem? Adil mi?" Muhtemelen değil, ama olan buydu.

"Sana zarar vereceğimden endişelenmiyor musun?" Dikkatli bir soru.

Cevap vermek için ağzını açtı.

“Atlas!” Desmond'dan bir kükreme yükseldi. “Bir sorunumuz var!”

Aniden Lily'yi arkasına itti. Onu hâlâ açık olan limuzin kapısına doğru itti.

"Bir şerefsiz onun evine zorla girmiş!" diye bağırdı Desmond.

Artık Lily'yi zorlamıyordu. Lily, Atlas'tan hızla kurtulmuş, etrafından dolanmış ve doğruca evinin kapısına koşmuştu.

Yedinci Bölüm

JULIA TUTWILER KADINLAR HAPİSHANESİ

Wetumpka, Alabama

Üç ay önce...

Magnolia ona, "Hâlâ suçluluk duyuyor musun?" diye sordu.

Lily önündeki dosyalardan başını kaldırdı.

Magnolia sözlerine şöyle devam etti: "Suçluluk duygusu faydasız bir duygudur. Zaman ve enerji israfıdır. Ben şahsen asla bununla uğraşmam."

"Tam olarak neyden dolayı suçluluk duyacağım ki, Anne?" Lily sağdaki muhafızı çok iyi tanıyordu. Sarı saçlı, hafif yuvarlak omuzlu. Uzun boylu. Jesse Baker, Lily annesiyle görüşme seanslarındayken genellikle nöbet tutan muhafızdı.

"Ah, seni tanıdığım kadarıyla... her şey." Annesi elini belirsiz bir şekilde salladı. Tırnaklarında bugün açık mercan rengi bir oje vardı. "Sorumluluğun olmayan her türlü şey için kendini suçluyorsun. Çocukken bile çok ciddiydin. Her zaman dünyanın yükünün omuzlarında olduğunu düşünüyordun."

Annesi, "Atlas"ın ağırlığından bahsetmiyordu.

Magnolia muhteşem gözlerini kırıştırdı. "Hımm?"

Dosyalarını kapattı. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyor musun canım?"

Atlas Bennett'ı araştırdığımı, ona hayran kaldığımı söyledim. Hayır, hayır, hayran kaldım yanlış kelimeydi. Sadece araştırma yapıyordu. Hepsi bu. Araştırma. Tıpkı kendisi ve arkadaşı Sloane'un diğer konularını araştırdıkları gibi.

"İsimler önemlidir, biliyorsun," dedi annesi. "Örneğin beni ele alalım. Bana Manolya ağacının adı verildi. Bana mükemmel uyan bir isim. Güzellik. Vakarlık. Güneyin cazibesi."

Evet, o açıklamada "katil yırtıcı" diye bir şey geçmiyordu. Belki de gelmiş geçmiş en mükemmel isim değildi.

"Ve sen..." Magnolia elini Lily'ye doğru çevirdi. "Benim kıymetli kızım. Güzel zambak çiçeğinin adını taşıyorsun."

Lily'nin çenesi kilitlendi. "Birçok zambak son derece zehirlidir." Annesinin küçük şakalarından biriydi bu. "Bana resmen zehirin adını verdin." "Kusmaya, ağız ağrısına ve halsizliğe neden olurlar."

Magnolia gülümsedi. "Bu çok eğlenceli değil mi?"

"Kusan insanlara değil."

Magnolia'dan neşeli bir kahkaha yükseldi. "Son zamanlarda daha çok şaka yapıyorsun! Bunu harika buluyorum. Belki de sonunda o kabuğundan çıkmaya başlıyorsun!"

O bir kaplumbağa değildi. "Bu şaka değildi. Kusan insanların bunu hiç de eğlenceli bulacağını sanmıyorum." Derin bir nefes aldı. "Ciddiydim."

"Hep öyle değil misin?" Magnolia'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Nasıl oldu da böyle ciddi bir çocuğum oldu?"

Belki de katil olduğun için ve ben bu karanlık gerçeği bilerek büyüdüğüm için. Lily de isminden hiçbir zaman özellikle hoşlanmamıştı.

Annesinin ona bu ismi zambakların güzel olduğu için değil, zehirli oldukları için verdiğini düşünüyordu.

Magnolia sandalyesine biraz daha rahat bir şekilde yerleşti. “Güzel şeyler tehlikeli olabilir. Bu dünyada hafife alınmamalıdır. Adınızı gururla taşıyın.”

Seri katil annesinin verdiği bir soyadı taşımak kolaymış gibi görünüyordu. Lily'nin her zaman babasının soyadı olan Gallo'yu kullanmaya özen göstermesinin ve annesinin kızlık soyadı olan Calhoun'u kullanmamasının bir sebebi vardı.

Bizi bir şey ayırmalı.

“Elbette, ikinci adın Oleander,” diye mırıldandı annesi. O kocaman, geniş gözler masumca kırpıştı. “Bununla da beni kötü bir niyetle mi suçlayacaksın?” Bir göz kırpması. “Dürüst olmak gerekirse, canım, sana böyle güzel isimler verdiğim için minnettar olmalısın.”

Avuç içleri terden sıırılsıklandı. Annesi oyun oynuyordu. Zakkum bitkisi zehirliydi. Bazı durumlarda ölümcül olabiliyordu. Zakkum zehirlenmesinin şiddetli vakalarında kalp felci meydana gelebiliyordu çünkü zakkumda kalp glikozitleri bulunuyordu.

"Hâlâ günlük tutuyor musun, Lily'm?" diye sordu Magnolia kirpiklerini kırpıştırarak. "Çocukken sürekli günlüğüne bir şeyler karalardın."

Hayır, öyle değildi. Çocukken hiç günlük tutmamıştı. Ayrıca hiç yakın arkadaşı da olmamıştı. Magnolia diğer çocukların evlerine gelmesinden hoşlanmazdı.

“Buradaki terapist bana düşüncelerimi ve duygularımı kaydetmemin çok faydalı olacağını söyledi.” Annesi dudaklarını birbirine bastırdı. Yavaşça bıraktı. “Sanırım deneyebilirim. Mümkün olduğuunca iş birliği yapmak istiyorum.”

Annesi her zaman düşüncelerini ve duygularını yazardı. Günlük tutan kişi oydu.

Ve Lily, Magnolia'ya karşı kullanılmamaları için onları ortadan kaldıran kişiydi. Çoğunu, evet, ortadan kaldırmıştı. Bir tanesini ise saklamıştı.

Annesi bunu biliyor muydu? Lily bildiğinden şüpheleniyordu.

Annesi ona, "Günlük tut," diye ısrar etti. "Belki sana da faydası olur."

Günlüğünü tekrar okumamı istiyorsun, değil mi? Bin kere okudum zaten. İçinde bana yardımcı olacak hiçbir şey yok. Konuyu değiştirme zamanı. "Louisiana'daki doktorla hâlâ iletişimde misin?"

"Kim?" Magnolia'nın kaşları arasında hafif bir çatılma belirdi.

"Evlilik teklif eden adam," diye hatırlattı ona.

"Ah, doğru. Ne olacağını göreceğiz. Erkeklerle çok, çok dikkatli olmak gerekiyor. Ne tür yükler taşıdıklarını asla bilemezsiniz. Bu dünyada hepimiz yükler taşıyoruz."

Lily, bu ifadenin kasıtlı olduğunu yine biliyordu. İsimlerden, yük taşımaktan, dünyadan bu kadar bahsetmek...

Biliyorsun, değil mi anne? Ama o bunu nereden biliyordu?

Magnolia mırıldanarak, "İlk denekine odaklandın," dedi.

Evet, öyleydi.

Atlas Bennett.

Atlas. Yunan mitolojisindeki Titan'ın adını almıştır. Dünyanın ağırlığını omuzlarında taşıyan tanrı.

"Sence o senin yüklerini taşıyacak mı? Karanlığının bir kısmını alıp götürecek mi?" Magnolia başını salladı. "Sanmıyorum canım. Bence seni de kendi ağırlığı altında ezecek. Bu ağırlık ikinizi de ezebilir." Omuz silkti. "Yanlış türden bir adama ilgi duyacağından hep endişelenmiştim. Yani, son ilişkinizin başarısızlığına bir bak."

O, Magnolia ile olan ilişkisinden bahsetmiyordu.

"O çıkarcıydı," dedi Magnolia. "Seni bu konuda uyarmaya çalıştım. Dinlemedin." Dudaklarını büzdü. "Bu sefer dinleyecek misin?"

"Araştırma konularına ilgi duymuyorum."

"O öyle biri olmayacak."

Bakışları birbirine kenetlendi. Savaş halindeydiler.

Annesi ona, "Adının hakkını ver," diye ısrar etti.

Sorun buydu. O zaten yapmıştı. Ve şimdi onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım. Birinin bana durmamda yardım etmesi gerekiyor. Çünkü o, bunu kendi başına yapacak kadar güçlü olup olmadığından emin değildi.

Sekizinci Bölüm

GÜNÜMÜZ...

Lily, kiralık evinin açık ön kapısına doğru koştu. Dar verandada paramparça olmuş, kırılmış kapı zili kamerasını görebiliyordu. Kapının kilidi de kırılmıştı, belli ki çok sert vurulmuştu ve evin arkasındaki küçük kulübeden kalma, Lily'nin birkaç gün önce kullandığı bir çekiç kapının yanına bırakılmıştı. Ellerini uzatıp kapıyı iterek açtı.

“Hayır.” Atlas kollarını karnına doladı ve onu geri çekti. “Bu geceki patlamadan bir ders aldık mı? Doğrudan tuzaklara koşmayalım. Gözlerimin önünde yanmanı izlemek istemem doğrusu.”

Adamın elinden kurtulmak için çırpındı. “İçeri girmem lazım!”

Yine... “Hayır.” Onu yerden kaldırdı, çırpınışlarını tamamen görmezden geldi ve limuzine doğru taşıdı. Orada da sanki hiçbir ağırlığı yokmuş ve onu içeri atmak dünyanın en kolay şeyiymiş gibi, adeta fırlattı.

Koltuğa indi ve hemen ileri doğru atıldı.

Ama Atlas onun çıkışını engelledi. “Gerçekten de bu gece ölmeni izin verecekmişim gibi mi görünüyorum?”

“Burası benim evim!”

"Hayır, teknik olarak benim. Bana ait. Siz ise, izinsiz boyama ve onarım işlerine başlayarak kira sözleşmesinin şartlarını ihlal eden kiracısınız."

"Ne?" Ne zamandan beri onun mülkiyetindeydi? Ne zaman?

"Bu muhtemelen şah çekme veya mat gibi bir şey. Senin yerini ele geçirmem. Bunu beklemiyordun, değil mi? Her şeyi bilen Lily olmanın da bir anlamı kalmadı."

"Atlas." Hiçbir zaman her şeyi bildiğini iddia etmemiştir. Peki Atlas ona evi ne zaman almıştır?

Mizahın izleri tamamen kayboldu. "Şu anda eve yaklaşamazsın. O yüzden bunu kafana tak. Desmond polisi arıyor. Bu geceki, nasıl diyelim... sıcak olaylardan sonra, sen eve yaklaşmadan önce bomba imha ekibinin mülkü kontrol etmesini istiyorum." Tam anlamıyla sert.

Ve...

Akıllıca davrandı, kahretsin. Akıllıca. İçeri koşturmalıydı. Hırsız, evine girildiğini açıkça belli etmişti. Bu yüzden kilit kırılmış ve kapı zili kamerası parçalanmıştı. Düzeltme—Atlas'ın eviydi. Ama o taşındığında ev ona ait değildi. Lily bundan emindi.

"Şimdi daha net düşünüyor musun? Harika. Polisler gelmeden önce fazla zamanımız kalmayacak." Limuzine bindi. Kapıyı arkasından sertçe kapattı. "Söyle bana Lily, polislerin bulmaması gereken içeride ne var?"

"Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum." Limuzinin içinde olması iyi oldu. Eğer dışarıda bir silahlı saldırgan olsaydı, çok büyük bir hedef olurdu.

Bir silahlı saldırgan mı? Yani şimdi de silah seslerinden mi endişeleniyorsun? Elleri kucağında buruştu. Cezalandırıcı katil daha önce kurbanlarını vurmamıştı, ama Atlas'a söylediği gibi, birini cezalandırmanın birçok yolu vardı. Ve katiller evrim geçirirdi. En tehlikeli olanlar her zaman evrim geçirirdi.

Her şey iyice karışmış ve birbirine dolanmıştı. O gece yaşanan tüm olayları iyice düşünmesi gerekiyordu.

Ayrıca dosyalarına da ihtiyacı vardı. Dizüstü bilgisayarına. Ona...

Annemin günlüğüne ihtiyacım var.

“Tatlım, senden bir kez daha rica ediyorum ama lütfen benimle oyun oynama. Şu an bunun için vaktimiz yok.” Kısa bir sessizlik. “Polislerin bulamadığı içeride ne var? Ne saklamam gerektiğini bilmezsem sana yardım edemem, seni koruyamam.”

Nefesi kesik kesik geliyordu. “Araştırmalarım orada. Dizüstü bilgisayarım. Seri katillerin yetişkin çocuklarıyla ilgili dosyalar. Bunların çoğu kamuya açık bilgiler. Ama ben... bu materyallerin bir kısmını kendi başıma keşfettim. Bazı kişiler ebeveynlerinin kim olduğunu bile bilmiyorlar.”

"Eh, bu çok eğlenceli. Sevgili annenin ya da babanın sadist bir katil olduğu şok edici haberini almaktan kim hoşlanmaz ki?"

“Onlara söylemedim. Kimseyle yüzleşmedim. Benim için ilk sensin.” Arkadaşı Sloane ise başkalarını takip ediyordu.

"Özür dilerim ama şu soruyu sormak gerekiyor: Doğru olduğunuzdan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Ya seri katil bir ebeveyn hakkında birine yanlış haber verirsiniz?"

“Titiz biriyim.”

“Ha, tamam, bu her şeyi açıklığa kavuşturdu. Yani, eğer işi iyice araştırıyorsan.” Omuzunun üzerinden eve doğru baktı. “Zaman geçiyor. Polisler neyi bulamıyor? İkimiz de senin saklamak istediğin bir şey olduğunu biliyoruz. O eve girmek için çok fazla çaresizdin.”

Evet, çaresizdi. Panik içindeydi. "Bir günlük," diye fısıldadı.

Başını ona doğru çevirdi. "Senin mi?"

“Evet.” Hayır. Ona yalan söylememeliydi. Yalan ağzından kaçmıştı. “Bu... kişisel bilgi.” Bu doğrudu. “Başkalarının görmesini istemediğim bilgi.”

"Günlük nerede?"

“Yatak odasındaki gevşek tahtanın altında. Komodinin iki yanındaki tahta. Sağ tarafta.” Nefesi hızlandı. “Polisler orayı aramayacak. Bir tahtayı

sökmeyi akıllarına bile getirmeyecekler, ama...” Ama endişeliyim. Orada arama yapmak için bir sebep olmadıkça tahtanın altına bakmazlardı. Sebep derken, bir başkası tahtayı zaten sökmüş olmalıydı. Birisi—izinsiz giren kişi.

Ama bunun gerçekleşmesi için...

İzinsiz giren kişinin beni çok yakından izlemesi gerekirdi.

Yutkundu. "O günlük polislerle ulaşmamalı." Felaket olurdu.

“Demek o kadar yaramazlık yapmışsın, öyle mi Lily?”

Evet. “Atlas...”

“Araştırmalarınız ve günlüğünüz. İçerideki önemli şeyler bunlar. Anladım. Başka bir şey var mı? Fırsat bulduğumda çevik parmaklarımın kapması gereken başka bir şey var mı?”

Onun hayatını tehlikeye atabilecek hiçbir şey yok.

Ama o günlük...

Eğer yanlış ellere düşerse...

Kurduğu kâğıttan ev yerle bir olabilirdi. "Sadece günlük. Bana gereken bu."

"Hayatımı kurtardınız. Yapabileceğim en az şey sizin için bir kitap bulmak."

Elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Ama güvenli olana kadar değil. Bunun bir tuzak olmadığından emin olana kadar değil."

"Ah, tatlım, yani bir kitaptan daha değerli olduğumu mu söylüyorsun? Çok duygulandım."

"Atlas..."

Dudakları onun dudaklarına değdi. "Doğru an geldiğinde alacağım. Bana güven."

Güven...

İlişkilerinde güven şart olacaktır.

Seninle birlikte olabilmek için sana güvenmek zorundayım.

* * *

Yanıp sönen mavi ışıklara baktı. Saat neredeyse sekizdi. Güneş gökyüzünde daha da yükselirken, yorgunluk onu iyice tüketiyordu. Artık adrenalini ayakta durma noktasını çoktan geçmişti. Lily, artık tükenmiş bir halde olduğunu biliyordu. Eski bir atasözü öyle demez miydi?

Atlas olduğu ve daha önce yaşananlar nedeniyle, polislerin tam kadro halinde sokağa döküldüğü küçük eve baskın düzenlendi. Bomba arama köpekleri getirildi. Ev iyice arandı.

Bomba bulunamadı.

Ama görünüşe göre kötü bir şey keşfedilmişti. Çünkü polisler, mülkün her santimini sistematik bir şekilde incelerken son derece dikkatli davranmışlardı.

Henüz içeri girmesine izin verilmemişti, ama Atlas girmişti. Atlas ve sihirli gücü ve kiraladığı evin yeni sahibi olmasıyla birlikte. O dışarıda beklerken, iki üniformalı görevli ona eşlik ederek içeri girmişti.

Elleri gergin bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

Desmond onun yanındaydı. Sessiz. Sakin. Yoğun.

Carl, limuzinin yanında bekliyordu. Aynı sakinlik ve kararlılıkla. Desmond, evindeki karmaşa yatışana kadar beklerken onu Carl'la tanıştırmıştı.

Atlas'a gelince... elleri yanlarında gevşek bir şekilde kapı eşiğinde belirdi. Ona doğru yürümeye başlarken yüz ifadesi son derece kasvetliydi.

Ah, hayır. Günlüğün izine rastlanmıyordu. Yanaklarında yanma hissetti. O günlüğü çoktan yok etmeliydi. Neden yapmamıştı ki? Neden?

Çünkü bu, onun beni gerçekten sevdiğine dair sahip olduğum tek kanıttı.

Ne yazık ki, içinde başka türlü birçok kanıt da vardı.

Atlas tam yanına geldi. Desmond, onlara mahremiyet sağlamak için hemen geri çekildi.

"Bu kötü," dedi Atlas.

Kötü?

Onu kollarına çekti. "Görev tamamlandı," diye fısıldadı kulağına.

Ürperdi ve rahatlama hissiyle başı döndü.

"Sorun yok. Aldım. Sweatshirtümün içine sakladım. Kimse beni alırken görmedi, söz veriyorum. Şimdi buradan defolup gidelim. Seni limuzine güvenli bir şekilde bindirdikten sonra ortalığı nasıl dağıttığımı anlatırım."

Geriye doğru yavaşça çekildi. Bir adım. Bedenleri artık birbirine değmiyordu. Gözleri onun yüzüne kaydı. Bu berbat durumdan hiç hoşlanmasa da, "Şu an seni öpebilirim," dedi ona.

"Şimdilik bu düşünceyi bir kenara bırak." Omuzunun üzerinden bir bakış attı. "Kahretsin."

Üniformalı polisler onlara doğru geliyordu. Bu mantıklıydı çünkü daha fazla soru işareti olması gerekiyordu ve vardı da—

Dur. Başka birini daha görmüştü. Tanıdığı bir FBI ajanı. FBI Özel Ajanı Gage Emerick'in ondan hiç hoşlanmadığını, hatta tam tersine, ondan pek hoşlanmadığını bildiği için gerilmişti.

Ne yaptığını biliyorum. Sadece kanıtlayamıyorum.

Dallas'a onun tahmin ettiğinden çok daha hızlı varmıştı.

Atlas, kadının gerginliğini hissedince, "Ne oldu?" diye sordu. Ardından, kararlı adımlarla onlara doğru gelen adamı görünce, "Bu herif de kim?" diye sordu.

Bir FBI ajanı. Beni katil sanan bir adam. Ve...

Eski sevgilisi.

Bütün bunları açıklayacak zaman yoktu çünkü Gage çok hızlı bir şekilde arayı kapatmıştı.

"Lily." Gage ondan yaklaşık 60 santimetre uzakta durdu. Kırışık takım elbise. Parmaklarıyla taranmış saçlar. Bütün gece yolculuk yapmış birinin belirtilerini tanıdı. "Oldukça heyecanlı on iki saat geçirdiğini duydum." Bakışları onu süzdü.

Başını ona doğru eğdi. "Kaçırılmak heyecan verici sayılmaz. Korkunç sayılır."

"Korktunuz mu?" Kimliğini gösterdi ve yerel yetkilileri eliyle uzaklaştırdı. "FBI. Mağdurla konuşacağım. Bize biraz zaman verin."

Atlas'ın vücudunu ona doğru yaklaştırdığının farkındaydı. Atlas elini kaldırdı ve Desmond hemen onların yoluna doğru yürümeye başladı.

Limuzin şoförü aracın yakınında kaldı.

"Seni korkmuş olarak düşünmek tuhaf." Kısa, düşünceli bir duraksama. "Çünkü seni hiçbir şeyin korkutabileceğinden emin değildim." Gage ona gülümsedi. O mükemmel, inci gibi beyaz gülümseme. Sonra uzanıp kollarını onun etrafına sardı. Ona sıkıca sarıldı ve Lily kollarında heykel gibi hareketsiz kaldı.

"Affedersiniz." Atlas'ın buz gibi sesi. "Bu konularda pek uzman değilim ama kurbanı kucaklamak doğru yol mu? Özellikle de kucaklanmayı kesinlikle istemiyorsa?"

Gage onun gitmesine izin verdi.

Lily hemen geri çekildi. Hayır, geri çekilmedi. Atlas'a doğru yavaşça yaklaştı. Bunu neden yaptım ki?

"Lily." Atlas kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Beni tanıştıracak mısın?"

Omuzlarına kolunu doladığında kaskatı kesilmemişti. Çünkü dürüst olmak gerekirse, dokunuşu onu rahatlatmıştı. Tuhaf çünkü bu dünyada hiç kimsenin dokunuşu onu rahatlatmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, fiziksel temastan pek hoşlanmıyordu. Gage'in ona az önce verdiği kucaklamayı kesinlikle sevmemişti. Henüz kucaklaşma aşamasında değillerdi.

Fiziksel temas onun sevgi dili değildi. Daha çok hizmet etmeyi seven bir kadındı.

Günlüğü buldu ve polisler görmeden önce, hiçbir soru sormadan gizlice dışarı çıkardı.

Eğer bu bir hizmet eylemi sayılmazsa, neyin sayıldığından emin değildi.

“Bu FBI Özel Ajanı Gage Emerick.” Atlas'a biraz daha rahatça yaslandı, artan yorgunluk onu yorarken vücudu gevşedi. “Eminim kim olduğunuzu biliyordur...” Gage'in ortaya çıkmasının asıl sebebi bu olmalıydı. Büyük işler için gelmişti. “Ama, bu işi doğru yapabilmek için, Gage, Atlas Bennett ile tanış.”

Gage elini Atlas'a doğru uzattı.

Kısa bir tereddüitten sonra Atlas uzatılan eli tuttu. "Lily'yi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Atlas, Federal Rezerv görevlisine.

"Biz çıktık—vay be, ne kadar da sıkı bir tutuşun var orada."

Atlas onu serbest bıraktı. "Lily benimle."

Gage parmaklarını uzattı. "Seninle mi? Bu ne demek oluyor Allah aşkına?"

“Bu, benimle birlikte yaşamaya başlayacağı anlamına geliyor. Bu gece yaşananlar sürecimizi biraz hızlandırdı, ama bundan sonra Lily... Benimle. Birlikte.”

Adam birdenbire aşırı sahiplenici davranmaya başlamıştı. Ve kadın bunun nedenini hiç anlamıyordu. Peki ya kadın Federal Ajanla çıkmış olsaydı? Bunun ne önemi vardı ki?

Gage, onu tekrar süzdüğünde kaşlarını çattı. "Demek şimdi milyarderlerle çıkıyorsun, Lily? Bu yeni bir şey."

Atlas'la tam olarak sevgili değildi. Günlüğün kenarının tenine baskı yaptığını hissedebiliyordu. Onu Atlas ona almıştı. Gerçekten de, adamı öpmek istiyordu.

"Atlas, seni evden çıkarken mi gördüm az önce?" diye sordu Gage. "Olay yeri sandım."

“Burası benim evim.” Kibirli. Emir verici. Atlas'ın tipik tavrı olarak düşünmeye başlamıştı. “Bu yüzden hasarı incelemek için içeri girdim. Gördüğünüz gibi, yanımda hiçbir şey çıkarmadım. Sanki delilleri yok edecekmişim gibi değil.”

Gage'in dikkatli bakışları Atlas'tan tekrar ona kaydı. "İçeri girdin mi Lily? Bir şey çalındı mı diye baktın mı?"

"Henüz içeri girmedim."

Atlas, "Dizüstü bilgisayar kayıp," diye açıkladı.

Öyle miydi? Aman Tanrım. Hiç iyi değil. Sanki hırsızlık olayı hiç iyi bir işaretmiş gibi.

"Lily bana nerede olması gerektiğini söyledi. Orada değildi. Görünüşe göre... başka şeyler de çalınmış, ancak hasar o kadar büyük ki şu anda söylemek zor."

"Ciddi hasar mı?" diye fısıldadı.

Kısa bir baş sallama.

Ah, hayır. "Dosyalarım orada mıydı, Atlas?"

Özür diler gibi görünerek ona, "Sanırım çalındılar," dedi.

Felaket. Hemen Sloane'u arayıp arkadaşını uyarması gerekiyordu ama—telefon yoktu. Telefonu kulübede parçalanmıştı. Sonra da alevler muhtemelen onu tamamen yok etmişti. Yeni bir telefon şarttı. Arkadaşına en kısa sürede ulaşmalıydı. Sloane'u çoktan aramalıydı, Sloane'un saldırıyı ve kulübe yangınını haberlerden öğrenmesini istemiyordu zaten.

Hata yaptım. Düzgün düşünemedim. Sloane panikleyecek.

"Lily?" Gage'in sesi dikkatini tekrar ona çekti. "Onu içeri aldılar ama seni almadılar mı? Burada yaşıyordun, değil mi? Buraya gelirken bana verilen bilgi buydu."

"Burada ne işin var?" diye sordu Atlas.

"Ben bir federal ajanım. Olağan işlerle ilgileniyorum. Bu da Davranış Analizi anlamına geliyor."

"Ne olduğunu biliyorum," diye homurdandı Atlas.

"Sadece senin için getirildim, Atlas." Gösterişli bir gülümseme. "Bürodaki yetkililer seni çok önemli görüyor. Emin ol, senin kaçırılmandan ve Dedektif Benedict Swain'in cinayetinden sorumlu olan suçlu yakalanana kadar rahat durmayacağım." Elini çenesinin üzerinden geçirdi. "Lily'nin de

kaçırıldığını öğrendim.” Daha sert bir ses tonuyla. “Adresine yapılan bu hırsızlıkla ilgili haber bana ulaştığında hemen olay yerine geldim.” Eli düştü. Gözleri onu süzdü. “İçeride neler olduğunu görmesi gereken sensin, Lily. Hadi gel. Seni içeri götüreceğim.” Elini tutmak için uzandı.

Atlas onu geri çekti. "İkiniz neden çıkmayı bıraktınız?"

Polisler etraflarında vızıldadı. Sol gözünün arkasında hafif bir zonklama başladı. "Gerçekten burası bunun için uygun bir yer değil." En son istediği şey Gage ile olan ilişkisini yeniden konuşmaktı. Özellikle de bir suçlunun evine girip, ondan bir şeyler çaldığını, benim işimi çaldığını düşünürsek.

“Merak ediyorum.” Atlas, zonklayan yere, şakağına hafif bir öpücük kondurdu. Ve acı hafiflemiş gibiydi.

Bu da neyin nesi?

"Kimse seni neden bıraksın ki?" diye mırıldandı Atlas. "Hangi aptal seni elinden kaçırır ki?"

Başını Atlas'a çevirdi. Şimdi Fed'le alay etmenin zamanı değildi. "Ciddi bir şey değildi." Cinsel ilişkiye girmişlerdi. İki kez. Bu haberi burada duyurmak uygun görünmüyordu. Bazı şeyler özeldi. "Sonra Gage'in bana yakın olmak istemesinin altında başka nedenler yattığını öğrendim."

“Bu canımı acıtıyor, Lily.” Gage'den dramatik bir açıklama. “Ben her zaman seni önemsedim.”

Arkasına dönüp baktığında adamın elini kalbinin üzerine koyduğunu gördü. Ciddi anlamda, bu hareket onun için bile fazla kaçmıştı.

“Tıp fakültesi boyunca arkadaşlık,” diye ekledi. “Büroya katılmak için okulu bıraktığımda bile iletişimimizi sürdürdük. Sizin hakkınızda merak duymam doğaldı. Ve... bazı parçalar benim için bir türlü yerine oturmadı. Sorular sormak gerekiyordu.” Eli tekrar yanına kaydı. Bu hareket, parmaklarının kalçasındaki kılıfın yakınına kaymasına neden oldu. “Ama yapmam gereken bir işim olması, umursamadığım anlamına gelmiyordu. Tekrar ediyorum, her zaman umursadım.” Gözleri parıldadı.

“Evet, bu saçmalığın bir sonu olmalı.” Atlas şimdi onun önüne geçti. “Tekrar ediyorum, Lily benimle. Onunla olan ilişkiniz tamamen bitti.” diye çıkıştı.

Desmond yakından izledi, hiçbir şey söylemedi.

“Hımm.” Gage topuklarının üzerinde geriye doğru sendeledi. “Biraz merak ediyorum. Atlas, bir şeyleri gömmekte iyi misin? Çünkü senin hakkında bazı söylentiler çıktı...”

Atlas sadece güldü. Fed'e, "Bu işe bulaşırsanız, atasözünde denildiği gibi, bunun sonuçlarını görürsünüz," diye tavsiyede bulundu.

Dokuzuncu Bölüm

AĞZININ AÇIK KALDIĞINI BİLİYORDU.

Hayır, hayır, hayır. Atlas az önce bir federal ajanı gömmekle mi tehdit etti? Hem de tam önümde?

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Gage açık sözlü bir şekilde.

"Elbette ki değil!" Dirseğiyle yol açarak Atlas'ın yanına gitti.

Ama Atlas ve Gage birbirlerine dik dik bakıyorlardı. Aralarındaki gerilim bir insanı boğacak kadar yoğundu. O da kesinlikle boğulduğunu hissediyordu. "Testosteron saçmalığına ihtiyacım yok," diye çıkıştı. "Birisi evime girdi ve eşyalarımın bazılarını çaldı, üstelik tüm bunlar kaçırıldıktan sonra oldu! İnanın bana, zaten durumum yeterince kötü. İkinizin şu anda tartışmasına ihtiyacım yok!"

Gage'in başı aniden ona döndü. "Bunun sen ve Atlas kaçırıldıktan sonra olduğuna bu kadar emin misin? Aynı suçlu olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ah...

"Lily, bunu mu söylüyorsun?" diye sordu Gage ısrarla.

Açık olan ön kapısına doğru baktı. Üniformalı bir kadın polis memuru az önce evden çıkmıştı. "Bence bu kesinlikle göz ardı edemeyeceğimiz bir olasılık."

"Neden buraya geldi? Neden sizin yerinize izinsiz girdi?"

Dudaklarını ıslattı. "Çünkü belki de benim hakkımda daha çok şey öğrenmek istiyordu. Düşmanlarını tanıma meselesi işte." Başındaki zonklama çok daha kötüleşiyordu. Bakışları tekrar Gage'e döndü. "Ya da belki de suçlu sadece onun hakkında neler bildiğimi görmek istiyordu."

"Kahretsin." Gage başını salladı. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Sen bir federal ajan değilsin, Lily. Avcıları avlama. Onlarla uğraşma."

Omuzları gerildi.

Ama Atlas uzanıp elini tuttu. Umursamazca elini dudaklarına götürüp parmak boğumlarının arkasını öptü. Sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi davrandı. Oysa öyle değildi. Parmak boğumlarını ilk kez öpüyordu ve bu kadar küçük bir okşama, damarlarında elektrik akımı gibi bir titreşim yaratmamalıydı.

Ama öyle oldu.

Derin bir nefes aldı. Bir anda bakışları Gage'e değil, Atlas'a çevrildi. Atlas'ın gözlerinin de kendisine dikildiğini fark etti.

"İstedığın kadar eğlen," diye davet etti onu. "Şu anda burada durmamın sebebi sensin."

Gözlerine kilitlenerek başını eğdi ve bir kez daha parmak boğumlarını öptü.

Gage boğazını temizledi. "Eğer evin içini görmek istiyorsan, Lily, benimle gelmelisin."

Atlas günlüğünü geri almıştı. Bu birinci öncelikti. Ama elbette, içine bakmak iyi bir fikirdi. İzinsiz giren kişinin ne yaptığını görmek istiyordu. Benden ne aldığını. Atlas'tan uzaklaştı.

Gage onu uyardı: "Hiçbir şeye dokunma."

İçini çekti. "Bu benim ilk suç mahallim değil." Ve parmak izleri zaten her yerde olacaktı. Ama yine de onu dar kaldırımdan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya doğru takip etti. Lily, Atlas'ın hemen arkasından geldiğinin son derece farkındaydı. Ayrıca, nedense, onun varlığının kendisini daha iyi hissettirdiğinin de farkındaydı.

Bu dünyada hiç kimse ona kendini bu kadar iyi hissettirememişti.

Muhtemelen çok yorgundu. Kaç saattir uyumadan ayakta duruyordu? Yakında bitkin düşecekti.

Üniformalı polislerden biri onların içeri girmesini engellemeye çalıştı.

Ama Gage rozetini gösterdi ve içeri girdiler. Kadının ilk fark ettiği şey

Oturma odasında hiçbir şeye dokunulmamıştı. Kanepenin kenarına hâlâ rahat bir battaniye atılmıştı. Kitabı hâlâ kanepenin minderinin üzerinde yarı açık duruyordu. Kitaplığında tüm kitapları mükemmel bir şekilde yerlerinde duruyordu. Televizyon kapalıydı, kumanda sehpanın üzerindeydi. Sağ tarafa bir bakış, mutfak da benzer şekilde düzenli olduğunu gösterdi. Temiz mutfak masası. Bulaşıklar, dolaplarının cam kapılarının arkasında düzenli bir şekilde istiflenmişti. Bulaşık deterjanı ve fırçası hâlâ lavabonun yanında idi.

Bu açıdan bakıldığında, sanki hiç hırsızlık olayı yaşanmamış gibi görünüyordu.

Ama sonra onun yatak odasına girdiler.

Tam bir kaos. Yatak açılmıştı. Her yer pamuk yığınının dağılmıştı, sanki yatak odasına kar fırtınası vurmuş gibiydi. Odadaki raflardaki kitapların hepsi çekilmiş, yırtılmıştı. Sayfalar yerlere saçılmıştı. Şifonyerinin her çekmecesini açılmıştı. Giysileri yağmalanmıştı. Dolabın içine bir göz attığında, içindeki eşyaların askılarından çekildiğini gördü. Bazıları kesilmiş gibi görünüyordu.

Yatak odasında büyük bir öfke vardı. Sanki davetsiz misafir...

"Ne görüyorsun?" diye sordu Gage ona.

"Yıkım."

"Hadi ama, daha iyisini yapabilirsin."

Gözlerini hızla kırıştırdı. Evet, yapabilirdi. "Ne aradığını biliyordu."

"Dizüstü bilgisayarınız mı?"

“Evet.” Kayıptı. Ama bundan daha fazlasıydı. Masaya doğru yavaşça ilerledi. Yatak odasında üniformalı iki polis memuru telaşla dolaşıyordu. Masa çekmeceleri açıktı. Boş bir manila dosyası, yere fırlatılmış olan masa sandalyesinin yanına düşmüştü. “Dosyalarım kaybolmuş gibi görünüyor.” Seri katillerin yetişkin çocukları üzerine yaptığı araştırmalar için yirmi dört dosya tutmuştu. “Ama burada o kadar çok karmaşa var ki, kesin olarak söylemek zor. Her şeyi düzgün bir şekilde değerlendirebilmek için ortalığı toplamam gerekecek.”

“Evet.” Gage başparmağını polislere doğru salladı. “Sana hiçbir şeyi temizlemene izin vermeyecekler, en azından yakın zamanda.” Hafif bir ısıklık sesi çıktı ağızından. “Peki, cinayet duvarın neredeydi ve onu buldu mu?”

Bakışları Atlas'a kaydı. Atlas'ın bakışları ise çoktan onun üzerindeydi.

“Hadi ama Lily,” diye çıkıştı Gage, dikkatini tekrar kendisine çekerek. “Neredeydi o bilgi? Dedektif Benedict Swain ile birlikte çalıştığınız dava hakkındaki bilgiler neredeydi? Dallas'ta bir cezalandırıcı katil olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Cevap vermedi.

“Hadi ama. Bütün işaretler ortada. Onları acı çektiriyor. Suçlarından dolayı acı çekmelerini istiyor. Bu adamın her yerinde ceza yazılı. İnkâr etme. Sen de ben de biliyoruz ki Dallas'ta avlanan suçlu tipi işte bu ve eminim Dedektif Swain'e de bunu söyledin.”

Dallas'a giderken kesinlikle ödevini yapmıştı. “Burada bir cinayet duvarı yoktu.”

“Lily.” Bir iç çekiş. “Benim. Saçmalığa gerek yok. İkimiz de biliyoruz ki sen bu tür davalar için yaşıyorsun. Katil hakkında bilgi edindiğin andan itibaren seni büyülemiş olmalı. Her ayrıntıyı planlamışsındır. Kurbanlar. Bağlantıları. Muhtemel şüpheliler.” Dikkatini Atlas'a çevirdi.

Kalp atışları hızlanmasına rağmen nefes alışverişi düzenliydi. “Benedict -Dedektif Swain- bulgularını ve şüphelerini içeren bir dosyaya sahipti. O bilgilere bakmak için polis karakoluna gitmenizi öneririm.”

Gage'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ama bu gülümsemede hiçbir mizah yoktu. Gülümsediğinde gamzeleri belirmedi. Sadece o bembeyaz dişleri. "Bununla ilgili tuhaf bir şey duymak ister misin?"

Pek sayılmaz.

"Benedict'in karakolda, bilgisayarında dosyaları vardı, ancak görünüşe göre silinmişler. Teknik ekipler şu anda üzerinde çalışıyor. Ama durum iyi görünmüyor. Benedict'in bilgisayarları tamamen silinmiş."

Bu hiç mantıklı değildi. "Bir yedekleme olacak," dedi. "Bulut yedekleme."

"Yedekleme yok." dedi. "Birkaç fiziksel dosya bulduk. Bunların çoğu aslında Atlas hakkında bilgi içeriyordu. Ama neredeyse her şey kayıp ve bu size şüpheli gelmiyor mu?" Sağ elini kaldırıp darmadağınık yatak odasını işaret etti. "Özellikle de bu durum göz önüne alındığında?"

Yüzde yüz evet, şüpheliydi. "Dedektifin dosyalarının silindiğini ne zaman keşfettiniz?" Gage ne zamandır şehirdeydi? Başlangıçta bütün gece araba sürdüğünü ya da uçakla geldiğini düşünmüştü, ama belki... belki de Dallas'ta sandığından çok daha uzun süredir bulunuyordu. Belki de kıyafetleri kırıışık görünüyordu çünkü bütün gece davayla uğraşmıştı.

"Bunu kaptanı çözdü, ben değil. Kaptan, Benedict öldükten yaklaşık bir saat sonra keşfetti. Yani biri çok, çok hızlı hareket etti. Teknolojiden anlayan biri. Polis merkezindeki güvenlik önlemlerini kolayca atlatabilen biri." Gage'in dikkati bir kez daha Atlas'a yöneldi. "Sormam gerek, böyle birini tanıyor musunuz acaba?"

"Elbette." Atlas'tan kolay bir yanıt. "Bunu uyurken bile yapabilirim."

Ah, hayır. "O yapmadı," diye aceleyle söyledi. Ve evet, fiziksel olarak Atlas'ın önüne bile atlamıştı. Bunu neden yaptı? Hiçbir fikrim yok. Sadece tuhaf, içgüdüsel bir şey. Sanki onu şahsen korumak zorundaymış gibi. "Atlas bütün gece benimleydi. Emin olun, polis dosyalarını hacklemek için

hiç durmadı. Kimseye dosyaları hackleme emri verecek kadar da uzaklaşmadı."

"Bütün gece seninle miydi?" Gage kaşlarını kaldırırken "bütün gece" kelimesini özellikle vurguladı. "Onun için bu kadar çabuk yalan mı söylüyorsun? Bak, bir nefes al Lily."

Ona yumruk atmak üzereydi. "Yalan söylemiyorum." Bu konuda yalan söylemiyordu. "Kulübede birlikte polis tarafından sorgulandık. Olay yerinden birlikte ambulansla ayrıldık. Hastaneye gittik..."

"Ve tüm bu süre boyunca el ele tutuşuyordunuz, öyle mi?" Gage, sesini sertleştirerek sözlerini kesti. "Saçmalık, Lily. Saçmalık. Onun için hiçbir şey yapma—"

"Lily? Gitmeye hazır mısınız?" Atlas'ın son derece kibar sesi.

Fazla kibar.

Başını ona doğru çevirirken tüyleri diken diken oldu.

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle onu izliyordu. Gamzeleri yeni yeni belirginleşmeye başlamıştı. Eyvah. "Gitmek harika olur." Cennet gibi geliyordu. Başını Gage'e doğru eğmeye zorladı kendini. "Henüz neyin eksik olduğunu anlayamıyorum. Çok fazla karmaşa var. Olay yeri inceleme ekibi işini bitirdikten ve geri dönmek için onay aldıktan sonra, kapsamlı bir inceleme yapacağım."

Gage'in çenesi kasıldı. "Hepsi bu mu?"

"Gerçekten çok uzun bir geceydi. Evet, durum bu."

"Lily." Adı, Gage'in sıkılmış dişlerinin arasından çıktı. "Bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver."

Neden? Atlas'ı mı yoksa beni mi hapse atmaya çalışacaksınız?

"Lily'ye karşı kullandığınız üslubu beğenmiyorum ve eminim o da beğenmiyordur." Atlas'ın sesi yine acımasızca... kibardı.

Bu durum garip bir şekilde göz korkutucu görünüyordu. Yüzünü buruşturdu. "Hiç de hayranı değilim," diye onayladı. Sonra Atlas'a uzanan da kendisi oldu, çünkü onun bir sonraki adımında ne yapacağından

endişeleniyordu. Çok fazla kontrollü görünüyordu ve o belirgin gamzeleri ve soğuk sırtışı sert bir uyarıydı. Gage'in anlamadığı bir uyarı. "Hadi gidelim."

Atlas'ın eli hızla uzandı ve onun elini yakaladı. Ama sonra bileğini çevirdi. Sweatshirt'ünün kolunu yukarı çekti. "Bilginiz olsun diye söylüyorum Ajan Emerick, tüm süre boyunca el ele tutuşmuyorduk. Bana kelepçelenmişti. Bodrumda her an. Her an. Beni kurtarmak için savaştı. Sonra hastaneye gittiğimizde, bizi birçok insan gördü. Evet, bazı görüntüleme taramaları sırasında ayrıldık, ama bu ayrılık çok, çok kısa sürdü. Hemşirelerle görüşün. Doktor Phillip Owen ile görüşün. Lily ve ben neredeyse her an birlikteydik. Size yalan söylemiyor ve onu bir daha asla yalan söylemekle veya başka bir suçla suçlamayın. Bunu benim önümde yaparsanız, ölümcül bir hata yapmış olursunuz."

Ama Gage ona doğru atıldı. "Bu, beni ikinci kez tehdit edişin..."

"FBI'da nüfuzum olmadığını mı sanıyorsun, aptal?" Hâlâ kibar bir tondu ama sözleri acımasızdı. "Geçen hafta müdür yardımcısıyla akşam yemeği yedim. Benimle uğraşmak istemezsin. Kötü tarafıma geçersen, hayatında yapacağın en büyük hata olur." Parmakları hafifçe morarmış bileğinin üzerinde gezindi. "Hadi tatlım, seni yatağa götürelim."

Gage ona şaşkınlıkla bakıyordu. Atlas, Fed'in hayatını tehdit etmemiştir. Onun işini, gücünü elinden almakla tehdit etmişti. Gage gibi biri için çok daha etkili bir tehditti bu.

O yatak odasında bir an daha kalmak istemiyordu. Gage'e söylemediği şey... orada öfke görebiliyordu. Hissedebiliyordu. Odasını arayan kişi giderek daha da öfkelenmişti ve tüm bu öfke ona yönelmişti. Kitaplığındaki küçük seramik parçaları kırmanın hiçbir gereği yoktu. Küçük ejderhalar sadece hoşuna giden, eğlenceli parçalardı. Bu küçük kitap ejderhalarından bazılarını yıllardır sahipti.

Ancak...

Hırsız onları paramparça etmişti. Tıpkı duvarlarındaki sanat eserlerini parçaladığı gibi. Evin kalbine, en mahrem yerine kadar girmiş ve gördüğü her şeyi yok etmişti.

Ne şerefsiz!

Klinik bir terim değil ama...

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu Gage. Onları evin içinden verandaya kadar takip etmişti.

Bakışları dışarıdaki manzarayı taradı. Yerel bir haber aracı az önce park etmişti. Desmond, limuzinin yakınında sabırsızca ileri geri yürüyordu. Carl'ı göremedi. Dur, limuzinin direksiyonunda o mu vardı? Evet, evet, oydu.

Carl ve Desmond kaçamak yapmaya hazırdı. İyi, o da hazırdı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Gage ısrarla.

Olayla ilgileri olmadığı ve Atlas da Gage'in onu yalancı olmakla suçlamadığına dair uzun uzun açıklamalar yaptığı için Lily, sessiz kalıp, eee, yalan söylememeye karar verdi.

"Lily bana epey bir süre önce e-posta göndermeye başladı." Atlas'ın sakin ve soğukkanlı sesi. "İsterseniz ilk notu bulabilirim, özellikle tarih önemli ama açıkçası beni çok sinirlendiriyorsunuz, o yüzden uğraşmak istemiyorum." Atlas, kaldırımında ve limuzine doğru yürürken parmaklarını onun parmaklarıyla kenetledi, ancak durdu ve Fed'e döndü. "Bu gece biz de kurban olduk. Bu hırsızlık olayının ışığında, benim Lily'm iki kez kurban oldu. Onu önemseyen birinin bu şartlar altında biraz daha nazık davranması gerektiğini düşünürdüm. Belki biraz sempati. Ve sadece daha iyi biriyle birlikte olduğu için kıskanç bir pislik gibi davranmaması gerekirdi."

Ne?

"Senin kaybın," diye devam etti Atlas, Gage'i hiç umursamıyormuş gibi görünerek. "Ama ben senin gibi aptal değilim, o yüzden senin hatalarını yapmayacağım. İtiraf etmeliyim ki, seninle tanışmak pek de hoş bir deneyim değildi ve ne yazık ki, yollarımızın tekrar kesişeceğinden eminim."

Evet, tamam, bitti. Onu limuzine doğru sürükledi. Biraz endişelendiği için, bir sonraki söyleyeceğinden korkarak, hızını iki katına çıkardı.

"Baş belası mı oluyor?" diye sordu Desmond, yanından geçerken usulca.

"Binbaşı," diye yanıtladı.

"Onu ortadan kaldırmamı mı istiyorsun?"

Dur, ne? Adamın Atlas'tan değil, Gage'den bahsettiğini anlaması biraz zaman aldı. Gage'i ortadan kaldırmayı teklif ediyordu. "O bir Federal ajan. Ve kimse kimseyi ortadan kaldırmıyor."

Desmond omuz silkti. "Fikrini değiştirirsen bana söyle."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Atlas'ı arkadan iterek limuzine bindirdi. Beşinci Kanal'dan sarışın haber spikeri de minibüsünden inmiş, onlara doğru hızla ilerliyordu.

Lily, Atlas'ın ardından aceleyle limuzine bindi. Desmond arkalarından kapıyı sertçe kapattı, sonra da aracın dışında koruyucu bir pozisyon aldı. Ve Carl, Allah razı olsun, oradan uzaklaştı.

Nefesi kesik kesik girip çıkıyordu. İçeri ve dışarı. Ve eli Atlas'a doğru uzandı. "Sanırım bana ait bir şey sende?" O günlüğe ihtiyacı vardı.

Ama onu ona uzatmak yerine, deri koltuğa biraz daha rahatça yaslandı. Sonra gülümsedi. O gamzeler yanıp sönen kırmızı bir ışık gibiydi. Tehlike. Tehlike.

Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

Ve sordu: "Sizin için ne kadar değerli?"

* * *

Desmond Yoruba, limuzinin uzaklaşmasını izledi. Lily Gallo, ona gülümseme isteği uyandırmıştı. Teklifinden o kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki. Bu, kendisi ve Atlas'ın kadının hayatını araştırmaya başladıklarında bekledikleri şey değildi.

Desmond onun daha soğuk, daha kontrollü ve ölümcül olacağını düşünmüştü. Ve muhtemelen ölümcüldü de, ama kadının tam anlamıyla bir öldürme içgüdüsüne sahip olmadığı açıktı. En azından henüz değil. Belki Atlas'la daha fazla zaman geçirdikten sonra bu değişirdi. Atlas'ın bir insanın karanlık tarafını ortaya çıkarma konusunda bir yeteneği vardı.

"Patronun için yalan mı söyleyeceksin?"

Ah, o herif Fed. Desmond kaşını kaldırarak ona döndü.

"FBI Özel Ajanı Gage Emerick," diyerek kendini tanıttı ve elini uzattı.

Desmond ismi biliyordu. Atlas'ın da tanıdığından emindi. Sonuçta, Lily'nin ilk geçmiş raporunu hazırlarken bu adamla karşılaşmışlardı, ancak Atlas'ın soğukkanlı davrandığından ve muhtemelen adam hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi hareket ettiğiinden emindi. Atlas'ın tarzı buydu, sırlarını her zaman kendine saklardı.

Gage Emerick, Lily'nin son sevgilisiydi. Bir yıldan fazla bir süre önce. Sonra, neredeyse bir gecede, Lily adamla tüm iletişimini kesmiş gibi görünüyordu.

Lily Gallo'yu kızdırmak için ne yaptın?

"Sen Desmond Yoruba'sın, değil mi?" diye sordu Gage parmaklarını oynatarak.

Ah. Demek Gage de araştırmasını yapmış. Pek de şaşırtıcı değil. Desmond uzatılan eli tuttu, tutuşun biraz zayıf olduğunu fark etti ve adamı bıraktı. "Suçluyum."

Gage ona kaşlarını çatarak baktı. "En azından Atlas'ın yaptığı gibi elimi kırmaya çalışmadın. Bu adamın belli ki kanıtlaması gereken bir şey var."

Hayır, Atlas muhtemelen sadece sinirlenmişti. Belki de kıskanmıştı da. Kıskançlık Atlas için yeni bir duyguydu. Arkadaşı bu duyguyu nasıl yöneteceğini bilmiyor olabilir. "Kendisine ait şeylere dokunulmasından hoşlanmaz."

Gage bir adım geri çekildi. "Yani... dur, Lily'den mi bahsediyorsun? Ben ve Lily'den mi? Ona dokunmadım bile—"

“Bugün ona burada dokundun. Seni gördüm. O da gördü. İkimiz de ona nasıl baktığını gördük. Dikkatli olmalısın. Atlas'ı düşman olarak istemezsin.”

“Daha fazla tehdit. Not edildi.” Gage’in çenesinde bir kas gerildi. “Atlas Bennett kaçırıldı. Belki de ona ve Lily’ye yardım etmeye çalışıyorum? Hepimiz bu seçeneği değerlendiresek nasıl olur? Davranış Analizi Birimi’ndeğim ve işimde iyiyim. Katilleri tanıyorum.”

Kendine bir kurabiye ver. Ben de onları tanıyorum. Çünkü ben de daha çocukken onlardan birine dönüştürülmüştüm. Bu bilgiyi çoğu insanla paylaşmazdı. "Lily kadar iyi misin?" diye sordu Desmond. Soru kasıtlı bir alaydı. "Onları onun kadar iyi tanıyor musun? Çünkü eminim o bir uzmandır." Sonra, ortalıkta bir fırsat sezdiği için ekledi: "Sen ve Lily'nin bu kadar uzun süre bu kadar yakın olmanızın sebebi bu muydu? Çünkü o sana katilleri tanımana yardım ediyordu?"

“Burada kötü adam ben değilim.” Gage’in ağzının etrafında silik çizgiler belirdi. “Lily’yi önemsiyorum. Onu güvende tutmak istiyorum.” Eve doğru işaret etti. “Dışarıda birileri ona zarar vermek istiyor.”

Görünüşe göre Lily, suçlunun çok fazla dikkatini çekmişti.

“Patronunuz, onu korumakla görevli olduğunuz sırada kaçırıldı. Bu yüzden endişeli olduğumu anlayabilirsiniz. Sizin ve Atlas Bennett'in Lily'yi koruma görevini yerine getiremeyeceğinizden endişeleniyorum.”

Desmond gözlerini kısarak, "İşimi yapabilirim," dedi.

"Gerçekten mi? O halde Atlas kaçırıldığında neredeydin?"

Ah, ne kadar da adi bir herif.

“Eğer işinizi düzgün yapıyorsanız, Atlas nasıl kaçırıldı?”

Desmond ona öylece baktı.

“Koruma ekibini mi terk etti?” diye sordu Gage. “Sana geri çekilme emri mi verdi? Eğer öyleyse, neden böyle bir şey yapsın ki?” Gage'in eli tekrar yanına, kılıfının yanına indi. “Çünkü güvenlik konusunda en iyisi sen olmalısın. En azından, duyduğum kadarıyla öyle.”

Ona bu sözü kim vermişti? Ve ne zaman?

"Patronunuzun öldürülmesi için size geri çekilmeniz söylenmiş olmalı. Ona alan açmanız emredilmiş olmalı. Aksi takdirde, sanki suçluymuşsunuz gibi görünürsünüz. Patronunuzu öldürülebilmesi için savunmasız bırakmışsınız gibi."

Desmond kaşlarını kaldırdı. "Beni bu işe karışmakla mı suçluyorsunuz?"

"Bu işe dahil misiniz?"

Desmond güldü. "Zihin oyunlarında pek iyi değilsin. Lily'nin senden bıkmasına şaşmamalı." Başını sallayarak arkasını döndü.

Ancak Fed yetkilisi elini onun omzuna koydu.

"Lily zihin oyunlarında çok iyidir. Bunu asla unutma. Ve sen soruma cevap vermedin. Aslında hiçbirine vermedin."

Gage Emerick'e dönüp baktı. Federal ajanın gözlerinin içine dik dik bakarak Desmond, "Kaçırma olayına karışmadım. Bana Atlas'ın dün akşam güvenliğe ihtiyacı olmadığı söylendi. Başka planları vardı." diye yanıtladı.

"Lily'nin de dahil olduğu planlar mı?"

Bu konuda yorum yapmadı.

Gage daha yakına eğildi. "Atlas genellikle gittiği her yere yanında güvenlik görevlisiyle mi gidiyor?"

"Onun hakkında yanlış bir izlenime sahipsiniz. Atlas istediği yere gider ve istediğini yapar."

"Vay canına. Adam tam bir güvenlik kabusu gibi görünüyor."

Hiçbir fikriniz yok. Ve kabuslarım hakkında bilgi edinmek de istemezsiniz. "İyi para ödüyor."

"Mesela bir cinayeti örtbas etmeye yetecek kadar iyi mi?"

Desmond güldü. Adamın yüzüne karşı. Yine, Federal Ajan zihin oyunlarında yeterince iyi değildi. "İnce düşünmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun, değil mi Ajan Emerick? Bilgin olsun, Atlas'taki işimi kabul

ettiğim gün gizlilik sözleşmesi imzaladım. O, yakın çevresindeki herkesten gizlilik sözleşmesi istiyor."

"Lily bunlardan birini zaten imzaladı mı?"

Henüz değil, ama çok yakında imzalayacağını hissediyordu.

Üniformalı polislerden biri Gage'i çağırdı. Gage tereddüt etti. "Bu soruşturmanın sorumluluğunu ben üstleneceğim."

"Eminim yerel halk bunu öğrenmekten çok memnun olacaktır. Bir hırsızlık olayı, Federal hükümet yetkilileri için yeterince öncelikli bir konu gibi görünmüyor, ama herkes kendi bildiğini yapsın."

"Sadece hırsızlık olayından bahsetmiyorum. Dallas'taki seri katil avından bahsediyorum. Onu yakalayacağım. Yakında görüşürüz." Bunun üzerine arkasını dönüp bekleyen polislere doğru yürüdü.

Desmond onun gidişini izledi. Ah, evet, o adam sorun yaratacaktı.

Atlas'ın sorunları ortadan kaldırma konusunda başarılı olması iyi bir şeydi.

Onuncu Bölüm

FEDERAL AJANLAR BAŞ BELASI OLURDU AMA ATLAS ONUNLA SORUNSUZ başa çıkardı. FBI müdür yardımcısını tanıyordu. Hatta müdür yardımcısının tüm gizli günahlarını biliyordu, bu yüzden Gage Emerick'i geri çekmek için bir koz gerekirse, Atlas bu durumu anında halledebilirdi.

Gage onun için büyük bir sorun değildi. Ama... "Onunla neden yattın ki?" Ah, evet, bu gerçekten de içinde kabaran bir kıskançlıktı. Genellikle yaşadığı bir şey değildi, ama o herif Lily'ye yaklaştığı an, ona dokunduğu an... Onu kucakladığı an...

Ellerini kırmak istedim.

Belli ki, o gece yaşadığı adrenalin ve öfkenin etkilerini hâlâ çekiyordu. Derin bir uykudan sonra normale dönecekti. Ya da dönebileceği kadar normale.

Normal olmak onun uzmanlık alanı değildi.

Lily'nin eli ona doğru uzanmış halde kaldı. "Günlüğü bana ver."

Gömleğini kaldırıp solmuş deri defteri çıkardı. "Sizin için olay yerinden delil topladım." Böylece ne yaptığını herkes anlasın diye böyle söyledi. El çabukluğuyla defteri alıp yakındaki polislerin onu görmemesini sağlamak hiç de kolay bir iş değildi.

Neyse ki bir zamanlar sihir konusunda uzmandı. Eşyaları yok etmede çok iyiydi.

Bazıları da öyle. Kaybolup bir daha asla bulunamayabilirler.

Lily, "Eşyalarımı geri aldınız," diye açıkladı. "Önemli bir şey değil."

Kitabı deri bir bağcık bağlıyordu. "Seni çok merak ediyorum," diye mırıldandı. "Bu kitabı açarsam, tüm sırlarını bulabilir miyim?"

"Benimle oyun oynamaya kalkma."

Eyvah, hiç de sakın ve kontrol altında görünmemişti. Sözleri titrek ve düzensizdi. Bakışları ona dikildi. "Neden olmasın? Onlarla benimle oynuyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Değilim."

"Beni katil sanan bir federal ajanla yattın." Aslında Gage Emerick'in onu katil sandığı umurunda değildi. Umurunda olan Lily'nin onunla yatmış olmasıydı. "Neden?"

"Şey, neden onunla seks yaptım ki? Ya da neden senin katil olduğunu düşünüyor? Eğer ikincisiyse, bu fikri nereden bulduğunu Gage'e sorman gerekecek."

"İlk seçenek doğru." diye dişlerini sıktı. "Neden onunla yattın?"

Narin burun delikleri genişledi. "Çünkü ilişkimiz vardı. Yıllardır birbirimizi tanıyorduk. Çıkıyorduk. Ben... onun beni anladığını sanıyordum." Hızlıca boğazını temizledi. "Yanılmışım." Elini uzatmış halde tuttu ve sonra...

Hızlı bir hareketle günlüğü elinden kaptı.

Ona gülümsedi.

Günlüğü göğsüne bastırdı. Sıkıca tuttu.

"Belki de onu yakmalısın," diye tavsiye etti ona. "Yanlış ellere geçmesini istemem. Bu arada, diğer soruma hiç cevap vermedin."

"Daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekecek." Günlüğü çok sıkı bir şekilde kavradı. "Bana çok fazla soru sordunuz."

"Günlüğün senin için ne değeri var? Sonuçta onu senin için çaldım—"

"Onu çalmadınız çünkü o benim malım. Sadece benim için geri getirdiniz."

Ah, evet, önemli bir açıklama. Yetkililerin bunu takdir edeceğinden emindi. “Polislerin günlüğün içindekileri okumasını istemiyordunuz. Sizi korumak için, onlar bulmadan önce günlüğü geri aldım. Anlayın ki sizi her zaman koruyacağım ve bunun için kanunu çiğnemem gerekse bile umurumda değil. Yasayı esnetirdim, çiğnerdim. Sizin için bir an bile düşünmeden yapardım.”

Güzel yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ve kayboldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Şey, günlüğü bana geri getirdiğiniz için." Günlüğü indirdi ve yanındaki koltuğa, ondan uzak tarafa koydu. Parmakları kitabın kapağında kaldı.

Atlas başını yana eğdi. “İçinde itirafların var mı? Karanlık işlerin bir listesi? Merakımı uyandırdı. Ne tür günahlar işledin? Hadi Lily, bana seninkileri anlat, belki ben de sana benimkileri anlatırım.”

Nefesi kesildi.

"Benim hayatıma sınırsız erişim izninden istediğin bu değil miydi?" diye sordu Atlas. "Benim günahlarıma?"

“Seni istiyorum...” Parmakları kapalı günlüğün yüzeyinde kaydı. “Geçmişten daha iyi olmanı istiyorum. Ben de daha iyi olmalıyım. Onlar gibi olamayız.”

Çenesi kasıldı. "Ben babama hiç benzemiyorum."

"Vcdansız, sapık, sadist bir katil mi?"

Evet, meselenin özüne inmişti doğrusu.

"Hayır," diye devam etti Lily. "Bence sen ona benzemiyorsun."

Bu konuda hemfikir olabilirlerdi. Ama... “Acaba... benden daha kötü biri olabileceğimden korkuyor musun?” diye sordu Atlas.

On Birinci Bölüm

“BABAMIN HİÇ KONTROLÜ YOKTU. SALDIRDIĞINDA VAHŞİ BİR HAYVAN gibiydi. Başkalarının acı çekmesinden zevk alıyordu.” Atlas, kural olarak babası hakkında konuşmazdı. Yıllar boyunca birçok kişi onunla babası hakkında konuşmak istemişti; gazeteciler, özel dedektifler, kötü adamlarla birlikte olmanın heyecanını seven ve Atlas'ın o kötü adam olduğunu düşünen kadınlar...

Şeytanın oğlu.

Atlas'ın hepsine verdiği tek bir cevap vardı: Cehennemde yanıyor. Tam olması gereken yerde. Ama Lily diğerlerinden farklıydı. Ve Atlas, onunla daha çok konuşmak istediğini fark etti. Çünkü belki de...

Anlıyor mu? Anlayabilir mi?

Lily, endişeli görünmek yerine pencereden dışarı bakarken başını salladı. "Annem gibi olmak hiç istemedim."

Ah, tatlı Lily. "Eski sevgilinle yeni tanıştım. Hâlâ hayatta ve nefes alıyor. Bence bu, onun gibi olmadığın anlamına geliyor."

Başını yana eğdiğinde uzun kirpikleri titredi ve bakışları yanındaki günlüğe kayd. "Kitabın değerine gelince—benim için çok değerli. Yani günlük." Derin bir nefes aldı. Omuzları dikleşti. Omurgası gerildi. "Onu geri alarak bana çok yardımcı oldun. Geri aldın, çalmadın. Öyleyse ne

istediğini söyle. Sana nasıl teşekkür edebileceğimi söyle.” Bakışları tekrar ona döndü. “Taleplerini belirt.”

"Seninle sevişmek istiyorum." Bu sözleri söylemek çok kolay olurdu. Lily yakındayken -cehennemde kelepçeli olsalar bile- onu istiyordu. Ona karşı fiziksel tepkisi o kadar aşırıydı ki, muhtemelen onu korkutmalıydı. Gerçi, bu dünyada onu korkutması gereken birçok şey vardı zaten.

Hiç korkmamışlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Atlas en son ne zaman bir şeyden veya bir kimseden korktuğunu hatırlayamıyordu.

Belki de hiç öyle olmadım. Çünkü belki de duyguları düzgün çalışmıyordu.

Ama... Lily'ye bakarken...

Onunla birlikte olmak istemiyordu çünkü ona borçluydu. Ayrıca ona o sözleri söylemek de istemiyordu çünkü Lily bir fahişe değildi. Vücudunu ne kadar önemli olursa olsun bir kitap için satmazdı ve o da Lily'yi asla, hiçbir şekilde değersizleştirmeyecekti. Onu isteyebilirdi, ona karşı şehvet duyabilirdi ama...

Ona zarar vermeyeceğim. Lily'ye asla. Bu dünyada asla zarar vermeyeceği tek şey o olacaktı. Koruyacağı tek şey. Tek bir şeye sahip olabilirdi, değil mi? "Hayatımı kurtardın. Sana bir kitap vermek yapabileceğim en az şey. Mesele çözüldü." Gözlerini kapattı. Belki de kontrolünü korumak daha kolay olurdu -çünkü çok fazla dağılmıştı- Lily'ye doğrudan bakmamak. "Yine de o ajanla yatmamalıydın," diye mırıldandı. "Sana layık değildi." Belki de geri dönüp adamın parmaklarını kırmalıydı ki ona dokunmaması gerektiğini anlasın.

Dur. Bu biraz abartı mıydı? Belki. Muhtemelen. Gerçekten de biraz uykuya ihtiyacı vardı. Uyuduktan sonra daha net düşünecekti. Ve lanet olası başı bütün gece uyuşuk bir şekilde ağrıyordu.

Elbiselerinin hışırtısını duydu. Hızla uzaklaştığını düşündü.

Bunun yerine, bacağı ona değdi. "Tahmin edeyim... Gage ile birlikte olmamalıydım ama seninle birlikte olmalıyım, değil mi? Çünkü sen... şey,

bana layıksın? Bu flört taktiği her zaman işe yarıyor mu sende?"

"Genellikle flört cümleleriyle uğraşmama gerek kalmıyor. Dürüst olmak gerekirse, çok konuşmaya gerek yok. Kadınlar benimle yatıyor çünkü çok zenginim."

"Şey, ben erkeklerle ilişkiye girmiyorum çünkü onlar çok zenginler."

"Hayır, öyle yaptığını düşünmedim. Bence sevgililerin konusunda çok, çok seçicisin." Aslında onun tüm sevgililerini tanıyordu. İsimleri Lily dosyasındaydı. Gerekirse onları öldürmek için.

Tabii ki bir şaka...

Ya da belki de değil. Gözlerini kapalı tuttu ama onu görmemek hissettiği ayartmayı azaltmıyordu. Aksine, duyuları daha da keskinleşmiş gibiydi. Vanilya kokusu onu sarmış, bacağının yumuşaklığı ona çılgınca geliyordu. Uzanıp ellerini beline dolamak, onu kaldırıp orada, hareket halindeki limuzinin arkasında, onunla sevişmek istiyordu. "Sana layık değilim, bu hatayı yapma."

"Şey, bana karşı bir sıcak bir soğuk davranıyorsun."

Gözleri açıldı. Başını ona doğru çevirdi. "Kolay bir sevgili olmayacağım. Benimle ne elde edeceğini tam olarak bilmen gerekiyor. Talepkarım. Sana karşı sahiplenici olacağım." Muhtemelen aşırı derecede.

"Ve başkalarıyla birlikte değil misiniz?"

"Sen farklı olacaksın." Ve ben bunu unutamayabilirim.

"Ben her zaman farklı oldum. Sorun da bu zaten."

Hayır, bu tam da avantajıydı. "Bugün ya da yarın benim için endişelenmene gerek yok."

Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

"Adrenalin patlamasının etkisindeyken seninle birlikte olmayacağım. Kalbinde hâlâ korku varken ya da yorgunluktan bitkin düşmüşken seni almayacağım. Sonradan hiçbir bahane, hiçbir pişmanlık nedeni olmayacak. Bana geleceksin, beni seçeceksin... ve ben de sana sahip olacağım."

Dudaklarını ıslattı. "Yani, bana esasen yürüyen bir tehlike işareti olduğunu söyledin. Yine de beni seçmeni, seninle birlikte olmamı bekliyorsun."

"Ah, tatlım, gerçekten de kırmızı bayraktan hoşlanmadığını mı söyleyeceksin?"

"Kırmızı bayraklar tehlikelidir."

"Sana asla tehlike oluşturmayacağım. Söz veriyorum. Sana zarar vermektense iki elimi de keserim."

"Kanlanmasına gerek yok. Ellerini seviyorum." Bakışları hiç değişmedi. "Bana dokunduğunda hissettiğim duyguyu seviyorum."

Vücudundaki her kas gerildi. Ah, Lily, taşıdığım canavarın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun ve o seni istiyor. Benimle ilgili çok büyük hatalar yapıyorsun.

"Kendine inanılmaz derecede güveniyor gibisin." Gözlerinin karanlığında altın parıldıyordu.

"Hayır, değilim. Söz konusu sen olunca asla. Kırk sekiz saat." Çalıştırdığı saat buydu. "Tahminime göre kırk sekiz saat içinde ya bana defolup gitmemi söyleyeceksin... ya da 'Siktir git!' diyeceksin."

"Birisiyle tanıştıktan kırk sekiz saat sonra hemen yatağa girmedim hiç."

Hayır, onun özenli Lily'si değil. "Neyse ki beni kırk sekiz saatten çok daha uzun süredir tanıyorsun."

"Atlas-"

"Karar vermek için bu kadar zamanın var. Gerçek aşıklar mı olacağız? Yoksa sadece rol mü yapacağız? Çünkü eğer ben senin geçmek istemediğin bir sınır, başa çıkamayacağın bir canavarsam, senden uzak duracağım. Dünya senin bana ait olduğunu düşünebilir, bu örtü seni koruyacak, korumalarım seni koruyacak, ben seni koruyacağım, ama eğer yatağında olmak istemiyorsan... uzak duracağım." Seçim onun olacaktı.

Kırk sekiz saat.

Zaman daralıyordu.

"Çok açık sözlüsün," diye belirtti Lily.

"Seninleyken, evet, öyleyim." Neden? "Seninle birlikteyken o kadar çok rol yapmama gerek yokmuş gibi hissediyorum. Oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Çekici bir ukala olabilirdim ama bunu yapmak istemiyorum." Bir an duraksadı. "Seninle kim olduğumu saklamak istemiyorum. Bu yüzden hissettiklerimi söylüyorum. Seni. İstiyorum."

"Muhtemelen adrenalin yüzünden. Kafanı karıştırıyor. Duygularını ve, ah, şehvetini daha da yoğunlaştırıyor." Yutkundu. "Çok çılgın bir ilk randevu geçirdik."

İlk buluşma mı? Gözlerini kısarak baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Berbat bir mizah anlayışım var. Herkese sorabilirsiniz."

"Başkalarının ne dediği umurumda değil. Umurumda olan..." Sensin. Vay canına. Kötü. Çok kötü. "Ne dediğini bilmek istiyorum. Ne düşündüğünü."

"Sanırım ikimizi de etkileyen adrenalin bu. Yani, yakışıklısın. Açıkçası. Ve sana karşı bir çekim hissediyorum—"

"Bazıları mı? Ah, Lily, neden kalbime bıçak saplamayasın ki?"

"Hayır." Keskin bir şekilde. "Yapmayacağım."

Bunu zaten biliyordu. Ama elini tuttu, günlüğün üzerinden kaldırdı ve kalbinin üzerine koydu. "Biraz çekim mi? Biraz mı? Ben sana karşı birazdan fazlasını hissediyorum. İlk e-postadan beri sorun olacağını biliyordum." Elini onun elinin etrafında kıvrırmaya devam etti. "Öp beni ve sen de bu bağlantıyı hissetmediğini söyle. Hafif bir çekimden bahsetmiyorum. Seni, bugüne kadar uyduğun her kuralı unutturacak, tüketen bir şehvetten bahsediyorum." Birçok kurala uyduğundan şüpheleniyordu. "Ve istediğini al."

"Ben..." Hırıltılı bir nefes. "Çok şey oldu. Çok yorgunum. Çok gerginim. Şu an kontrol bende değil."

"Öyleyim." Zar zor. "Seni güvende tutacağım."

Bunu yapmayacaktı. Onu öpmeyecekti. Çok kötü. Adam gerçekten onun dudaklarını istemişti.

Ona doğru atıldı. Üzerine oturdu. Onun tahmin edilemez Lily'si. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve sanki tüm kuralları unutmuş gibi onu öptü. Ağzı aç, istekli ve inanılmaz derecede tatlıydı ve devasa penisin ona doğru itilmesini hissetmek zorundaydı.

Elleri beline indi. Onun elleri de çenesine yapıştı. Dili ağzına girdi ve aldı, aldı ve o inlediğinde, sesi açgözlülükle yuttu.

O sıcaktı, yumuşaktı ve seksiydi. İsteddiği her şeydi—istediği tek şeydi. Kalçaları, kıyafetlerinin üzerinden penisinin üzerinde hareket ederken ona sürtünüyordu. Tekrar tekrar ve onu öpmeye devam ediyordu. Açık ağızlı, tatlı dilli, aç bir arzu. Onu çıldırtıyordu. Gittikçe daha da uçurumun kenarına yaklaşıyordu, ama Lily'ye verdiği söz yüzünden iki eliyle de kontrolünü elinde tutuyordu.

Sözünden dönmeyecekti. Ona karşı asla.

Ama dudaklarını yakaladı. Onu öptü, tadını çıkardı, ellerini belinde tuttu, muhtemelen çok sıkıydı ama ellerini orada tutarak başka yerlerine dokunmadı. Onu cezbeden ve çağıran yerlere. Bacaklarının arasındaki yumuşak sıcaklık gibi yerlere. Elleri aşağıya, kasıklarına doğru kaydırmadı. Yumuşak eşofmanının üzerinden okşamadı. Eşofmanını kenara itmedi, giydiği külotu kenara itip çıplak tenine dokunmadı. İsteddiği gibi klitorisini okşamadı. Bir parmağını, sonra diğerini içine sokup ne kadar sıkı hissedeceğini görmedi. Ama hayal edebiliyordu... tüm bunları çok kolay hayal edebiliyordu. Okşadıkça okşadıkça ona sıkıca sarıldığını neredeyse hissedebiliyordu...

Hafif bir tıslama sesi.

Limuzindeki gizlilik perdesi biraz aşağı indi. "Patron." Carl'ın sesi. "Malikaneye yaklaşıyoruz." Perde tekrar yerine kalkarken bir tıslama sesi daha duyuldu.

Onu evimde istiyorum. Kapılarımın ardında kilitli. Güvende. Korunmuş.

Tuhaf. Oysa bu dünyada hiç kimseyi korumaya pek meraklı olmamıştı. Büyüdükçe bir yıkıcıya dönüşmüştü.

Dudakları onunkinden ayrıldı. Başını kaldırdı. Limuzinin arka koltuğunda oturlurken, bacaklarını onun iki yanına, dizlerini koltuğa bastırarak, parmakları yanaklarında ve çenesinde, elleri ise belinde sarılı halde, üzerine oturdu. Aralarındaki gerilim yoğundu. Nefesi kesik kesik geliyordu. Lanet olsun, onunki de öyleydi. Tek istediği onu soyup onunla birlikte olmaktı.

Kontrol. Çünkü... henüz değil. Henüz bunu mahvedemezdi. Ona kırk sekiz saat vermişti. Sözünün eri olabilirdi. Sonuçta, o da az önce sözünün eri bir kadın olmuştu. "Haklıydın," dedi, sesinin ekstra kaba ve gürültülü çıktığının farkında olarak.

"Öyle değil mi?" Sesi boğuktu. Cazip. "Ne hakkında?"

"Hayatımın en güzel öpücüğünü bana verdin." Bunu itiraf edebilirdi. Sanki bir kıyaslama yapılabilirmiş gibi. Onu öpüp limuzinin arka koltuğunda sürtünerek neredeyse boşalmanın eşiğine gelmişti.

Ona göz kırptı.

"Ah, tatlım, hatırlamıyor musun?" Ona gülümsedi. "Seni o bodrumdan çıkarırsam hayatımın en güzel öpücüğünü vereceğime söz vermiştin. Sözünü tuttum. Sen de öyle."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra, "Bence bu benim de hayatımın en güzel öpücüğüydü," dedi.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Şunu da bilmeni isterim ki, seni çıplak hale getirdiğimde, hayatının en iyi seksini de yaşatacağım."

Başını salladı. "Sana inanıyorum." Çok ciddi bir şekilde.

Limuzin yavaşlarken bile onu tekrar öpmek zorunda kaldı. Evine varmışlar ve yolun sonundaki kapılardan geçmişlerdi. Nazikçe, dikkatlice onu üzerinden kaldırdı ve koltuğuna geri oturttu. Araç park ettiğinde,

Carl'ın onları almaya gelmesini beklemedi. Atlas kapıyı açtı ve sağ eliyle ona doğru uzandı.

Günlüğüne uzandı. Sağ eliyle sıkıca tuttu, ama sol eli ona uzanıyordu. Onu limuzinden dışarı çekti ve bakışları, parlak güneş ışığıyla mükemmel bir şekilde ortaya çıkan evinin devasa dış cephesinde gezindi.

Ondan kısık bir ısıklık sesi geldi. "Vay canına. Ne kadar da geniş bir alan..."

On dört bin metrekare.

"Hepsi senin için mi?" Lily başını ona doğru çevirdi.

"Hayır." Sadece o değil. "Sen de buradasın." Otuz dört milyon doları eve mi harcamıştı? Evet, harcamıştı. Bir zamanlar aylarca koruyucu aile evlerinden birinin zemininde mi uyumuştı? Bir zamanlar günlerce bir dolaba mı kilitlenmmişti ve şimdi de açık alanları ve açık odaları sevdiği için klostrofobisi mi vardı?

"Evet, ben de buradayım." Parmakları onun parmaklarını sıktı. "Sanırım burada güvenlik görevlileri de var?"

Kesinlikle vardı. "Bahçede devriye gezecekler. Ve her yerde kameralar var." Onu İspanyol Rönesans tarzı evin içine götürdü. Duvarlardaki pencereler her yöne manzara sunuyordu ve güneş ışığı odalara doluyordu. Venedik tarzı, el yapımı cam avizeler tavanda asılıydı ve onu evin içinde gezdirirken birkaç vitray pencerenin yanından geçtiler. Ne diyebilirdi ki? İtalya'da ilk gördüğünde vitrayları beğenmişti. Kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıktılar ve Lily'nin her şeyi dikkatlice izlediğinin farkındaydı ama tek kelime etmiyordu.

Onun gözlerinden, evet, buranın aşırı gösterişli olduğunu anlayabiliyordu. Çok büyük. Çok pahalı, çok...

Boş ver. "Hiçbir şeyim yoktu." Düz bir ifadeyle. Merdivenlerin tepesindeydiler. Sağa döndü. Yanındaki yatak odasının kapısını açtı. "Büyürken hiç bana ait bir evim olmadı. Oradan oraya savrulduğum, unutulduğum. Dışlandım. Eşyalarımı bir çöp torbasında bir yerden bir yere

taşırdım." Ne kadar üzücü bir eşya yığını. Çöp torbasında bağışlanmış kıyafetler. Tabanları aşınmış ve parmak uçlarında delikler olan tenis ayakkabıları.

Bakışları evin içinde gezindi. "Bu çöp torbası değil."

Hayır, değildi. Yatak odasının kapısını açtı. "Misafir odası." Curt. Çünkü gözlerinin altındaki koyu gölgeleri ve vücudundaki hafif sallanmayı fark etmişti. "Rahatsız edilmeyeceksiniz. İstedığınız kadar uyuyabilirsiniz. Banyo da odada."

"Ben...kıyafet almadım. Yani kendi evimden."

Elini bıraktı, ama sadece parmakları yukarı kalkıp çenesini kavrayabilmek için. "Elbiseleri alamadın çünkü paramparça edilmişlerdi."

Yüzünü buruşturdu.

"Merak etme. Uyandığında, senin için yepyeni bir gardırop hazırlamış olacağım." Parmaklarını şıklatırdı ve iş biterdi. Çok zengin olmanın avantajları vardı. Çocukken istediğini elde etmek için çalmak zorunda kalmıştı.

Artık değil.

Ama başını salladı. "Gereksiz. Kendi paramı ödeyebilirim."

"Elbette, yapabilirdin. Beni ölüme terk de edebilirdin ama beni kurtarmak için atladın, bu yüzden... sana o lanet kıyafetleri alıyorum."

Kapının yanında oyalandı, belli ki onunla tartışmaya hazırlanıyordu. Uyuyor olması gerekirken tartışacaktı. O da saldırgan tarafından darbe almıştı. Adam ona kaşlarını çattı. "Başın nasıl?" Hastanede doktorlar ve hemşireler Lily'nin yaralarıyla pek ilgilenmemişlerdi. Bu da Atlas'ı çok kızdırmıştı. Elbette, vücudunda daha fazla morluk vardı ama Lily de yaralanmıştı. Hatta önce onun muayene edilmesinde ısrar etmişti.

"İyiyim." Bakışlarında bir endişe tonu vardı. "Ya sen?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Her yeri acıyordu.

"Birbirimize yalan söylemediğimizi sanıyordum." Ayakları üzerinde hafifçe sallandı.

Elbette, onunla ilgilenmesi gerekecekti. Daha önce hiç kimseyle ilgilenmemiştir. Hiç tereddüt etmeden onu kollarına aldı.

“Atlas! Dur! O sapıktan kafana bir darbe aldın, beni taşımaman gerek!”

Sen de bir darbe aldın. Adam onun sözlerini duymazdan geldi ve onu yatak odasına taşıdı. "Bayılan sadece ben değildim. Sana hatırlatmak istemem ama sen de bir darbe aldın."

"Seni taşımıyorum!"

Hayır, değildi. "Muhtemelen ayakkabılarınızı çıkarmak isteyeceksiniz."

Sıkıca tutunurken sağ kolu boynunun arkasına doğru savrulmuştu. "Ne yapıyorsun?" Sol eliyle şimdi kıymetli günlüğünü tutuyordu.

Ama o sayfaların içine bir göz atmam lazım. Sonra. Şimdilik ise... "Seni yatağa götürüyorum." Çünkü kız bayılmak üzereyken kıyafet konusunda tartışmalarına gerek yoktu.

Ayakkabılarının yere çarpma sesini duydu.

"Aferin kızım," diye övdü Atlas.

Ona hırladı.

"Ah, özür dilerim." Hafif bir kahkaha attı. "Yaramaz kız. Çok, çok yaramaz."

"Ben bir kadınıym."

"Ah, evet, kesinlikle öylesin." "Peki, yaramaz mısınız?" Onu yatağa indirdi.

"Sanırım bunu zamanla öğreneceksin."

Ona dokunmaya devam etmek istiyordu. "Soyunmana yardım etmemi ister misin?" Memnuniyetle yardımcı olurdu.

"Anladım, teşekkürler."

Geri çekildi ama gitmedi, henüz değil. "Önümde soyunmaktan hoşlandığını biliyorum, o yüzden buyurun, devam edin." Atlas cömert görünmeye çalıştı. "Sizi durduramama izin vermeyin."

"Yine de anladım, teşekkürler." Ve yorganın bir parçasını hâlâ giyinik olan bedeninin üzerine çekti. Kabarık yorgan onu ve günlüğünü örttü.

“Nerede olacaksın?”

“Tabii ki hemen yan tarafta.” Sanki daha uzak bir mesafeye gidecekmiş gibi. “Eğer benimle yatmanı istiyorsan, o zaman hemen şimdi yatağına girebilirim.” Bu fikir hoşuna gitmişti.

“Burada iyiyim.” Hafifçe sivri çenesi yukarı doğru kalktı. “Yalnız başıma.”

“Bundan emin misin? Kabuslar görebilirsin. Eğer görürsen, tek yapman gereken beni çağırmak.” Koşarak gelirdi. Gerçekten de öyle.

“Her zaman kabus görüyorum. Yeni bir şey olmayacaklar ve başa çıkamayacağım bir şey de olmayacaklar.”

Sözleri onu duraksattı. "Belki bir gün bana kabuslarından bahsedersin."

Ona uzun uzun baktı.

Doğru. Bugün onun kabuslarını dinleme günü değildi. Arkasını döndü. "Bana ihtiyacın olursa bağır. Gerçekten koşarak gelirim." Eli kapıya uzandı.

"Teşekkür ederim, Atlas."

Eli havada asılı kaldı.

“Eğer tek başıma evime dönseydim ve o yıkımla karşılaşsaydım...” Sözleri yarım kaldı.

"Bensiz oraya gitseydin ve o herifin seni orada beklediğini görseydin ne olurdu?" diye homurdandı. "O senin kim olduğunu biliyor, Lily. Nerede yaşadığını da biliyor."

“Bundan daha fazlası. Araştırmalarım hakkında bilgi sahibi. Dosyalarım onda.”

Atlas şimdi ona doğru baktı. "Hakkımda dosyalar var."

“Üzerinizde, en az bir düzine seri katilin yetişkin çocuğu üzerinde ve...” Derin bir nefes verdi. “Bu kişilerin yerleri dosyalarda kayıtlı. Ebeveynlerinin ve, eee... işlediği suçlar da...” Alt dudağını ısırды.

Yorgunluk onu tüketse de beklemeye devam etti. Vücudunun her yeri ağrıyordu. Ona dokunurken, onu öperken fark etmediği bir acıydı bu.

“Bazılarının güncel olaylarla bağlantılı olabileceğinden şüpheleniyordum. Ancak bu şüphelerimi tamamen kanıtlayacak yeterli delile henüz sahip değildim.”

Evet, bunun böyle olabileceğini düşünmüştü. Lily, sorgulamayı düşündüğü bazı kişilerin ebeveynlerinin izinden giderek katil olduklarına inanıyordu. "Benim gibi mi, ha? Dallas'ta cinayet işleyen ben olabileceğimden şüphelendiğin zamanki gibi mi?"

Düğüm.

"Bununla başa çıkacağız," dedi, çünkü gerçekten de başa çıkacaklardı. "Uyuduktan, yemek yedikten sonra artık kendimi bir insan yumruk torbası gibi hissetmeyeceğim."

Bir kez daha başını salladı. "Teşekkür ederim." Yumuşak bir sesle.

Ah, ona teşekkür etmemeliydi. Onunla birlikte olmak muhtemelen onun için bir felaket olurdu. Adam gözlerini kaçırdı ve kapı koluna uzandı.

“Kâbuslarımda...” Lily’nin sesi ona ulaştı. “Ölüyorum. Karanlığın beni tamamen yutmak için uzandığını hissediyorum.”

Nefesini verdi. “Kâbuslarımda...” Omurgası dikleşti. “Ben karanlığım.” Ve ölüm her tarafını sarmıştı.

Ama bu durum sadece kâbuslarında geçerli değildi. Gerçek hayatında da durum aynıydı.

Ben karanlığım. O, tüm hayatı boyunca kötülüğün ağırlığını omuzlarında taşımıştı.

On İkinci Bölüm

LİLY, ATLAS'IN YATAK ODAŞINA DOĞRU SESSİZCE İLERLEDİ. BİR SAAT uyumuştı. Uykusu huzursuz geçmişti. Huzursuzluk onu sürekli rahatsız ediyordu. Doktor Owen'a Atlas'ı gözlemleyeceğini söylemişti. Onu kontrol etmesi gerekiyordu.

Kapısı kilitli değildi. Kapı kolunu çevirip içeri girdi.

Karanlık.

Pencerelerin perdeleri kapalıydı. Kalın, ışığı tamamen engelleyen perdeler olmalıydı çünkü yatak odasına hiç ışık girmiyordu. Misafir odası da aynı şekildeydi ve o karanlık onu tamamen sarmıştı.

Ancak endişe, onun çok derin uymasını engellemişti.

Yatağa doğru sessizce yaklaştı. Gözleri karanlığa alışmıştı ve yatağın ortasında onun ağır bedenini görebiliyordu ve o—

"Tam kırk sekiz saat beklememeye karar verdin, değil mi?"

Lily donakaldı. "Seni kontrol etmeye gelmiştim..."

"Kötü fikir, Lily."

O tam tersini düşündü. İyi ve sorumlu bir fikir. "Atlas, beyin sarsıntısı geçirdin."

"Sen de öyle, Lily. İkimiz de bayılınca böyle olur."

Onun durumu onunki kadar kötü değildi. Kendi durumunu nasıl değerlendireceğini biliyordu. Ayrıca, hastanede ikisine de görüntüleme

yapılmıştı. "İyiym. Sağlığım konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Evet, neyse. Beyin sarsıntısı beyin sarsıntısıdır, o yüzden beni kandırma."

"Travmanın farklı seviyeleri var. Kafaya alınan tüm darbeler elbette aynı değil." Dudakları büzüldü. Huysuzdu ve bunun farkında olduğu açıktı. Atlas'tan hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu. "Yani...iyisin?"

"Hayır, iyi değilim. Çok azgınım ve sana saldırmak üzereyim. Odana geri dön."

Burnunu çekti. "Bu kadar kaba olmanıza gerek yok. Ben sadece size yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Ve seninle birlikte olmak istemiyorum. Odana geri dön."

Arkasını döndü. "Bana ihtiyacın olursa bağırmamı söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Zambak..."

"Bana ihtiyacın olursa bağır." Açık olan yatak odası kapısına doğru bir adım daha attı.

"Eğer gerçekten endişeleniyorsan, her zaman benimle yatağa girebilirsin."

Vücudundan bir ürperti geçti. "Bunun en iyi fikir olduğundan emin değilim."

"Ah..." Yorganlar kıpırdadı. Hafif bir hışırtı sesi duyuldu. "Bana güvenme, ha?"

Aslında, bunu yaptığından tam emin değildi. "Bulanık görme? Baş dönmesi? Kafa karışıklığı?" Önceden gözden geçirmesi gereken bir kontrol listesi vardı bu. Ama evine yapılan hırsızlık olayıyla dikkati dağılmıştı. Kendi yorgunluğu onu ele geçirmişti ve... kahretsin, ona berbat bir bakıcı olmuştu. Konu kapanmıştır.

"Sizden sadece birini görüyorum. Kabul ediyorum, gölgelerle örtülüsünüz, ama bunun sebebi içerisinin karanlık olması. Başım hiç

dönmüyor, ama çok uykuluyum. Kafa karışıklığına gelince, bunun tamamen farkındayım. Ne istediğimi biliyorum. Ne elde edeceğimi biliyorum.”

Sözleri onu adeta sarıp sarmalamıştı. "Sizi uyandırdığım için özür dilerim. Sadece, şey, görevimi yerine getiriyordum." Açık kapıdan hızla içeri girmeye başladı.

"Seni rüyalarımda görüyordum."

Ve işte böylece, ayakları olduğu yerde mihlandı. "Rüyalar mı, kabuslar mı?"

“Bir rüya. Çok tatlı bir rüya. Rüyada ne yaptığını bilmek ister misin?”

“Sanırım tahmin edebiliyorum.” Seni becermek. Senin peşinde olmak. Seni boşaltmak. Çok tehlikeli bir adamdı. Lily'nin hiç beklemediği kadar tehlikeliydi. Omuzlarını dikleştirdi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Birkaç saat sonra tekrar görüşürüz—”

"Benimle evleniyordun."

Bundan daha çok şok olabileceği bir şey olamazdı.

Umarım sen de tatlı rüyalar görürsün, Lily.

Odasından kaçtı. Ama onu çağırırsa daha iyi duyabilmek için kapıyı açık bıraktı. Lily hızla misafir odasına koştu ve neredeyse yatağa atladı. Hâlâ eşofmanını, iç çamaşırını, sütyenini, hatta çoraplarını bile giyiyordu. O...

Benimle evlenmeyi mi hayal etti?

Rüyasına karşılık ne düşüneceğini bilemiyordu. Gözleri kapandı. Parmakları yorgani sıkıca kavradı. Odanın karanlığı bir sevgili gibi etrafını sararken, gerilim onu sıkı ve umutsuz bir şekilde tutuyordu.

Sevgili. Atlas onun sevgilisi olacaktı. Bunu içten içe anlıyordu. Aralarındaki farkındalık çok mutlak, çok yoğun. Eğer onunla birlikte olmanın, en azından bir kez olsun tam anlamıyla onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmezse, o zaman bu seçimi hayatının geri kalanında pişmanlıkla hatırlayacaktı.

Zaten yeterince pişmanlığı vardı. Bir yenisini daha eklemenin bir anlamı yoktu.

Atlas'la asla evlenmeyeceğim. Ama ilişkimiz bitmeden önce onunla birlikte olacağım.

* * *

Kuş cıvıltıları onu uyandırdı. Gözleri yavaşça açıldı, bilinci yavaş yavaş yerine geliyordu. Bakışları etrafta dolaştı, sonunda başucundaki saate takıldı. Ama o parlayan rakamları görünce, şok geçirdi. Neredeyse saat dört. Vay canına. Beyni hala bulanıktı, vücudu ağırdı ve nerede olduğunu ve neler olduğunu anlaması birkaç an sürdü.

Misafir odasımdayım. Atlas'ın misafir odasında. Günlüğü yatağın altına sakladım. Burada güvendeyim.

Kaşlarını çatarak doğruldu. Rakamlar parladığı için saati biliyordu, ancak karartma perdeleri odayı ışıkla doldurmuyordu. Eli uzanıp komodinin üzerindeki lambaya dokundu. Lambanın ışığı dokunuşuyla yayıldı ve yatağın ayak ucunda bekleyen pahalı çantaları gördü. İçini bir huzursuzluk kapladı. O kadar derin uyumuştı ki, o çantaları bırakmak için odaya giren birini duymamıştı bile?

Rahatsızlığını bir kenara bıraktı. Yatağından kalktı. Çift duş başlığından gelen sıcak suların tadını çıkararak, devasa misafir banyosunda duş aldı. Yeni aldığı eşyalarla birlikte banyo malzemeleri de verilmişti. Diş macunu. Şampuan. Saç kremi. Vücut losyonu. Makyaj malzemeleri. Hatta en sevdiği marka ve renkteki ruj bile.

Atlas'ın onun hakkında her şeyi bildiğini söyleme şekliydi bu. Ya da en azından, çok fazla şey bildiğini gösteren bir işaretti.

Yeni iç çamaşırlarını giydi; siyah bir sütyen ve ona uygun ipek bir külot. Siyah pantolon, babet ayakkabılar ve açık mavi bir bluz. Bluzun uzun kolları bileğindeki morlukları gizliyordu. Morluklar artık koyu ve

belirgindi. Hala biraz fazla solgun görüldüğü ve göz altındaki halkalar geçmediği için, makyajını bir kalkan gibi kullanarak hızlıca makyaj yaptı, hatta yumuşak kırmızı rujundan da hızlıca bir dokunuş sürdü. Annesi ona her zaman biraz kırmızı rujun bir kadının en iyi arkadaşı olabileceğini söylerdi.

Öte yandan, zehir yıllardır annesinin en iyi dostu olmuştu, bu yüzden...

Lily misafir odasından çıktı. Yandaki odaya yaklaştı, elini kaldırdı ve kapalı kapıya hızlıca vurdu. "Atlas?" Kapısı daha önce açıktı.

“Burada, tatlılar var.”

Telefon çaldığında irkildi, sonra alt katı gören balkona doğru ilerledi. Çünkü Atlas'ın sesi aşağıdan geliyordu.

Ona bakarken kaşını kaldırdı. "Uyuyan Güzel sonunda uyanmaya karar verdi, değil mi? Aferin sana." Saatine baktı. "Federal ajanlar yakında burada olacak, yani tam zamanında uyandın. Eminim yanlarında yerel polisleri de getireceklerdir. Avukatım da partiye katılacak, bu neredeyse pazarlık konusu değil. Theodora, onun yokluğunda federal ajanlarla konuşursam çok kızar."

Elbette Theodora'nın sinirlenmesini istemiyordu.

"Bilginiz olsun, yetkililer ikimizle de görüşmek istiyor, ancak bu görüşme sırasında birbirimizden ayrılmayacağız."

Elleri balkonun korkuluğuna kenetlenmişti. "Senin için pazarlık konusu olmayan bir başka nokta mı?"

“Kesinlikle.” Başını yana eğerek tekrar ona odaklandı. “Eğer bu konuda ısrar ederlerse, hayatımın aşkından ayrılmayacağımı açıklayacağım. İkimizin de ölümden kıl payı kurtulması beni çok üzüyor.”

Elini tuttuğu tahta pürüzsüz ve sertti. "Hayatının aşkı mı?" Daha önce hiç böyle çağrılmamıştı. Muhtemelen bir daha da çağrılmayacaktı.

"Onlara daha önce çıktığımızı söyleyeceğim. Tabii ki, dün geceden önce, tamamen tesadüfi bir ilişkiydi."

"Öylesine." Başını salladı. Lily yukarıda, o aşağıdayken bu konuşmayı yapmamalıydı, bu yüzden balkon korkuluğunu bıraktı ve ona doğru inmeye başladı. "Birisiyle öylesine çıktığınızda," diye sordu, "her zaman güvenlik görevlilerine onu binanızdan attırıyor musunuz?" Bu onun flört ritüelinin bir parçası mıydı?

"Ara sıra." Merdivenlerin dibinde vücudunu konumlandırmak için hareket etti. Siyah pantolon giymişti. Dirseklerine kadar sıyrılmış, ütülü beyaz bir gömlek. Gömleğin üstteki iki—belki üç—düğmesini açık bırakmıştı. Gözlerinin altında gölge yoktu. Mavi gözleri son derece canlı görünüyordu. Ten rengi bronz, altın sarısıydı, soluk değildi. Saçları geriye taranmış, kalın ve parlaktı ve keskin çenesi temizce tıraş edilmişti. Yorgunluk, ağrı ya da—yani herhangi bir sorun belirtisi yoktu. Kimse ona bakıp da adamın önceki gece kaçırılıp neredeyse öldürüldüğünü düşünmezdi.

Gözlerinin içine bakarken adımları sendeledi. Ona yaklaştıkça bakışları daha da alevlenmişti ve ona bakan şehveti inkar etmek mümkün değildi.

"Tatlı rüyalar?" diye sordu kibarca.

"Onları hatırlamıyorum." Tamamen yalan. Onları mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Bir kabustan kalbi hızla çarparken ve vücudu ter içinde uyanmıştı. Lily yataktan fırlamış ve hâlâ açık olan kapısına koşmuştu. Odasına ikinci ziyaretiydi bu. İçeriye göz atmıştı, kabusunda olduğu gibi olmasından korkuyordu.

Ölü. Her yeri kan içinde. Ve karnı yarılmıştı.

Ama o uyuyordu. Nefes alışverişi yavaş ve düzenliydi, bu yüzden kadın tek kelime etmeden odasından çıkıp tekrar uykuya dalmıştı.

Onu ikinci kez kontrol etmeye gittim. Bu sefer onu uyandırmak istemedim. Kaçtım. Ben—

"Gerçekten mi?" Koyu renkli kaşlardan biri kalktı. "Benden kaçıp gelmene neden olan kâbusu bile mi görmedin?"

Nefesi kesildi. "Uyanık mıydın?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Kapımın hemen dışındaki döşeme tahtası gıcırıyor. Üzerine bastığında sesini duydum."

Çok iyi duyma yeteneğine sahip olmalı.

"Söylememem gerektiğini düşündüm, çünkü söyleseydim ve sen yaklaşıydın, seni yakalayıp yatağıma sürüklerdim. O an kontrolüm en zayıf halindeydi." Omuzlarını geriye attı. "Şimdi daha iyiyim. İhtiyacım olan tüm uykuyu aldım."

Yaklaşık on iki saate daha ihtiyacı vardı.

Başını yana eğdi. "Biraz daha şu merdivenlerde mi kalalım yoksa sana bir şeyler ısmarlayayım mı?"

Karnı açlıktan guruldamaya başladı çünkü en son ne yediğini gerçekten hatırlayamıyordu. Dün simit mi yemişti? "Lütfen yemek." Merdivenlerden yavaş ve dikkatli adımlarla inmeye devam etti.

"Ne kadar kibar bir tavır." Dudaklarında hafif bir sırıtışla onu izledi, gamzeleri zar zor bastırılıyordu. "Annen sana iyi öğretmiş olmalı—" Atlas durdu. Gözleri kısa bir süre kapandıktan sonra tekrar açıldı. "Kahretsin."

Yürümeye devam etti. Sadece onunla göz hizasına geldiğinde durdu.

"Bu gerçekten çok kötü bir kelime seçimiydi. Aptalca bir şakaydı." Başını salladı. "Seni onun gibi biri olarak göstermek istememiştim."

Hayır mı? Elbette yıllar içinde birçok kişi bu öneriyi dile getirmişti. "Annem bana birçok şey öğretti. Bundan asla şüphe duyma. Bunu asla unutma." Bunu yapmak büyük bir hata olurdu. "Peki baban sana ne öğretti?"

Elini kaldırdı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmakları yanağında bir süre kaldı. "Bana narin şeyleri nasıl kıracağımı öğretti." Bir an duraksadı. "Ama seni kırmayacağım."

"Atlas..." Ona duyduğu özlem çok büyüktü. Ben hassas biri değilim.

Ama geri adım attı. Eli düştü. "Mutfakta özel aşçım bekliyor. Ne isterseniz söyleyin, sizin olsun. Roland olağanüstü bir aşçı."

Sen. Seni istiyorum. "Kendi özel aşçın, ha?"

Omuz silkti. "Bana özel bir aşçı tutmanın çok fazla olduğunu mu söyleyeceksin? Çok abartılı mı? Kendini yorma. Ben yemek yapmayı hiç beceremiyorum. Roland paha biçilmez."

"Bunların hiçbirini söylemeyi düşünmüyordum."

"HAYIR?"

"Hayır. Şöyle diyecektim... yumurta ister misiniz? Çırpılmış? Ama kendim de yapabilirim. Sorun değil. Roland'ı rahatsız etmenize gerek yok."

"Saatin beşe yaklaştığının farkında mısın?"

Evet, öyle yaptı. Saat aslında 4:30'du. Çabucak giyinmişti ama saçını kurutması biraz zaman almıştı. "Akşam yemeğinde kahvaltıyı severim. Şey, belki biraz da tost, sakıncası yoksa?" Sonra başını salladı. "Senin evin. Sorun çıkarmak istemiyorum. Sadece—sen ne yiyorsan onu yerim."

"Sen uyurken bir saat önce biftek yedim. Bu, sana kıyafetleri getirmeden hemen önceydi. Sakin görünüyordun ve tekrar ağlamıyordun, bu yüzden seni uyandırmadım."

Yine mi ağlıyorsun? "Daha önce de ağlamış mıydım?" Dikkatli bir soru. Sevgilisinin gece boyunca yanında kalmasına asla izin vermezdi. Çoğunlukla da bir kabusun ortasında yanlış bir şey söylemekten korktuğu için.

Elektrik gibi keskin bakışları onu adeta dondurdu. "Ölmedim Lily. Ama benim için endişelenmen, benim için yalvardığın kabuslar görmen çok nazikçe bir davranış."

Kahretsin. Onun odasında olduğuna dair hiçbir anısı yoktu. Ama kabuslarından birinde yalvardığını hatırlıyordu. Onun hayatta kalması için, yanında kalması için yalvarıyordu.

Arkasını döndü. Merdivenlerden geriye doğru bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Yetkililer yakında burada olacaklar."

Evet, doğru. Onlardan bahsetmişti. Lily kalan birkaç basamağı da indi ve sahanlıkta durdu.

“Daha fazla soruları var ve eminim ki o sinir bozucu eski sevgilin bizimle yapacağın görüşmelerin başında olacak. Ama karnını doyurana kadar polislerle veya federal ajanlarla konuşmayacaksın. Bekleyebilirler. Açlıktan bayılmanı istemem zaten.”

Üstelik onun yanında açlıktan bayılmak da istemiyordu.

Başka bir şey söyleyemeden, sağdaki koridora doğru yöneldi ve gözden kayboldu. Emin olamadan, merdivenlerin dibinde kaldı. Onu takip etmeli miydi? Hemen geri mi dönecekti? Muhtemelen aşçısıyla konuşmaya gitmişti. Cidden, çırpılmış yumurta için bir aşçıya ihtiyacı yoktu. Yumurtaları ve tostları beş dakikada halledebilirdi. Kollarını bedenine sararak evinde dolaşmaya başladı. Yakında bir çalışma odası vardı, bu yüzden geniş odaya girdi. Çalışma odasındaki vitray pencereler muhteşemdi. Ve her yer mermerdi. Devasa, beyaz mermer bir şöminenin önünde durdu. Yumuşak dokunuşlar yoktu, fotoğraflar yoktu. Keskin sanat eserleri. Hepsi soyut. Bir sanat eseri, yüzeyine sert, öfkeli siyah ve kırmızı çizgilerin kazındığı beyaz bir tuvaldi.

"Bunda ne görüyorsun?" diye sordu Atlas.

Sesini duyunca neredeyse yerinden sıçramıştı. Ona dönerken tek bir ses bile çıkarmamıştı. Yavaşça nefes alıp verdikten sonra sordu: "Bu bir mürekkep lekesi testi mi? Rorschach testi mi?" Yani asıl önemli olan, görüntüdeki şey değil, kişinin içindeki şey ve birey mi?

“Hiçbir test yok. Sadece seni merak ediyorum. Ne görüyorsun, Lily?”

Bu kolaydı. "Kan ve ölüm görüyorum." Kırmızı, tıpkı kan gibi tuvalin üzerine sıçramıştı.

"Evet, ben de."

Ona doğru döndü. "Belki de sandığımızdan daha çok benziyoruz birbirimize."

Ama o başını salladı. Hayır. Ve kadının kalbi adeta durdu.

Atlas, sanki tadını çıkarıyormuş gibi, "Lily Gallo," diye söyledi. "Sırlarımı sana vereceğim," diye söz verdi. "Derimi yarıp kalbime inmene

izin vereceğim. Beni o tablo kadar kan içinde bırakmana izin vereceğim.”

"Bu... tam olarak yapmayı planladığım şey değil." Onu paramparça etmeye niyetli bir katil değildi.

“Seni içeri alacağım, ama sen de aynısını bana yapmalısın. Sana. Bana o kadar derine sakladığın tüm sırlarını göstermelisin. Hastanedeki striptiz gösterisinin amacı da bu değil miydi? Eşit olmamız? Hak ettiğimiz her şeye sahip olmamız. Bir yaranın karşılığında bir yara daha.”

Evet, acıya acıyla, sırra sırta, yara izine yara iziyle karşılık verilmişti.

"Bu fikri beğendim," diye homurdandı Atlas. "Bu şekilde devam etmemizi istiyorum."

Başını öne eğdi. "Pekala."

“İmzalamanız gereken bir gizlilik sözleşmesi olacak.” Gayet rahat bir tavırla. “Bana yakın olan insanlar için standart bir uygulama.”

Gizlilik sözleşmesi mi? "Bu, işimin amacına tamamen aykırı." Seri katillerin çocuklarından bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Başkalarına potansiyel olarak yardımcı olabilecek dava dosyaları oluşturmak için.

"Evet, maalesef."

Çok kötü mü? Siniri kabarmaya başladı. "Eğer bizi o kulübeden çıkarmasaydım, şu an küle dönmüş olabilirdin!"

"Benedict'in küle dönüşme şekli mi?"

Vahşi bir saldırı. Derin bir nefes aldı. Benedict hakkında da kabuslar görmüştü. O cehennemvari görüntülerden birinde, Atlas için ağlıyor, yaşaması için yalvarıyordu. Ama Atlas bir anda Benedict'e dönüşmüştü. Gözlerinin önünde yanıp kül olan bir Benedict. Aniden gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ederek hızla göz kırptı.

Atlas'ın çenesi kasıldı. "Suçluluk duygusundan vazgeç," diye emretti, dikkatli bakışları yüzünden ayrılmazken. Gözlerinde biriken nemi fark etmiş gibiydi, bakışları daha da sertleşti. "Ona o kulübeden çıkmasını söyledin. Birkaç kez. Hepimize gitmemizi söyledin. Seni dinledim. Seni her zaman dinleyeceğim. Bu yüzden sen de beni dinlemelisin. Benedict Swain

o kadarı seçti. Oradan defolup gitmeliydi. Nedense, onun iyi bir adam olduğuna kendini inandırdın. Gerçekte, o benim için bir baş belasıydı. Birçok kez babam kadar berbat olduğumu düşündüğünü açıkça belirtti. Beni alaşağı etmek istediği için sürekli işlerime burnunu soktu." Atlas elini saçlarının arasından geçirdi. "Önceki davalarına biraz daha yakından bakmalısın. Tüm gerçekler beklediğin gibi olmayabilir. Beklediğin gibi biri olmayabilir."

"Ne diyorsun? Kirli bir adam mıydı? Yasayı mı çiğnedi?"

"Kendin bir bak diyorsun. Seni dinlemedi diye kendini suçlu hissetme ve fırsatı varken oradan defolup gitmedi."

"Çok kötü," diye tersledi ona. Gözlerini kırptırdı, yanağından bir damla yaş süzüldüğünü fark etti. Sildi. "Kendimi suçlu hissediyorum. Bu duyguyu açıp kapatamıyorum. Öyle işte."

"Duygularınızı açıp kapatamazsınız, değil mi? Onları her zaman hissedersiniz. Hiç sizi paramparça etme tehdidinde bulundukları oluyor mu?"

Sözleri onu derinden etkilemişti. "Duygularını kapatabilir misin?" Bu, onu çok ama çok meraklandırmıştı.

"Hangi duygular?" Geniş omuzlarını silkti. "Genellikle pek bir şey hissetmem. Bu bir psikopatın en belirgin özelliği değil mi?"

Derin bir nefes aldı.

Elini kaldırdı ve parmaklarıyla bir damla gözyaşını daha sildi. "Gözyaşlarınıza değmez." Elini geri çekti. "İşte Atlas dosyanıza ekleyebileceğiniz bazı ilginç bilgiler. Ya da kitabınıza. Ya da ne derseniz deyin. Birinci bilgi, empati yoksunuyum. Genel olarak, son derece soğuk kalpli olma eğilimindeyim. Benimle iş yapmış herkese sorun. Tam bir alçakım. Hayatta hiçbir pişmanlığım yok. Pişmanlık duymuyorum. Suçluluk duygusu yanımda taşıdığım bir yoldaş değil."

"Nüfusun yüzde dördü, eee, psikopat şemsiyesi altında sayılıyor." Bunu belirtmek zorunda hissettiğini söyledi. "Tüm psikopatlar katil değildir.

Çoğu aslında harika CEO'lar, doktorlar, avukatlar olur."

Hafif bir kıkırdama. "Aa, şemsiyeymiş yani? Psikopatların yağdığını fark etmemiştim. İyi oldu."

"Benimle alay etme, Atlas."

Ona doğru eğildi. Keskin kokusu burnunu gıdıkladı. "O zaman beni kandırma. Psikopat olduğumu mu düşünüyorsun? Söyle bana. Piç olduğumu mu düşünüyorsun? Söyle bana. Beni, gerçek beni tanımak istiyorsan, ne düşünüyorsan söyle. Hiçbir şey saklama. Şartlarımı sana sunuyorum. Daha önce bunları tam olarak konuşamadık, bu yüzden şimdi konuşuyoruz. Kabul et ya da bitti."

Vay canına. "Çok fazla bir şey hissetmediğini iddia eden biri için inanılmaz derecede karamsar. Acaba biri ters taraftan mı kalktı?"

Dudakları aralandı. Mavi bakışları alev alev parladı. "Sabah uyandığımda çok azmıştım ve sen orada yoktun. Paketleri bırakmak için odana gizlice girdim ve sen yatakta kıvrılmış, inanılmaz seksi bir haldeydin ve tek istediğim seni almaktı."

Bir...

"Hayır, yapmadım. Centilmen gibi uzaklaştım. Oysa ben öyle biri değilim. Sizi uyarıyorum. Kabul edin ya da—"

"İşimiz bitti mi?" Omuz silkti. Gözü korkmayacaktı. Çok daha kötü adamlarla karşı karşıya gelmişti ve blöfünü bozuyordu. "Ne söylesem de işimiz bitmedi sanırım. Kabul etsem de etmesem de bir şey değişmeyecek. Beni evine aldın çünkü burada olmamı istedin. Ve ikimiz de biliyoruz ki bu kasabada hâlâ bir katil avlanıyor."

Homurdandı.

Bu hayvansı ses neden bu kadar seksiydi ki?

"Bugün kesinlikle keyifsizsin. Belki de duygularını gizlemeye o kadar alışmışsın ki, seni bu kadar sert bir şekilde vurduklarında ne yapacağını bilmiyorsun." Bir elini kaldırıp göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Kalbin çok mu hızlı atıyor? Sanki derinden fırlayacakmış gibi mi hissediyorsun?"

Çünkü o kesinlikle öyle hissediyordu. O yanındayken genellikle böyle hissedirdi.

"Bana dokunduğunda, seninle sevişmek istiyorum."

Ah, acımasız dürüstlük işte, değil mi?

Ama başını yana eğerek onu inceledi. "Sen de benimle birlikte olmak istiyorsun, değil mi?"

Evet, öyle yaptı. "Kırk sekiz saatimiz henüz dolmadı."

"Geri sayım yapıyor musun? Çünkü ben yapıyorum."

Öyleydi. Ve kırk sekiz yılın tamamını atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu. O kadar uzun süre yaşamak istiyor muydu ki?

Bir adım geri çekildi.

Eli düştü.

Atlas omuzlarını silkti. "Seninle yaptığım her şey gizli kalacak. Kitaplarından ya da dergi makalelerinden birinde adım geçmeyecek. Benim hakkımda, sırlarım hakkında bilgi edinebilirsin. Ama bu bilgiler sadece sana özel."

Pek bilimsel bir faydası yok ama...

Belki de bu sadece bilimle ilgili değildi.

Belki de hiç olmamıştı.

Lafı uzatmadan konuya girelim. "Hissediyor musun?" diye sordu ona, aniden sadece bilmeye ihtiyaç duyarak ve sonuçları umursamadan.

"Neyi hissediyorsun?"

Ona her şeyi anlatacak ve ruhunu onun önünde açığa vuracaktı. "İçinizde kabarıyor, itiyor, atıyor. Zayıf anlarınızda büyüyor. İyi olmayı bırakmanın ne kadar kolay olacağını düşündüğünüzde. Vazgeçmenin. Koyulmuş kuralları unutmanın."

"Zambak?"

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu ona tekrar. "Her gün bununla mücadele ediyor musun? Çünkü bence ediyorsun. Bence..." Nefesini hırıltılı bir şekilde verdi. "Sanırım tıpkı benim gibi olabilirsin—"

Dudakları onunkini kapladı. Açgözlü, yakıcı bir arzuyla.

Çaresizlik içinde onu öptü. Çünkü belki... belki de karanlıkta yalnız olmaktan bıkmıştı. Belki de karanlıkla savaştan yorulmuştu.

Belki de karanlığın onu tüketmesine izin verme zamanı gelmişti. Ve eğer karanlık onu tükettiye, belki de olması gereken buydu—

“Bay Bennett?” Adam boğazını temizledi. “Yumurtaları ve tostları hazır.”

Kahretsin.

Atlas geri çekildi. "Bu düşünceyi aklında tut, Lily'm." Bakışlarında şehvet alev alev yanıyordu. "Aklında tut. Tekrar görüşeceğiz. Çok, çok yakında."

Bu sözler hem bir vaat hem de belki bir tehditti.

On üçüncü Bölüm

AVUKATI ÖNCE GELDİ. THEODORA SHORE HER ZAMAN OLDUĞU GİBİ tam zamanında. Yüksek topuklu ayakkabıları mermer zeminde tıkırdıyordu ve sağ eli evrak çantasını sıkıca kavramıştı. Evine girer girmez söylediği ilk sözler, memnuniyetsiz bir şekilde, "Desmond bunun tam bir fiyasko olacağı konusunda beni uyarmıştı." oldu.

Desmond'ın onu uyaracağını bekliyordu. Sonuçta, ikisi son altı aydır birlikte oluyorlardı.

Kadın lobinin ortasında durdu. "Eee? Nerede o?" Kaşları birden kalktı. Saçları yüzünü çerçeveleyecek şekilde kısa kesilmişti. Sola, sonra sağa baktığında halka küpeleri hafifçe sallanıyordu. "Sanırım ben de psikiyatristi temsil edeceğim?"

"Roland ile konuşuyor." Yemekten sonra Lily, yumurtaları ve tostları için şefe teşekkür etmek üzere mutfığa gitmekte ısrar etmişti. Atlas, acaba sadece ondan kaçmak için mi oraya koştuğunu merak ediyordu. Küçük konuşmaları sırasında salonda işler gerçekten de hızla gelişmişti. Ah, Lily, dünyadan ne saklıyorsun? Onun hakkında her şeyi keşfetmek için sabırsızlanıyordu. "Ve evet, onu sen temsil edeceksin."

Theodora, yemek odasına doğru aceleyle ilerlerken homurdandı ve evrak çantasını yere bıraktı. Lily'nin kahvaltı/akşam yemeğinden kalan tabaklar çoktan kaldırılmıştı. "Buraya arabayla gelirken Federal ajanlar

peşimdeydi. Tam arkamdan geldiler." Bir iç çekiş. "Tipik siyah SUV'ler. Neden hiç yaratıcılık gösteremiyorlar? Çıldırıyorum. Bir kerecik de olsa, bir Federal ajanın gösterişli, küçük bir üstü açık arabayla geldiğini görmek isterdim. Eğlenceli olmaz mıydı? Ama bu adamlar eğlenceden anlamıyor." Küpeleri tekrar sallandı. "Peki, tamam, burada buluşmaları iyi. Bu arada, ricam şu, çünkü bunu senin travma geçirmiş bir kurban ve aynı zamanda bir ünlü olarak satıyorum, bu yüzden yerel polis karakolunda veya FBI ofisinde bir rezalet çıkmamasını sağlamaya çalışıyoruz..." Karanlık bakışları vücudunu baştan aşağı süzerken derin bir nefes aldı. Sonra tekrar yukarı baktı. "Daha travma geçirmiş ve daha az GQ gibi görünmeye çalışabilir misin? Aman Tanrım." Bir nefes daha verdi. "Ve bana kurbanın sen olduğunu söyle. Yüzüme karşı söyler misin? Bunu senden bizzat duymam gerekiyor."

"Ben kurbandım." Omuz silkti.

"Aman Tanrım. Bu hiç inandırıcı gelmiyor. Hiç. Bu arada, o dayanılmaz omuz silkme hareketi de hiçbir işe yaramadı. Bir daha yapma sakın."

Onun Theodora'da sevdiği şeylerden biri de, ona asla yalan söylememesiydi.

"Polislerin sizden uzaklaşmasını istiyoruz. Bir rezalet istemiyoruz, ama o dedektifin ölmesiyle..." Theodora yüzünü buruşturdu. "Onu teşhis etmek için muhtemelen dış kayıtlarını kullanmak zorunda kalacaklarını duydun mu? Ne korkunç bir ölüm şekli." Vücudunu bir ürperti sardı.

"Evet." Lily'nin sesi çok netti. Yemek odasına girerken son derece kontrollüydü. "Birinin ölmesi için korkunç bir yoldu. Ama umarım çabuk olmuştur. Umarım alevler o kadar yoğundu ki acı çekmeye vakit kalmadı ve Benedict anında öldü."

Theodora ona doğru döndü. "Sen..." Bakışları Lily'yi süzdü. "Sen bir güneş ışığı değilsin. Ah, hayır." Gerçek bir endişe. "Atlas kadar kötü mü olacaksın?"

Daha da kötü olabilirdi. Bunu hâlâ anlamaya çalışıyordu.

Kapı zili çaldı ve sesi evin içinde yankılandı.

"Kurbanlar," diye vurguladı Theodora. "Lütfen unutmayın, ikiniz de kurbandsınız."

Lily'nin gözlerinin arasında hafif bir kırıksıklık belirirken, "Gerçeği hatırlamak kolay," diye karşılık verdi. "Neden başka bir şey olduğumuzu söyleyelim ki?"

"Lütfen bana kısaca, çünkü bunu duymam gerekiyor, şunu söyleyebilir misiniz: Ben mağdurum."

Lily'nin çenesi yukarı kalktı. Omuzları dikleşti. Gözleri kırpılmadı. "Ben kurbanım."

"Bana 'sen tam bir vampirsin' deseydin daha iyi olurdu, çünkü bu hiç işe yaramadı. Millet, ciddi anlamda başımız belada."

Hayır, değillerdi. Çünkü Atlas'ın bir planı vardı. Bu plan ona harika bir rüyada gelmişti... "Bana güvenin, ben hallederim."

"Mahvolduk," diye tekrarladı Theodora. "En kötü şekilde."

* * *

Gage Emerick, "Bu görüşmeyi şehir merkezinde yapmayı tercih ederdim," diye açıkladı.

Küçük grupları yemek masasının etrafında toplanmıştı. Gage, Sharon Hinkle adında bir kadın ajan, polis dedektifi Kurt Wry (Atlas'ın Benedict ile birkaç kez birlikte çalıştığını bildiği bir adam) ve Theodora, Atlas ve Lily'nin karşısında oturan bu üç kişi, Theodora'nın karşısında yer alıyordu.

"Buraya geldiğiniz için gerçekten minnettarız," diye yanıtladı Theodora, soğukkanlı ve profesyonel bir tonla. Mahkeme salonundaki ses tonuyla. "Özellikle de müvekkilim hâlâ yaşadığı travmanın etkisinden kurtulmaya çalışırken. Ah, pardon, müvekkillerim iyileşiyor. Çünkü ikisini de ben temsil ediyorum."

Gage gözlerini Lily'ye dikmişti. Federal ajanın bakışlarında aşırı bir odaklanma vardı. Adam her an gözlerini ondan kaçırabilirdi.

Atlas'ın parmakları yemek masasının üstüne vuruyordu.

“Müşterilerinizle tek tek görüşmek istiyorum.” Gage omuzlarını geriye attı. “Görüşme süreci böyle daha iyi işliyor.”

Atlas, bilerek uzanıp Lily'nin elini tuttu. Parmakları onun parmaklarıyla kenetlendi. "Korkarım ki nişanım ve ben ayrılmaz bir ikiliyiz."

Eli birden onun elinde seğirdi. Bu hareketi gizlemek için elini ağzına götürdü. Atlas, parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu. "Evet dediğin için teşekkür ederim, aşkım."

"Siz ikiniz ne zamandan beri nişanlandınız lan?" diye gürledi Gage.

“Yaklaşık yedi saat önce, Lily yatak odamdayken ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimden beri.” Lily'nin gözlerine baktı. Bu hikayeye inanmalı mıydı? Ah, boş ver. Onu bana bağlayan bir başka bağ daha. En sevdiği tablonun önündeki itirafından sonra, tamamen ona güvenmişti. “Bazı insanların kaçmasına izin veremezsin.”

Lily donup kalmıştı.

“Gerçekten mi?” Gage'in şüphesi apaçık ortadaydı. “Bu söylenmesi garip bir şey.”

"Bunu hiç de garip bulmuyorum."

“Hım. Bakın, bugün ana ofisinizdeki bir güvenlik görevlisini sorguladım ve bana Lily'yi binanızdan attırdığınızı söyledi. Bir daha binaya girmesine izin verilmemesi için emir verdiğinizi söyledi.” Dudaklarını bükerek ekledi: “Onu bu kadar kısa süre önce kovduktan sonra onunla evlenmek istemeniz garip. Çelişkili mesajlar işte.”

O güvenlik görevlisiyle ilgilenilecek. En kısa sürede.

“Bunu bana açıklamak ister misin?” diye sordu Gage. “Sevdiğin kadının kendi binana girmesini engellemek mi? Onu dışarı attırmak mı?”

“Yaptıklarımın dolaylı derin bir utanç duyuyorum.” Utanç duygusu yeterince belirgin miydi? Theodora az önce yüzünü buruşturmuştu,

muhtemelen değildi. Tekrar denedi, “Lily'ye olan duygularımla savaşmaya çalışıyordum. Aptaldım.” Bakışları Lily'nin yüzündeki narin çizgileri okşadı. “Onun beni mahvedeceğini düşündüm.” Bu sözlerde gerçek vardı. Belki de olabildiğince gerçeğe bağlı kalmalıydı. “En kötü haliyle kendini koruma içgüdüğü. Onun beni daha iyi, daha güçlü yapacağını fark etmedim. Şimdi onsuz yaşayamayacağımı görüyorum.”

"Hı hı." Gage'den yine şüphe dolu bir yorum.

“Beni kurtarmak için hayatını riske attı. Saldırganın sırtına atladığında ölebilirdi. O bodrumda ölebilirdi.” O ve Lily o sahne hakkında çok yakında konuşmak zorunda kalacaklardı. Bir daha asla o riskleri almayacaktı. “Böylesine cesur ve şefkatli birini elimden kaçırmayacağım. Evleniyoruz.” Tamam. Neredeyse rüyamdaki gibi.

Hayır, rüyasında beyaz bir elbise giymişti. Bir rahibin önünde duruyordu. Atlas ona sonsuza dek seveceğine yemin etmişti.

Aşk. Ben hiç sevmedim. Lily'ye de söylediğim gibi, tam bir psikopatım. Bu etiket ona on üç yaşındayken yapıştırılmıştı. Kaldığı bakım evindeki danışmanlardan biri, Atlas'ın kendisini duyamayacak kadar uzakta olduğunu düşündüğünde ona psikopat demişti.

“Bu, muhalif bir meydan okuma değil. O çocuğun gözlerine baktınız mı? Nasıl davrandığını gördünüz mü? Buz gibi soğuk. İçten içe donmuş. Hiçbir şey ona dokunmuyor. Babası gibi tam bir psikopat ve beni çok korkutuyor. Onunla yalnız kalmak istemiyorum. Beni duyuyor musunuz? Beni Atlas'la asla yalnız bırakmayın. Asla.”

Kırk yaşındaki bir adam, on üç yaşındaki bir çocuktan çok korkmuştu.

“Lily?” diye sordu Gage. Sesi Atlas'ı tekrar şimdiki zamana getirdi. “Eklemek istediğin bir şey var mı? Bu arada, parmağında yüzük göremiyorum.”

Lily'nin parmağında hiçbir yüzük yoktu. Hiçbir takısı yoktu. Bu sorunu halledecekti. Atlas, ona bir nişan yüzüğü almayı aklına not etti. İçinde takip cihazı olan bir yüzük. Böylece Lily'nin asla ortadan kaybolmadığından

emin olabilirdi. Şu anda taktığı saatte de benzer bir takip cihazı vardı. Otoparktan kaçırıldığında, Desmond ve güvenlik ekibi, Atlas'ı o sırada üzerinde bulunan başka bir takip cihazını izleyerek kulübede bulmuşlardı. Atlas, özellikle oynadığı tehlikeli oyunlar nedeniyle, her zaman üzerinde bir takip cihazı bulundurmaya özen göstermişti.

"Henüz yüzük çıkmadı." diye içini çekti. "Ama Atlas'ın ne dediğini duydun. Beni elinden kaçırmasına izin veremez."

"Cidden evleniyor musunuz?" Artık sadece şüphe değildi bu. Gage'in sesinde öfke vardı. Ve adam ayağa fırladı.

Atlas başını çevirerek öfkeli Federal ajanın gözleriyle buluştu. "Bazı insanlar sahip olduklarının değerini bilmiyor. Bu benim hatam olmayacak. Lily'nin değerini hayatımın geri kalanında bileceğim." Senin aksine, aptal herif.

Gage, masanın etrafında beliren adama öfkeli bir bakış attı.

"Şey, affedersiniz?" Theodora boğazını temizledi. "Müvekkillerimin romantik ilişkisine mi takılacaksınız yoksa onları öldüren asıl katil hakkında mı sorularınız var?"

Gage'in Adem elması yukarı aşağı hareket etti. "İkinizden herhangi biri katilin yüzünü gördü mü?" diye sordu. Ayakta durmaya devam etti.

Polis memuru Kurt Wry, gömleğinin yakasını çekiştirdi. Yemek masasında olmaktansa başka bir yerde olmayı dilediği belliydi.

Kadın FBI ajanı Sharon Hinkle ise önündeki küçük bir not defterine telaşla notlar karalıyordu. Neden bu kadar karalama yapıyordu? Henüz asıl görüşmeye bile başlamamışlardı.

Ve röportajdan bahsetmişken... Gage'in katil hakkındaki sorusu...

"Hayır." Atlas'tan. "Onu hiç görmedim. Sırtım dönükken saldırdı." Lily'yi düşünürken ve bir anlığına gardımı indirirken, onun bu kadar çabuk bana saldırmayacağından emindim. İkinci kurbanını almak için üç hafta beklemişti. Daha fazla zamanım olduğunu, tuzağımı hala kurduğumu sanıyordum.

Atlas yanılmıştı. Yanılmaktan hoşlanmıyordu. Özellikle de hatalarının ölümcül sonuçlar doğurabileceği durumlarda.

"Hayır." Lily'den daha yumuşak bir sesle. "Yüzünü görmedim."

"Onu biraz olsun tarif edebilir misin?" diye sordu Gage.

Atlas bunu başaramadı.

"Yaklaşık 1.88 boyunda, 90 kilo ağırlığındaydı. Baştan aşağı siyah giyiyordu. Hızlı hareket ediyordu. Atlas'a saldırırken hiç tereddüt etmedi." Lily'nin sözleri netti. "Arkasından yaklaştım. Sırtına atladım ve onu Atlas'tan uzaklaştırmaya çalıştım. Kavgaya ettik ve ben... beni yere fırlattı. İşte o zaman kafamı yere vurdum. Ben..." Duraksadı. Kaşlarını çatı. "Hayır." Daha güçlü bir şekilde. "Yere düştüğüm anda üzerime eğildi. Bunu hatırlıyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyordum ama beni tişörtümün önünden yakaladı. Sonra beni kaldırıma geri fırlattı. İşte o zaman her şey bulanıklaştı. Ben... biraz bayıldım."

Kadın, onu o şekilde kaldırıma fırlatan o heriften hiç bahsetmemişti. Adamın parmaklarını tutuşu sıkılaştı.

Sharon daha hızlı karaladı.

Kurt yakasını çekiştirmeyi bıraktı. Lily'ye kaşlarını çatı.

"Kulübeden çıktığımızda arabayı gördüğümü hatırlıyorum," dedi Atlas'a. "Tahminime göre bizi bagaja atmış olabilir. Sonra da kulübeye götürmüştür?" Biraz tereddüt. "Bodrum kapısına geldiğimizde tekrar uyandım. Tam da bizi o dar merdivenden aşağı itmenin çok eğlenceli olacağına karar vermeden önce."

FBI ajanı Sharon Hinkle, not defterinin üzerinde kalemi durdururken, "Bay Bennett'in aracı olay yerinde bulundu," diye belirtti. Atlas ona doğru baktığında, Lily'ye bakarken gözleri şefkatle doldu.

Ama şöyle bir bakıldığında Gage'in yüzünde hiçbir sempati belirtisi olmadığı anlaşılıyordu. Aksine, herif öfkeden kudurmuş görünüyordu. "Neden hedef alındınız?" diye sordu Gage.

“Aman Tanrım.” Theodora öne eğildi. “Bence buradaki gerginliği azaltmalıyız. Müvekkillerim iş birliği yapıyor. Hatırladıkları kadarıyla her şeyi anlatıyorlar. Eminim hastaneye ulaşırsanız, onları muayene eden personel tüm yaralanmalarını doğrulayabilir. Beyin sarsıntıları, morluklar—hepsi size verdikleri açıklamalarla örtüşecek.”

Lily elini Atlas'ın kavrayışından kurtardı. Kolunu aşağı çekerek bileğindeki koyu morluk bölgesinin üzerini örttü.

“Acil servisin sorumlusu doktorla konuştuk. Dr. Phillip Owen.” Gage, Lily'nin bileğini görünce çenesini sıkıyordu. Şimdi Atlas'a bakarken gözleri parlıyordu. “Neden hedef alındın, Atlas?”

“Korkarım bu soruyu suçluya sormanız gerekecek.” Elini sandalyesinin kol dayanağına yasladı. “Katilleri neyin motive ettiğini kim bilebilir ki?”

Gage, Lily'yi işaret etti. “Biliyor. Bunu bilmeyi hayatının amacı haline getirdi.” Lily başını salladı. “Peki, Lily, bu katilin neden yeni nişanlını hedef aldığını bana anlatır mısın?”

Lily göz kırptı. “Farklı katillerin farklı motivasyonları vardır.”

“Hı hı. Evet, yapıyorlar. Anladım. Tamam.”

Sharon yine çalışkan notlarını almaya başlamıştı.

Dedektif Wry röportajı izledi ama tek kelime etmedi. Atlas bunun anlaşma olup olmadığını merak etti. Gage, dedektife, yerel adamın müdahale etmemesi gerektiğini bilmesi şartıyla röportaj seansına katılabileceğini söyledi.

“Ama siz ve Dedektif Benedict Swain'in bu katil hakkında bir sürü teoriniz vardı, değil mi? Hadi lafı uzatmayalım,” diye homurdanarak emretti Gage. “Zaman kaybetmeyi sevmiyorum, bunu biliyorsunuz. Arkadan saldırı, kelepçeler... Siz ve Benedict zaten bu bölgede tam olarak bu yöntemi kullanan bir seri katili araştırıyordunuz—”

Sharon, not defterinden başını kaldırıp, “Seri cinayetler üç cinayet gerektiriyor,” diyerek sözünü kesti. “Şimdiye kadar sadece iki cinayet işlendi.”

“Benedict Swain’i üçüncü kurban olarak sayarsan, hayır,” diye karşılık verdi Gage, dişlerini sıkarak ve kelimeleri gergin bir şekilde telaffuz ederek. “Zavallı herifin karnı deşilmedi, iç organları da dışarı çekilmedi—”

“Aman Tanrım.” Theodora irkildi ve elini ağzına götürdü. “Dikkatli ol, dikkatli ol. Kanlı sahneleri kaldıramam, o görüntü artık kafamda ve asla çıkmayacak.”

“Çok kötü. Kurbanlar da bununla uğraşmak istemedi ama başka seçenekleri yoktu.” Gage’in burun delikleri genişledi. “Bana göre, Benedict üçüncü kurbandı, en azından şehirde gerçekten bir seri katilin avlandığına inanıyorsak. Ben buna inanıyorum. Cezalandırma güdüsüyle hareket eden bir katilin iş başında olduğuna inanıyorum.” Elleri yemek masasına yapıştı. “Ama bilmek istiyorum, bu katil neden özellikle seni hedef aldı Atlas? Hangi suçları işledin de onun seni hedef listesine alması gerektiğini düşündü? Asıl kurban sendin ve zavallı Benedict senin yerine öldü.”

Theodora ayağa fırladı. "Nasıl cüret edersiniz? Nasıl cüret edersiniz? Biz iş birliği yapıyoruz; müvekkillerim o korkunç deneyimden sonra iş birliği yapıyorlar ve siz onları suç işlemekle suçlamaya cüret ediyorsunuz?"

Gage, "Lily'yi hiçbir şeyle suçlamıyorum," dedi. "Bu sefer değil."

Lily kaskatı kesildi.

Bu sefer değil. Atlas bu kasıtlı ifadeyi fark etti ve bu onu kesinlikle meraklandırdı. O herif Fed daha önce onu neyle suçlamıştı? Ve ilişkilerinin bitmesine neden olan da bu suçlama mıydı?

“Müvekkillerim artık saçma sorularınıza cevap vermeyecek.” Theodora şimdi iyice öfkelenmiş görünüyordu. “Atlas Bennett, toplumun direğidir.”

"Sütun," diye tekrarladı.

“Yerel hayır kurumlarına çok büyük bağışlar yapıyor. Biliyor musunuz, dün gece tedavi gördüğü hastanede çocuklar için bir kanser bölümü bile inşa ettirdi?”

"Başkalarına yardım etmeyi seviyorum," diye mırıldandı Atlas. "Bu benim için bir çağrı."

“Bir düzine yerel kuruluşun yönetim kurulunda yer alıyor.” Theodora şimdi iyice coşmuştu. “Şehrin anahtarı ona verildi.”

"İki kez," diye itiraf etti Atlas. Övünmek gibi olmasın ama, evet, iki kez. Hatta şehirde bir geçit törenine bile önderlik etmişti. Yine, iki kez.

“Atlas’ın, bazı delilerin cezalandırılması gerektiğini düşündüğü suçları işlediğini nasıl ima etmeye cüret edersiniz? Sizin ima ettiğiniz bu, değil mi? Katil, en azından kendi zihninde suçlu olduğuna inandığı kişileri hedef alıyor. Ve siz Atlas’ın bir şeyden suçlu olduğundan şüpheleniyorsunuz.” Theodora’nın ince omuzları sarsıldı. “Atlas gibi saygın bir vatandaşa ne korkunç bir hakaret!”

Gage, kadının öfkesi karşısında pek etkilenmiş ya da korkmuş görünmüyordu. Bunun yerine, "Bryan Mathers" dedi.

Pekala, pekala.

"İsim sana tanıdık geliyor mu?" diye sordu Gage. "Gelmiyorsa, anlatayım. Üniversite oda arkadaşın Atlas'tı. İkinci sınıfta."

Evet, öyleydi. Bryan aynı zamanda çok fazla içki içen ve aşırı derecede parti yapan şımarık bir herifti. "Rastgele oda arkadaşı ataması." Bryan ayrıca kampüsteki birkaç kız tarafından tecavüzle suçlanmıştı. Ancak suçlamalar her zaman örtbas edilmişti. Çoğunlukla Bryan'ın annesinin üniversitede dekan yardımcısı olmasından dolayı.

"Bryan senin yurt odanda aşırı dozdan öldü." Gage bunu sanki çok önemli bir habermiş gibi anlattı.

“Evet, farkındayım.” Atlas başını salladı. “Uyuşturucu kullanımını bırakması için onu uyardım. Dinlemedi. Ne büyük bir trajedi.”

Gage ona şaşkınlıkla baktı. “İğne doğrudan boğazına saplanmıştı. O zaman neden daha kapsamlı bir soruşturma yapılmadığını anlamıyorum, ama insanlar genellikle boyunlarına böyle iğne batırmazlar—”

“Bryan yenilmez olduğunu sanıyordu. Her şeyi denerdi. Bana hep hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini söylerdi.” Hiçbir şey ve hiç kimse. Bryan

yanılıyordu. “Keşke o gece orada olsaydım, ama ne yazık ki okuldan çoktan ayrılmıştım. Aslında iki hafta önce. Yeterince şey öğrenmiştim.”

Gage’in burun delikleri genişledi. "Landon Russell."

Ah, geçmişten bir başka anı. Gage gerçekten de çok meşgul bir federal ajanmış.

"Kendisi sizin araştırma bölümünüzde çalışan bir kimyagerdi."

Atlas güldü. Lily'nin onu izlediğini hissedebiliyordu ama henüz ona bakmadı. Gülümsemesi dudaklarında kaldı. "Benim için çalışan epey kimyagerim var. Birkaç araştırma bölümümüz de var. Çok daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekecek."

“Landon işleri savsakladı. Laboratuvarında bir kaza oldu. Bir adam vücudunun yarısında üçüncü derece yanıklar geçirdi. Bu size yeterince ayrıntılı bilgi verdi mi?”

Atlas çenesine dokundu. “Landon’ı hatırlıyorum. Hafızam beni yanıltmıyorsa, o olaydan hemen sonra işten çıkarılmıştı.” Theodora’ya baktı. “Bunu İK departmanı ile görüşebilirsiniz. Sanırım alkol problemi yaşamış olabilir. İş yerinde alkol tüketimine sıfır tolerans politikamız var. Hatta onu tedavi için bir madde bağımlılığı programına yönlendirdiğimizi bile hatırlıyorum.”

"Onu hatırlıyorum." Theodora'nın kısık sesle verdiği yanıt. "Tedaviyi reddetti."

Gage, gruba şu bilgiyi verdi: "Şirketten kovulduktan sonra bir trafik kazası geçirdi. Kazada bir anne ve oğlu hayatını kaybetti. Olay yerinden yaya olarak kaçtı."

Atlas arka dişlerini sıktı. "Berbat."

"İki ay sonra ölü bulundu."

"İki ay mı?" diye tekrarladı Atlas, ama bu bilgiyi zaten biliyordu. "Polislerin onu bulması epey zaman aldı."

“Başından beri ölüymüş. Cesedi, yani geriye kalan parçaları, popüler bir yürüyüş yolundan yaklaşık iki mil uzaklıkta bulundu.”

"Bunun benim müşterilerimle ne ilgisi var?" diye çıkıştı Theodora.

Gage, "İki kurban," diye karşılık verdi. "Bunlar Atlas Bennett ile bağlantılı iki kurban."

Atlas yüzünü buruşturdu. "Ben FBI ajanı değilim. Quantico'da eğitim almadım. Davranış uzmanı da değilim ama... onlar benim kurbanlarım değil. Yoksa onları benim öldürdüğümü mü ima ediyorsunuz?" Atlas bekledi. Gage'den yanıt gelmedi. Bunun üzerine soğuk bir sesle sordu: "Bunu mu söylüyorsunuz? Beni seri katil olmakla mı suçluyorsunuz?"

Sharon kalemini bıraktı. "Bunlar sadece iki kurban. Seri katil olarak nitelendirilmesi için gerçekten üç kurbanı ihtiyacımız var."

"Teşekkür ederim, Sharon," diye hırçın bir şekilde söyledi Gage. Bakışları Atlas'ın üzerindeydi. "Benedict Swain daha fazla kurban olduğunu düşünüyordu. Senin hakkında birkaç fiziksel dosyası olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun, Atlas?"

Çenesine dokundu. "Bunu söylediğini hatırlıyorum. Bilgisayarı silinmişti ama masasında bazı fiziksel dosyalar kalmıştı. Ne inanılmaz bir tesadüf." Beni katil olarak işaret eden dosyalar. Harika.

Gage ona, "O dosyaları inceledim," dedi.

"Bunu yapmasaydın, FBI ajanı olarak yeteneklerin beni şok eder ve hayal kırıklığına uğrattırdı." Lily bu herifte ne görmüştü ki?

"O dosyalarda bir sürü not vardı. İsimler. Bir sürü ölüm haberi. Ama—"

"Ama somut bir kanıt yok." Artık sıkılmıştı. "Benedict hayatımı cehenneme çevirmekten hoşlanıyordu. Benim öcü olduğuma ikna olmuştu. Nedenini bilmek ister misin?" Hepsi lafı uzatmadan doğrudan konuya girebilirdi çünkü sabrı kalmamıştı. "Çünkü milyon yıl önce aynı bakım evinde yaşıyorduk. Anlaşamadığımızı söylemek yetersiz kalır. O yerden çıktıktan sonra yollarımızın bir daha asla kesişmeyeceğini düşünmüştüm, ama sonra Dallas'a dönmeye, bir zamanlar beni terk eden şehre, yani... bir zamanlar beni terk eden şehre kök salmaya karar verdiğimde." Bana sırtını dönmüştü ama şimdi neredeyse şehrin sahibi benim. "Yeni bir başlangıç

arayarak buraya geri döndüm ve sonra Benedict'in etrafımda sinsice dolaştığını gördüm. Sadece şimdi bir rozeti var. Parlak bir rozet, ama aynı eski nefret onu besliyor. Benim değersiz olduğumu, kötü olduğumu kanıtlamaya kararlıydı. Ama hiçbir zaman somut bir kanıtı olmadı. Sorun buydu. Ve senin de o kanıtın yok."

"Bu röportajı bitirdik." Theodora kararlıydı. "Bitti. Müvekkilimi cinayetle veya bir tür seri katil olmakla suçlayamazsınız!"

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye hırladı Gage.

Öfkeyle sorulan soru Lily'ye yöneltilmişti.

Atlas ayağa kalktı. "Dikkat edin," diye uyardı Fed yetkililerini. "Çünkü şimdiye kadar size karşı nazik davrandım." Bu nezaketin sona erme zamanı gelmişti. "Beni düşmanınız yapmayın." Aslında, bunun için çok geçti. Bu şanslı herif Lily ile birlikte olmuştu.

Biz düşmanınız. Çünkü o benim.

Peki Gage onun uyarısını dikkate aldı mı? Hayır, almadı. Gözleri Lily'nin üzerindeyken, "Benedict şüphelerini seninle paylaştı. Bunu o yapmış olmalı. Sana söylemiş, dosyaları göstermiş olmalı. Atlas'ı da izliyordun, değil mi? Onu takip ediyordun çünkü Dallas'taki o insanları - William Lloyd ve Conry Harding'i- doğrayan kişinin o olabileceğini düşünüyordun. Cezalandırma cinayetlerini Atlas'ın işlediğini düşünüyordun, sonra da yakalandı, değil mi? Tam gözlerinin önünde?" dedi.

"Yeterli kelimesinin neresini anlamıyorsun?" Theodora içini çekti. "Hey, Dedektif Wry, seni tanıyorum. Sen de beni tanıyorsun. Bu herifi buradan sürükleyip çıkarabilir misin? Ya da sanırım Atlas'ın birçok güvenlik görevlisinden birini arayıp işi onlara yaptırabilirim."

Dedektif Wry ayağa kalktı. Ama aslında hiçbir şey yapmak için hareket etmedi. Sadece orada durdu, oldukça kararsız görünüyordu.

Sharon da ayağa kalktı. "Gitmeliyiz," diye mırıldandı. Sharon not defterini kapattı. Kalemmini küçük çantasına koydu.

"Mükemmel! Sağduyunun sesi." Theodora ona gülümsedi.

Ama Gage ve Lily birbirlerine bakakaldılar. Gage, "Onun bir katil olduğunu biliyorsun," dedi.

Evet, Atlas o heriften nefret ediyordu. Ama bu nefrete hakkı olduğunu düşünüyordu. Bir adam evinize geliyor, size katil olduğunuzu söylüyor, üstelik... benim karımla da yattı. Açıkçası, Atlas inanılmaz bir kontrol sergilediğini düşünüyordu. Henüz Federal ajanları fena halde dövmemişti... henüz.

"Ve onun evinde mi kalacaksın?" diye sordu Gage. "Dünyaya yalan söylemesine ve evleneceğinizi söylemesine izin mi vereceksin? Saçmalık. Saçmalık. Hadi ama Lily, araştırman gerçekten bu kadar önemli mi? Bir canavarı korumak için böyle yalan söyleyecek kadar önemli mi?"

Ama yumruğunu ajanın çenesine geçirmek çok eğlenceli olurdu. "Camdan mı yapılmış?" diye düşündü Atlas. Eminim öyleydi.

"Ne?" Gage başını hızla Atlas'a çevirdi.

"Çenen. Sana yumruk attığımda anında yere mi düşeceksin, hemen mi kırılacak yoksa ikinci kez mi vurmam gerekecek?" Çünkü ikinci bir vuruşu da rahatlıkla yapabilirdi. Ya da üçüncü. Belki de sırf eğlence olsun diye dördüncü.

Gage masanın etrafından dolaşıp ona doğru atıldı. "Az önce bir federal memuru tehdit ettin."

Hadi bakalım, pislik herif. Atlas ona gülümsedi. Elleri yumruk olmuştu.

"Hayır!" Theodora'nın tiz çığlığı. "Müvekkilim bir soru sordu. Soru sormak tehdit değildir. Soru soranları tutuklamazsınız. Güvenliği çağırıyorum. İşimiz bitti. Bitti, bitti, bitti. İş birliği yapmaya çalışıyorsunuz, sonra da bu oluyor." Telefonunu kaptı. Telefonu kulağına götürür götürmez hemen "Desmond," dedi. "Atlas Kodu."

Code Atlas...Hemen buraya güvenlik görevlilerini çağırın çünkü adam kontrolden çıktı.

Atlas henüz kontrolünü kaybetmemişti. Ve yumruğunu Gage'in kendini beğenmiş suratına indirirken de tamamen kontrol altında olacaktı.

“Hayır.” Lily, Atlas'ın önüne geçti. “Gage aslında yumruk yemeye çok iyi dayanabiliyor. Bunu yaptığını gördüm. Gage'in çenesi camdan değil.”

Onun aralarında olmasını istemiyordu. Atlas'ın elleri onun omuzlarına yerleşti.

“Evet.” Kadın, Federal ajana doğru başını salladı. Görünüşe göre bu yanıt ona yönelikti. “Benedict, Atlas hakkındaki şüphelerini benimle paylaştı. Ancak Atlas'ın herhangi bir suça karıştığına dair doğrudan bir kanıtı yoktu. Tek bir gerçek bağlantı bile yoktu. Sahip olduğu şey ise beni rahatsız eden bir saplantıydı.”

Gage'in gözleri öfkeyle kısıldı. "Lily..."

“Atlas hedef alınmıştı. Katil ona zarar vermek istiyordu ve Atlas'a yardım etmeye gelen herkese zarar vermek istiyordu. Bu da bana, bu adamın sadece yanlış bir şey yapmış kişilerin peşine düştüğü, bir tür karanlık intikam meleği olduğu fikrinin yanlış olduğunu gösteriyor. Masum insanları hedef almaya hazırdı. Masumları. Bir tuzak kurdu. Ateşin yanmasına izin verdi.” Yutkundu. “Bunu yapan adamın evime girdiğinden şüpheleniyorum. Atlas ve ben kaçtığımızda peşimden geldi.”

Atlas'ın eli kadının üzerinde daha da sıkılaştı. "Seni ele geçiremeyecek." Asla olmayacak.

“Onun yolundaydım. Hedefine ulaşmasını engelledim. Bunu beğenmeyecek. Eğer orada olmasaydım, belki de istediği kadar çok insanı öldürebilirdi. Ama bunun yerine, Benedict dışında herkes kurtuldu. Asıl hedefinde başarısız oldu. Sanırım bu başarısızlık onun öfkesini serbest bıraktı. Belki de aklında, en büyük günahı işleyen benimdir.”

Gage bir adım geri çekildi. "Ben... ben seni koruyabilirim. Eğer sana saldırmaya kalkarsa, seni güvende tutabilirim."

"Üzerinde çalışıyorum," diye güvence verdi Atlas. "Onu koruyacağım." Ve hiç kimse Lily'yi benden asla alamaz.

"Onun senin evinde olmasının sebebi bu mu?" diye sordu Gage. "Parmaklarına yüzük takmak üzere olmanın sebebi ne? Çünkü bunun onu

koruyacağını mı düşünüyorsun?"

"Bir de içeriye dalmak üzere olan muhafız ordusu var." Çünkü Desmond, Theodora'ya anında cevap verirdi. Her zaman öyle yapardı.

Sanki önceden planlanmış gibi, ön kapı aniden açıldı. Dört muhafız içeri daldı ve Desmond önde olmak üzere yemek odasına doğru hızla ilerlediler.

Atlas, muhafızlara pozisyonlarını korumaları için işaret verirken, "Sanırım işimiz bitti," dedi. "Avukatımın da defalarca belirttiği gibi."

Gage'in yanakları kızardı. "Henüz değil, değiliz." Başını Lily'ye doğru eğdi. "Geçenlerde Magnolia ile ilginç bir konuşma yaptım."

Atlas'ın elleri hâlâ Lily'nin omuzlarında olduğu için, gerginliğin ondan geçtiğini hissetti.

Gage, "Senin için endişeleniyor," diye ekledi.

Lily güldü.

Atlas, onun kahkahasını ilk kez duyduğunu fark etti. Ama... bunun gerçek bir kahkaha olduğunu düşünmedi. Kırılğan, alaycı bir kahkahaydı.

Lily soğuk bir sesle, "Bunun pek mümkün olmadığını düşünüyorum," diye karşılık verdi. "Ancak benden çok rahatsız olduğunu ve bu yüzden seni yanıltmaya çalışacağını tahmin ediyorum."

Yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı. "Bana seri katil avladığınızı söyledi."

"Ben öyle bir şey yapmıyorum. Ben rutin işlerin içinde değilim. O sizin departmanınız."

"Magnolia diyor ki... Lily, bir tür ruh eşi bulacağına inanıyorsun." Gage'in bakışları Lily'den Atlas'a kaydı. Lily'nin başının üzerinden Atlas'a dik dik baktı. "Seni anlayan biri."

Vay vay vay...

"Yapamaz," diye çıkıştı Gage. "Yapamaz."

Ama Gage çok yanılıyordu. Şaşırtıcı. "Bundan o kadar emin olma. Lily'yi mükemmel anlıyorum."

“Öyle mi?” diye sordu Gage. Sonra gülümsedi. Kendini beğenmiş, küstah bir gülümseme. “David Warren.”

Lily kasılmadı. Titredi. Adam Lily'nin titremesinden hoşlanmazdı. Titremesi, ona vermeyi planladığı zevkten kaynaklanmadığı sürece. Ancak içgüdüleri, zevk yerine Lily'nin korktuğunu ve bu yüzden onun önünde titrediğini söylüyordu.

"Git," diye emretti Atlas. "Hemen."

Muhafızlar öne çıktı. Ajan Sharon Hinkle ve Dedektif Kurt Wry hemen ayrılmaya başladılar.

“Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim,” diye mırıldandı Sharon. Bakışları avizeye kaydı. “Bu arada, burası inanılmaz bir yer.” Dedektif Wry hemen arkasından gelirken, aceleyle ön kapıya yöneldi.

Sadece Gage oyalandı.

Lily, "David Warren öldü ve gömüldü," dedi. "Onun herhangi bir şeyle nasıl bir ilgisi olduğunu gerçekten anlamıyorum."

“Onun önemi yok mu?” Alçak sesle. Gage'in sesi sadece Lily ve Atlas'a ulaşıyor gibiydi. “Nişanlın neden ondan haberdar değil? Yoksa öğrenirse ne yapacağından mı korkuyorsun? Cezalandırılmaktan mı endişeleniyorsun, Lily?”

Lily neden cezalandırılınsın ki?

Ama boş ver. Onu sıkıca kavrayarak Lily'yi geri çekti. Sonra da onun önüne geçti. Bilinçli bir tercihti bu. Çünkü Federal ajanların temel bir gerçeği anlaması gerekiyordu: "Lily'ye zarar vermek isteyen herkes önce benimle uğraşmak zorunda kalacak." Bu herifin ondan uzak durmasını istiyordu.

“Onu tanımıyorsun.” Gage başını salladı. “Ben tanıyorum. İçten içe onu neyin harekete geçirdiğini biliyorum. Savaş verdiği şeytanları biliyorum. Ona yardım etmeyeceksin. Onu mahvedeceksin.”

Asla yapmazdı. "Muhafızlar seni dışarı sürüklesin mi? Yoksa olgun davranıp kendi başına mı çıkmak istersin?"

Gage'in dudakları büzüldü. Öfkeyle uzaklaştı. Atlas, vücudu öfkeyle dolup taşmış, elleri yumruk olmuş bir halde onu izledi; çünkü o piç kurusuna bir yumruk atmayı gerçekten çok istiyordu.

Gage arkasını döndü ve yemek odasının sınırını belirleyen sütunların yanında durdu. "Ne olduğunu biliyorum," diye hırladı Atlas'a.

Ah, doğru. Bu kısmı Theodora ile prova etmişti. Atlas ne diyeceğini çok iyi biliyordu. "Ben bir kurbanım." Alçak, tehlikeli bir ses yankısı.

Theodora tam yanına gelmişti. Bu sözler üzerine ağzı açık kaldı.

Atlas, Gage'e "Şimdi defol git buradan!" diye emretti. "Ve nişanlımdan da sakın uzak dur!"

Gage öfkeyle dışarı fırladı. Muhafızlar da peşinden gittiler çünkü Federal ajanın ve adamlarının mülkten tamamen çıkarıldığından emin olmaları gerektiğini biliyorlardı. Sonuçta kimsenin arama izni olmadan yeri istediği gibi arama hakkı yoktu.

Yemek odasındaki sessizlik uzadı. Ve uzadıkça uzadı.

Sonunda, Theodora ilerlerken topuklarının tıkırtısı duyuldu. "Bence o kelimeleri bir daha kullanmamalısın." Ellerini beline koyarak, ona doğru döndü.

Ona kaşını kaldırarak baktı. "Onları söylememi sen söyledin."

"Evet, ama nedense, 'Ben bir kurbanım' dediğinizde bu bir tehdit gibi algılanıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle oluyor işte. Sanki 'Ben bir katilim' demiş gibi oluyorsunuz."

Omuz silkti. "Öyle demedim." Bu itirafı asla bir federal ajana yapmazdı.

"Doğru. Çünkü sen onlardan biri değilsin." Derin bir nefes verdi. "Gitmeden önce gizlilik sözleşmesini imzalayacak mıyız?"

Gizlilik anlaşması, değil mi? Neredeyse unutmuştu.

Atlas, Lily'ye dönüp baktı. "Hayatını bana teslim etmeye hazır mısın?"

Yüzünde korku vardı.

Kahretsin, kötü kelime seçimi. "Ah, Lily—"

"Gizlilik sözleşmesini bana ver." Kesin cevap.

Theodora evrak çantasını açtı. Sağ duvara yakın yerde yerde duruyordu. İçinden evrakları çıkardı. "Şey, ayrıca senin için standart bir sözleşmem de var Lily, bu da bundan sonraki süreçte avukatın olduğunu kanıtlayacak."

"Ben de imzalarım. Sadece nerede olduğunu gösterin."

Ama Theodora tereddüt etti. "Bunları gerçekten okumalısın. Hem de iyice. Şöyle yapsam nasıl olur, sen okuyup yarın imzalarsın?"

Çok geç. Lily kağıtları karıştırdı ve X işaretlerinin yanına imzasını attı. Sonra kalemi masaya sertçe bıraktı. "Harika. Sana hayatımı verdim, Atlas." Ellerini göğsünde kavuşturarak onunla yüzleştı. "Karşılığında ne alacağım?"

Aralarında gerilim doruktaydı. Ben. Beni anlıyorsun, Lily.

"Şey, onun da bir gizlilik sözleşmesi imzalamasını ister misin?" diye sordu Theodora hafif bir öksürükle. "ünkü artık senin avukatınım ve onun için bir tane hazırlayabilirim. Eğer senin ve ilişkiniz hakkında konuşmasını istemediğin şeyler varsa..."

"Yap şunu," diye hemen teklifi kabul etti Atlas. Onları eşit şartlara getirmek için her şeyi yapardı. Lily'nin ona açılmasını, onunla paylaşmasını sağlamak için her şeyi yapardı. Gözlerinde gördüğü acıyı yok etmek istiyordu, çünkü onu ortadan kaldırmak istiyordu. Tüm acısını ve korkusunu alıp, kendini güvende hissetmesini sağlamalıydı.

Lily'nin güvenliği onun için her şeyden daha önemliydi.

O önemliydi. Tehlikeliydi. Hem de çok tehlikeli.

Theodora onları yalnız bıraktı. Topuklarının tıkırtısı yavaş yavaş kayboldu. Lily kıpırdamadı. Atlas olduğu yerde mıhlanmış gibiydi.

"İmzaladım," dedi Lily. "Şimdi bana cesetleri nereye gömdüğünü söyleyecek misin?"

Çok tatlı. Onları gömmemişti. Eğer gömmüş olsaydı, Landon Russell'ın cesedi o yürüyüş yolunun yakınlarında asla bulunmazdı. "Hayır, işte şimdi parmağına lanet olası bir yüzük takacağım kısım." Nefesi kesildi. "Lily Gallo, artık benimsin."

On dördüncü Bölüm

JULIA TUTWILER KADINLAR HAPİSHANESİ

Wetumpka, Alabama

Üç hafta önce...

FBI ajanı Gage Emerick, yüksek güvenli li hapishanenin küçük, özel odasında otururken, "Lily için endişeleniyorum," dedi. Sandalyesi altında sallanıyordu. Lanet olası dengesiz bacaklar.

"Kızımın kalbini kırdın. Onu kullandın. Onu hafife aldın. Şimdi de endişeli olduğunu mu iddia ediyorsun? Zekamı aşağılama." Magnolia başını salladı. "Bugün seni görmeyi kabul etmemeliydim aslında."

Evet, peki... "Neden yaptın?"

"Sıkıntı." Bir iç çekiş. "Ve genellikle yakışıklı erkeklerin ziyaretlerinden hoşlanırım." Dolgun dudakları hafifçe kıvrıldı. Ama o hafif gülümseme hızla kayboldu. "Tabii ki o erkekler kızıma zarar vermedikçe. Değerli Lily'me zarar verildiğinde hiç hoşuma gitmiyor."

Ah, evet. Beklediği an gelmişti. "David Warren, Lily'ye zarar verdi mi?"

Magnolia'nın yüz ifadesi hiç değişmedi. Uzun kirpiklerinden birinin bile kıpırdamasıyla bir dönüşüm yaşanmadı.

Kadın gerçekten çok hoştu. Zaman Magnolia'ya her zaman iyi davranmıştı. O gösterişli turuncu hapishane kıyafeti içinde bile, bir şekilde... şık görünüyordu. Belki de saçının kıvrımındandı. Dudaklarındaki hafif pembe ısıltıdan.

Tırnaklarındaki kırmızı oje.

Daha iyi bilmeseydi, hapishane üniformasını biraz terziye diktirdiğini bile düşünürdü. Üzerinde sarkmıyordu. Yakası kabarık duruyordu—aman Tanrım, bu doğru terim mi bilmiyorum. Kolları da iyi oturuyordu ve—

“David Warren kimdir?”

Güldü. "Hadi ama, bu herkesçe bilinen bir şey. Adam senin mahkumiyetinden sonra basın turu yaptı." Neden onunla rol yapmaya çalışıyordu ki? "Yıllar önce onunla çıkıyordun... Çoklu cinayetlerden mahkum olmadan önce."

Tek omzunu silkerek, "Bir sürü erkekle çıktım. Hepsinin adını hatırlamıyorum." dedi.

“Ama öldürdüğün adamların isimlerini hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu. O isimlerin ve yüzlerin hafızasına kazındığına bahse girerdi.

“Öldürdüğüm adamların isimlerini biliyorum.” Dikkatli ve bilinçli bir ayırım. “Elbette masumum. Bu yüzden mahkumiyetim temyiz aşamasında.” Bir ürperti. “Ölüm cezası. Benim için. Düşünebiliyor musunuz? Ne korkunç bir adaletsizlik. Dürüst olmak gerekirse, burada mağdur olan benim.”

O ne saçmalık! "Lily zehirlendiği sıralarda David Warren ile çıkıyordun."

Bakışları tetikteki muhafıza kaydı. “Jesse, bu akşam yemekte ne olduğunu biliyor musun? Dur, dur. Tahmin edeyim. Acaba... bir köfte mi? Fasulye mi? Belki de tatlı olarak bir parça meyve? Ah, ne kadar heyecan verici. Tam bir yemek şöleni. Duyular için gerçek bir ziyafet.”

Magnolia ilginçti. Merak uyandırıcıydı. Sınırdaki kişilik bozukluğu, narsist, histrionik...

İstediği zaman son derece büyüleyici, canı istediğinde ise akıl almaz derecede acımasızdı.

Ve o, Lily'nin annesiydi. Onun Lily'si. Gerçekten de Lily'yi geri istiyordu.

"Magnolia," diye özellikle belirtti.

Kadının dikkati tekrar ona döndü. "Lily'nin sende ne bulduğunu anlamıyorum. Kızımı uzun süre eğlendirecek kadar ciddi ve sıkıcı birisin."

"Lily... seninle ilişkimizden bahsetti mi?" Öyle görünüyordu ama Lily'nin annesiyle ya da herhangi biriyle bu kadar içini dökmesini hayal etmek onun için zordu.

"Bir kız çocuğu annesine her şeyi anlatmaz mı?"

Bu bir cevap değildi. Magnolia bu konuda kurnazdı. "Senin çok sayıda... hayranın var, Magnolia."

"Evet." Memnuniyet dolu bir gülümseme. "Beni çok seviyorlar. Hapsedilmemem gerektiğini, yardıma ihtiyacım olduğunu, özgürlüğüme sahip olmam gerektiğini anlıyorlar."

Hayır, olmaz. O sonsuza dek hapsedilseydi dünya daha güvenli bir yer olurdu. "Gardiyan bana hapisanede herkesten daha çok mektup aldığınızı söyledi." Bilerek onun gururuna hitap etmesi gerektiğini biliyordu. Gururu onun için bir zayıflıktı.

"Bazı insanlar popülerdir, bazıları değildir." Bir kez daha gardiyana baktı. "Ben popülerim, değil mi Jesse?"

"Evet, Bayan Magnolia. Buradaki en popüler mahkum sizsiniz."

Ona ıslıl ıslıl gülümsedi. Hatta ona bir öpücük bile gönderdi. Ama Gage'i bir kez daha süzdüğünde o ıslıl ıslıl gülümseme kayboldu.

Ah, evet, bu kadın beni anında zehirlerdi. Bana çayını ikram eder, ben yere kan kusarken gülümserdi. "Gardiyan ayrıca bana evlilik teklifleri

aldığınızı da söyledi. Sizin için neredeyse her şeyi yapmaya hazır insanlar var."

"Birini sevdiğinizde, sevginizi kanıtlamanız gerekir."

Heyecan kalbini gümbür gümbür attırıyordu. "Şu anda biri sana aşkını mı gösteriyor? Belki Louisiana'da bir doktor?" Gardiyan, doktorun onu birkaç kez ziyaret ettiğini söylemişti. Gage, Baton Rouge FBI ofisinden bazı bağlantılar kurmuştu. İlginç bir bilgi: Dr. Francis Locke, beş yıl önce hastalarından birinin son derece şüpheli koşullar altında ölmesi üzerine tıp lisansını kaybetmişti. Francis cinayetle suçlanmamış, sadece hastaneden uzaklaştırılmış ve sigorta şirketi büyük bir haksız ölüm tazminatı ödemek zorunda kalmıştı. Ancak kurbanla ilgili raporları okuduktan sonra...

Onu sen mi öldürdün, seni alçak? Çünkü Gage, Doktor Francis Locke'un kesinlikle suçlu olabileceğini düşünüyordu.

"Lily ile doktor hakkında konuştuk." Magnolia'dan sıradan bir itiraf. "Doktor ile Lily hakkında konuştuk."

Kahretsin. Gage oturduğu yerden doğruldu. "O iyi bir adam değil, Magnolia."

"Affedersin?"

"Doktor arkadaşın mı? Bence o bir katil olabilir. Söyle bana, Lily'nin nerede olduğunu bilmiyor mu? Söyle bana, bilmiyor mu—"

"Lily'nin nerede olduğunu bilmiyorsun." Başını yana eğdi. "Yine seninle konuşmayı mı reddediyor?" Öne doğru eğildi. "Mantıklı, çünkü şu anda ruh eşini arıyor."

"Ne?" Lily ne zamandan beri başka biriyle görüşmeye başlamıştı ki?

"Onu uyardım, bu adam onun başa çıkamayacağı kadar tehlikeli olacak. Ama Lily her türlü tehditle başa çıkabileceğini düşünüyor."

Omurgasında gerginlik hissetti. "Onun ruh eşi kim?"

"Kesinlikle sen değilsin." Her kelimesinden küçümseme dökülmüştü.

"Rozetim olduğu için mi?"

“Çünkü onun için öldürmeyeceksin. Onun ihtiyacı olan şey bu. Onun için öldürecek bir adam. Hımm.” Şimdi kaşlarını çattı. Biraz düşünceli görünüyordu. “Öldürecek.”

“Doktor mu? Doktor arkadaşın seni öldürecek—”

“İşimiz bitti. Doktorla ben. Artık ziyaret yok. Mektup yok. Paket yok. Bana yalan söyledi. Lily zaten bana zavallı, ölmüş hastasından bahsetmişti. Artık onunla ilgilenmiyorum.”

Kahretsin. Bu muhtemelen doktorun bir yerlerde öldüğü anlamına geliyordu.

“Lily’nin yeni arkadaşından bahsediyordum. Onun ruh eşinden. Onun için canını bile verir.”

Bundan fazlasıyla emin görünüyordu. "Arkadaşı kim?" Lily'yi bulmam lazım. Eski evinden taşındı. Yeni adresini bırakmadı. Onu bulmalıyım. Bürodaki bağlantıları bile henüz onun hakkında bir şey bulamadı.

Lily...kahretsin, o onun en büyük kozuydu. Beş önemli davayı çözmesine yardım etmişti ve sonra...

“Onun gibi biri olması gerektiğini düşünüyor.” Magnolia'dan hoşnutsuz bir iç çekiş geldi. “Ona sürekli söylüyorum, onun gibi biri asla olmayacak. Ama Lily'yi biliyorsun. O tamamen araştırmaya, araştırmaya, araştırmaya takıntılı. Sadece araştırma ve hiç eğlence olmaması Lily'yi—” Magnolia sözünü kesti.

Bekledi.

Ama daha fazla bir şey söylemedi.

"Bu onu ne yapıyor?" diye sordu Gage.

Hiç bir şey.

"Çaresiz mi?" diye sordu Gage. "Savunmasız mı?"

“Yalnız,” dedi Magnolia. “Ve bu en büyük trajedi değil mi? Bu dünyada sonsuza dek yalnız kalacağını bilmek? Bu yüzden kendisi gibi başkalarını bulması gerektiğini düşünüyor. Bir şekilde içindeki boşluğu dolduracaklarını umuyor.”

Kahretsin. "O... seri katillerin çocuklarının peşinde, değil mi?" Çünkü bir keresinde onun araştırmasına rastlamış, dizüstü bilgisayarında görmüştü. Onu bakarken yakalayınca kapağı sertçe kapatmıştı. Ancak Lily bu projede yalnız çalışmıyordu. Onun kadar karanlıkta kalan bir arkadaşı vardı, Sloane.

Sloane'un anne babası seri katil değildi. Bir seri katil tarafından öldürülmüşlerdi. "O, Sloane ile birlikte mi?"

"DSÖ?"

"Sloane. Sloane Armstrong," diye yavaşça telaffuz etti. "Onun arkadaşı."

"Sloane onun arkadaşı değil. Lily öyle sanıyor ama... içten içe gerçeği biliyoruz."

Biz?

"Sloane her zaman Lily'den biraz korkmuştur. Tıpkı senin de korktuğun gibi."

"Lily'den korkmuyorum."

"Öyle değil misin?" Alaycı bir soru. "Eğer sana çay ikram etseydi içer miydin?"

Hayır, asla. Kahretsin. Masanın kenarını kavradı. "Lily'yi bulmam gerek. Seni görmeye geldiğini biliyorum. Belli ki onun araştırmalarından haberdarsın. Bak, onun için endişeleniyorum."

Yüz ifadesi az da olsa değişti.

"David Warren," dedi usulca. David, Lily'nin çayını asla içmemesinin sebebiydi. "Diğerleri de onu araştırarak. Lily'yi bulmam gerek."

Yine ifadesi değişti. Daha sert bir hal aldı. Gözlerinde öfke parladı. "Baksınlar. O, rüzgârda savrulan küller gibi."

Durun, durun, durun. "Yakılmış mı?" Dosyalarda böyle bir şey yazmıyordu.

Magnolia gülmeye başladı. Çan sesi gibi yankılanan, neşeli kahkahalar attı. "Sen asla onun karşısında duramazdın." Daha fazla kahkaha. "Ama belki durabilir... belki... belki de yanılmışımdır."

"DSÖ?"

Daha fazla kahkaha. Daha da fazla, kahrolasınca kahkaha ve kadın ona cevap vermedi. Birkaç dakika sonra gardiyanla birlikte ayrıldığında Magnolia hâlâ gülüyordu.

* * *

Gage, hapishanenin çıkışına doğru ilerledi. Yolculuk tamamen boşa gitmişti. Magnolia ona hiçbir bilgi vermemişti ve bir şeyler bulması gerekiyordu—

"Sizin için ne kadar değerli?"

Alçak ses onu durdurdu. Arkasından bir muhafızın geldiğini gördü. Uzun boylu, yuvarlak omuzlu. Sarı saçlı. Kendisi ve Magnolia ile aynı odada bulunan muhafızdı.

"Lily Gallo'nun nereye gittiğini biliyorum." Gardiyan öne doğru yürüdü. Kemerine bir elektroşok cihazı takılıydı. Yanında da bir cop sallanıyordu. "Ne kadar eder?"

Gardiyan ondan istihbarat için para mı istiyordu? Kahretsin. "Cüzdanımda beş yüz dolar var."

"Tamamlamak."

Kahretsin. Adama yüz dolar teklif etmeliydi. Gage'in cüzdanını ve kimliğini resepsiyondan geri almasını beklemek zorunda kaldılar ve sonra...

Parayı kimsenin görmemesine dikkat ederek güvenlik görevlisine uzattı.

"Atlas Bennett. Onun görmeye gittiği kişi oydu. Adını söylediğini duydum."

"Lily'nin Magnolia'ya bunu söylediğini duydun mu?" Atlas Bennett ismi sadece tanıdık gelmemişti, içini titretmişti. Herkes Atlas'ı tanırdı. Babası olabilecek en sapık insanlardan biriydi.

Lily, canavarlarla oynamayı bırak. Onların onu daha da karanlığa sürüklediğini anlamadı mı?

“Hayır. Magnolia'ya söylediğini duymadım. Dışarı çıkarken biriyle telefonda konuşurken duydum. Dallas'a onu görmeye gideceğini söyledi.”

Kesinlikle evet.

Ama aklında bir fikir oluşmaya başlamıştı. Çünkü bir kaynağı vardı. "Lily ve Magnolia ile birlikteyken başka işe yarar bir şey duydun mu hiç?"

Gardiyan ona gülümsedi. "Daha fazla paraya ihtiyacın olacak."

“Anlayabilirim.”

* * *

Gage heyecanla dolu bir şekilde arabasına bindi. Lily'nin yanına gidecek, onu geri dönmeye ikna edecek, birlikte çalışacaklar ve—

Telefonu çalmaya başladı. Telefonu kaptı, daha önce konuştuğu Baton Rouge'lu ajanı tanıdı ve Gage telefonu kulağına götürdü. "Bak, Dr. Francis hakkında..."

"Öldü," diye araya girdi ajan. "Cesedi çürüyor. Günlerdir serasında ölü. Kimse arkaya bakmayı akıl etmedi. Kahretsin, çok kötü kokuyor. İçerisi cehennem gibi sıcak."

Gage'in içini bir gerilim kapladı. "Nasıl öldü?"

"Adli tıp uzmanı bunun kalp krizi olduğundan şüpheleniyor. Cinayet şüphesi yok. Adam çiçeklerini buduyormuş ve sonra aniden ölmüş. Olur böyle şeyler, bilirsiniz."

Evet, doğru. Olayın benzeri yaşandı.

Cinayet de öyleydi.

On beşinci Bölüm

GÜNÜMÜZ...

“Sloane, Sloane, iyiyim, söz veriyorum.” Lily telefonu sıkıca elinde tuttu. Telefonu çoktan kayborduğu için Atlas ona yeni bir tane getirmişti. “Güvenli bir yerdeyim.”

Sloane Armstrong, sesi gergin bir şekilde, "Bana güvenli yeri tanımlayın," diye sordu. "Çünkü haberi televizyonda gördüm. Muhabir bir polisin öldüğünü ve sizin kaçırıldığınızı söyledi. Bunun hiçbir yanı doğru değil."

“Atlas Bennett ile birlikteyim.”

Sessizlik.

Lily misafir odasında hızlı adımlarla ileri geri yürüdü. Perdelerin arasından dışarı baktı. Karanlık tekrar çökmüştü. Karanlık çoktan çökmüştü çünkü gece yarısına yaklaşıyordu. Uyuyor olması gerekiyordu ama saat 16:00'da uyanınca gece yarısı geldiğinde pek de yorgun olmuyordu.

“Atlas...Bennett.” Sloane derin bir nefes aldı. “Sizinle iş birliği yapıyor mu?”

Evet, işler burada karmaşıklaşacaktı. "Yakında onun benim nişanım olduğunu söyleyen haberler göreceksiniz muhtemelen." Gage sonunda

gittikten sonra, Atlas ılgınlar gibi bağlantılarını çekmeye başlamıştı. Hikayesini duyurmak için bazı güçlü gazetecilerle konuşmuştu. Muhtemelen Gage'in onu alaşağı etmek istediğini fark ettiğı için.

Ancak Atlas, hikayesini anlatırken, kadının kendisiyle bağlantılı olduğunu, nişanlısı olduğunu çok açık bir şekilde belirtmişti.

“Birkaç gün konuşmadık ve birdenbire nişanlandınız mı?” Sloane’un sesi yükseldi. “Harika! Tebrikler!” Coşkusu telefonda adeta fıskırıyordu.

Bu Sloane'du. Lily'den daha neşeli, daha mutlu. Üniversitede tanışmışlardı. Sloane psikoloji alanında doktora yapmayı hedefliyordu, Lily ise tıp doktoru olup psikiyatri alanında çalışmaya kararlıydı. Sloane zeki, neşeli, herkesi kendine çeken bir alev gibiydi. Lily ise...

Beni asla insanları kendine çeken bir alev olarak tanımlamazlar. Lily, sessiz ve içine kapanık biri olduğunu biliyordu.

Ama o ve Sloane, anormal psikoloji dersinde yan yana oturmuşlardı ve Sloane... Sloane onunla konuşmaya devam etmişti. Dersten sonra onunla yürümüş, onu öğle yemeğine davet etmişti. Sloane, kız öğrenci birliğinin başkanıydı. Etrafında her zaman hevesli bir insan çevresi olmuştu. Lily, Sloane'ın neden onunla bu kadar çok arkadaş olmak istediğini asla anlamamıştı.

Sonra gereğı öğrendi.

Sloane'in bu kadar parlak parlamasının nedeni, içindeki karanlığın derinlerde saklı olmasıydı.

“Lily.” Sloane’un sesindeki coşku kaybolmuştu. “Burada hiçbir şey söylemedin. Bu beni endişelendiriyor. Onu seviyor musun? Mutlu musun?”

“Öyle değil...” Perdenin tekrar yerine düşmesine izin verdi.

"Evet, evet, aynen öyle. Birini sevdiğiniz için evlenirsiniz, başka hiçbir sebep yok."

"Bu benim güvenliğimi sağlamak için."

"Ne?"

“Yani endişelenmeni istemiyorum—”

"Çok geç! Çok endişeliyim! O kadar endişeliyim ki, uçağa atlayıp seni bulmaya gideceğim!"

Sloane'un tam da bu eylemleri gerçekleştirmek üzere olduğuna tamamen inanıyordu. "Beni kaçıran, hem Atlas'ı hem de beni kaçıran kişinin kiralık evime girip dizüstü bilgisayarımı çaldığını düşünüyorum, Sloane."

"Şifreyle korunuyor," diye anında yanıtladı Sloane.

"Biliyorsunuz, eninde sonunda her türlü şifre korumasını aşacaktır. Ayrıca fiziksel dosyalarımı da aldı." Bunun etrafından dolaşmanın imkanı yoktu. "Potansiyel deneklerimizle ilgili verilere sahip."

"Bok."

Evet.

"Ama ne olmuş yani?" diye sordu Sloane hemen ardından. "Bu istihbaratın çoğu kamuya açık bilgi. Ve kamuya açık olmayan bilgilerle ne yapacak ki?"

"Bilmiyorum." Pencereden döndü ve yatağa baktı. "Beni endişelendiren de bu."

"Beni endişelendiren şeyi anlatayım. Adam seni kaçırdı. Sonra—ne yaptı? Evine mi girdi? Bu bin kat kötü. Lily, seni hedef almış. Senin peşinde. Etrafında bir orduya ihtiyacın var, sana—ah, nişanlanma meselesi." Nefesi kesildi. "Anladım. Şimdi takip ediyorum. Atlas Bennett sana bir ordu veriyor, değil mi?"

Evet, öyleydi. "Şu anda yaklaşık yarım düzine güvenlik görevlisinin arazide devriye gezdiğinden oldukça eminim."

"Dünyaya senin onun koruması altında olduğunu söylüyor. Nişanlanmanın amacı da bu."

Doğru. "Onun beni görür görmez çaresizce aşık olması gibi bir şey olmayacaktı."

"Lily Gallo, hemen dur! Adamın aklı başında olsaydı, sana bakıp anında aşık olurdu! Sen muhteşem bir insansın ve, eee, merhaba—onun hayatını

kurtardın! Sana minnettar olmalı. Sana teşekkür etmeli. Tercihen dizlerinin üstünde, yalvararak. Sana minnettar olmalı—”

Kapalı kapısına hafif bir tıkırtı geldi.

Sloane sözlerini sert bir dille şöyle tamamladı: "Üzerinde yürüdüğünüz toprağa tapıyorsunuz."

Lily ona, "Bunu yakın zamanda yapacağını pek sanmıyorum," dedi.

Kapı açıldı. Önce birkaç santim. Atlas'ın içeriye göz atması için yeterliydi. "Sesini duyduğumu sandım." Koyu renkli bir kaşı kalktı. "Telefondasın. Anladım."

Sanki burada kendi kendime konuşuyormuşum gibi değildi. Henüz o kadar kötü durumda değildi.

Geriye doğru çekilmeye başladı.

"Atlas!" diye seslendi Lily.

"Şu anda seninle mi?" diye sordu Sloane.

Kapıyı tamamen açtı. Baştan aşağı siyah giyinmişti, hatta siyah botlar bile. Ve kadın, vücuduna yapışmış bir gerginlik hissedebiliyordu.

Atlas bir şeyler planlıyordu.

"Evet," dedi Lily telefonda.

"Bu iyi mi... yoksa kötü mü?" diye merak etti Sloane.

"Evet," dedi Lily tekrar.

"Aman Tanrım. Yanınıza geliyorum. Uçağa biniyorum ve yanınıza geliyorum."

"Bunu yapmanıza gerek yok!"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ailemsin. Bunu kesinlikle yapmalıyım. Bu yüzden beni bekle. İş bitti. Seni onun kocaman malikanesinde bulacağımı düşünüyorum."

Atlas kapı aralığını doldurdu. Yaklaşmadı. Sadece orada, baştan aşağı siyah giyinmiş, tehlikeli ve seksi bir şekilde durdu. Gözleri ona dikilmişti, sanki onu damgalıyordu. Normalden daha iri görünüyordu. Omuzları o

kadar genişti ki, her iki yanındaki kapı çerçevesinin ahşabına neredeyse değiyordu. Sağ eli bir manila dosyasını sıkıca kavramıştı.

"İşte oradayım," diye sessizce onayladı Lily. Kocaman malikanesinde. Gerçi kendisi tam olarak böyle tanımlamazdı.

"Yoldayım. Ciddi söylüyorum, şu an hareket halindeyim, olabildiğince hızlı gidiyorum. Ve sakın ben sana ulaşmadan önce bir daha bir manyak katil tarafından kaçırılmaya kalkma, beni duyuyor musun? Eğer böyle bir şey olursa sana çok kızacağım."

"Onlara öyle hitap etmememiz gerekiyor, Sloane."

"Lanet olsun. Umurumda değil. Bir adam en iyi arkadaşımı kaçırıyor, bir evi havaya uçuruyor ve bir polisi öldürüyor, sonra da psikopat katil olarak adlandırılıyor. Bu etiketi sevmiyorsa kusura bakmayın, ama bu onun sorunu. Siz güvende kalın. Durun. Biliyor musunuz? Daha iyi bir plan yapın. Atlas Bennett'e yakın durun. Ona yapışıp kalın. Koruma görevlilerinin ona bir daha kötü bir şey olmasına izin vermelerine imkan yok."

Muhafızlar gerçekten de aşırı gayretle çalışıyorlardı.

"Atlas'tan ayrılmayacaksın. Yirmi dört, yedi, onunla kalacaksın, anladın mı? Lily? Lily? Cevap vermiyorsun. Sana en iyi arkadaşından emir veriyorum."

Sloane onun tek arkadaşıydı.

"Emirlerime uyacağına söz ver." Sloane'un sesine bir yalvarış karışmıştı. "Güvende olduğundan emin olmam gerekiyor. Atlas'ın yanında kalacağına söz ver."

"Atlas'ın yanında kalacağım," diye onayladı itaatkâr bir şekilde, gözlerini ondan ayırmadan. "Yirmi dört saat, yedi gün."

Gözleri parıldadı.

"Hoşça kal, Sloane," dedi.

"Hayatta kal Lily," diye karşılık verdi Sloane. "Eğer kalmazsan, seni asla ama asla affetmeyeceğim. Dostlar dostlarını yüzüstü bırakmaz, anladın

mi?"

"Anladım."

Sloane telefonu kapattı. Lily yavaşça telefonu indirdi. Telefonu komodinin üzerine koydu, sonra yatağın yanına geçti, ellerini önünde biraz beceriksizce bükmeye başladı. "Arkadaşım Sloane'du."

Yatak odasına doğru bir adım attı.

Lily, "Araştırmalarım da ortağım o," diye ekledi. Ellerini zorla serbest bırakıp yanlarına indirdi.

Bir adım daha ilerledi.

"Dosyalarımızla ilgili olanları bilmesini istedim. Beni görmek için buraya uçmakta ısrar ediyor. Ona güvende olduğumu söyledim."

Bir adım daha. Gözleri tam ona kilitlenmişti. Gözleri o kadar parlak maviydi ki, bakmak neredeyse acı veriyordu. Bakışları gerçekten de oldukça rahatsız ediciydi.

"Ona sahte nişan olayını açıkladım. Kendimi korumak için olduğunu söyledim. Gerçek değildi. Bana bakıp umutsuzca aşık olduğun için değildi." Hemen o sözleri geri almak istedi. Neden, neden az önce bunları söylemişti? Çok gereksizdi. Neden saçmalıyordu? Saçmalamazdı. Gereksiz yere konuşmazdı. Sık sık yeterince konuşmamakla suçlanırdı. Utangaç olan oydu. Sessiz olan oydu. İçine kapanık olan oydu. Her şeyi paylaşan o değildi.

Bu kişi Sloane olurdu.

Atlas tam önünde durdu. Dosyayı kaldırdı. "Gizlilik sözleşmesi. Senin için imzaladığım. Yani bana anlattığın sırları asla ifşa etmeyeceğimi bileceksin."

Hukukçu olmasa da Lily, gizlilik sözleşmelerinin tam olarak böyle işlediğini düşünmüyordu. "Bunu imzalamak zorunda değildin."

"Sen de öyle düşünmedin." Dudaklarını bükerek, "İkimiz de biliyoruz ki, ne olursa olsun senden uzaklaşmayacaktım." dedi. Dosyayı komodinin üzerine koydu. Bir an tereddüt etti.

"Atlas?"

Elini pantolonunun cebine soktu.

Ne yapıyordu?

Cebinden bir şey çıkardı. Ve... sol eline uzandı. Kadın aşağıya baktı ve fark etti: "Bu bir nişan yüzüğü mü?"

Çünkü Atlas şimdi ıslıl ıslıl, parıldayan bir yüzük tutuyordu. İnanılmaz derecede pahalı bir yüzük gibi görünüyordu. Adamın o yüzüğü evinde öylece bırakması imkansızdı. "Ne zaman aldın? Nereden?"

"Lily..." Sesinde bir gülümseme vardı. "Benim. Telefon görüşmeleri yapıyorum ve olaylar oluyor." Yüzüğü nazikçe parmağına taktı.

Lily başını salladı. "Bu... fazla fazla." Ve gerçekten de öyleydi. Mücevher konusunda kesinlikle uzman değildi; genellikle hiç mücevher takmazdı. Hapishanelere katillerle görüşmek için çok sık gittiğinizde, mücevherle uğraşmak istemezsiniz. Sonuçta, sürekli olarak giriş çıkışlarda takıları takıp çıkarırdınız. Süslü püslü hiçbir şey takmamak daha iyiydi. Ve bu yüzük... Yutkundu.

Şık. Pahalı. Benim için fazla.

"Yeterli değil," dedi. "Ama şimdilik idare eder."

Bu ne anlama geliyordu ki? "İçi elmaslarla dolu." Ve elmasların ortasında çok büyük bir safir parıldıyordu.

"Sadakat. Güven."

Ona doğru baktı.

"Safir taşının sembolize etmesi gereken şey de bu zaten. Eşsiz ilişkimiz göz önüne alındığında, safirin bize uygun olduğunu düşündüm. Sana sadık kalacağım Lily. Her zaman. Ve bana güvenmeni istiyorum."

"Sana sadık kalacağım." Olacak da. "Ama bana güvenecek misin?"

"Evet."

Yüzük tenine hafifçe serin geliyordu ve hâlâ onun parmaklarını tutan parmakları—hafifçe nasırlaşmış parmak uçları—sıcaktı.

"Yüzüğün içinde bir takip cihazı var," dedi ona.

Olması ihtimali olduğunu düşünmüştü.

“Eğer bir gün kaçırılırsan, seni bulacağım.” Başını onun başına doğru eğdi. “Sonra da seni kaçırın o şerefsizi öldüreceğim.”

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Gözleri irileşti. Bakışları onunkileri daha dikkatli bir şekilde aradı. "Lily, benimle şaka yaptın."

“Bunu ara sıra yapabilirim.” Çok, çok nadiren.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Ama gamzeleri belirginleşmedi.

"Senin de üzerinde bir takip cihazı var, değil mi?" diye sordu ona.

“Şey... Birkaç tane takip cihazım var. Biri saatimde, biri kol düğmelerimde, biri de kravat iğnemde. Güne göre değişiyor ama her zaman yanımda bir tane bulunduruyorum.” Dudakları büküldü. “Birinin kol düğmelerimde olduğunu söylemeliydim. Ama katil bizi kaçırdığında en sevdiğim kol düğmelerimi kulübede bir yerlerde kaybettim.”

Demek Desmond onu kol düğmelerinden takip etmişti. "Katilin seni öldürmesini istedin."

Başını sağa doğru eğdi. "Sana bir nişan yüzüğü veriyorum ve sen hemen katillerden bahsetmeye başlıyorsun. Farklı bir tepki bekliyordum."

Gerçekten öyle miydi? Yoksa sadece dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu? "Ne tür bir yanıt bekliyordun?"

"Beni sonsuza dek seveceğine dair söz vermen harika olurdu."

Gözlerini kırıştırdı.

Yanaklarındaki gamzeler ona doğru parladı. "Şaka yapıyordum Lily. Ben de yapıyorum. Aslında, senden çok daha sık yapıyorum."

“Ben...” Ağzı çok kuruduğu için yutkundu. “Beni sonsuza dek sevmeye yemin etmen.” “Ben... asla bir odanın ortasında gülen kişi olmayacağım.” Bu garip geldi. Haklıydı, kendini garip hissediyordu. Garip ve Lily yüzüğün farkındaydı. “Asla kolay kolay şaka yapmam. Benden sadece ara sıra bir

şaka duyacaksınız. Ve evet, tüm hayatım boyunca bana hep çok ciddi olduğum söylendi.”

Yanaklarındaki gamzeler yavaş yavaş kayboldu.

“Ama ben buyum işte. Katil bir anneyle büyüyorsunuz... hep yüzeyin altında bir şeyler olduğunu hissediyorsunuz, hep mükemmel olmanız gerektiğini ya da çok kötü bir şey olabileceğini düşünüyorsunuz... ve çok şaka yapmıyorsunuz. Kolay kolay gülümsemediğiniz. Bunun yerine, çok düşünüyorsunuz. Endişeleniyorsunuz. Güvende olmak için her senaryoyu planlamaya çalışıyorsunuz. Etrafınızdaki insanların da güvende olması için. Ve sonra bir gün, artık nasıl güleceğinizi bile bilmediğinizi fark ediyorsunuz. Diğer insanlar gibi değil. Çünkü asla onlar gibi kaygısız olamayacaksınız.” Mutlu olup olamayacağınızı merak ediyorsunuz. Ama son kısmı söylemedi. Sonunda dudaklarını sıkıca kapatmayı başarmıştı.

Fazla paylaştım. Sloane şok olurdu. Lily de şok oldu.

Elini bıraktı. Bir adım geri çekildi.

Çok fazla şey ifşa etmişti. Bunu neden yapmıştı ki?

Sloane kolayca gülen biridir. Sloane gülümseyen biridir. Sloane—

O maske takıyor. Sloane, gençken maske takmayı öğrendi ve bunu bir profesyonel gibi yapıyor.

Lily maskelerle uğraşmaktan hoşlanmıyordu.

Atlas ona bakarken yüz ifadesi sertleşti. Sonra, sanki dişlerini sıkarak, "Benimle sahte gülümsemeler yapmanı mı istiyorum sanıyorsun? Benimle herhangi bir şeyi sahte yapmanı mı?" diye sordu.

Geriye doğru çekildi. Yatağın kenarına çarptı. "Ben—" Lily durdu. "Hayır, hayır, elbette hayır." Ona bu konuda neden bir şey söylemişti ki—

“Hayır, kesinlikle hayır. Eğer gülümsüyorsan, bunun gerçek olmasını istiyorum. Samimi olmanı istiyorum. Benimle yaptığın veya söylediğin her şeyin samimi olmasını istiyorum.”

Tamam aşkım.

“Ama evet, gülümsemeni çok isterdim. Mutlu olmanı isterdim ve nedenini bilmiyorum. Hayatım boyunca çoğu insanın mutlu mu yoksa üzgün mü olduğuna, sıkılmış mı yoksa heyecanlı mı olduğuna hiç aldırmadım. Ama nedense, sen benim için önemlisin.”

Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Evet, her şeye rağmen, senin gülümsemeni görmek istiyorum. Kahkahalarını duymak istiyorum. Ama gerçek olmasını istiyorum. Seninle tamamen dürüst olmanı istiyorum. Rol yapma. İçindeki canavarı kaldıramayacağımı düşündüğün için kendini geri tutma. İçinde hissettiğin, bana daha önce anlattığın o zayıf anlarda iten ve büyüyen o canavarı."

Şimdi yine o konuya mı dönüyordu?

“İyi olmayı bırakmanı isteyen, her şeyi bırakmanı isteyen o.” Eli tekrar kalktı. Bu sefer parmakları çenesinin altına kayd ve başını geriye doğru eğdi. “Her an kontrolü elinde tutuyorsun, değil mi?”

Hayır, onunla yapmadı. Ve geçmişte kontrolünü kaybettiğinde...

David Warren.

Kötü bir şey yapmıştı. Asla unutamayacağı bir şey.

"Kendini çok iyi koruyorsun Lily. Bırakmıyorsun, bu yüzden hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi?"

Öfke kabardı. "Bana hissetmemekten mi bahsedeceksin? Yanılmıyorsam, duyguları hissetmediğini söyleyen sendin." O asla duyguları hissetmediğini iddia etmemişti. Tam tersine. Bazen, duyguların onu paramparça edeceğinden korkuyordu. Onları açıp kapatabiliyor musun? Bana nasıl olduğunu söyle. Lütfen, bana nasıl olduğunu söyle. Acıyı nasıl dindireceğimi söyle.

“Sana normalde onları hissetmediğimi söylemiştim. Ama seninle birlikteyken çok fazla şey hissediyorum.”

İyi idi, değil mi? Yoksa çok kötü müydü? Belki ikisinin de birazı?

Atlas onu uyardı: "Kontrolü bırakmalısın."

Bu durum Lily'yi çok korkuttu. Başını salladı.

"Bunu hiç yapıyor musun?" diye sordu. "Sadece kendini bırakıyor musun?"

Eğer elinden gelseydi, hayır derdi. "Kötü şeyler olur," diye fısıldadı.

"Benimle olmaz. Çünkü seni güvende tutacağım." Parmakları teninde gezindi. Başparmağı dudaklarına dokundu. "Sevgilinle kendini serbest bırakır mısın, tatlı Lily?"

Hayır, yapmadı. Bırakmak istedi. Umursamay, fazla düşünmeyi ve endişelenmeyi bırakıp, bir sevgiliyle zevke dalmak istedi ama asla yapamadı. Başını salladı.

Hafif bir hareketle başparmağı alt dudağının üzerinden kaydı. "O aptal Gage'le bile mi?"

Hayır. Ona çok yaklaşmış olsa da—

"Biliyor musun? Bir daha seninle onun hakkında hiç konuşmayalım, olur mu? Eğer onun yaşamaya devam etmesini istiyorsak en iyi plan bu. Gerçi, onu istediğim zaman ortadan kaldırmaya da hazırım."

Kadının dili adamın başparmağını yaladı.

Derin bir nefes aldı.

"Söylemek istemediğin şeyleri söyleme," diye azarladı onu. Atlas sadece cüretkar olmaya çalışıyordu. Onu kendisinden uzaklaştırmak için korkutmaya çalışıyordu. Gerçeği görebildiğini anlamıyor muydu? Çok tehlikeli olduğunu düşünüyordu ve onu uzaklaştırmak için uyarmaya çalışıyordu. Bu kötü bir adamın yapacağı bir şey değildi. Kötü adam sana güvende kalman için kaçmanı söylemez. Kötü adam seni yakalar ve ne yaparsan yap bırakmaz.

"Senin için bir an bile düşünmeden canımı verirdim." Gözleri dosdoğru ona baktı. "Bundan asla şüphe etme."

Gözlerinin içine bakarken, sözlerinden bir an bile şüphe duymadı. Öldürmeye hazırdı.

"Bana orgazmlarından bahset, tatlım."

Ne?

Çenesini adamın kavrayışından kurtardı. Lily tekrar geri çekilmek isterdi ama yatak hemen önündeydi ve geri çekilmesini engelliyordu.

"Övünülecek şeyler değiller, değil mi? Aptallarla birlikte oldun diye mi? Onlardan kopamadın diye mi?" Kolları artık yanlarındaydı.

"Onlar iyiler," dedi. "Orgazmlarım iyi." Bu konuşmayı nasıl yapıyorlardı acaba?

Islık çaldı. "Ah, kahretsin, bu berbat. Eğer sana bir gün mükemmel bir orgazm yaşatırsam, yüzüme yumruk at. Ciddi söylüyorum, tam yüzüme, o zaman ben de mükemmelden bin kat daha iyisini yapacağım."

Hayır, anlamadı. "Bu... benim sorunum. Yapamıyorum—" Hayal kırıklığıyla nefesini verirken derin bir nefes aldı. "Anı yaşayamıyorum. Düşüncelerimi susturamıyorum."

"Öyleyse bu düşünceleri kullan. Eğer onları susturamıyorsan, bana odaklan. Seni becerirken, beni ve ne yaptığımı düşün. Nasıl hissettirdiğini düşün. Ne istediğini düşün. Dilimin klitorisinin üzerinde kaymasını düşün. Tekrar tekrar." Sesi kalınlaştı. Boğuk bir sese dönüştü. "Dilimin içine kaymasını düşün. Parmaklarımı, dilimi ve—biliyor musun? Boş ver. Sana orgazmlarının mükemmelden çok daha iyi olması gerektiğini kanıtlayacağım."

Elleri hızla yukarı kalktı ve beline kenetlendi. Onu kolayca kaldırıp yatağın ortasına bıraktı. Sonra üzerine çıktı, elleri vücudunun iki yanına yerleşti, güçlü bacakları açık bacaklarının arasındaydı ve üzerine eğildi.

Neler oluyor? Neler oluyor? Her şey bir anda kontrolden çıkmıştı. Hepsi de orgazmlarının sorun olmadığını söylemesi yüzündendi. Ve şimdi o, bacaklarının arasındaydı. Çok seksi ve sert görünüyordu, sanki onu canlı canlı yemek istiyormuş gibiydi.

Cinsel organı titredi. Ah. "K-kırk sekiz saat daha geçmedi." Söyleyebildiği tek şey buydu. Kalbi hızla çarpıyordu. Ve içinde derin bir acı büyüyordu.

"Seni becermiyorum, en azından sikimle değil. Ağzımı sana değdiriyorum."

Nefes almayı bıraktı.

"Dilim senin içine giriyor."

Nefes almalısın, Lily. İçeri ve dışarı. Nefes al.

"Parmaklarım ve dilimle, sana sadece zevk vereceğim. Bunu istemiyor musun Lily? Sadece sana özel bir zevk? Her şeyi unutup, orgazmın seni ele geçirmesine izin vererek, kendini bırakıp milyon parçaya ayrılmak istemiyor musun?"

Bunu çok isterdi. Bir süreliğine sadece zevki tatmak? Evet. Evet. Evet, evet, evet.

Ama onun için hiçbir zaman böyle olmamıştı. Elleri çoktan havaya kalkmış, onun güçlü kollarını sarmıştı. İçini bir huzursuzluk, bir belirsizlik kaplamıştı. "Bu olmayacak." Onun için olmayacak. Ve belki de "olmaz" demek abartıydı. Çünkü o her zaman sevgilileriyle birlikte olmuyordu.

Gage ile iki kez birlikte olmuştu. Ama... her iki seferde de...

Çok gergindim. O telaşlı ve açtı, ben ise orada değildim. Orada olamazdım.

"Yanlış adamlarla birlikte olmuşsun." Kesin ve acımasız bir iddia. "Sorun artık çözüldü. Doğru adamla birliktesin. Tam olarak nasıl ilişkiye girmen gerektiğini bilen bir adamla. Bana güven."

Bakışları onunkiyle kesişti.

Haz... ah, o cezbedici haz vaadi. Dudakları onun üzerindeydi. O yaramaz dili onu okşuyordu. Yavaşça başını salladı.

Gamzeleri belirdi. "Sadece bana odaklan."

Kalbinin hızla attığının ve kafasında dönüp duran çılgın düşüncelerin fazlasıyla farkındaydı. Onun için gelemeyeceğim. Sinirlenecek. Sabırsızlanacak. Benden zevk almayacak.

"Ellerimi nereye koymamı istersin, tatlım?"

Üzerinde değillerdi. Yanındaydılar, yatağa doğru bastırıyorlardı.

"Onları nereye istiyorsunuz? Söyleyin. Bana bildirin."

"İstiyorum..." Bu neden bu kadar zordu? "Pantolonumu çıkar." Ayakkabılarını zaten kendi kendine çıkarmıştı.

Başını salladı. "Bitti." Geri çekildi. Eli beline gitti ve pantolonunun düğmelerini çözdü. Fermuarını açtı. Pantolonu yavaşça kalçalarından ve bacaklarından aşağı çekti ve sonra yere fırlattı.

Dudaklarını ıslattı.

Giydiği siyah külotu bakıyordu. Bacaklarının arasına çömeldi; bacaklarını iyice açmıştı. Belki de sadece biraz daha açmıştı. Ona dokunmasını bekledi.

Yapmadı.

"Benimle konuş," diye emretti. "Parmaklarımı nereye istiyorsun?"

Gözlerini kapattı. Belki de ona doğrudan bakmamak daha kolay olurdu. "İçimde." Husky.

"Dileğin benim emrimdir." Parmakları külotunun kasık bölgesinde gezindi ve Lily keskin bir nefes verdi.

Sonra onun çevik parmakları külotunun kenarının altına doğru hızla ilerledi. Klitorisini okşarken, kadın çaresizce ona doğru kıvrıldı. Hissettiği zevk dalgası onu şok etti. Uzun parmaklarından biri içine girdiğinde inlememek için alt dudağını ısırıldı. Önce bir, sonra bir diğeri.

"Ah, Lily. Çok sıkısın. Ama epey zaman oldu, değil mi? Çünkü beni bekliyordun."

Hayır, hayır, onu beklemiyordu. Sadece—başka kimse anlamıyordu. Sevgililerinden bıkmıştı—

"Benimle konuş."

Gözleri açıldı.

Başparmağı klitorisine bastırdı. Ovdu. "Beni yalamanı istediğini söyle bana."

"İstiyorum..." Söyle. "Beni yalamanı istiyorum."

Eli hemen geri çekildi. Kadın, onun dokunuşunu özleyerek geriye doğru kıvrıldı; parmaklarının tenine değmesinin keyfini çıkarırken elini çekmesinden nefret ediyordu.

Kumaş yırtılmıştı. Parçalanmıştı. Külotu mu? Aşağı bakmak için başını eğdi, şimdi onu görmek istiyordu. Onu görmeye ihtiyacı vardı.

“Hiç de pişman değilim.” Külotunun eski parçasını yere fırlattı. Sıcak elleri bacaklarının iç kısmına bastırdı ve yavaşça bacaklarını daha da araladı. “Seni nasıl yalayacağımı izle.” Başını aşağı indirdi.

Ağzı gittikçe yaklaştı ve nefesi kesildi çünkü bu... o...

Dudakları onun dudaklarına değdi. Yumuşak bir öpücük.

Yorganı kapmak için elini uzattı.

Çünkü...

O artık o kadar dikkatli davranmayı bıraktı.

Onu yalamaya başladı. Tadına bakmak için. Talepkar bir şekilde. Dilini defalarca kullanarak onu ele geçirdi. Dil, dudaklar. Tadına bakmak, yalamak ve almak, ve bir eli uyluğundan ayrıldı ki, parmaklarını içine sokup alırken, sanki delirmiş gibi klitorisini yalayıp dururken. Çaresiz ve açgözlüydü ve içinden geçen duygular ve ihtiyaçlar o kadar güçlüydü ki onu korkutuyordu.

Vazgeçemiyorum. Vazgeçemiyorum.

“Yapabilirsin.” Nefesi klitorisine değdi. “Benim için boşalabilirsin, değil mi tatlım? Ağzıma boşalabilirsin. Dilime boşalabilirsin.” Onu tekrar yaladı. Tekrar. Kükredi ve vahşi sesi iliklerinde hissetti. “Dilimle de boşalabilirsin.” Ve dili içeri girdi, parmaklarının yerini aldı. Onu yaladı. Açgözlülükle yaladıktan sonra geri çekilip klitorisinin üzerinden kayd.

Kalçaları ona doğru hızla yükseldi. Ancak kalçaları onu yüzüne ve o şeytani, şeytani ağzına doğru çarparken bile, elleri aşağı inip omuzlarına bastırdı. Onu geri itmek için.

Onun durmasını hiç istemedi.

Kendini durdurmak istedi.

Ona ihtiyaçı vardı, aynı zamanda korkuyordu ve eğer bırakırsa çok savunmasız kalacaktı. Çok açıkta kalacaktı.

“Ah, tatlım, dilim seni yaladığında hissettiğin şeye mi odaklanıyorsun?” Onu tekrar yaladı. O derin, karanlık ses onu kendine çekti. Onu zorladı. “Parmaklarım seni becerdiğinde hissettiğin şeye mi?” Onu beceriyorlardı. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. O onu yalarken, alırken ve kontrol ederken bile.

Kontrol.

Artık kontrolü elinde değildi. Kontrol tamamen gitmişti. Her şey onun elindeydi. Onun bedenini kullanıyor, onu kontrol ediyordu ve ortada bir sorun vardı—

"Bana geleceksin," dedi ona. "Ağzıma sertçe boşalacaksın. O tatlı amını bana sürteceksin."

Ona sürtünüyordu. Çaresizce. İstekle. Duramıyordu.

Omuzlarından itmedi. Onları kavradı. Onu kendine daha da yaklaştırdı. Tırnakları tenine saplandı. Başını yastığa yasladı.

Şimdi onun klitorisini emiyordu. O becerikli parmaklar içine girerken bile emmeye devam ediyordu.

“Geldiğinde seni tadacağım.” Atlas'tan sert bir vaat. “Her şeyi tadacağım. Her bir damlasını—”

Yıkıldı. Başka bir kelimeyle ifade edilemez. Lily, bacaklarının arasında duran adama bakarken paramparça oluyordu. Alıyordu, tadıyordu ve adam o kadar güçlü, kuvvetli ve ona o kadar odaklanmıştı ki, Lily ürperdi. Yalıyordu. Okşuyordu. Sahipleniyordu.

Orgazmı engelleyemedi. Adeta patlayarak içinden geçti. Vücudunun her hücresini sarstı. İçinde adeta bir patlama etkisi yarattı. O kadar çok zevk aldı ki nefes almakta zorlandı. Yatak odası karardı. Dönmeye başladı. Kıvrıldı ve çığlık attı, kendi boşalmasının sesi kulaklarını şok etti.

Onu tekrar yaladı. Boşalma dalgasını yaşarken ağzını kullanmaya devam etti. Sonsuzdu. İşte böyle hissettiriyordu. Kısa süreli bir zevk

patlaması değildi. Daha ne olduğunu bile anlamadan kaybolan küçük bir patlama da değildi. Bu çok daha fazlasıydı.

Bu...

Ruhun derinliklerine işleyen. Bedeni alt üst eden. Sahip olmayı hayal ettiği türden bir zevk.

Mükemmel bir çıkış.

Nefes alışverişi yavaşladı. Titremeleri hala devam ediyordu. Adamın başı kalktı. Atlas dudaklarını yaladı, sanki ondan bir kez daha tatmak zorundaymış gibi ve her damlasının tadını çıkarmaya kararlıydı.

Gerçeklik geri dönerken onun gözlerine kilitlendi. Hayal edebileceğinden çok daha sert bir orgazm yaşamıştı ve adam hâlâ tamamen giyinikti. Bacaklarının arasında. Bluzu hâlâ üzerindeydi. Sütyeni de.

Külotu yırtılmış ve bir yerlere atılmıştı.

Üstelik onları hiç umursamıyordu bile.

Ayağa kalkmaya başladı. Geriye doğru yaslandı, ama bakışları bacaklarının arasına kaydı. "Çok güzel."

Teşekkür etmesi mi gerekiyordu? "Hayatımın en iyi orgazmı için teşekkür ederim" mi demesi gerekiyordu?

Yatağından kalktı. Kadın ona doğru döndü, içindeki artçı şokları, zevk dalgalarını hızla vücudunda hissettiğini biliyordu. Soyunmasını bekliyordu. Gömleğini çıkarmasını. Botlarını ve siyah pantolonunu atıp gelip onunla sevişmesini.

Kırk sekiz saati unutun. O daha fazlasını istiyordu.

Ama o...

Yatağından bir adım uzaklaştı. "Bu benim damak tadım, Lily. Benim damak tadım."

"Atlas..."

"Kırk sekiz saat. Bu süre içinde tamamen karar vermeniz gerekiyor."

Kadın az önce erkeğin ağzına boşalmıştı. Eğer bu, kadının kararını verdiğini ve sevişmeye hazır olduğunu göstermiyorsa, ne gösterirdi ki?

“Çünkü sikim içine girdiğinde seni bırakmayacağım. Sahiplenici olacağım. Kıskanç olacağım. Sana gelince tam bir piç olacağım çünkü sen benim olacaksın.” Elini uzattı. Elini yakaladı. Nişan yüzüğü parladı. “Sanırım zaten benimsin. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.” Ama onu bıraktı.

Doğruldu. Bluzunu aşağı çekerek bacaklarının arasındaki V şeklindeki açıklığı kapattı. "Gelmedin."

“Hayır, yapmadım, ama az kalsın oluyordu. Bu yaşta pantolonuma işemek istemem ki.” O inanılmaz gözleri ona mavi bir ateş saçtı. “İçine boşalacağım. Zaman daralıyor.”

Az önce bıraktığı elini uzattı. Parmakları tam kemerinin üstüne bastı. "Tadını alabildim." Adamın oral seks konusunda yetenekli olduğu açıktı ve kadın bunu hiç denememişti. Bu deneyimsizliği konusunda dürüst olması gerekirdi herhalde. "Daha önce hiç bir erkeğe oral seks yapmadım, bu yüzden bana neyi sevdiğini göstermen gerekecek."

Derin, sert bir hırıltı.

Gözleri kocaman açıldı.

“Lily, seni mahvetmemeye çalışıyorum. Ama sen ısrarcı görünüyorsun... Kontrolüm ancak bu kadar sürebilir.” Derin bir nefes aldı. “Neden başkası değil? Onların vajinanı becermesine izin veriyorsun ama ağzını değil mi?”

İrkilerek elini düşürdü.

Elleri kadının omuzlarını kavradı. "Kıskanç bir herifim. Bunu bilmelisin. Neden ağzını açmadın—"

“Çünkü o sikişler hızlı ve karanlıkta gerçekleşti. Çünkü onlara yaralarımı göstermedim.”

Kaşlarını çattı. Ona baktı. "Sen... tişörtünü çıkarmadın. Seni tadarken... tişörtünü çıkarmadın."

Evet, yapmıştı. Bluzunu daha aşağıya çekti.

"Daha önce benim için soyunmuştun."

Evet, ne yaptığının farkındaydı. "Sorunlarım olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerinin kenarındaki silik çizgiler derinleşti. "Ben varım. Bunu bil. Sorunları boş ver." Eli uzanıp onun elini kavradı, o da tişörtü bir örtü gibi tutuyordu. "Savunmasız olmak istemiyorsun. Zayıf olmak istemiyorsun. İstemiyorsun ki—"

"Bir sevgilime, bir katilin beni bıçaklamaya çalıştığını ve karşılığında neredeyse onu öldürdüğümü açıklamak istemiyorum. Boğazını kesiyordum, o aptal bıçakla onu kulaktan kulağa keserken üç gardiyan sonunda beni ondan ayırdı." İşte bu kadar. Karanlık. Acı. Çarpık gerçek.

Atlas ona gülümsedi. O kusursuz gamzeler... Elini tuttu ve kendine doğru çekti. Gömleğini kaldırdı ve parmaklarını onu işaretleyen yara izlerine dokundurdu.

"Landon Russell, çoğu insanın inandığından çok daha tehlikeliydi. O anne ve çocuğunu öldürdüğü araba kazasından kısa bir süre sonra onu ormanda buldum, ama o şerefsiz bana saldırmaya hazırdı. Onu işinden kovduğum için çok sinirlenmişti, hayatındaki her şeyin dağılmasının benim suçum olduğunu söyledi. Polise teslim olması gerektiğini söylediğimde bana iğne sapladı. Beni bir çeşit saçma sapan sakinleştiriciyle uyuşturdu ve sonra da defalarca bıçak sapladı."

Dehşet içini kemiriyordu.

"Bana daha güçlü bir ilaç vermeliydi." Sakin bir tavırla. "Çünkü bana saldırırken etkisi geçti. Bıçağı aldım. Boğazını kestim. Kalbine sapladım. Sonra onu hayvanlara bıraktım. O şerefsizin ölü bedenini hayvanların halledeceğini düşündüm. Ve hallettiler de. O piç bulunduğunda, kemiklerinden başka bir şey kalmamıştı."

"Atlas..."

"İğnelerden gerçekten nefret ediyorum. Bakın, uzun zaman önce iğne seven başka bir herifle bir olay yaşadım. Bu olay beni iğnelerden tamamen

soğuttu. Bana deli diyebilirsiniz ama o şerefsizlerin derime iğne batırıp beni uyuşturucuyla doldurmaya çalışmasından hoşlanmıyorum.”

Donakalmıştı. "Diğer saldırgan kimdi?"

“Bilmiyor musun?”

Evet, bir şüphesi vardı. Çünkü geçmişinde uyuşturucu doz aşımından ölen biri vardı. "Bryan Mathers."

“Ding, ding. Doğru cevap. Aptal herif, üniversite oda arkadaşım.” Öfke yüzünü sertleştirdi. “Tam bir pislikti, bilgin olsun. Hakkında kızlara kötü davrandığı, onları incittiği söylentileri dolaşıyordu. Her zaman bu söylentileri yalanladı. Bir şekilde, suçlamalar ortadan kayboldu. Gücün böyle bir özelliği var, sorunları yok ediyor.”

"Artık çok büyük bir güce sahipsiniz." Bu zaten apaçık ortadaydı.

“Evet, öyle düşünüyorum. Bir zamanlar hiçbir şeydim. O hale asla geri dönmeyeceğim.”

Onun hiçbir şeyi yoktu, ama benim de hiçbir şeyim yoktu. "Doğru değil."

Bakışları parıldıyordu.

"Sen hiçbir zaman hiçbir şey olmadın, Atlas."

"Ah, tatlılarım, çocukken nasıl bir kenara atıldığımı görmediniz."

Gözlerinde yaşlar birikmişti. "Sen asla hiçbir şey değildin."

Bakışlarının maviliği her şeyi daha da elektriklendirdi. “O son gece, unuttuğum birkaç kitabı almak için üniversite yurduma geri döndüm ve her zaman nefret ettiğim o şerefsiz oda arkadaşım, korkmuş bir kızıl saçlının üzerindeydi. Çılgılık atamasın diye elini kızın ağzına kapatmıştı. Gözlerinden yaşlar sel gibi akıyordu.” Sağ eli yumruk oldu, sonra gevşedi. “Onu kızın üzerinden çektim. Kıza oradan defolup gitmesini söyledim. Bana çok kızdı. Beni öldüreceğini söyledi. O herif lanet olası iğnesini kaptı ve bana doğru geldi. Ben de iğneyi elinden aldım. Lanet olası elinden kaptım ve hiç düşünmeden boynuna sapladım.”

"Atlas..."

“İğnenin içinde ne olduğunu bilmiyordum. Ne kadar güçlü olduğunu da bilmiyordum. Ona yardım çağırmaya da gitmedim. Düşüşünü izledim. Sonra kitaplarımı aldım ve dışarı çıktım. Biri onu bulduğunda, ben çoktan kampüsten ayrılmıştım. Kızın beni gördüğünü kimseye söylemeyeceğini her zaman biliyordum. Bryan'ın öldüğüne çok sevinmişti.”

İki cinayeti itiraf etmişti. Ona hayatının en iyi orgazmını yaşattıktan sonra, iki cinayeti de gayet rahat bir şekilde itiraf etmişti. Hayır, hayır. Başını salladı. Cinayet değil. Meşru müdafaa. Her iki olayda da önce saldırıya uğramıştı.

Karşılık vermişti.

“Ama bu durumu iyileştirmiyor, değil mi?” Eğildi, alnını onun alnına dayadı. “Ah, benim Lily’m, o güzel zihninde çarkların nasıl döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Yaptığım şeyi mazur göstermeye mi çalışıyorsun? Haklı çıkarmaya mı? Bunu yapıyorum, anlıyor musun? Kendime haklı çıkarıyorum ki, onun gibi olmadığımı söyleyebileyim. Eğer ilk onlar saldırırsa, ben de karşılık veririm. Belki bu şekilde, yakalanırsam, Theodora benim için hazır bir savunmaya sahip olur. Haklı cinayet.” Başını kaldırdı. Dudakları alnına hafifçe değdi. “Her zaman ilk saldırıyı onlara bırakırım.”

Otoparkta bu yüzden mi gözaltına alındınız? O suçlunun önce saldırmasına izin mi verdiniz?

"Ve sonra onları bitiriyorum," dedi Atlas ona.

Vücudunu bir ürperti sardı.

Ağzı kıpırdadı, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Bu tiksinti mi?" diye sordu Atlas.

Hayır, öyle değildi. Öyle olmalı mıydı? Çünkü onun hiçbir yanı Atlas'a karşı tiksinti duymuyordu. Sen asla önemsiz biri değildin.

Bir öpücük daha. “İşte bu yüzden kırk sekiz saatin var. Böylece beni tamamen tanıyacaksın. Böylece benden ne alacağını, kim olduğumu anlayarak seçim yapacaksın.” Sonra onu bıraktı. Ondan uzaklaştı. Döndü ve yatağın ayak ucuna yerleşti. “İşte bu, komodinin üzerindeki telefonu alıp

sinir bozucu eski sevgilini arayabileceğin kısım. Gage Emerick'e her şeyi sana itiraf ettiğimi söyleyebilirsin. Beni alt edebilirsin.”

Telefona uzanmadı.

"Ya da yatağa geri dönebilirsin. Battaniyeyi başının üstüne çekebilirsin. Sana harika bir orgazm yaşattığımı ve o muhteşem olaydan sonra hiçbir şey söylemediğimi hayal edebilirsin. Uyuyabilirsin ve bu bir rüya olabilir."

Gözlerini ondan ayırmadı. İnanılmaz, değil mi? Evet, öyleydi. Ama hâlâ titriyordu.

“Ya da...” Atlas’ın derin sesi gürledi, “beni ve sahip olduğum tüm karanlık yanlarımı kabul edebilirsin. Yemin ederim ki sana asla zarar vermeyecek yanlarımı. Çünkü ben onun gibi olmayacağım, Lily. Asla babam gibi olmayacağım. İçimde o dürtüler var, daha önce bahsettiğin, yükselen ve seni tüketmek isteyen dürtüler, ama ben çaresizlere zarar vermem. Asla. Bana saldırmaya gelenlerin peşinden giderim. O piçler mi? Başkalarına zarar verdiler. Kadınlara acı verdiler. Çocuklara. Öldürdüler. Getirdiğim cehennemi hak edenler onlar.” Yavaşça nefes verdi. “Bu her şeyi yoluna koyuyor mu? Muhtemelen hayır. Ama umurumda değil. Ben buyum. Yaptığım şey bu.” Elini dudaklarına götürdü. “Sadece bil diye söylüyorum, tadın çok lezzetliydi.”

Kalbi çok hızlı çarpıyordu, sesi kulaklarında çok yüksek yankılanıyordu.

“İyi geceler, Lily.” Arkasını döndü. Kapıya doğru yürüdü. Şok edici haberi verdi, ona vücudunu sarsan bir orgazm yaşattı ve kapıyı arkasından usulca kapattı.

Beş saniye kadar yerinde durdu. Sonra yere attığı pantolonunu kaptı. Giymeye çalıştı. Babetlerini ayağına sokup, onun peşinden koştu. Kapısını açtığında, adam çoktan merdivenlerin yarısına kadar inmişti. "Atlas!" Merdivenlerin tepesine koştu.

Arkasına dönüp ona baktı. Yukarı doğru, ona baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lily. Neden onun odasının hemen yanındaki yatak odasına girmemişti ki? Tamamen giyinmişti. Her zaman evden çıkmayı planlıyordu.

"Bunu bilmek istemezsin."

"Evet." Ona üç seçenek sunmuştu. Onu federal yetkililere teslim etmek, başının üstüne örtünüp itirafını duymamış gibi yapmak veya onu kabul etmek.

"Pekala. Mademki sana hiçbir şeyi reddetmemeye karar verdim..."

"Buna ne zaman karar verdiniz?"

"Ah, Lily, işte bu her yere giriş izni anlamına geliyor."

Hayır, bunun anlamı bu değildi.

"Dedektif Benedict Swain'in evine zorla gireceğim."

Ağzı açık kaldı.

"Orada başıma bela açabilecek hiçbir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

Tamam. Ağzını zorla kapattı. Ona bakmaya devam etmenin bir anlamı yoktu.

"Benimle hırsızlık yapmaya kalkışmak istemezsin herhalde." Yarım bir gülümseme. Tek bir gamze. "Hadi yatağına geri dön. Tatlı rüyalar gör."

Olmaz. "Daha önce de söyledim, sık sık kabus görüyorum." İki basamak aşağı indi. "Bir eve izinsiz girmenin akıllıca olduğundan emin misin?" Akıllıca gelmiyordu.

"Kesinlikle hayır. Muhtemelen çok akıllıca olmaz. Ama merak etmeyin, yakalanmam. İlk defa yapmıyorum zaten."

Hayır, öyle olduğundan şüphe ediyordu. "Öyleyse uzmanlığınıza saygı duyacağım." Birkaç adım daha yavaşça indi.

Yanına doğru tırmandı. "Lily..."

Çenesi yukarı kalktı. "Sana bir keresinde bir adamı öldürdüğümü anlatmış mıydım?"

Atlas kasıldı.

“Hayır mı? Ha, doğru. Kimseye söylemedim. Tek bir kişiye bile. Ama sana söyleyeceğim.” Söyleyecekti. Sonunda itiraf edecekti. Atlas'a. Ama...
“Birlikte bir suç işledikten sonra. Suçlar bağları güçlendirir, değil mi? O halde gidip Benedict'in evine girelim.”

On Altıncı Bölüm

SON DAMLA BARININ DIŞINDA

Shreveport, Louisiana

Erkekler aptaldı. Tonya Johnson bu gerçeği çoktan öğrenmişti. Bacaklarını bol bol göster, göğüslerinin kıvrımını göster, çaresiz kalacaklardı. Bu yüzden őrık iş adamını barın arkasındaki karanlık sokağa onunla birlikte girmeye ikna etmek oldukça kolaydı. Tek yapması gereken biraz flört etmektir. Göz kırpmak. Bir parmağını göğüslerinin arasına ve tiŐörtünün V yakasına sürtmek... ona birazcık göğüs dekoltesi göstermek.

Ağzından salyalar akıyordu resmen.

O da, daha sakın bir yere gitme önerisini duyunca hevesle dışarı fırladı. Barın kirli dış duvarına yaslanarak onu öptü. Elleri her yerinde gezindi. Ve onun elleri de onun her yerinde gezindi. Ceketinin cebine doğru. İçki alırken gösteriş yaptığı parayı çıkarabilmek için cüzdanını ustaca açtı.

Adam nefes nefese kulağına ne kadar güzel olduğunu söylerken, kadın adamın saatini çıkardı. Çantasına koydu. Ah, bir de o parlak kol düğmeleri? Gerçek altın gibi görünenler? Onları da aldı.

"Çok güzelsin," diyordu ona, nefesi sıcacık.

Gözlerini devirdi. Adamdan başka ne kapabilirdi ki? Tonya ihtiyacı olan her şeyi aldığını düşünüyordu. Zaman daralıyordu ve partnerinin haddini bildirmesi gerekiyordu. Zaten adamın cinsel organı ona sürtünürken bile bu aptalla gerçekten birlikte olacaktı değil.

"Otelde bir odam var," dedi.

Evet, çünkü onun sadece birkaç günlüğüne şehirde olduğunu biliyordu. Önemli bir işi vardı. Ona bununla övünmüştü.

Onun işine hiç mi aldırış etmedi.

"Seni burada öldürmektense orada öldürmeyi tercih ederim."

Beklemek...

Tonya ellerini aralarına götürdü. O pisliği kendinden uzaklaştırmaya başladı, sonra onu yanlış anladığını fark etti. Muhtemelen, "Seni burada değil de orada öpmeyi tercih ederim" demişti. Öpmek. Öldürmek değil. Ama adam iç çamaşırı giymiş ve sesi boğuktu, bu yüzden yanlış anlamıştı. "Ah, tatlım, beni öpmekten çok daha fazlasını yapabilirsin."

Başını kaldırdı. Yüz hatları çoğunlukla gölgede kalmış bir şekilde ona baktı. O ara sokakta neredeyse hiç ışık yoktu. Ama The Last Drop'ın içinde onu iyice görmüştü. Yakışıklı bir adam. Kalabalık bara ilk girdiğinde de öyle düşünmüştü. Ve barmenlik yaparken doğruca yanına gelmişti. Etrafındaki kadınlarla ilgilenmemişti. Pahalı kıyafetler içindeki kadınlar. Derilerinden mücevherler fışkıran kadınlar. Hayır, o Tonya'ya odaklanmıştı.

Yani sihir yapabileceğini biliyordu.

Kapı görevlisi rutini biliyordu. Aylar önce geliştirmişlerdi. Ona fazla kur yapan bir aptalla veya sarhoş müşterilerinden bazılarıyla bu yöntemi uyguluyorlardı. İdeal bir dünyada, hedef hem aptal hem de sarhoş olurdu. İşleri çok daha kolaylaştırırdı.

Hedefi dışarı çıkardı, onunla öpüştü ve el çabukluğunu sergiledi; sonra, aptal işleri daha da ileri götürmeden önce, fedai ortaya çıktı ve adamı korkutup kaçırdı. Aptal gece karanlığında kaçacaktı ve o ve Mico kazançlarını paylaşacaklardı.

Karnına keskin bir şey saplandı. "Seni öpmekten çok daha fazlasını yapacağım."

Dur, dur, dur. Bu keskinlik canımı acıttı. "Ouch!" diye bağırdı Tonya. Onu itmeye çalıştı ama adam beklediğinden çok daha güçlüydü. Daha güçlüydü ve neredeyse hiç sarhoş değildi. "Dur!"

Yapmadı. Adam karnına bıçak saplarken kadın dehşet içinde başını aşağıya eğdi. Çığlık attı, ancak adam eldivenli eliyle ağzını kapatınca sesi kesildi.

Bardan çıktıklarında eldivenlerini takmıştı. Shreveport'ta hava özellikle soğuk olmadığı için bunu biraz garip bulmuştu. Ama adamın giyim tarzını gerçekten umursamamıştı. Sadece parasını istiyordu.

Ancak...

Bu şerefsiz beni bıçakladı. Kadın dizini kaldırdı ve olabildiğince sert bir şekilde kasıklarına saplamaya niyetlendi.

Bıçağı önce sağa, sonra sola doğru hızla çekti. Vücudunda şiddetli bir acı hissetti.

"Sanırım onun da buna benzer bir yara izi var zaten. Ama onunkisi seninki kadar derin değildi."

Vücudundan kanlar fişkırıyordu. Midesinde bulantı vardı ve kusarken, eldiveni ağzının önünde olduğu için boğuluyordu.

Mico neredeydi? Kapı görevlisi orada olmalıydı. Kahretsin. Neredeydi...

Bıçak ona tekrar saldırdı. Yine.

"Çok yaramazlık yaptın, Tonya."

Ona hiç adını vermemişti. Birbirlerine isimlerini söylemeye fırsat bulamamışlardı. Bunun bir anlamı da yoktu.

"Anlaşılan kötülük senin kanında vardı, değil mi?"

Çok acı çekiyordu ve gömleği kan içinde kalmıştı.

Bıçak karnına derinden saplanmıştı.

"Babası gibi kızı da..."

Ne?

“Hey, hey, pislik!” diye bağırdı. Mico? Mico?

"Ondan uzak dur!" diye gürledi Mico.

Bıçak gitmişti. Ona zarar veren o alçak gitmişti. Adımları sokakta gürültüyle yankılanıyordu. Ve bacakları titremeye başlayınca yere düşüyordu. Elleri karnına gitti. Her yer kan içindeydi. Her tarafı kan içindeydi. Onu sırlıslıkla etmişti. Onu dehşete düşürmüştü.

Mico homurdanarak ve koşarak yaklaşırken, "Geç kaldığım için özür dilerim," diyordu. "Ahmak, reşit olmayan üniversite öğrencileri içeri girmeye çalışıyorlardı ve ben de onları sokakta tekmeleyerek uzaklaştırmak zorunda kaldım... hey, hey, Tonya? Tonya, neyin var?"

Baba gibi kız... "Y-yardım..."

“Tonya!”

Gözleri kapandı ve hissettiği son şey, düştüğünde kafasının o ara sokağın betonuna çarpmasıydı.

On yedinci Bölüm

"DAHA ÖNCE HİÇ HIRSIZLIK YAPTIN MI?" DİYE SORDU ATLAS, gerçekten meraklıydı çünkü Lily'nin onu şaşırtan, aynı zamanda da memnun eden derinlikleri vardı.

Park halindeki SUV aracındaydılar. Garajında bekleyen birçok araçtan biriymi bu. Benedict'in evinin hemen arkasında değil, mülkün sınırını belirleyen ormanın yakınındaydılar. Görülmemek için daha iyi bir yerd.

"Bir kere."

İtirafı üzerine kaşları çatıldı. "Asıl yaramaz olan biz değil miyiz?"

Başını ona doğru çevirdi. "Bazen öyle olabiliyorum. Ama tecrübem çok sınırlı olduğu için, bunu ilk defa yaşıyormuşum gibi ele alalım, olur mu? Senin yolunu izleyeceğim."

O tatlı ağzını sikimin etrafına doladığında ilk defa olacak. Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. Şimdi onun ağzını ve sikini düşünmenin zamanı değildi. Ya da tadının ne kadar harika olduğunu düşünmenin. Ya da dudakları ve dili onun üzerindeyken nasıl orgazm olduğunu düşünmenin.

Onun altında paramparça olmuştu. Kırılmış, titremişti ve onun tek istediği, kadının tekrar tekrar orgazm olmasını sağlamaktı.

Kesinlikle yapılacaklar listesinde.

Hırsızlık olayından sonra, işler gerçekten çok can sıkıcı olabiliyor.

"Atlas mı?" diye sordu Lily.

"Bu konuda biraz tecrübem var," diye itiraf etti. "Biraz" derken de, ergenlik çağından beri girmemesi gereken yerlere izinsiz girdiğini kastediyordu.

"Keyfinizi kaçırmak istemem," diye başladı sözlerine.

"Yağmurdan keyif alıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum." Yolcu tarafındaki camdan içeri baktı. "Ama ikimiz burada yakalanırsak çok şüpheli görünmez miyiz? Ve canın istediğinde başkalarının evlerine girip hırsızlık yaptığını dünya öğrenirse, itibarın yerle bir olmaz mı?" Çok kibar bir tonda.

Ona yaklaşırken hiç de kibar davranmamıştı. Çok hırslı ve ateşliydi ve sonunda kontrolünü kaybetmişti. O, kontrolsüz Lily'yi seviyordu.

Ama o, Lily'nin kontrolsüzlüğünden korktuğundan endişeleniyordu. Kendinden korkuyorsun, değil mi tatlım? Ne hale geleceğinden?

Ayrıca, Atlas'ın gerçek kimliği ortaya çıkarsa başına ne geleceğinden de korkuyor gibiydi. Adam onun içini rahatlatılabildi. "İtibarım konusunda hiçbir zaman özellikle endişelenmedim. Ayrıca, benim kadar paranız varsa, birçok şey için affedilme satın alabilirsiniz."

"Bu... söylenmesi çok terbiyesizce bir şey."

"Suçluyum." Direksiyonu bırakmaya zorladı kendini. "Ama şunu bilmelisin ki, yakalanmak niyetinde değilim. Yakalanma ihtimali olduğunu düşünseydim, seni yanımda getirmezdim." Bu kısmı tam olarak anlaması gerekiyordu. "Seni tehlikeye atmayacağım." Asla.

"Peki, bu kadar özgüvenli olmanızın sebebi nedir?"

"Çünkü o sinir bozucu dedektif..." Ölen dedektif. "Şirketim tarafından oluşturulan bir güvenlik sistemi kullandı. Oraya arka kapıdan girebiliyorum." Ayrıca dedektifin evinin anahtarı da vardı, elde etmesi kolay bir şeydi. "Bu karanlık yol üzerindeki tek komşuları son bir haftadır Avrupa'daydı. İki hafta daha Avrupa'da kalacaklar. Bu bölgede devriye gezen, polis olan kimse yok. Sanırım yarın uygun bir saatte federal ajanınız arama yapmak için burada olacak, ama şimdilik burası tamamen bizim."

Ama, eee, sakıncası yoksa torpido gözünü açıp eldivenlerinizi takın. Varlığımızı belli etmenin bir anlamı yok.” Zaten deri eldivenleri vardı. Arabaya binmeden önce onları giymişti.

“Resim baskılarım çoktan onun evinde olacak.”

Gözleri ona dikildi.

"Bu kadar gergin olmana gerek yok, Atlas."

Bu, onun yapabileceği bir şey değildi zaten.

Lily sözlerine şöyle devam etti: "Seni ona satmıyordum. Benedict'in bana göstermek istediği bazı araştırmaları vardı, bu yüzden bir akşam yemeğe buraya geldim."

Araştırma tamamen saçmalıkmiş. "Seni becermek istedi."

"Belki, ama öyle bir şey olmadı." Boğazını nazıkçe temizledi. "Ama daha önce burada bulunduğum için, sizi ilgilendirebilecek materyali nerede arayacağımı tam olarak biliyorum—siz onun sizin hakkınızda topladığı ek arka plan bilgilerini arıyorsunuz, değil mi? Polis karakolunda tutulmayan bilgiler. Bunu arıyorsunuz çünkü size bağlamaya çalıştığı suçların sayısını görmek istiyorsunuz? Sizin hakkınızda ne kadar bilgiye sahip olduğunu öğrenmek istiyorsunuz?"

İki adamı öldürdüğünü itiraf etmiş, Lily'ye acımasız gerçeği anlatmıştı. Ve Lily hâlâ onunlaydı. Kaçmamış, onu FedEx'e ihbar etmek için telefona uzanmamıştı. Ona güvenme içgüdüğü tam isabetliydi. "Önce ben saldırmam." Neden ona kanla lekelenmiş ruhunun parçalarını sunmaya devam etme ihtiyacı hissediyordu? "Hiçbir zaman masum birine zarar vermedim. Hepsi bana saldırdı, Lily. Beni öldürmeye çalıştılar." Ama onların niyetini biliyordu. Kim olduklarını biliyordu. Yıllar içinde bazıları için tuzaklar kurmuş muydu? Evet.

"İlk vuran ben olmadım," diye fısıldadı.

Lily, bana öldürdüğün kişiyi anlatacak mısın?

"Pekala, gidelim. Girip çıkalım, değil mi?" Eldivenleri kaptı. "Senin peşinden gideceğim."

Telefonunu ıkardı. Birkaç dokunuşla çiftlik tarzı evin güvenlik sistemini devre dışı bıraktı. Kameraların çevrimdışı olduğundan emin oldu. Ön kapıda bir kamera. Arka kapıda bir kamera. Sonra evin arka tarafına doğru yol gösterdi. Sessiz, gösterişsiz bir evdi. Dedektif iki yıldır orada yalnız yaşıyordu.

Anahtarı kilide soktu. Kapıyı açtı. İçeri girdi.

Yaklaşırken fark ettiğı gibi, tüm perdeler kapalıydı. Kimse içeriyi göremezdi. Eldivenli eliyle ışık düğmesine bastı.

Ve orada bir kaosla karşılaştı. Lily'nin evinde gördüğü aynı kaos, ancak Benedict'in evindeki yıkım tek bir odayla sınırlı değildi. Baktığı her yer paramparça olmuş, tahrip edilmiş, parçalanmıştı.

Lily ona çarptı. "Atlas?"

Evin güvenlik kameralarının kayıtlarını henüz incelememişti. Ama en kısa sürede hepsini inceleyeceğinden emindi. Ancak hırsız yan pencereden girmiş olsaydı, kapılardaki iki kameraya da yakalanmazdı.

Açıkçası, suçlu alarmı çalıştırmadan içeri girmişti. Sadece sistemi devre dışı bırakması gerekmişti. Herhangi bir iyi hırsızın yapabileceğı bir şey. Ama bu hırsızlığa benzemiyor. Bu şöyle görünüyor—

"Bu kötü," dedi.

Evet, öyleydi.

Kadın hızla ondan uzaklaştı ve adam otomatik olarak elini uzatıp kadının bileğini kavradı. Kadın nefesini verince, adam parmağını kadının morarmış bileğine doladığını fark etti ve hemen elini çekti. "Benimle kal."

Başını salladı. "Ben sadece..." Sesi fısıltı gibi yumuşaktı. "Benedict'in dosyaları sağdaki odadaydı."

Önce o gitti çünkü eğer bir tehdit varsa, onunla yüzleşmeye hazırdı. Pantolonunun kemerine sıkıştırdığı bir silahı vardı. Kadının, silahı sürücü koltuğunun altından aldığını görmediğini düşünüyordu. Kadın eldivenlerini takmakla meşgulken silahı almıştı.

Ama bekleyen bir tehdit yoktu. Evin her yerinde olduğu gibi, Lily'nin işaret ettiği odanın da perdeleri kapalıydı. Bir lamba yaktı ve ışık huzmesi, küçük bir ofis gibi görünen yerde daha fazla yıkımı ortaya çıkardı. Boş dosyalar. Parçalanmış bir masaüstü bilgisayar. Taşmış bir kağıt öğütücü ve ince kağıt şeritleri yere saçılmıştı. Geniş, kahverengi bir mantar pano, masanın yanındaki duvarda eğik bir şekilde asılıydı, üzerinde sanki birileri yırtmış gibi yarım kalmış kağıtlar duruyordu.

Panoya belirsiz bir ilgiyle baktı. "Sanırım bu onun suç kayıt panosuymuş, değil mi? Ve ben de orada öne çıkan bir şekilde yer alıyor muydum?"

"Ben buradayken o levha yoktu." Yumuşak bir cevap. Siyah bir dosya dolabındaki bir çekmeceyi açtı. Çekmece gıcırdadı. Çekmecenin içine baktı. O da baktı. İçinde dosya yoktu. "Birisi her şeyi almış." Lily'nin sesinde endişe vardı.

Atlas, bu işi yapanların dost canlısı yerel polisler olmadığına inanıyordu. Böyle bir yıkıma ihtiyaçları olmazdı. "Hadi buradan hemen gidelim."

"Sence... başka bir bomba olma ihtimali var mı?"

Katil, kendisinin ve Lily'nin o yere geleceğini tahmin etmiş olsaydı ancak o zaman işler değişirdi. Lily'nin de dediği gibi, çok az kişi onun bizzat bir hırsızlık yapacağını düşünürdü. Hayır, aksine, insanlar onun bu kirli işi kendi ekibine, yani güvenlik görevlilerine yaptıracağını düşünürdü.

Ama bazı şeyleri kendin halletmeyi tercih ediyordun.

Başka bir şey demeden Lily'nin elini tuttu. Tüm ışıkları söndürdü. Evden çıktılar, arkalarına bakmadılar. Gölgeleeri ve karanlığı kullanarak adımlarını gizlerken gerilim içini kemiriyordu ve sonra tekrar SUV'ye geri döndüler. Önce onu araca bindirdi. Atlas, yolcu tarafındaki kapıyı kapattıktan sonra sürücü tarafına doğru sessizce ilerledi ve araca bindi.

Hızla telefonunu çıkardı ve Benedict'in evindeki kameraları sıfırladı. Güvenlik sistemini tekrar açtı.

Lily eldivenlerini çıkarıp torpido gözüne koyarken Atlas aracı çalıştırdı. Evden biraz uzaklaşana kadar SUV'nin farlarını açmadı. SUV'nin içindeki sessizlik çok yoğundu.

Yolda biraz daha ilerlediler.

Ve arkalarından bir çift far yanıp söndü.

Lily derin bir nefes aldı ve arkasını döndü. "Ah, hayır, bu—"

"Desmond. Bu adam her zaman arkamda durur." Çenesini zorla gevşetti. "Sana daha önce de söylemiştim, seni koruyacak bir ordu olacak."

Kadın aracın ön tarafına doğru döndü.

"Ciddi söylüyorum Lily. Seni güvende tutacağım."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Kendim için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum. Hedef sensin, bunu görmüyor musun? Seni yok etmeye çalışıyor. Benim dosyalarım onda. Benedict'in dosyaları onda. Bomba tuzağını senin korumalarını, ekibini, arkadaşın Desmond'ı ortadan kaldırmak için kurdu. Desmond'ın seni kurtarmak için kapıdan ilk giren olacağını biliyordu. Tıpkı şu anda Desmond'ın senin arkanda olduğu gibi. Ben..." Lily durdu.

Sürüşe devam etti. "Beni merakta bırakma." Hadi, daha fazlasını anlat. Atlas'ın onun konuşmaya devam etmesine ihtiyacı vardı. "Sen katiller konusunda uzmansın. Onların zihinlerine girmeni sağlayan diplomaya sahip olan sensin. Daha fazlasını anlat."

"Bence bölgedeki diğer cinayetler deneme amaçlıydı." Daha yumuşak bir tonda. "Bence asıl hedefine hazırlanıyordu. Ve bence asıl hedef sensin. Bence seni cezalandırmak istiyor..."

Kırmızı ışığa gelmişlerdi. Atlas başını ona doğru çevirdi. Lily'nin de ona dosdoğru baktığını gördü.

"Sahip olduğunuz her şeyi yok etmek istiyor. Size en yakın insanları ortadan kaldırmak istiyor. Her şeyi elinizden almak istiyor ve hiçbir şey kalmadığında... işte o zaman sizin için sonu planlıyor."

Dişlerini sıkırmıştı. Zorlanarak çenesindeki gerginliği gevşetti. "O lanet kulübedeki patlamada ölebilirdim, Lily."

"Ben de öyle düşünmüştüm... ama şimdi merak ediyorum..." Sesi düşünceli bir tona büründü. "Bizi bodruma kapatmaları planın bir parçası mıydı acaba?"

Belli ki bu planın bir parçasıydı. Bizi daha iyi esir tutmak için.

Ancak o, Lily'nin kastettiğinin bu olduğunu düşünmüyordu.

Şüphelerini doğrulayarak şunları ekledi: "Bence olay yerini görmemiz gerekiyor. Bodrumun yıkılıp yıkılmadığını veya bir şekilde kurtarılıp kurtarılmadığını görmemiz lazım. Çünkü bir keresinde bana bomba yapmayı bilip bilmediğimi sorduğunuzda haklıydınız. Richard Hawthorne sayesinde bu konuda çok şey biliyorum."

Röportaj yaptığı bombacı. Lily ve katilleri.

"Richard'ın özelliği şuydu ki, patlamalarını her zaman kendisi yönlendirirdi. Patlamaların on metre gerisinde durabilir, yıkımı izleyebilir ve asla vurulmazdı. Yakında olmayı severdi, anlıyorsunuz. Teninde ısıyı hissetmeyi severdi ama asla yanmamayı tercih ederdi."

Işık değişmişti. Bunu gözünün ucuyla fark etti. Başını öne çevirdi ve ilerledi, ama Lily'nin bakışlarını üzerinde hissetti.

"Richard bana her şeyin konumlandırmayla ilgili olduğunu söyledi. İsterse, bir evin bir odasını yerle bir edip geri kalanına dokunmadan bırakabilecek bir etki yaratabileceğini söyledi."

Ona göre Richard, Lily ile inanılmaz derecede işbirlikçi davranmıştı. Katillerinizin tüm sırlarını size açıklamalarını her zaman ister misiniz? Atlas kesinlikle tüm sırlarını onunla çok, çok hızlı bir şekilde paylaşmıştı.

Hâlâ düşünceli bir ses tonuyla, "Kulübedeki patlama çok büyük görünüyordu. Bütün yerin alevler içinde kaldığından emindim, ama... ya o yangın bodruma ulaşmadıysa?" diye belirtti.

"Oradaki her şeyi yok etti, Lily." Yüksek alevleri hâlâ zihninde canlandırabiliyordu. "O kadar sıcaktı ki itfaiyeciler bile yaklaşamadı.

Mekan neredeyse tamamen yok olmuştı.”

“Görünüşler aldatıcı olabilir. Sanırım o kulübeye geri dönmeliyiz.”

Evet, kesinlikle geri döneceklerdi. Eğer bir önsezisi, bir içgüdüşü olsaydı, her neyse, onu dinlerdi. Onun yolunu izlerlerdi. Ama o gece değil. O gece neredeyse ölümlle sonuçlanan olay yerine gitmeyecekti. Onu eve götürecekti. Evine kilitleyecekti.

Çünkü eğer haklıysa... eğer katil gerçekten de ona yakın insanları ortadan kaldırarak onu cezalandırmak istediye...

Kahretsin. Onun nişanlım olduğunu dünyaya söylemenin onu güvende tutacağını, benim korumam altında olacağını sanmıştım. Bunun yerine, onu daha da büyük bir hedef haline getirmiş olabilirim.

"Yüzüğümü geri almayı aklımdan bile geçirme," dedi Lily, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. Adam, kadının bunu gerçekten yapıp yapamayacağını merak etmeye başlamıştı. "Biz bir takımız, unutma? Onu birlikte alt edeceğiz."

"Seni öldürmeyecek, Lily." Buna izin vermeyeceğim. "Beni terk edersen, çok uzaklara gidersen güvende olabilirsin. Onun cezalandırılman gerektirecek bir suç işlemedin ki—"

"Sence cinayet cezalandırılmayı gerektiren bir şey değil mi?" Sıradan bir soru ama sözlerinde bir gerilim vardı. "Çünkü çoğu insan öyle düşünüyor. Ve görüyorsun, bir zamanlar bir adamı öldürdüm. David Warren'ı. Gage'in bana tehdit olarak kullandığı isim mi? Onu öldürdüm. David Warren'ı öldürdüm. Son dakikalarında hayatta kalmak için verdiği mücadeleyi izledim ve orada durdum, hiçbir şey yapmadım. Ben annemin kızıyım. Ben de onun kadar soğuk ve umursamazım. Ve öldüğünde gülümsedim."

Konuşamıyordu.

"Ama lütfen, korunmaya muhtaç tatlı, masum bir insan olduğumu düşünmeye devam edin. İnsanlar benim hakkımda böyle düşündüklerinde, kendi zararlarına olacak şekilde beni hafife alıyorlar."

On sekizinci Bölüm

CİNAYETİ İTİRAF ETMİŞTİ. İTİRAF ETMİŞTİ. YAPTIKLARINI ANNESİNE BİLE anlatmamıştı, oysa Lily annesinin gerçeği kesinlikle tahmin ettiğini biliyordu.

Bir adamı öldürdüm. Kadın, adam öldüğünde gülümsedi. Bunu hangi tür insan yapar?

Bir seri katilin kızı. Tıpkı annesi gibi içten içe sorunlu biri ve—

Konuk odasının kapısına bir tıkırtı geldi. Çünkü Atlas'ın malikanesine geri dönmüşlerdi. İtirafından sonra, Atlas büyük bir dikkatle ve çok az konuşarak araba sürmüştü. Sağ salım vardıklarında, Desmond ile birlikte çalışma odasına çekilmişti. Muhtemelen, kapı kapanmadan önce bahsettiği video kayıtlarını, yani Benedict'in evinin güvenlik kamerası kayıtlarını detaylı bir şekilde incelemeye başlamak için.

Yukarı kata çıkmıştı çünkü kapalı kapı, çalışma odasında gerçekleşen sohbete davetli olmadığını açıkça gösteriyordu. Ve şimdi, kendi kapısını da ona karşı kapatmıştı.

Belki de ima edilen şeyi anlar ve odasına gider.

Sana bir adam öldürdüğümü söyledim. Sen ise hiçbir şey söylemedin.

O büyük itirafı çok uzun süre gizli tutmuştu ve daha fazlasını bekliyordu, kahretsin!

Bakışları komodinin üzerindeki kapalı dosyaya takıldı. Gizlilik sözleşmesiydi. Rastgele eline aldı ve içindekileri karıştırmaya başladı. Okuduğu bazı şeylere burun kıvırdı çünkü bunların mahkemede geçerli olmasının imkanı yoktu.

Ve... Gözleri belirli bir cümleye takıldı. Lily Gallo'nun benimle paylaştığı herhangi bir sırrı asla açıklamam.

Kesinlikle yasal görünmüyordu. Yutkundu. Yasal değildi ama niyetini beğendi.

Kapı çalma sesi tekrar geldi. Bu sefer daha sertti.

"Uyuyorum," dedi sesi yükselerek.

Kapı açıldı. "Sen ne haltsın ki?"

Omuz silkti. Muhtemelen kapıyı kilitlemeliydi. Bir dahaki sefere.

Koyu renk gömleğinin üstteki iki düğmesini hızla açmıştı. Saçları, sanki parmaklarıyla taramış gibi darmadağınktı. Gözleri yoğun, son derece parlaktı ve o lazer bakışı ona kilitlenmişti.

Lily dosyayı kapatıp komodinin üzerine koyarken tatlı bir sesle, "Toplantın bitti mi?" diye sordu. "Beni davet etmediğin toplantı mı?"

"Desmond ve ben kanunu çiğniyoruz."

Gözlerini devirdi. Sonra kendini toparladı.

Lily, kendine gel. Odaklan. Zordu çünkü... içten içe hâlâ paramparça hissediyordu. Orgazmdan mı? Kendini bırakmaktan mı? Benedict'in evine girip, onu kulübeden çıkarmaya çalışırken öldüğünü bilmekten mi? Tüm yıkımı görmek—görmek...

Derin bir nefes aldı. "Seninle birlikte hırsızlık yaptığımızda kanunu çiğnedim." "Ve bir adamı öldürdüğümde de. Eminim o da kanunu çiğnemek sayılır."

"Desmond'a yeni emirler vermek zorunda kaldım."

"Duymamı istemediğiniz emirler mi bunlar?"

Omuz silkti. "İtiraz edeceğini tahmin etmiştim."

Karnı kasıldı. "Ona söyledin." Mantıklı olan tek şey buydu. "Onun yanına gittin ve sana itiraf ettiğim şeyi ona anlattın."

Üzerine atıldı. Bir anda. Tam önünde, elleri omuzlarında, omuzlarının etrafında dolanmış halde. "Sırlarını mezarıma kadar saklayacağım. Sana asla ihanet etmeyeceğim. Asla. Ama dikkatimi çeken şeyler söyledin. Bak, sen konuşunca dinliyorum. Dikkatlice. Eğer Benedict de aynısını yapsaydı, seni dinleseydi, nefes alıyor olurdu."

Kadın irkildi.

Onu bıraktı. "Öncelik sensin. Benim önceliğim. Bunu önce Desmond'la konuştum. Eğer sen ve ben ortadan kaybolursak, o seni ilk bulacak. Seni her türlü tehlikeli durumdan ilk o kurtaracak. Ekip, seni korumak için gerekli her türlü gücü kullanacaklarını biliyor. Sen benden önce gelirsin. Bunu anlamaları gerekiyordu ve, kahretsin Lily, bana kafa sallamayı bırak. Bu benim emrim. Onlara para ödüyorum. İstedğim her şeyi yaptırabilirim."

Başını çılgınca sallıyordu. "Sana hedefin sen olduğunu söylemiştim! Sen! Ben değil. Asıl hedef sensin! Ekibinin seni korumaya odaklanması gerekiyor!"

"Onun bana acı çektirmek istediğini, bana yakın olan insanları benden alacağını söylemiştin. Bana en yakın olan sensin."

"Bu doğru değil." Çok yanılıyordu. "Desmond öyle. O senin kardeşin gibi. En çok önem taşıyan o olmalı." Yıllardır arkadaşlıklar.

"Parmaklarında nişan yüzüğüm var."

Evet, ve elindeki ağırlığın gayet farkındaydı. "Bu sadece bir oyun."

"Hayır, bu tam elli bin dolarlık bir yüzük."

Ona elli bin dolarlık bir yüzük mü vermişti? Dudakları aralandı.

"Bana en yakın olan sensin, Lily. Sen. Kahretsin, evet, Desmond benim kardeşim gibi ve bu da konuşmamızın bir parçasıydı. Kendine dikkat etmesi gerekiyor. Kendini koruma altına almalı. Riskleri biliyor ve ayrıca sana bir şey olursa..." Atlas'ın bakışları yüzünde gezindi. "Dünyayı paramparça edeceğim."

Nefesi boğazında donmuş gibiydi. "Neden?"

"Ah, Lily." Başını yana eğdi. "Çok zekisin. İnsanları anlamakta çok iyisin. Bana nedenini anlatır mısın?"

Cevabını bilseydi bu soruyu sormazdı. "Beni sevmiyorsun."

"Çünkü sevemiyorum."

Hayır. Hayır. "Sevemeyeceğini söylemedim." Bunu asla söylememişti. "Bana duyguları hissedemediğini ya da onları istediğin zaman açıp kapatabildiğini söyleyen sendin." Ne ilginç bir yetenek.

"Seninle ilgili şeyleri kapatamıyorum." diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Denemeye çalıştım. Pek işe yaramadığını anladım."

"Daha yeni tanıştık."

"Çok tatlısın. Hadi ama, bilmiyor musun? Seni takip ediyordum. Bütün sırlarını bildiğimi sanıyordum. Ve aramızda istediğin dürüstlük meselesini de unutmayalım, David Warren hakkında zaten bilgi sahibiydim. Aslında, açıklığa kavuşturayım, muhtemelen öldürüldüğünü biliyordum. Bunu senin yaptığını fark etmemiştim."

Kimse onun bunu yaptığının farkında değildi. Ancak Gage gerçeği kesinlikle tahmin ediyordu.

"Bana nedenini söylemek ister misin?" diye sordu Atlas. "Onu neden öldürdün?"

"Annem onunla çıkmıştı."

Bekledi.

Ama daha fazla bir şey söylemedi.

"Ah, Lily. Eminim daha derin bir sebebi vardır. Annenin çıktığı erkekleri öldürdüğünü sanmıyorum. Zaten o da bu konuda oldukça başarılı görünüyor."

David Warren'ın durumunda ise öyle değildi. Magnolia bu işte başarısız olmuştu. Hem de talihsiz sonuçlarla. "O... onun sandığı adam olmadığını öğrendi. Magnolia'yı hayal kırıklığına uğratmak, eee, hiç de iyi bir şey değil."

“Öyle duydum.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattı?”

Ellerine baktı. "O gizlice yatak odama girdi."

"O kahrolası şerefsiz." Alçak. Karanlık. Ölümcül.

Evet. David Warren tam bir şerefsizdi. “On sekiz yaşındaydım. Daha yeni on sekiz yaşına girmiştim. Doğum günüm bir hafta önceydi. Magnolia bana pasta yapmıştı.” Tanrım, sanki çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. “Uyandığımda, tam tepemdeydi. Orada durmuş, beni izliyordu. Ve çılgılık atmadan önce, eli uzandı ve yüzüme tokat attı. Ağzımı ve burnumu kapattı. Nefes alamıyordum.” Bu korku hala geceleri onu sarıyordu. Karanlıkta uyanmak. Bir canavarın üzerine atlaması.

Atlas, yurt odasındaki sahneyi anlatırken, kadının kasları kasılmıştı çünkü o korkunç sahnenin bazı kısımları kendi hayatına çok benziyordu.

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Eli ağzımı kapatmıştı. Yardım gelmesini diliyordum...

"O... sana zarar mı verdi?" Yine o ölümcül ton, cehennemin geleceğini müjdeleyen ses.

“Magnolia’nın şehir dışında olduğunu sandı. Evde yalnız olduğumu sandı. Çaresiz kalacağımı sandı...” “İnsanlar beni hafife alıyor.” Hep almışlardı. Onların hatası. David’in hatası. “Onunla kavga ettim. Başucu lambamı kaptım.” Parmaklarını oynattı, lambaya ulaşmak için elini nasıl çaresizce uzattığını hatırladı. “Onu kafasına vurdum. Ondan kurtuldum. Canım pahasına koştum. Komşunun evine koştum.” Gecelik elbisesiyle ve yalınayak kaldırımdan aşağı kaçmıştı. Yumruğu Bayan Betty’nin ön kapısına defalarca vurmuştu. “Bütün gece orada kaldım.”

“Polisi sen aradın.”

Acı bir kahkaha ağzından döküldü.

Kirpikleri titredi. "Gerçek kahkahanın nasıl bir ses olduğunu öğreneceğim."

Kaşlarını çattı. Bu sözler ona adeta bir yemin gibi gelmişti. "Bu ilginç olacak," dedi ona. "Ben de nasıl bir ses olduğunu öğrenmek isterim."

Homurdandı.

"Polisi aramadım. Polisi aramak annemin asla, asla istemeyeceği bir şeydi."

"Ne yaptığını biliyordunuz. Onun bir katil olduğunu biliyordunuz."

"Günlüğünü buldum." Yumuşak. Çok yumuşak. Sözleri neden bu kadar yumuşaktı? Kimse onları duymayacaktı. "Bir hafta önce bulmuştum ve ne yaptığını biliyordum. Ve hayır, o günlüğü polise götürmedim. Sakladım." Hâlâ sakladığı gibi. Şu anda yatağının altındaydı. "Aslında birçok günlük tutardı. Sürekli bir şeyler not alırdı. Bir kitap Magnolia'nın ziyaret ettiği yerler ve görmek istediği yerlerle doluydu. Bir tanesi hayalleriyle doluydu. Bir tanesi..." Şu anda Lily'nin misafir odasındaki yatağının altında saklı olan. "Bir tanesi karanlıktı." Çok karanlık. "Ne yaptığını biliyordum ve polise gidemezdim çünkü—ya gerçeği öğrenirlerse? Ya onu götürürlerse? Hapse atarlarsa? O benim annemdi." Annemi seviyordum. Magnolia korkunç şeyler yapmış olsa bile. Babamı öldürmüş olsa bile. Buna rağmen Magnolia'yı nasıl sevebilirdi ki? Onu aynı anda hem nasıl sevebilir hem de nasıl nefret edebilirdi?

Evet, öyleyim. Gerçekten öyleyim...

"Magnolia'ya sana yaptıklarını anlattın."

Evet. Öyleydi. "Ertesi sabah. Bakın, yaşlı komşum Bayan Betty sadece bir kabus gördüğümü sandı. Bayan Betty anneme korktuğumu söyledi. Muhtemelen kötü rüyalar görmeme neden olan bir korku filmi izlediğimi söyledi. Ama annem bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Eve geldiğimizde ve yatak odamdaki dağınıklığın temizlendiğini gördüğümde bile, David ona gülümsediğinde ve onu ne kadar özlediğini ve beni evde bulamadığında ne kadar endişelendiğini söylediğinde bile... biliyordu."

"Magnolia ne yaptı?"

“Ona defolup gitmesini söyledi. O da gitti. Hiç karşı koymadı bile. Kapı arkasından kapanırken bile bana, bir daha sorun çıkarmayacağını, bununla ilgileneceğini söyledi.”

"Onu öldürecekti."

Gözleri kapandı. “Ona bunu yapmaması için yalvardım. Kimseye zarar vermemesi için yalvardım. Bana sakın olmamı söyledi. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi.” Annem en iyisini bilir, benim Lily'm. Şimdi sakın ol. Mutfağa gel. Sana kahvaltı ve güzel bir fincan çay hazırlayacağım. Rahatlayacaksın ve her şey yoluna girecek.”

"Zambak?"

Gözleri açıldı. “Bana yemek pişirirdi. Yemeklerini hiç tereddüt etmeden yedim. Sıcak ballı çayını da hiç tereddüt etmeden içerdim. Çünkü o benim annemdi ve öğrendiklerime rağmen, onun asla zarar vermeyeceği tek kişinin ben olduğuma tüm kalbimle inanıyordum. Beni seviyordu.”

Dudakları birbirine kenetlenmişti.

"Sonra yerdeydim. Kusuyordum. Boğazımın yandığını hissedebiliyordum. Göğsümün yandığını. Bütün vücudumun yandığını, çırpınıp durduğumu ve ölmekte olduğumu biliyordum."

"Zehir."

Evet. “Beni hastaneye götürdü. Midemi yıkadılar... Kaç kere yıkadıklarını bile bilmiyorum. Doktorlar zehirlendiğimi biliyordu. Polise haber verdiler. Polis arama emri aldı. Zehri evimizde buldular. Annemin önceki sevgilileriyle... kocalarıyla bağlantı kurdular...” Her şeyi birbirine bağlamışlardı. “Beni hastaneye götürdüğünde her şey kontrolden çıktı. Beni kurtarmayı seçtiğinde. Çünkü orada, mutfağımızda ölebilirdim ve o da bunu örtbas edebilirdi. Olay yerlerini o kadar iyi biliyordu ki her şeyi gizleyebilirdi.”

“Ama öyle yapmadı. Bunun yerine sana yardım ettirdi.”

Lily başını salladı.

"Seni çok seviyordu."

Evet. “Yani beni kurtardı ama hapse atıldı. David Warren, Zehirli Prenses'ten kaçtığı için ne kadar şanslı olduğunu anlatmak için basın turuna çıktı.” Annesinin medyada kullandığı aptalca takma adı. “İyileştim.” O steril hastane odasının anılarından nefret ediyordu. Bip sesleri çıkaran makineler. O süre zarfında Lily, ölüme çok ama çok yaklaştı. Organ yetmezliği. Sadece midesini yıkamak gibi basit bir şey değildi. Günlerce hayata zar zor tutunmuştu. Ama iyileşmişti. Yavaş yavaş. “Duruşması boyunca her gün mahkeme salonundaydım. Tüm suçlarını duydum. Fotoğraflarını gördüm. İfadelerini dinledim. Her kanlı ayrıntıya şahit oldum. Ve annemin bana bakıp gülümsediğini gördüm.” Annesinin gülümsemesine sahipti. Bu yüzden mi çok sık gülümseliyordu? Hayır, hayır, ben hiç fazla gülümsemezdim. Annem bana çok ciddi olduğumu söylerdi. "Savcı, beni yanlışlıkla zehirlediğinde hata yaptığını düşündü. Diğerleri ise bunun kasıtlı olduğuna inanıyordu. Kızından kurtulmak istediğini ama son anda vicdan azabı çektiği için beni hastaneye götürdüğünü düşünüyorlardı."

"Buna inanmadın."

Kesinlikle hayır. "Annemin vicdanı yok."

Onu sadece izledi. Yüzünde hiçbir yargılama ifadesi yoktu. Sadece dinliyordu. Anlıyordu. Sözlerini ona karşı kullanmanın bir yolunu aramıyordu. Gage her zaman bir zayıflık, kullanabileceği bir şey arardı.

Atlas sadece bekledi. Zorlamadı.

Bu yüzden daha önce kimseye söylemediği şeyi ona söyledi: “Annem beni zehirlemedi. Çayıma asla zehir koymazdı. Bunu kesin olarak biliyorum.” Çok değer verdiği günlüğünde kanıtı vardı. Yakmak zorunda kalacağı günlük. Ve o günlük... “David Warren yaptı.”

"Orospu çocuğu."

“Annemin nasıl biri olduğunu anlamıştı. Bazen, acaba başından beri biliyor muydu diye düşünüyorum. Bazı insanlar gerçekten karanlığa çekiliyor. Sanırım bunu sana daha önce de söylemiştim.”

"Şey, evet, hastanede Doktor Owen ile yaptığımız keyifli sohbet sırasında. Hibristofili." Başını salladı.

"Bu terimi hatırlamanıza hayran kaldım."

"Söylediğin her şeyi hatırlıyorum. Bu yüzden benim için önemlisin." Düşünceli bir sessizlik. "Yani David Warren annene ilgi duydu çünkü temsil ettiği tehlikeyi sevdi."

"Bazen benzerler birbirine denk gelir, sapkınlıklar sapkınlıklarla karşılaşır."

"Öyle mi?"

"Onun bir sonraki hedefinin kendisi olacağını anladığında, sanırım onu alt edebileceğini düşündü."

"Ve onu suçlamak için seni zehirledi."

"Evet. O hapse atıldı. O da kitap anlaşması yaptı." Tek omuz silkme. "Ama ben hapse atılmadım. Sonuçta ben zavallı, masum bir kurbandım. Herkes bana baktığında bunu gördü. Katil anneniz tarafından neredeyse öldürülmek ne kadar trajik."

"Sen bir kurbandın. Onun kurbanıydın."

O bir kurbandı. Kurban olmaktan hoşlanmamıştı. "Evine gizlice girdiğim geceye kadar kurbandım. Bu arada, diğer hırsızlık deneyimim de buydu. İçeri girip en sevdiği viski şişesine zehir dökene kadar kurbandım. Bu arada, çok pahalı bir şişeydi. Şişenin dibinde sadece biraz viski kalmıştı çünkü yavaş yavaş yudumluyordu. Her gece yatmadan önce tadını çıkarıyordu. Rutinini biliyordum. Bilmek için elimden geleni yapmıştım. İçeri gireceğini, viskinin sonunu alacağını, büyük koltuğunda içeceğini... ve dünyanın kralı olduğunu düşüneceğini biliyordum." Onu çileden çıkarmıştı. Kurban rolü oynayan ama kendisi de olabilecek en kötü adamlardan biriydi. "Başka kızlar da buldum," diye patladı Lily. "Benim gibi kızlar... onun... incittiği ama ortaya çıkmaya cesaret edemedikleri kızlar."

O, istihbaratını toplamıştı. David Warren hakkında öğrenebileceği her detayı öğrenmişti. Çünkü geri alınamayacak veya asla affedilemeyecek bazı şeyler vardı. "O kızlardan biri onun öz kızıydı. Annesiyle başka bir eyalette yaşıyordu ve benimle konuşması için onu ikna etmek biraz zaman aldı. Ama sonunda konuştu. Bana onun ölmesini ne kadar çok istediğini söyledi."

Dileğiniz gerçekleşti.

Lily kalbinin her atışını çok iyi hissediyordu. "Tekrar evlenmek üzereydi. Bunu sana söylemiş miydim? Hayır mı?"

Altas başını salladı. "Hayır."

"Yerimde duramıyorum, bunun için özür dilerim."

"Benden tek bir şey için bile özür dileme."

Bu...

"Olduğun gibi ol, Lily. Tam da seni böyle istiyorum. Hiçbir şey için özür dileme."

Omuzları gergindi. Omurgası fazla dikti. Sadece bu hikâyeyi bitirmek istiyordu. Tamamlanmasını. "Çok zaman geçmişti. Üniversiteye gitmiştim. Sloane ile tanışmıştım." Sonunda bir arkadaşı olmuştu. "Nişanlanmıştı. Müstakbel eşinin bir kızı vardı. On üç yaşında Taneisha. Harika bir gülümsemesi vardı. Diş telleri. Çok sevimli, mutlu bir çocuk. Çocuklar çocuk kalmalı, değil mi?"

Küfür etti. "Evet, kesinlikle yapmalılar."

"İkinci adım Oleander."

"Biliyorum." Daha yumuşak. Nazikçe.

"Zakkum zehirlenmesi genellikle kısmen kardiyovasküler semptomlara dayanarak teşhis edilir. Bitkide kalp glikozitleri bulunur." Bu çok klinik bir ifade gibi mi geldi? Evet, çok klinik geldi.

Kaşlarını kaldırdı. "Dr. Lily Gallo ile mi görüşüyorsunuz? Bu kalp glikozitleri hakkında bana daha fazla bilgi verin lütfen. Çok ilgimi çekti." Bir an duraksadı. "Sizin sayenizde."

“Bunlar, eee, kalp felcine neden olabiliyorlar. Bu fikri, kalp felcini aldım ve kesinlikle işe yarayacak bir şey buldum. Risk almak istemiyordum ama kalbinin durmasını istiyordum.” İtirafı yapmak korkutucuydu. Tüyler ürpertici. Ve... özgürleştirici. “Yerde, göğsünü tutarken, gölgelerin arasından çıktım. Annem bu sırada iki yıldan fazla bir süredir hapisteydi. Dava sirkini nihayet sonuçlandırmak için iki yıl. Sonra iki yıl hapis. Ben tıp fakültesinin birinci yılındaydım. Tıp fakültesinde olmak bana her türlü ilginç ilaca erişim imkanı sağlıyordu.”

"Zambak..."

“Bekledim. Doğru anı buldum. Doğru yöntemi buldum. Ve beni zehirleyen adamı öldürdüm.”

Tamamlandı. İtiraf yapıldı.

“Eski karısı ve kızı onun yakılmasını istediler. Hemen. Ayrıntıları hallettiler. Adli tıp uzmanı, hiçbir kan tahlili yapmadan, hiçbir ilaç taraması yapmadan kalp krizi olduğunu belirledi. Kalp krizi olur bilirsiniz. Hiçbir soruşturma yapılmadı. Neden olsun ki? Kim onu öldürmek isterdi? Zehirlemek isterdi? Kim nasıl yapılacağını bilirdi ki? Tabii ki Zehir Prensesi hariç, o da hapse atılmıştı. Hapisteyken nasıl birine zarar verebilirdi ki?”

Annemden öğrendim. Hayır, onun anlayabileceğinden çok daha fazlasını öğrendim.

Bakışları birbirine kenetlendi. Ona her şeyi anlatmıştı ve omuzları, üzerindeki yük kalktıkça çöktü. "Çıkıp gidebilirsin," dedi ona. "Biliyorsun ki ben de en az onun kadar sapığım..."

"Ben mi?" diye bitirdi Atlas.

O bunu kastetmemişti. "Korunmaya ihtiyacım yok."

“Evet, bence kesinlikle öyle düşünüyorsun.” Başını salladı. “Şunu da belirtmek isterim ki, öldüğüne sevindim.”

"Neden?"

“Çünkü bu bana biraz zahmetten kurtarıyor.” Gamzeleri ona doğru belirdi. “Çünkü bil ki, tatlım, seni zehirleyen o alçak hâlâ hayatta olsaydı, onu bu dünyadan silmekten büyük zevk alırdım.”

Söylenmesi çok vahşice. Tüyler ürpertici.

Ama korkmak yerine, içini bir sıcaklık kapladı. "Gage gerçeği tahmin ediyordu," diye itiraf etti. "Çok fazla soru sordu ve... bana baktığında korkuyu görebiliyordum."

“Gage Emerick bir aptal. Sizi kendi davalarını incelemek ve Büro'da yükselmek için kullanıyordu. Eğer bir şeyden korkuyorsa, o da başkalarının onun bir sahtekar olduğunu öğrenmesiydi.”

Ah. Başını ona doğru eğdi. "Onun hakkında araştırma yapmışsın."

“Evet. Sana yakın olan herkesi araştırdım. İyi bir takipçi olduğum için. Bu yüzden sana tekrar söylüyorum, o asla sana layık değildi.” Omuz silkme. “Ben de değilim, ama senin için canla başla savaşıcağım. Karanlığımı görüyorsun ve ondan korkmuyorsun. Görüyorsun, yine de burada duruyorsun.”

Eli kalktı. Göğsüne bastırdı. Kalbinin üzerine. "Sen de öylesin."

"Lily, bunun araştırma ile ilgili olmadığını söyle bana. Benim senin için sadece yeni bir deney nesnesi olmadığını söyle bana."

"Ben bir deneyim," diye fısıldadı karşılık olarak. "Hayatında yeni bir şeyim. Bir bilmece."

"Hayır, sen benim için bir deney değilsin. Sen bir saplantısın."

İyi miydi? Kötü müydü? İkisi birden mi? "Takıntılar tehlikelidir."

"Benim için tehlikeli olacak mısın?"

Başını salladı. Ona zarar vermek niyetinde değildi. "Sen de bir deney nesnesi değilsin."

"Bana buradan uzaklaşmamı söyle." Kaba ve alçakça bir emir.

Ama Lily bir kez daha başını salladı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

“Çünkü bu akıllıca bir seçim.”

Öyle miydi?

"Bana defolup gitmemi söyle."

Tek kelime etmedi.

"Bana kırk sekiz saatimizin dolmadığını söyle." Daha da sert. Daha da acımasız. "Bana buradan uzaklaşmamı söyle. Bana—"

"Benden korkmuyorsun." Bunu ona söyledi.

"Aslında, sanırım beni çok korkutabilirsiniz."

Şok geçirdi.

"Beni tüm kontrolümü kaybetmeme neden olacak tek kişi sensin. Bunu biliyorum. Beni aklı başında tutan, odaklanmamı sağlayan, doğmam için kendi spermini veren o piç kurusu gibi olmamı engelleyen şey, kontrolüm. Beni geri tutuyor. Bırakıp tam anlamıyla bir canavara dönüşmemi engelliyor."

Eli hâlâ onun göğsündeydi. "Seni durduran bu değildi." Atlas'ı bulmak istemişti. Onu incelemek için. Onu... anlamak için.

Ve öyle de yaptı.

Onu kendinden daha iyi anlıyordu.

"Kırk sekiz saate ihtiyacım yok." O zamana ihtiyacı yoktu.

Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Sana ne yaptığımı anlattığımda, senin SUV'nin içindeyken, tek kelime etmedin." Bu çok önemliydi. "Neden?"

"Çünkü seninle aynı fikirde değildim. Ama o an tartışmanın zamanı gibi görünmedi." Göğsüne bastırdığı eline baktı. "Şimdi de öyle görünmüyor."

"Katılmıyorsunuz...neden?" Nasıl?

"Tatlılar."

O, onun kendisine böyle seslenmesinden her zaman... gizlice hoşlanırdı. Başka hiç kimse ona herhangi bir takma ad vermemiş ya da sevgi sözcüğü kullanmamıştı. Belki onun için bir anlam ifade etmiyordu, ama onun için ediyordu.

"Her zaman korunacaksın," diye yemin etti Atlas. "Seni hafife almayacağım, bu konuda endişelenme, çünkü aptal değilim. Ama sen kötü

değilsin. Kontrolden çıkıp insanlara zarar vermeyeceksin. Bana hikâyenin geri kalanını anlatmadan önce bile, o piç kurusunun hak ettiğini bulacağını biliyordum.” Ona daha da yaklaştı, başını üzerine eğdi. “Ve bunun neden sorusunun cevabı kolay. Sana güveniyorum. Sana bakabiliyorum ve iyiliği görebiliyorum. Ruhunun tamamen karanlık olduğundan bu kadar emin olsan bile, bana bakan masumiyeti görebiliyorum. Belki de baştan beri ihtiyacın olan buydu, Lily. Önünde duracak bir ayna. İşte buradayım. İçime bak.”

Bir...ayna mı?

“Tıpkı senin gibi kötülük ve günden doğdum. Bir canavarın çocuğuyum. Ben ne olduğumu biliyorum ve sana baktığımda – senin çok daha fazlası olduğunu biliyorum. O daha fazlasını korumak istiyorum. Seni her türlü tehditten korumak istiyorum.” Çenesi kasıldı. “Senin benim olmanı istiyorum. Ben senin kırık aynanım. Asla senin için mükemmel bir şekilde yansımayacağım, ama seni güvende tutmak anlamına geliyorsa dünyayı paramparça etmeye hazırım.”

Eli hâlâ kalbinin üzerindeydi. Bileğinde ezilmiş bir yüzük, yüzük parmağında ise pırıl pırıl bir safir ve elmas vardı. "Sana gitmeni söylemeyeceğim. Bu istediğim en son şey."

“Söyle bana—”

Ona ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Atlas, benimle sevişmeni istiyorum. Tam burada. Tam şimdi."

Ondokuzuncu Bölüm

SANKİ ONA İKİ KERE SÖYLENMESİ GEREKMiŞ GİBİ.

Lily onun önündeydi, kendini ona sunuyordu ve o da ondan yüz çevirmeye niyetli değildi. Ama Lily bundan sonra ne olacağını anlamalıydı. "Seni elde ettikten sonra çekip gitmeyeceğim."

"Sizden herhangi bir söz istemiyorum."

Parmağında nişan yüzüğü vardı. Bundan daha büyük bir söz nasıl verilebilirdi ki? "Sahte bir şeyden bahsetmiyorum. Bu gerçek olacak. Biz gerçek olacağız."

Kaşlarının arasında hafif bir kırıışıklık belirdi.

"Bir psikopat sevebilir mi?" Bu soru ağzından zorla alınmıştı. Sık sık merak ettiği bir şeydi. Babasının sevdiğine inanmıyordu. O sapık herifin hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevebileceğine inanmıyordu.

Ben onun gibi olmayacağım.

"Atlas-"

Hayır. Bir cevaba ihtiyacı yoktu. O anda bir cevap duymak istemiyordu. Lily'yi istiyordu. Lily onu seçmişti. Onu kurtarmıştı. Onu uzak tutmaya çalışmıştı. Onu uzaklaştırmasını emretmişti, ama o geri dönmüştü. Kahretsin, Atlas iş yerindeki güvenlik görevlilerini bile onu dışarı çıkarmaları için görevlendirmişti. Geri dönmüştü ve onu seçmişti. Onu kurtarmıştı.

Dudakları onun dudaklarına doğru indi. Önce yumuşak, sonra okşarcasına. Neredeyse taparcasına, çünkü onun kendisi için inanılmaz derecede özel bir şey olduğunu anlamıştı.

Ama yumuşaklık uzun sürmedi. Onun üzerindeki kontrolünün yetmeyeceğini söylediğinde haklıydı. Onunla birlikte olmak zorundaydı. Onu ele geçirmek zorundaydı.

Öpüşme daha sertleşti. Daha talepkar hale geldi. Ellerini beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Ağzını alıp tadını çıkarmak daha kolay olduğu için onu yukarı kaldırdı ve bacakları kalçalarına dolandığında hırladı.

Kadın yumuşak ve sıcaktı. Adam sert ve açtı. Kadın onun ereksiyonuna sürtünürken, adamın cinsel organı da ona doğru itiliyordu. Onu daha da kışkırtıyor ve zorluyordu. Ah, ne büyük bir hata.

Boğanın önünde kırmızı bayrak sallamadınız. Eğer onun size saldırmasına hazır değilseniz, bunu yapmazdınız.

Oysa Lily hakkında çok şey öğrenmişti bile. Çok şey. Ve öğrendikçe, onunla nasıl başa çıkacağı konusunda daha da uzmanlaştı...

Lily onunla birlikte zevk almalıydı. Onun sevişmesini "iyi" diye nitelendirmesine asla izin vermeyecekti. Çıglık atması gerekecekti. Onu tırmalaması gerekecekti. Onun altında paramparça olması gerekecekti.

Sonra onu alırdı.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı. Onu yatağa taşıırken o da boynunu öpmeye başladı. Bacakları hâlâ onun etrafında kenetlenmişti ve her adımda cinsel organı ona doğru bastırılıyordu. Omuzlarını kavradı. Boğazına dişlerinin ısırığını hissetti. Şehvetli bir ısırık.

İçini şehvet kapladı. "Lily."

"Bana ne istediğini göster. Bana ne istediğini söyle."

Ah, kolay. "Sen." Ağzı sonuna kadar açık. Onu derinden içine alıyor. Adını inleyerek daha fazlasını istiyor. Onu yatağa indirdi. "Soyun."

Titreyen elleriyle yaptı. Adam bekledi, bu kısmı yapmasını, kıyafetlerini çıkarmasını, yarasını göstermesini, kendini ona açmasını istiyordu.

Evet, yaptı.

Bluz yere düştü. Ayakkabılarını fırlattı. Pantolonunu çıkardı. Yatağın ortasına çömeldi, üzerinde sadece sütyen ve bikini külotu vardı. Elleri vücudunun iki yanındaki yorgana bastırılmıştı. Karnını boydan boya kesen yara izini görebiliyordu.

Senin için o şerefsizi bin kere öldürürdüm. Ve yalvarırken gülerdim.

"Sütyenini çıkar," dedi ona, kendi gömleğini çıkarıp yere fırlatırken. Kaba ellerle kıyafetlerini çıkardı, giysilerini yere bıraktı ve sonunda sadece boxer'ıyla karşısında kaldı.

Elini arkasına uzattı. Sırtını kamburlaştırdı ve sütyenini kancadan çıkarırken sütyen yana kaydı.

Kahretsin. Çok güzeldi. Çok güzel, sıkı meme uçları vardı. Ona doğru itiliyordu. Ağzını istiyordu. Bu yüzden onları almak zorunda kaldı.

"Yatağa uzan, tatlım."

Yutkundu ve yatağa uzandı. Başını onun yastığına koydu.

Üzerine çıktı. Ama dikkatlice. Vücudunu onunkinden uzak tuttu. Sanki onu ağırlığıyla ezmek istiyormuş gibi.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

Başını salladı.

Ağzını bir göğsüne kapattı. Sıkı meme ucunu yaladı ve emdi.

Nefesi kesildi ve ona doğru eğildi.

Daha sertçe emdi. Eli aralarına girdi, ipek külotunun üzerinden ona dokundu. Onu okşadı ve ıslaktı. Zaten ıslaktı, sıcaklığını hissedebiliyordu. Parmakları külotunun kenarının altına girdi, böylece daha rahat okşayabilsin diye ve aman Tanrım, ne kadar sıkıydı. Sıkı ve çok sıcaktı ve penisinin etrafında boşaldığında harika hissedecekti.

Ama Lily henüz o noktada değildi. Çok gergindi. Vücudu tam olarak teslim olmuyordu.

"Lily, Lily, Lily," diye azarladı. Şimdilik kontrolünü hâlâ elinde tutuyordu. "Benimle konuş. Bana odaklan." Öpüşerek diğer göğsüne ulaştı.

Yaladı, emdi, sonra da dişlerinin ucunu kullandı.

İnledi.

Ve parmakları daha da ıslandı.

Aşağıya, aşağıya doğru indi, dudaklarıyla onu dikkatlice öperken vücudunu da keşfetti.

“Atlas...sadece...sadece beni al. Seni şimdi istiyorum. Sadece içeri gel —”

Başını kaldırdı. "Henüz hazır değilsin."

"Benim."

“Hayır.” Onun içine ne kadar sert gireceğini düşünürsek hayır. Ağzı, karnındaki ipeksi deriyi kesen çizgiye bastırılmıştı. Onun incinmiş olmasından nefret ediyordu. Eğer yapabilseydi, Lily'nin hissettiği her acı anını ortadan kaldırırdı.

Eski yarasına bir öpücük daha. Başını kaldırdı, sonra da hazırlanmaya başladı—

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

“Lily?” Bütün kaslarını kilitlendi. “Neyi yanlış yapıyorum?”

Gözlerinde yaşlar birikti. "Daha önce hiç kimse yaramı öpmemişti."

Bunun için mi ağlıyordu? Kahretsin. Ama, "Tatlım, hepinizi öpeceğim. Siz bana aitsiniz."

Başını yastığa sürttü. "Bu, bana ait olduğun anlamına mı geliyor?"

Ah... “Evet.” Başını salladı. Öyleydi. Bunu derinden hissediyordu. Hiçbir zaman başka birine ait olmamıştı. Kimse onun ait olmasını istememişti. Çocukken oradan oraya savrulduğu o koruyucu aile evlerinin hiçbiri. Danışmanların ondan gizlice korktuğu o grup evlerinin hiçbiri. Parasına kapıldıkları için onunla yatmak için can atan kadınlar da.

Lily farklıydı.

O, ona mı aitti? Evet.

"Hiç kimse yara izlerini öptü mü?" diye sordu Lily.

Çok fazla sevgilisi olmuştu. Hepsini zar zor hatırlıyordu. Ve o—

"Atlas, yaralarını öpmek istiyorum. Tüm vücudunu öpmek istiyorum."
Bütün vücudu kasıldı. İçine girmeden boşalma. Boşalma...

Ancak Lily'nin o baştan çıkarıcı sözleri onun kontrolünü sarsıyordu.

"Lütfen," diye ekledi her zamanki kibar tonuyla. Vücudu kıpırdadı. Elleri nazikçe ona bastırdı. Muhtemelen bu dünyada ona hiçbir şeyi reddedemeyeceğini fark etti. Ve kadın onun penisini ağzına almayı teklif ettiğinde...

Hayır, kesinlikle reddetmeyeceğim.

Böylece boxer şortunu çıkardı ve yatağa uzandı. Lily onun üzerine tırmandı. Göğsünü öpmeye başladı. Yumuşakça. Şefkatle. Tereddütle.

Ağzını göğüs uçlarına bastırdı. Öptü. Yaladı. Hafifçe ısırıldı. Onu daha da çok tahrik etti.

Daha sonra...

Aşağı.

Aşağı doğru inerken yumuşak dudakları göğsüne değdi. Dudaklarının şehvetli bir dokunuşu. Taşıdığı eski yaralara nazik öpücükler.

Hayır, hayır. Hiç kimse yaralarımı öpmedi. Diğerleri onlardan kaçındı. Tiksindiler mi? Korktular mı? Sanki hiç sormamışım gibi. Sanki hiç umurumda değilmiş gibi.

Hayır, yaralarımı öpmediler.

Ama Lily öyle yaptı.

O, onun dudaklarını öptü. O da onun dudaklarını öptü. İkisinin de çok uzun zamandır damgasını vuran acıyı dindiren nazik dokunuşlardı bunlar.

Ama Lily henüz işini bitirmemişti.

Vücudunu yavaşça aşağı indirdi, bacaklarının arasına yerleşti. Ellerini uyluklarının her ikisine de dayadıktan sonra ağzını indirdi ve o yumuşak, seksi dudaklarını penisinin başına yerleştirdi.

Kahretsin. Yatak örtüsünü kaptı. Elini üzerine attı.

Onun bir kısmını daha ağzına aldı. Sadece bir santim. Emdi. Yaladı. Sonra daha fazlasını aldı. Bir santim daha.

Elinde tuttuğu arşıafların yırtılma sesini duyabiliyordu.

Başını sallıyordu. Onu pek algılamamıştı. Bir eli şimdi penisinin dibini kavramıştı. Onu tutuyor, yönlendiriyordu. Diğer eli ise kendini hazırlarken hâlâ uyluğuna bastırıyordu. O sıcak, tatlı ağız onu emiyor, biraz daha derine çekiyordu. Hareketleri dikkatli ve yavaştı. Aynı anda hem işkence hem de cennetti.

Daha fazla. Daha derin. Başını salladı, dilini penisinin ucunda gezdirdi, ağızını ucuna getirdi ve tekrar içine almadan önce öptü, yaladı ve emdi.

Yatak örtülerinden parçalar koparmıştı. Kalçaları yukarı kalktı ve cinsel organı kadının ağızına doğru fırladı. Kadın, cinsel organının etrafında inledi. Adam ona baktı. Cinsel organı, kadının ağızındaydı.

Kulaklarında yankılanan bir gök gürültüsü duyabiliyordu. Tekrar tekrar vuruyordu. Kalbi mi? Vücudu çok sertti. Çok kaba. Çok büyük. İhtiyaç onu paramparça etti. Artık bastırılamayacak vahşi bir şehvet.

Ona çok fazla ihtiyacı vardı.

Yırtık arşıafı bıraktı ve Lily'ye uzandı. Ona uzanırken, Lily de külotunu çıkarıp kenara fırlattı. Onu yukarı çekti, üzerine oturttu. Dudakları onun dudaklarıyla buluştu. Bacaklarını ona doğru açtı. Öne doğru eğilerek onun üzerine oturdu ve dili ağızına girdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Orada durduğu şekil... tam orada...

Elleri bacaklarının arasına kaydı. Cinsel organı vücudunun girişini yokladı. Kadın ıslak, sıcak ve çok ateşliydi ve cinsel organının başı içine girdi.

Birazcık...

Azıcık...

Ani bir ürperti onu sarstı.

Sıcak. Sıkı. Benim.

Ona yaslanarak sallandı, olup bitenleri daha iyi algıladı.

Dişleri birbirine şakladı.

"Bana işkence ediyorsunuz!" diye bağırdı.

"Asla." Onları hızla çevirdi ve Lily'den ayrıldı.

"Atlas!"

Nefesi kesik kesik geliyordu. Çok sert. Çok hızlı. Kulaklarındaki uğultu daha da şiddetliydi. Onunla sevişmesi gerekiyordu. Derine inip onu sahiplenmesi gerekiyordu.

Çıplak. Onun çıplak halindeydim.

Bunu yapamazdı. Yatağından kalktı.

"Atlas?"

"Prezervatif lazım." Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Konuk odasından çıktı. Elleri yumruk olmuştu ve cinsel organı acıyordu. Onun içinde olmak istiyordu. Boşalmayı çok istiyordu. Odasına ulaştı. Yatak odasında lambayı açık bırakmıştı ve yumuşak ışık ona doğru yayılıyordu. Atlas, arkasından gelen hızlı adımlarının farkındaydı.

Atlas komodinin üzerinden bir prezervatif kaptı. Odasına girdiğinde, onunla sevişmeyi gerçekten hesaba katmamıştı. Yoksa yanımda bir prezervatif de götürürdüm.

Kırk sekiz saat henüz dolmamıştı ama...

"Atlas?" Lily onu yatak odasına kadar takip etmişti.

Paketi yırtarak açtı. Ona doğru dönerken bile, paketi penisinin üzerinde yuvarladı.

Yatak odasının kapısını arkasından kapattı. Orada öylece durdu. Göğüsleri muhteşem, meme uçları sıkı. Külotunu çıkarmıştı. Cinselliği çıplaktı.

Ona doğru bir adım attı. Bir. Bir adım daha.

"Neyi bekliyorsun?" diye sordu.

Ona doğru atıldı. Saldırdı. Sonunda uzun zamandır istediği avını yakalamış bir yırtıcı gibiydi. Kadın da kollarını açarak, gözlerindeki altın parıltısıyla ona doğru hevesle uzandı.

Elleri onun beline dolandı. Onu yukarı kaldırdı.

Bacakları beline dolanmıştı. Cinsel organı içine girmişti. Yine, sadece bir santim, iki santim...

Onu kapalı kapıya doğru sıkıştırdı.

Gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı.

"Benim adım," diye hırslı bir şekilde söyledi. "Bana bakın."

Gözleri birden açıldı.

"Benimle olacaksın." Her an. Onu kaybetmeyecekti. Ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bunu ona verebilecek tek kişi kendisi olacaktı. "Adım." Bir eli bedenlerinin arasına girdi, onu kendisiyle kapı arasına sıkıştırdı. Bir eli belini kavradı. Diğeri ise acımasızca klitorisini okşadı.

"Atlas..." Gözleri kocaman açılmıştı. Yanakları kızarmıştı.

"Kesinlikle evet."

"Kahretsin," diye karşılık verdi.

Evet, yaptı. Ona sertçe girdi. Klitorisini tekrar tekrar uyarırken bir yandan da ona şiddetle vurdu. Onu öptü, onunla sevişti ve acımasızdı. Derine indi, onu doldurdu ama yeterince içeri giremedi. O açıdan değil.

Böylece onu kapıdan uzaklaştırdı. Yatağa indirdi. Büyük yatağın kenarına çıktı ve bacaklarını omuzlarının üzerine çekti. Daha derine girebilmek için. Daha sert becerebilmek için. Onu tamamen açabilmek için, penisi derinden içine girerken bile klitorisıyla istediği gibi oynayabilmek için.

Hiçbir kısıtlama yoktu. Ne o, ne de kadın. Onun her santimini görebiliyordu. Her güzel, her nefis santimini.

Bana ait.

Elleriyle adamın kollarını kavradı. Tırnakları adamın derisine saplandı.

Gülümsedi ve daha sertçe itti. "Benim adım..."

"Atlas!"

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Kahretsin..." Hırıltılı bir nefes. "Daha sert."

Öyleydi. Yaptı. Onu sahiplenirken daha da sertleşti. Kimin seviştiğini ve kimin ona her zaman zevk vereceğini tam olarak anlamasını sağladı.

Çünkü patlamak istiyordu. İçine dolmak istiyordu. Ama önce o gelecekti.

Klitorisini sıktı. Başını geriye doğru eğildi. Kalçaları ona sertçe çarptı ve o da güzel yüzünde beliren zevki izledi. Dudakları aralandı, nefesi titredi ve sonra kasılıp kıvrılmaya başladı ve o da penisinin her yerinde sıkı, sıcak çekirdeğinin iç kasılmalarını hissedebiliyordu. Bu kasılmalar onu çıldırttı. Daha sert ve daha hızlı itti.

"Atlas!"

Onun adını seslenmesini çok seviyordu. Kalçalarının ona sürtünmesini, sanki daha da yaklaşmak istiyormuş gibi, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi hissetmeyi çok seviyordu.

Ona çok daha fazlasını verecekti.

Derinlere daldı, sonra geri çekildi, neredeyse tamamen geri çekildi.

"Atlas..."

Bacaklarını aşağı indirdi.

Gözlerini kırıştırdı. Nefesi hızlandı, bu da o muhteşem göğüslerinin inip kalkmasına neden oldu. "N-ne—"

Onu ters çevirdi. "Yorgana sıkıca tutun." Belki de onun kendi odasındaki yatak örtülerini yırttığı gibi, o da yorganı yırtardı.

Yer değiştirdi, öne doğru sürünerek ilerledi ve o muhteşem kalçasını havaya kaldırdı.

Vücudunu onun etrafına sardı. İçine gömüldü. Bir eliyle kalçalarını kavradı. Diğer eliyle de klitorisine bastırdı.

"Hassasım," diye fısıldadı. "Kendimi çok hassas hissediyorum!"

"Mükemmel ötesi." Ona sertçe çarptı.

Ona karşı koydu.

Dudakları omzunun kıvrımına değdi. Bastırdı. Öptü. Isırdı. İz bıraktı.

Kalçaları onun üzerinde piston gibi hareket ediyor, parmakları klitorisini tekrar tekrar okşarken çılgınca ileri geri hareket ediyordu. İçinden şiddetli bir ihtiyaç fışkırıyordu. Kontrol edemediği, tüketen bir arzu.

"Seni tekrar etrafımda hissedeceğim. Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Penisimin etrafına geldiğinde hissettiğin o duyguyu seviyorum. Tekrar yap. Beni sık, tatlım."

İnliyordu, kıvranıyordu, çok ıslak ve sıcaktı ve o—

Penisimi sıkıyor. Boşalıyor. Benim için boşalmam için yalvarıyor.

Yalvarmasına gerek yoktu.

Daha sertçe itti. Gidebildiği kadar derine girdi ve içine boşaldı. Vücudunun her yerine yayılan zevki hissederken, ağzından bir kükreme koparan patlayıcı bir boşalma oldu. Çenesini sıkarak, kalçalarını yukarı aşağı hareket ettiren, tüm dünyasının çok hızlı bir şekilde dönmesine ve yeniden şekillenmesine neden olan güçlü bir orgazmdı.

İçine boşaldı. Daha önce hiç yaşamadığı kadar güçlü bir boşalmaydı ve kadın her an sıkı, sıcak vajinasıyla penisini sıkıyordu. Hala onun için boşalıyordu. Etrafında boşalıyordu.

Onu yanımızda götürüyoruz.

Onu sahipleniyor.

Onu sahiplendiği sırada bile.

Seni asla bırakmayacağım. Bırakamam...

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. Yavaşça ileri doğru hamle yaptı.

Kadın inledi. Adam geri çekildi...

Prezervatifi atmak zorunda kaldı. Kadın yatağa yığılırken o da yataktan uzaklaştı. Kulaklarında hâlâ yüksek, şiddetli bir uğultunun farkındaydı. Vücudunun çok gergin ve sert olduğunu hissediyordu.

Arzusunun farkındaydı.

Onun tekrar içinde olmaya ihtiyacı vardı. Onun etrafımda olduğunu hissetmeye, onunla birlikte olmaya.

Yatağa geri döndü. Bir kez daha komodinin içine uzandı. Atlas başka bir prezervatif çıkardı ve penisinin üzerine geçirdi.

Ona doğru döndü. "Atlas?"

"Sana tekrar ihtiyacım var." Boğazından gelen bir sesle. Tüm dikkati ona kaymıştı. Belki de tüm dikkati her zaman ona yönelmişti. "Beni tekrar alabilir misin?" Kahretsin, canı acıyor olmalıydı. Ona çok derinden girmişti. Bu çok fazla olmalıydı. Yapmalıydı—

Bacakları aralandı.

Üzerindeydi. Yatakta. İçinde. Derinden ilerliyordu ve kadın kollarını ve bacaklarını onun etrafına sardı. Ateşli bir yoğunluk onu sarmıştı. Geri durma, geri adım atma yoktu. Etrafındaki bağlar kopmuştu. Tekrar tekrar içine girerken vahşileşmiş gibi hissediyordu.

Onun zevkine ihtiyacı vardı. Ona zevk vermek zorundaydı. "Benimle kal." O da tıpkı kendisi gibi ihtiyaç, şehvet ve tatmine kapılmış birine ihtiyaç duyuyordu. "Benimle kal." Onu kaybetmek istemiyordu. Şimdi değil. Asla.

Bacakları yukarı kalktı. Dizleri kalçalarına bastırıldı. Nefesi kesik kesik çıktı.

Kendini dizginleyemez hale gelmişti. Şiddetle ilerliyordu. Ona o kadar kaptırmıştı ki. Onunla birlikteydi. Onun içindeydi. Geri duramıyordu. Ama...

Konuşmuyordu. Adını söylemiyordu. Söylemiyordu...

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Donakaldı. Vücudu kaskatı kesilmiş halde, Atlas ona aşağıdan baktı.

"Sakın durmaya kalkma," diye hırladı. "Çok yaklaştım."

Kahretsin, evet. Evet.

Daha sertçe vurdu ve kasılmalarını etrafında hissetti. Nefes nefese kalışını ve inlemelerini duydu. Tırnaklarının tenine batmasının verdiği hissi çok sevdi.

Kadının kasıkları onu sıkıştırdı. Orgazmı onu altüst etti. Boşalırken kalçalarını sıkıca kavradı, birbirine kenetledi.

Onu kaybetmek istemiyorum.

Alışkanlık.

Ne pahasına olursa olsun, Lily'yi kaybetmeyecekti.

Yirmiinci Bölüm

PREZERVATİFİ ATTİ. SICAK BİR BEZ GETİRDİ VE DİKKATLİCE KADININ bacaklarının arasına bastırdı. Atlas, tüm bu süre boyunca kadının bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı, ama konuşmadı. Kadın da konuşmadı.

Üçüncü kez onunla birlikte olmamak için çok meşguldü.

Canı çok acıyor olmalı. Biraz ölçülü ol, seni pislik herif.

Peki ya o... neden bu kadar sessizdi? Onu incitmiş miydi? Hayır, asla onu incitmek istemezdi, ama o kadar açtı ki, o kadar ihtiyaç ve arzuya kapılmıştı ki, bu arzular onun içinde açığa çıkmıştı.

Yüzünü çevirdi, hâlâ onun bakışlarının ağırlığını üzerinde hissediyordu. Bezi banyosuna attı ve olabildiğince hızlı bir şekilde yatağa döndü. Lambayı söndürerek onları karanlığa gömdü.

"Ne yapıyorsun?"

Seni becermeyeceğim. Seni bir daha becermeyeceğim... henüz. "Uykuya hazırlanıyorum." Gözleri her zamanki gibi hızla karanlığa alıştı.

Yatakta doğruldu. "Burada kalamam."

Göğsü ağrıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım mı?" Eğer ona seksin iyi geçtiğini söylerse, ya da daha kötüsü, onu incittiğini söylerse—

"Seni içimde hâlâ hissedebiliyorum."

Atlas hareketsiz kaldı.

"Seni içimde hissedebiliyorum. Tenimde. Tadını hâlâ damağımda. Sanki her parçam senin izinden iz bırakmış gibi."

Olduğu yerde donakaldı. "Seni hissedebiliyorum. Sıkı ve sıcak bir şekilde etrafımı sarıyorsun." Evet, bu onun cinsel organının sakinleşmesine yardımcı olmuyordu. Tam tersine. "Seni tadabiliyorum. Tatlı kokun hafızama kazındı." Sonra da açıkça belirtti: "Bende sana ait olmayan hiçbir parça yok."

"Sadece...seksdi." Yatak örtülerinin hışırtısı.

"Hepsi bu muydu? Çünkü bana daha fazlası gibi geldi. Ama belki senin için sorun olmaz."

Yataktan fırladı. Aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırdı. Elleri uzandı ve karanlıkta onu kucaklayarak kollarını sardı. "Biliyorsun, hiçbir şey asla tamamen iyi olamazdı. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Sadece hissedebiliyordum ve hayatımda hiç bu kadar gerçekten canlı hissetmemiştim... seninle birlikteyken. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Bu zevkin hiç bitmesini istemedim. Bütün gece seninle sevişmeye devam etmek istedim."

Sevişmek.

Kendi kendine bunun sadece kelime oyunu olduğunu söyledi. Bir kelime seçimiydi. Kadın bunu kastetmemişti. Sevişmişlerdi. Sert, yoğun, tutkulu... sevişmişlerdi. Aşk yapmak - ki bu nazik ve yumuşak olmalıydı. Dikkatli okşamalar ve nazik öpüşler.

Yatağın kırılma tehlikesi yaratacak kadar sert bir şekilde onu becermedi. İlk kez içine boşaldığında zaten canı çok acımışken, tekrar tekrar içine girmedi.

Ancak...

Sevişmek. Bu kelimelerin onun ağzından çıktığında kulağa hoş gelmesini seviyordu.

"Seninle kalamam," dedi.

Evet, yapabilirsiniz. Sonsuza dek birlikte olmaya hazır olun, tatlım.

“Kâbuslar görüyorum. Bazen uykumda kavga ediyorum. Karanlıkta benimle birlikte olmak istemezsin.”

Öne eğildi ve alına bir öpücük kondurdu. "Seninle tam olarak orada olmak istiyorum."

"Atlas-"

“Karanlıkla başa çıkabilirim. Seninle ilgili başa çıkamayacağım hiçbir şey yok.” Seninle ilgili sevemeyeceğim hiçbir şey yok.

Ama...hayır.

O, sevgiyi bilmiyordu.

Çoğu insanın hissettiği duyguların hiçbirini bilmiyordu. Tüm sosyal dramaların içinde rol yaptı. Büyüleyiciydi. Hafif şakalar yaptı. Başkalarının gerçeği görmemesi için hayatında yalan söyledi. İçim boş. İçim buz gibi. Gülüyorum, gülümsüyorum ama aslında içimde hiçbir şey hissetmiyorum.

Ona sormuştu...

Bir psikopat sevebilir mi? Kadın ona cevap vermemişti. Ama onun cevaba ihtiyacı da yoktu, çünkü yıllar içinde kendi araştırmasını fazlasıyla yapmıştı. Elbette, ne olduğunu çok erken fark etmişti. Babasıyla birlikte, gerçeği nasıl anlamazdı ki?

Çocukken çılgınlıkları duydum. Bir keresinde dışarı, eski kulübeye koştum. Ama o dışarı çıktı. Beni yakaladı. Beni eve geri taşıdı ve bunun sadece rüzgar olduğunu söyledi.

Rüzgar öyle çılgılık atmıyordu. Sanki acı dayanılmazdı ve ölüm bir nimet olacaktı.

Ama o babasına inanmıştı.

Bir süreliğine.

Babasını izlemişti. Öğrenmişti. Hem kendisinin hem de babasının diğerlerinden çok farklı olduğunu fark etmişti.

Atlas duyguları taklit edebiliyordu. Babası gibi kafese kapatılmamayı veya koluna iğne batırılmamayı sağlayabiliyordu. İnsanlar onu mutlu görmek mi istiyordu? Tamam. Mutluluğunu gösterebilirdi. İnsanlar üzüntü

görmek mi istiyordu? Elbette, sempatik bir ifade takınabilirdi. Sesini kalınlaştırabilir, hatta gözünde bir damla yaş belirmesini sağlayabilirdi.

Bütün bunlar sadece yüzeyseldi.

Maskeleme.

O gerçekten sevmiyordu. Ne kadar çok istese de, ne kadar çok dilese de

Atlas bu düşünceleri susturdu. Lily'yi kollarına aldı, onu tekrar yatağına yatırmak niyetindeydi. Ama sonra durdu.

Onu yanımda tutmak istiyorum. Onu benimle kalmaya zorlamak istiyorum.

Ama bir kelebeği esir alsaydınız, onu çok sıkı tutmaya çalışsaydınız, kanatlarına zarar vermez miydiniz? Sahip olmak istediğiniz o güzel şeyi öldürmüş olmaz mıydınız?

Bunu bir kere, çocukken yapmıştı. Rüzgarın çığlıklarını duyduğu gecedен çok uzun zaman sonra değil. Günlerce bir kelebeği izlemişti. Annesinin bahçesinde uçtuğunu görmüştü. Öyle büyük, gösterişli bir bahçe değil. Sadece kır çiçekleri. Tohum ekmişler, etrafa saçmışlar. Gülerek. Ve...

Yabani çiçekler açmıştı. Kelebekler bir rengarenk soğandan diğerine uçmuştu. O kelebekleri kovalamıştı. Kanatlarının güzel çırpınıışına hayran kalmıştı. O sabah oynadığı için, parmaklarını toprağı batırdığı için kirlenmiş elini uzatmış ve kasları ağrıyana kadar, nefes nefese, bir heykel gibi hareketsiz beklemişti; ta ki en küçük kelebek avucunun üzerinden uçana kadar.

Yılan gibi hızlıydı, parmaklarını ödölünün etrafına sarmıştı. Onu elinde tutmak için çok istekliydi. Her zaman yanında olmasını ve kanatlarının çırpınıışını izlemeyi çok istiyordu. Annesine doğru koştu, ona seslendi, sahip olduğu şeyi görmesi için heyecanla bağırdı. En güzel şeyini görmesi için. Küçük evlerinin önüne koştu, onu aradı. Aradı, aradı.

Bir komşusuyla konuşuyordu. Ama sonunda onun yanına gelmişti. Ona gülümsedi.

Elini açmıştı. Avucundaki toprak kelebeğin kanatlarını kaplamıştı. Kelebeğin hareketsiz kanatlarını.

“Ne kadar güzel değil mi?” Kelebeğe hayran kalmıştı, bir yandan da neden bu kadar hareketsiz olduğunu merak ediyordu. “Uçuşunu izle.” Kelebeği havaya fırlattı. Sadece yere düşüşünü izlemek için. Kaşlarını çatarak ona baktı ve etrafındaki sessizlik giderek arttı. Sonra ne yaptığını fark etti.

Çok sıkıydı. Tutuşum çok sıkıydı. Onu ezdim.

Bakışları annesine kaymıştı ve bir anlığına, annesinin ona mutlak bir dehşetle baktığını fark etmişti. Korku ve dehşet.

"Atlas?" diye fısıldadı Lily.

Çenesini zorla gevşetti. O lanet günü... sonsuza dek aklından geçirmemişti. Ama şimdi annesinin çoktan babasına benzediğinden korktuğunu görebiliyordu. Annesi babası hakkındaki gerçeği çok önceden biliyordu. Onu korumuştı. Biliyordu. Biliyordu...

Oğluna baktığında bir canavara baktığının farkındaydı.

Ama hayvanlara zarar verecek seviyeye gelmemişti. O tür şeyleri hiç yapmamıştı. Hatta evcil hayvan beslememeye özen göstermişti. Zaten grup evlerinde evcil hayvanlara izin verilmiyordu.

Ne olabileceğini anlamıştı. On beş yaşındayken Macdonald Üçlemesi hakkında okumuştı. Bu üç davranışın, bir bireyin gelecekte seri katil olup olmayacağını öngörebilecek işaretler olduğu söyleniyordu. Sevgili babası gibi olmak istemiyordu.

O belirtilerden hiçbirine sahip değildi. Lanet olası yatak ıslatma olayı yoktu. Hayvanların yanında bulunmayı reddettiği için o lanet kelebek olayından sonra hayvanlara karşı hiçbir zulüm yapmamıştı ve yangın çıkarmamıştı. Hatta, grup evlerinden birinde bir yangın çıkmıştı ama onu başkası başlatmıştı, o değil. Onun azıcık eşyası tutuşmuştu.

Odada bulunan o şerefsizler, onun solmuş gömleklerinin ve pantolonlarının yanmasını komik bulmuşlardı.

O intikamını aldığında kimse gülmemişti.

"Bensiz bir yere gittin," dedi Lily.

Hayır, hâlâ onu tutuyordu. Sadece onunla birlikte yatak odasının kapısına doğru gidiyordu ve Atlas'ın başlangıçta planladığı gibi onu yatağına geri koymuyordu. Kapıyı açtı, onu yere bırakmadı. Ağırlığı neredeyse hiç yoktu. Gelecekte Roland'ın ona çok daha büyük yemekler hazırlamasını sağlaması gerekecekti. Yumurta ve tost yeterli olmayacaktı.

"Benimle birlikte olmak istemediğine mi karar verdin?" Lily'nin iç çekişi boynuna değdi. "Anlıyorum." Husky. "Seni uyarmıştım, zor bir arkadaşım."

Onu her zaman yanında isteyecekti. "İstediğim tek yoldaş sensin." Yatak odasının kapısını açık bırakmıştı. Onu sıkıca tutarak eşikten içeri girdi. "Ama kanatlarını kırmayacağım." Yavaş adımlarla yatağına doğru ilerledi. Kolları onu sarmak istiyordu. Ona karşı hissettiği hissi çok seviyordu. Yine de Atlas kendini onu bırakmaya zorladı. Onu yatağının ortasına koydu. Hatta paramparça olmuş örtüleri bile üzerine çekti.

Çıplak bedenini örtmek ve onun ayartmalarından korunmak için akıllıca bir hareket.

"Kanatlarım yok," dedi Lily ona.

Öyle değil miydi? "Benimle yatabilirsin. Yalnız da yatabilirsin. Seçim senin." Bir adım geri çekildi. "Sabah görüşürüz." Şu an üçüncü kez seninle birlikte olmayacağım. Biraz kendimi tutacağım. Şu an tekrar seninle birlikte olmayacağım.

"Nerede uyumak istersin?" diye sordu.

Seninleyim. Kollarım seni sarsın, kaçmana izin vermeyeyim. Ama seni çok yakın, çok sıkı tutarsam, istediğim tek şeyi ezip geçeceğim.

"Atlas?"

"Kâbus görmem umurumda değil. Uykunda kavga etmen de umurumda değil. Bana ne atarsan at, üstesinden gelebilirim." Omuz silkti. Onun önünde tamamen çıplak olduğunu fark etti. Eli uzandı ve lambasını

söndürdü. Daha önce ışığı açık bırakmışlardı. Şimdi onu söndürdü ve onları karanlığa gömdü; bunu çıplak bedenini görmesinden rahatsız olduğu için değil, uyuması gerektiği için yaptı. “Benim de kendi kâbuslarım var.” Ayrıca kendi rüyalarını da görmeye başlamıştı.

Lily ile evli. Bana gülümsüyor. Gözleri parlıyor.

Kapıya doğru döndü. İki adım attı.

“Benimle kalmanı istiyorum...” Kekeledi. Gergin bir şekilde.

Gözleri kapandı.

“Eğer bir sorun çıkarırsam, her zaman gidebilirsin.” Lily'den hızlıca birkaç kelime geldi. “Bütün gece burada kalmak zorunda değilsin ve eğer burada olmak istemiyorsan, bunu tamamen anlıyorum.”

O zaten yatağın yanına geri dönmüştü. "Kenara çekil, tatlım."

Kayarak uzaklaştı.

Atlas onunla birlikte yatağa girdi. Ona doğru yaklaştı ve kız, onu şaşırtarak, vücudunu onun vücuduna yasladı. Yumuşak. Sıcak.

Ev.

Gözlerini kapattı. Onun nefes alışverişini dinledi. O yumuşak, düzenli nefes alışverişi. Dünyasındaki en önemli ses.

"Senin için... gayet iyiydi, değil mi?" diye fısıldadı Lily.

Başını ona doğru çevirdi. "Seni iki kez, arka arkaya becerdim."

"Yani, beğendin mi?"

"Beğenmek doğru kelime değil. Eğer çok acı çekeceğini düşünmeseydim, seni tekrar becerirdim. Hayattaki asıl amacım artık seni olabildiğince çok ve olabildiğince sık becermek."

Sessizlik. "Katili yakaladığınızı sanıyordum."

"Evet. Yapacağız. Yapıyoruz da. Ama... yakında gidecek."

"Ben de yakında gidecek miyim? İlişkimiz bitecek mi?"

Çok sıkı tutma... "Seni olabildiğince çok ve olabildiğince sık becermek istiyorum," diye tekrarladı.

Etraflarında sessizlik giderek arttı. Kadın ona daha da sokuldu. Yumuşak nefesleri onu uyutuyordu. Uyuyacağını sanıyordu ama...

“Daha önce hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Sanki saklanmama gerek yokmuş gibi.”

Benimle birlikteyken yapamazsın.

"Seninle birlikte kendimi bırakabilirdim. Hissedebilirdim."

Lily, sen ne hissediyorsun?

“Teşekkür ederim, Atlas.” Omzuna bir öpücük kondurdu. Sonra daha da yaklaştı. Yumuşak bir kolunu, uzun zaman önce bir saldırıdan kalma yaralarının üzerine koydu. Gözünü bile kırpmadı ya da geri çekilmedi. Daha da yaklaştı.

Ona dokunduğunda yumuşacık, sıcak ve kıymetliydi. Hiç beklemediği bir hediye idi.

O güzel kelebekten çok uzun zaman önce bir ders almıştı. İstedğini elde etmek için sabırlı olmalıydın. Beklemeliydin. Sakin olmalıydın. Güzelliğin asla tehdidi hissetmemesine izin vermeliydin.

Yeterince sabırlı olursanız, sahneyi doğru oynarsanız... istediğiniz şey size gelecektir. Avınızın tehdidi görmesine izin vermemeniz yeterliydi.

Ona sokuldu.

Kanatlarınıza zarar vermeyeceğim.

* * *

Kelebeğe baktı. Altın kanatlar. Karanlık benekler. Çok hareketsiz. Daha iyi görebilmek, ona ulaşabilmek için yatakta döndü ve parmakları uzandı. Şimdi temiz parmaklar. Ona uzanırken lambanın yumuşak ışığı kelebeğin üzerine vurdu.

Yatak odasının kapısı gıcırtyla açıldı.

“Atlas? Ben—ne yapıyorsun?”

Kapı duvara çarparak gürültüyle kapandı. Annesi ona doğru koştu. Elini geri çekmeye çalıştı ama annesi yakaladı.

“Aman Tanrım, aman Tanrım. Onu bir kupa gibi sakladın, değil mi? Tıpkı onun gibi. Tıpkı onun gibi...”

Ayak sesleri gürliyordu. Onun adımları gibi yumuşak, aceleci adımlar değildi. Daha sert. Daha derin.

Annesi nefesini tuttu. "Yapma," diye fısıldadı. Yalvardı. "Sakın yapma, duyuyor musun Atlas?"

Ama o hiçbir şey yapmıyordu.

Yalan. Ben... Kelebeği geri getirmek istiyordum. Çünkü ona zarar vermek istememiştim. Böylesine güzel bir şeye asla zarar vermek istemezdim.

“Sana önce zarar vermedikçe asla bir şeye zarar verme. Anladın mı? Asla. Asla.”

Ama o ağır, derin, sert ayak sesleri odasından geliyordu ve annesi konuşmayı kesti. Kelebeği kaptı ve çöp kutusuna attı.

Ama artık çok geçti. Çünkü onu duymuştu.

Karanlık, gürleyen bir kahkaha. "Bu tamamen saçma bir tavsiye. Her zaman önce vur. Her zaman önce saldır. Dünyaya ne kadar güçlü olduğunu böyle gösterirsin."

Ve başını bir kez daha çevirdi, ama bu sefer solmuş yatak odası kapısına doğru bakıp görebilmek için—

* * *

Atlas uyanınca derin bir nefes aldı.

Gözleri birden açıldı ve karanlığa baktı. Kalbinin hızlı hızlı atışını fazlasıyla hissediyordu.

Ve kalbinin üzerine bastıran o yumuşak elin.

Zambak.

Kadın kıpırdamadı. Adam bir nefes daha aldı. Nefesini verdi. Yavaşça. Derin bir nefes. Tekrar tekrar.

O, kupa biriktirmedi. İlk saldıran o olmadı.

"Sorun yok," dedi Lily'nin yumuşak sesi. Ve onun uyandığını fark etti. "Kâbuslar bize zarar veremez."

Onlar yapamazdı. Gerçeklik yapabilirdi.

Eli çıplak sırtında kaydı. Yumuşak, ipeksi tenini okşadı. "Uyandırdığım için özür dilerim."

"Üzülme." Boynunu öptü. "Her zaman tekrar uyuyabilirim."

Onunla birlikte uyumasından korkmuştu. Onu rahatsız edeceğinden endişelenmişti. Ama bunun yerine, karanlıkta ona teselli veren kendisi oldu.

İki kez yutkundu.

Ve kadın tekrar uykuya daldığında, adam karanlığa bakmaya devam etti.

Yirmi Birinci Bölüm

ISRARLA ÇALAN BİR ZİL SESİ ONU UYANDIRDI.

Lily tek gözünü araladı, başucundaki saate dik dik baktı ama o parlayan rakamları görünce—Ne? Hızla doğruldu.

Telefon tekrar çaldı. Tanıdığı bir zil sesi değildi çünkü yeni bir telefundu. Komodinin üzerinde çalan yeni telefonundu. Eli uzanıp telefonu kaptı. Parmağını ekranda kaydırды ve telefonu kulağına götürdü. "Merhaba?" Bu telefonla sadece bir kişiyi aramıştı. Dolayısıyla, Atlas dışında kimsenin bu numaraya sahip olamayacağı için, onu sadece bir kişinin arıyor olması gerekirdi.

Atlas.

Kadın otomatik olarak omzunun üzerinden baktı. Adam yatağın kenarına oturmuş, geniş sırtı ona dönüktü.

"Lily!" Sloane'un telaşlı sesi kulağına fısıldadı.

Ama Lily, Atlas'a kaşlarını çattı. Bir şey mi okuyordu? Başını çevirdi. Ne okuyordu acaba?

"Lily, haberlerde! New Orleans havaalanında mahsur kaldım ve haberlerde bu olay anlatılıyor!"

Lily yataktan kalktı. Yanında bir çarşaf daha çekti, vücuduna sardı ve Atlas'ı daha iyi görebilmek için yatağın kenarından sürünerek ilerledi.

Kot pantolon giyiyordu. Ne zaman kot pantolon giymişti acaba? Ve...

Elinde tuttuğu şey onun günlüğüdü. Açık olan günlüğüdü.

Yatağın şiltesinin altına sakladığı günlük. "Atlas?"

Başını kaldırdı. Ona doğru döndü. Günlüğü kapattı. "Yerde buldum."

"BEN-"

"Öldü!" diye bağırdı Sloane.

Lily göz kırptı.

"Beni duydun mu? Çünkü sanırım duymadın," diye homurdandı Sloane.

"New Orleans'taki bir havaalanında oturmuş haberleri izliyorum ve yayınlanan haber Tonya Johnson hakkında. Bu isim sana bir şey hatırlattı mı? Çünkü bana çok tanıdık geldi. Hem de çok. Shreveport'taki çalıştığı barın önünde öldürüldü."

Lily başını salladı.

"Bıçaklanarak öldürüldü. En azından konuşan sarışın muhabire göre öyle. Bu olay dün ya da dün gece oldu – ya da bilmiyorum. Sarışın muhabir ne zaman olduğunu tam olarak söylemiyor ama size söylemeliyim ki, bu olay içimdeki tüm alarm zillerini çaldırıyor."

Lily'nin zihni çığlık atıyordu.

"Yakalandınız," dedi Sloane. "Kaçıyorsunuz. Evinize hırsız giriyor. Dosyalarınız çalınıyor ve hemen ardından listedeki isimlerden biri olan Tonya Johnson öldürölüyor? Bana bunun içinde sallanan kırmızı bayrakları görüp görmediğinizi söyleyin."

"Onları görüyorum."

Atlas ayağa kalktı. Günlüğü yatağın üzerine bıraktı.

Boğazı düğümlenmek üzereydi. Uyumken günlüğü mü okuyordu acaba?

Atlas başını salladı. "Hayır."

"Bu bir tesadüf olamaz," dedi Sloane aynı anda, vurgudan dolayı hafif güney aksanı belirginleşerek. "Çünkü eğer öyleyse, bu dünyanın en kötü tesadüfö olur."

"Okumuyordum." Atlas, Lily'ye doğru bir adım attı. "Yerde buldum. Kot pantolon almak için odama gittim ve geri döndüğümde yanlışlıkla

tekmeledim. Yerdeydi. Aldım.”

Sloane mırıldandı. "Tonya size en yakın denek miydi? Hayır, hayır, elbette değil. Fiziksel olarak en yakın olan Atlas Bennett."

Atlas tam önündeydi, dokunabileceği kadar yakındı.

“Ama diğerleri arasında, o—ya da kahretsin, o—fiziksel olarak Dallas, Teksas'a en yakın olanıydı, değil mi? Dallas ve Shreveport ne kadar uzaklıkta—üç saat mi? Hızlı sürerseniz ve trafik yoksa iki buçuk saat mi? Bunu sevmiyorum.” Sloane “Bunu sevmiyorum” diye tekrarlarlarken sesi yükseldi.

Tonya Johnson. Meredith ve Lyle Johnson'ın kızı. Tonya'nın babası, ABD genelinde büyük bir tır şoförü olarak çalışırken bir düzineden fazla otostopçuyu arabasına almıştı. Onları arabasına aldıktan sonra bir daha hiç görülmemişlerdi. En azından canlı olarak görülmemişlerdi. Cesetlerin hepsi sonunda... bir grup izci tarafından yürüyüşte bulunmuştu. Lyle, öldürdüğü kişileri tek bir merkezi yerde tutmayı severdi.

Meredith ve küçük kızı Tonya, Lyle'in suçlarından habersizdi. Mükemmel baba, şeytandı. Ve Meredith, mahkumiyetinden sonra uyuşturucu ve alkol batağına saplanmıştı. Tonya'ya gelince...

Küçük hırsızlık suçlarından hüküm giymişti. Fuhuşla da kısa süreli bir ilişkisi olmuştu. Ama Tonya hiç kimseye fiziksel olarak zarar vermemişti. Yaklaşık altı ay önce kendi uyuşturucu bağımlılığından kurtulmak için rehabilitasyondan çıkmıştı ve iyi gidiyor gibi görünüyordu.

“En yakındaki kim?” diye sordu Sloane. “Eğer bu herif listenizi ele geçirdiyse, denekleri teker teker ortadan kaldırıyorsa—”

Lily, midesi bulanırken araya girerek, "Bunu bilmiyoruz," dedi. "Hemen böyle bir sonuca varamayız."

"Evet, peki, bu konuda 'tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir' kuralını izlesek nasıl olur?"

“Bu bir kural değil.” Saçları öne doğru düştü ve bir eliyle geriye doğru itti.

"Sırada en yakın denek kim?" diye sordu Sloane.

"Onlar nesne değil, insan." Onları nesne olarak düşünmeyi ne zaman bırakmıştı? Ne zaman?

Bir anlık sessizlik. "O zaman bir sonraki kişiyi bulmamız gerek. Kahretsin. Boş ver, dizüstü bilgisayarımдан açıyorum çünkü kimse benimkini çalmadı—aman Tanrım, bu çok kaba bir ifadeydi. Öyle demek istemedim. Çalınan hiçbir şey senin suçun değil. O herifin suçu. Onu alan kişinin. Kaba olmak istemedim, biliyorsun. Sadece stresliyim, korkuyorum ve senin için çok endişeleniyorum." Sloane stresli olduğunda sık sık olduğu gibi, sözleri ardı ardına geliyordu. "Onun senin peşine düşmesini istemiyorum."

"Güvendeyim."

Atlas'ın gözlerinin arasında silik bir çizgi belirmişti. "Hoparlöre al," diye emretti.

O da öyle yaptı, parmağını ekranda kaydırarak Sloane'un şu sözlerini duymasını sağladı:

"—Eğer bu suçlu Tonya Johnson'ı öldürdüyse, eğer listedeki kişileri ortadan kaldırıyorsa, o zaman size ve Dallas'taki konumunuza fiziksel olarak en yakın olan bir sonraki kişi, Oklahoma City'deki Hatch Davis olurdu. Bu yaklaşık üç saat uzaklıkta."

Hatch Davis, biyolojik babasının Bahar Tatili Katili olduğunu bilmiyordu. Basın her şeyi sansasyonel hale getirmeyi sevdiği için bu da saçma bir lakaptı. Ancak yirmi yıl önce, uzun ve sıcak bir bahar mevsiminde, Hatch'in babası Jeffrey, Florida ve Alabama kıyılarında vakit geçirmişti. Beş farklı kadını boğmuş ve cesetlerini suya atmıştı. İlk ceset, kadının yan tarafında köpekbalığı ısırığıyla kıyıya vurduğunda, yerel yetkililer cinayet şüphesi duymamıştı.

Ama bölgedeki adli tıp uzmanı işinde çok iyiydi ve son derece titiz davranmıştı.

Suya çarpmadan önce ölmüştü.

Sonra kıyıya başka bir ceset daha vurdu... bu cesedin boğaz çevresinde belirgin morluklar vardı.

Ve bir diğeri...

Ve bir diğeri...

Beşinci kurban için Jeffrey, cesedi atarken suçüstü yakalanmıştı. Hapse atılmıştı. Beş yıl önce Florida'daki bir hapishanede zehirli iğneyle idam edilmişti. Ölmüştü ve Hatch, annesinin çok uzun zaman önce kız kardeşleriyle birlikte bahar tatili için Körfez Kıyısı'na gittiğinde bir katille birlikte olduğunu asla öğrenmemişti.

Kadın, diğer kurbanlarının hepsine tıpatıp benzemesine rağmen, gitmesine izin veren biri.

Sherry Lee eve döndüğünde, lise aşkıyla hemen evlenmişti. Greg Davis, Hatch'in kendi oğlu olduğuna bile inanabilirdi. Ve Hatch... lise birincisiydi. Üniversiteye tam bursla girmişti. Özel gereksinimli çocuklarla gönüllü olarak çalışmıştı. Cumartesileri aşevinde yemek pişirmişti. Hatta hiç trafik cezası bile almamıştı.

Lily'nin nefesi birden kesildi. "Hatch hiçbir şeyden suçlu değil. Eğer beni ve Atlas'ı kaçıran bu kişi olsaydı, Hatch'in peşine düşmezdi. Hatch suçlu değil," diye tekrarladı.

Atlas'ın çenesi daha da kasıldı. Konuşmanın ilk kısmını kaçırmıştı ve kadın ona en kısa sürede olanları anlatmak zorundaydı.

Ama şimdilik... "Peki katil neden buraya, Dallas'a geri dönsün ki?" diye sordu Lily. "Eğer Shreveport yakınlarında birini istiyorsa..." Gözlerini kapattı ve uzun zaman önce yaptığı haritayı hayal etti. Dizüstü bilgisayarında olan bir harita. "New Orleans. Shreveport'tan beş saat uzaklıkta ve Westin Blanchard orada. Üç ay önce silahlı soygun suçundan hapisten çıktı." Westin, babasının hüküm giymiş bir seri katil olduğunu gayet iyi biliyordu. Sonuçta, Westin'in son Angola ziyaretinde birlikteydiler. Baba ve oğul her zaman çok yakın bir ilişkiye sahipti. Hapiste de dışarıda da.

“İki seçenek.” Sloane mırıldandı. Derin düşüncelere daldığında mırıldanırdı. Bazen, kelimenin tam anlamıyla bütün bir şarkıyı mırıldanır ve bunu yaptığının farkına bile varmazdı. “Tamam, tamam, eğer bu ceza odaklı bir katilse, o zaman Westin'in peşine düşmeli. Westin'in son kurbanı, o soygun sırasında ona yaptıklarından dolayı yüz rekonstrüksiyonuna ihtiyaç duydu. Hatch hayatında hiç kimseye zarar vermedi. Bu yüzden, federal ajanları onun peşine göndermemiz gerekiyor. Onlara bir uyarı vermemiz gerekiyor ve—kahretsin. Uçağımı arıyorlar! Bak, en kısa sürede orada olacağım, tamam mı? Eski sevgilini ara. Bunu yapmak istemediğini biliyorum, ama Gage'e neler olduğunu bildirmen gerekiyor. Her zaman yaptığı gibi, davaları çözdüğünde ve terfi aldığı anda, o bir pislik olduğu için, her zaman yaptığı gibi, övgüyü kendine alacak, ama bir katili durdurmak onun saçmalıklarından daha önemli, değil mi?”

"Evet," diye yanıtladı Atlas kesin bir dille. "Haklısın. Bir katili durdurmak saçmalıklardan daha önemli."

Sessizlik. Sonra. "Telefonu açtığında uykulu bir ses tonu kullandın Lily. Atlas Bennett'le yatakta mıydın? Çünkü konuşan o, değil mi?"

"Evet," dedi Atlas.

Aynen öyle.

Öhöm. Evet, Sloane'un her iki sorusuna da. "Uçağınıza binin. Güvende kalın. Gage'i bilgilendireceğim."

"Kendine dikkat et," diye homurdandı Sloane. "Potansiyel bir seri katille ilişkiye girip onunla nişanlanan ben değilim."

“Sloane.”

“Özür dilerim! Özür dilerim! Ağzımdan kaçtı! Yemin ederim kaçtı. Çok endişeliyim ve havaalanında koşuyorum, herkes bana deliymişim gibi bakıyor. Lütfen, lütfen güvende kalın.”

"Onu yakaladım," dedi Atlas.

"Beni endişelendiren de bu. Kısmen bu. Dürüst olmak gerekirse şu anda birçok endişem var."

"Güvende kalacak," diye güvence verdi Atlas arkadaşına. "Sana söz veriyorum."

"Sloane." Lily ses tonunu sakın tutmaya çalıştı. Düz ve çaba sarf ederek. "Daha önce nişanım için beni tebrik ettiğini sanıyordum."

"Evet, işte o zaman sonunda aşık olduğunu ve onun senin ne kadar harika olduğunu anladığını ve seni sonsuza dek seveceğini düşünmüştüm. Bana durumun böyle olmadığını söyledin, bu yüzden şimdi tekrar endişeleniyorum." Sloane'un nefesi telefonda duyuldu. "Endişeleniyorum çünkü seni önemsiyorum, Lily."

Sloane'un onu önemseydiğini biliyordu.

"Atlas, hâlâ dinliyor musun?" diye homurdandı Sloane. Muhtemelen çünkü gerçekten de havaalanında koşuyordu.

"Buradayım."

"Eğer ona zarar verirsen, o bodrum katına yaptığın son yolculuğu lüks bir tatil gibi göstereceğim."

Telefonu kapattı.

Kaşları çatıldı. "Arkadaşın beni kaçırmakla ve öldürmekle tehdit etti?"

"Belirsiz konuştu. Tam olarak bunu mu kastettiğini bilmiyorum." Ama sanırım Sloane tam olarak bunu kastetti. Özellikle.

"Konuşmanızın ilk kısmını kaçırdım."

Evet, öyleydi. "Çünkü sen benim günlüğümü okumakla meşguldün." Telefonu çok sıkı tutuyordu. Lily parmaklarını gevşetmeye zorladı. "Uyuyana kadar bekledin mi telefonu almadan önce?"

Başını yavaşça ve olumsuz bir şekilde salladı. "Yerdeydi, Lily. Yemin ederim. Aldığımda açıktı."

"Onu yatağın altına bıraktım." Yere değil. Üst yatağın altına sıkıca yerleştirdim.

"Okumadım."

Ona dikkatlice baktı. Çenesinde bir kas gerildi. Güven, onun kurallarından biriydi. Ona, ona güvenmediği sürece onunla birlikte

olmayacağını söylemişti.

Gece boyunca onunla iki kez birlikte olmuştu.

Ve...

"Sana inanıyorum." Gerçekten de inandı. Ancak bu durum başka bir soruna yol açtı.

Lily, sorunları teker teker çöz. Bir seferde bir tane.

"Yatağın altında güvende değil." Pantolonu kalçalarına kadar sarkmış halde karşısında duruyordu. Seksi ve dağınık görünüyordu ve kadın nane kokusu aldığını sandı. Adam dişlerini fırçaladı. Sabahın ilk işi—evet, bu bir zaferdi.

Üstsüz ve güçlü olması da ayrı bir zafer.

Birinin günlüğünü bulması mı? Bu bir zafer sayılmaz.

"Yatak odamda bir kasa var. İsterseniz onu oraya koyabilirim," diye teklif etti Atlas.

Başını salladı. "Evet, bunu yapabilirsiniz... önce okumanız gerekiyor."

"Lily?" Kirpikleri titredi.

"İstediğin zaman oku. Şimdi okumaya vaktin olmayabilir." Muhtemelen olmazdı, şimdi durumu düşününce. "Ancak kaçırdığın konuşmanın o kısmını bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Beklerken geniş omuzları gergindi.

Lily ona, "Dün gece bir kadın öldürüldü," diye bilgi verdi. "Sloane onun ölümüyle ilgili bir haber gördü. Kurban, listemde olan biriydi."

"Listeniz mi?"

"Tonya Johnson." Kurbanları. "Babası seri katildi."

Bakışları ona dikildi.

Ancak...

Ayak sesleri. Merdivenlerden hızla çıkıyorlar. Daha doğrusu, gürleyerek çıkıyorlar.

"Kahretsin," diye küfretti Atlas. "Tatlım, hemen giyinmen gerek." Ve yatak odasının kapısına doğru atıldı. O da çarşafını tutarak arkasından

sıçrarken, kapıyı hızla açtı. Geniş omuzunun üzerinden baktığında Desmond'ın onlara doğru koştuğunu gördü.

"Şirket!" diye tersledi Desmond. "Federal ajan kapıda ve seni görmek istiyor."

"Gage mi?" Şaşkınlık yüzüne yayıldı. Tam da onu aramak üzereydi.

Atlas daha da yana kaydı ve vücudunu kullanarak onu Desmond'ın görüş alanından tamamen engelledi.

"Henüz kapıyı ona açmadım. Kapıda devriye gezen güvenlik görevlilerini geçmek için kimliğini kullandı. Adamın yanında partneri, yani kadın da var," diye yanıtladı Desmond. "Sana gelirken ön kapıdaki kameraya baktım. O şerefsiz çok sinirli, şimdi seni görmek için bağıyor, Atlas."

"O zaman beni görecek." Lily'ye baktı. "Üzerini giy. Sonra aşağıda bizimle buluş."

Günlüğü kaptı ve ellerine tutuşturdu. "Kasanda. Sadece senin gözlerin için."

Başını salladı. Başını eğdi ve dudakları onun dudaklarına değdi. "Benimle birlikteyken kabus görmedin."

Hayır, yapmamıştı. "Ama sen yaptın," diye fısıldadı karşılık olarak.

"Böyle şeyler olur... sen kabus olduğunda." Ona doğru başını salladı. "Federal ajanla ben ilgilenirim. Giyindikten sonra aşağı inip ona potansiyel kurbanlardan bahsedebilirsin." Kapıdan içeri girdi. "Desmond, burada kal ve onu koru. Her zaman güvende olmasını istiyorum."

Kapı aralığından başını uzattı ve Atlas'ın odasına girmesini izledi. Bir an sonra geri döndü, günlüğü yoktu. Hala üstsüzdü. Hala yalınayaktı. Hala muhteşem ve seksiydi ve etrafında tehlike adeta kıvılcımlar saçıyordu.

Atlas merdivenlerden aşağı hızla inerken, "Üzerini giy, Lily," diye azarladı. "O herif seni çarşafı görürse, cam olsun olmasın çenesini kırarım."

Pekala. Ama önce... bakışları Desmond'a kaydı. Doğrudan ona bakmayan bir Desmond'a. "Dün gece biraz hafif kitap okumaktan keyif aldın mı?" diye sordu Lily tatlı bir sesle.

Hâlâ ona doğru bakmadı. "Hafif bir durum diyemem."

"Her zaman başkalarının odalarına izinsiz girip kişisel eşyalarını mı çalışıyorsunuz?"

"Geri gönderdim, değil mi?"

İtirafını almak için daha çok çalışması gerekeceğini düşünmüştü. "Neden?"

Sonunda ona baktı. "Çünkü o benim arkadaşım. Tehlikeli birinin bir daha gözümün önünden kaçmasına izin vermeyeceğim. Onun zarar görmesine izin vermeyeceğim."

Çarşafı göğsüne daha sıkıca bastırdı. "Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence bu dünyada çok sayıda insana zarar verebilecek kapasiteye sahipsin."

Ayaklarını yere daha sertçe bastırdı. "Sanırım sizde de aynı kapasite var."

"On yaşıma geldiğimde zaten on adam öldürmüştüm. Çocuk askerlerin seçme şansı yoktur."

Onun hikayesini biliyordu. Yaşadığı o tarifsiz acıyı ve vahşeti. Ama bunu ona anlatmayı planlamamıştı. Başkasının acısını ortalıkta sergilemezdin... Yine de o, her şeyi onun önünde açıkça ortaya dökmüştü. "Neden bana geçmişinden bahsediyorsun?"

"Çünkü geçmişini biliyorum. Ama seni anlayan için sana verebileceğim bir günlüğüm yok. Sana sadece kim olduğumu, ne olduğumu anlatabilirim."

"Sen onun arkadaşısın." Bunu anladı. Atlas için her şeyi yapacak bir arkadaş. Bunu çok net görebiliyordu.

Desmond'ın dudakları sıkılaştı. "Beni asla yargılamadı. Nereden geldiğimi hiç umursamadı. Bana nereye gittiğimin daha önemli olduğunu

söyledi. Sonra beni yanına aldı. Bana bir iş verdi ve her adımda beni yanında götürdü." Bir an duraksadı. "Söyle bakalım, Lily Gallo, nereye gittiğini biliyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır, şu anda New Orleans'a mı yoksa Oklahoma City'ye mi gitmem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

Kaşlarını çatarak ona baktı, "Şaka mı yapıyorsun?"

"Beni daha yakından tanıdığınızda, öyle olmadığımı anlayacaksınız."

"Atlas ile ilgili niyetin ne?"

"Niyetim mi?" diye tekrarladı Lily, sesi soru işareti gibi yükselerek. Elini kaldırdı ve ona verdiği yüzüğe baktı. "Bana onunla evlenip evlenmeyeceğimi mi soruyorsun?" Atlas ona evlenme teklif etmemişti. Nişan sadece bir hileydi.

"Buraya onu yok etmek için mi yoksa kurtarmak için mi geldiniz diye soruyorum."

Bakışları hızla ona döndü.

"Ne olacak bakalım, Doktor Lily Gallo? Çünkü bence her iki yöne de gidebilir." Elleri yumruk şeklinde yanlarında sıkılıydı. "En kötü zamanlarımda o yanımdaydı. Sayamayacağım kadar çok kez karanlıktan geçmeme yardımcı oldu. Ve her adımda, her an, onun da savaştığını biliyordum. O teraziyi devirmek çok kolay, değil mi? Birini bir yöne ya da diğerine itmek."

"Hayır." Başını salladı. "Kolay değil."

"Onu kurtaracak mısın yoksa cehenneme mi iteceksin?"

Benimle ne yapacak ki? "Atlas'a asla zarar vermem."

"Neden olmasın?" Ona doğru agresif bir adım attı. "İyi bir insan olduğun için mi? Başkalarına yardım etmeye çalıştığın için mi? Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalıştığın için mi? Saçmalık." Gözleri parladı. "Bunu günlüğünü okumayan birine anlat."

"Bu benim günlüğüm değil. Annemin günlüğü."

Yüz ifadesi, bu cevaba dair ne düşündüğünü ona açıkça gösterdi. Ardından, "Asıl soruma henüz cevap vermediniz." dedi.

"Evet, yaptım." Ama cevabını tekrarladı. "Atlas'a asla zarar vermezdim."

"Neden?"

"Çünkü..."

"Çünkü sevdiğin şeye zarar vermezsin. Dudaklarını yaladı.

Aşağıdan yükselen sesler duydu. Bağırış çağırışlardı. "Giyinmem gerek," dedi Lily. Kapıyı kapatmaya başladı.

Elini kapının kapanmasını engellemek için kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Çünkü gamzeleri beni korkutuyor," diye fısıldadı. "Ama dokunuşu bana güven veriyor. Çünkü yaramı öpüyor, içimdeki karmaşayı görüyor ve yine de güzel olduğumu söylüyor."

Desmond'ın yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu.

"Çünkü Atlas'la hiçbir şey asla yolunda gitmeyecek." Bunu tüm benliğiyle fark etti. "Yoğun olacak. Yıkıcı olacak. Tüketen olacak. Onunla asla kendimi tutamayacağım. O da bana izin vermeyecek." Bunu düşündü. "Ben de onun benimle kendini tutmasına izin vermeyeceğim. Her şeyi istiyorum. İyi. Kötüyü. İkisini de harmanlayan kafa karıştırıcı kısımları."

"Ya hiç iyilik yoksa?"

Başını yana eğdi ve ona kısa bir gülümseme gönderdi.

Kaşlarını çattı. Gözlerini kırıştırdı. "Ne halt ediyorsun? Şu an gülümsüyor musun? Normalde gülümsemezsin."

Hayır, yapmadı.

"Kahretsin." Biraz da memnuniyetsizce. "Gerçekten çok güzel bir gülüşün var. Gözlerindeki altın parıltısını daha da belirginleştiriyor."

İltifatı görmezden geldi. İltifat arayışında değildi. Annemin gülümsemesine sahibim ve o bunu her zaman insanları etkisiz hale getirmek ve büyülemek için kullanırdı. "İkimiz de Atlas'ın içinde iyilik olduğunu biliyoruz. Bu yüzden onu bu kadar çok savunmak için mücadele ediyorsun.

Bu yüzden ona çekiliyorum. Taşıdığı karanlık yüzünden değil, ikimiz de ışığı görebildiğimiz için."

Desmond yutkundu. Geri çekildi. "Sadece çarşafla aşağı inemezsin. Atlas aklını kaybeder." Arkasını döndü.

Eli hızla uzandı. Gitmeden önce onun elini yakaladı. "Senin içinde sadece karanlık yok."

"Bilmiyorsun...anlamıyorsun..."

"Çocukken kaçırılıp korkunç şeyler yapmaya zorlanmasaydın kim olurdun bilmiyorum? Maalesef, hayır, o adamı tanımıyorum. Hiçbirimiz o adamı asla tanımayacağız. Ama seni karşımda görüyorum. Bir arkadaşını korumaya bu kadar kararlı birini. Atlas'ın arkasında durmaya özen gösteren birini."

"İyi para ödüyor." Brisk. "Herkes sorabilir."

"Eğer cebinde beş kuruşu olmasaydı, bence onun arkadaşı olurdun."

Yanıt yok.

"İşte bu yüzden," dedi ona, "geçmişinde yaşadığın o acımasız olaylardan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Belki de kendine farklı bir gözle bakmaya başlamalısın. Aynaya baktığında gördüğün yansıma bazen sadece korktuğumuz şeydir ve biz o değiliz."

Atlas, kendisinin onun kırık aynası olduğunu söylemişti.

O her zaman kendisinin sorunlu olan taraf olduğunu düşünmüştü.

"Kahretsin." Desmond nefes nefese kaldı. "Sen tehlikelisin."

Tehlikeli olmaya çalışmıyordu. Yardım etmeye çalışıyordu.

Geri çekildi. "Üzerini giy. Sonra da hemen aşağı in ki Atlas ve eski sevgilin kavga etmesinler."

Yatak odasından çıktı. "Atlas sana Gage'in eski sevgilim olduğunu söyledi, değil mi?"

"Hayır." Desmond arkasına bakmadı. "Haftalar önce, hayatını araştırmaya başladığımızda bunu öğrendim. Düşmanını tanıman gerekiyor, anladın mı?"

“Ben Atlas’ın düşmanı değilim.”

“Bunu alıyorum...” Merdivenlerden hızla aşağı indi.

Misafir odasına geri döndü. Kapıyı kapattı. Giyinmek için odanın karşısına geçerken çarşaf arkasından sürüklendi. Olabildiğince hızlı giyindi. Külot. Sütyen. Uzun, uçuşan bir elbise. Lily elbiseyi seçti çünkü onu kolayca giyip çıkabilirdi. Babetleri de aynı şekilde. Saçlarını parmaklarıyla taradı, yüzüne su serpti, dişlerini fırçaladı ve kapıya doğru aceleyle geri döndü. Kapıyı hızla açarken bile, derin seslerin uğultusunu duydu.

Ayakları merdivenlerden hızla inip  ıktı. Ve evin giriş katına yaklaştıkça...

“Sen bir katilsin, Atlas Bennett. Ve seni tutukluyorum.”

Hayır, hayır.

Yirmi İkinci Bölüm

BEŞ DAKİKA ÖNCE...

Ön kapıyı kendisi açtı. Evet, evet, güvenlik görevlileri vardı. Onun yerine bu işi yapabilecek personeli de vardı, ama Atlas kapıyı Federal ajana kendisi açtı. Ben de bir kapıyı nasıl açacağımı biliyorum.

FBI Özel Ajanı Gage Emerick, gözlerini kısarak, çenesini sıkarak ona öfkeyle baktı. Yüzünün her çizgisinde öfke açıkça görülüyordu. Ortağı Sharon Hinkle, arkasında tedirgin bir şekilde kıpırdandı, bir ayağından diğerine bastı ve Atlas'ı görebilmek için başını çevirdi. Üzerinde gömlek olmadığını fark edince gözlerini kırıştırdı. Yeşil gözleri irileşti.

"Lanet olası kapıyı açman epey uzun sürdü," diye çıkıştı Gage.

Atlas omuz silkti. "Meşguldüm..."

Gage'in çenesi daha da sertleşti. "Sizin için kapıyı açabilecek kimseniz yok mu?"

"Evet. Ama son olaylar ışığında, evime hangi ziyaretçilerin gireceğine sadece benim karar verebileceğim emrini verdim." Ve teknik olarak, henüz Federal ajanları içeri almamıştı. Hala kapının diğer tarafındaydılar. "Ama adamlarım sizi güvenlik kamerasından gördüler. Burada olduğunuz ve beni görmek için bağırdığınız konusunda uyarıldım. İşte buradayım." Ancak

kapıda bu tartışmayı yapmanın bir anlamı yoktu. “İçeri buyurun.” Arkasını dönerek onlara sırtını verdi ve antre boyunca yürüdü.

Peşinden geldiler. Hızlı adımlarını ve kapının çarpma sesini duydu. Ama tam çalışma odasına doğru dönerken—

"Bu bir sosyal ziyaret değil," diye homurdandı Gage.

“Ah, yani beni inanılmaz derecede çekici bulduğunuz ve yeni en iyi arkadaşım olmak istediğiniz için mi geri dönmediniz?” Yavaşça arkasını dönerek Federal ajanlara baktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne kadar hayal kırıklığı.”

Gage derin bir nefes verdi. "Ne yaptığını biliyorum."

Çok şüpheli. "Lily'ye hayatının en tatmin edici gecesini yaşattığımı biliyor musun?" Bu, ona tarifsiz bir zevk veren kasıtlı bir alaydı. Dava aç, diye öptü ve anlattı. Çünkü bir daha ona asla dokunamayacaksınız.

ABD Merkez Bankası (Fed) ona doğru hızla yöneldi.

Sharon çığlık atarak partnerini yakaladı. "Hayır, hayır! Dur!"

Gage durdu, ama yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

“Meşguldüm,” dedi Atlas tekrar. Kendini tutamıyordu. Bazen, özellikle bu piç kurusuna karşı, kaba davranmaktan zevk alıyordu. Benim Lily'mi kullandın. Ama...

Kahretsin.

Artık işe koyulma zamanı. Lily'ye Fed'i halledeceğine dair güvence vermişti, bu yüzden Atlas adamları da ilgilenmesi gerektiğini düşündü. "Tonya Johnson."

Sharon keskin bir nefes aldı. Çarpıcı, yüksek bir ses.

Onlar zaten onu tanıyorlar.

Ve bu ilginç değil miydi? Ya Gage ve ortağı işlerinde Atlas'ın başlangıçta fark ettiğinden çok daha iyiydiler ya da...

Az sonra mahvolacağım. Ve bu, Lily'ye yaptığı gibi muhteşem bir mahvoluş olmayacak.

Bekledi, kıpırdamadı. Federal yetkililerin kartlarını masaya koyma zamanı gelmişti.

Sharon, temkinli bir ses tonuyla, "Tonya Johnson'ı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Hayatımda hiç tanışmadım o kadınla." Gerçekten de öyle. "Ama Lily'nin arkadaşı, ah, Sloane—Sanırım adı Sloane Armstrong." Buna fazlasıyla inanıyordu. Lily dosyasında Sloane hakkında detaylı bir rapor vardı. "Bu sabah aradı. Tonya hakkında bir haber görmüş." Bakışları iki ajan arasında gidip geldi. Gage'de oyalandı. "Sloane kadının ölümüyle ilgili endişeliydi—"

"Onun cinayeti," diye hırslı bir şekilde söyledi Gage.

"Çünkü Tonya'nın adını tanıdı."

Gage dik dik bakmaya devam etti.

Sharon onu serbest bıraktı. Yanına gitti. "Tonya'nın babasının Lyle Johnson olduğunu biliyoruz. O otostopçuların hepsini öldüren tır şoförü."

Atlas yüzünde hiçbir ifade göstermedi.

Sharon, Atlas'a sorgulayıcı bir bakış atarak, "Tahmin yürüttüğümüz üzere, Lily'nin evinden alınan dosyalarda Tonya hakkında bilgiler de yer alıyordu," diye ekledi.

"Lily'nin evini kontrol etmek için henüz tam onay almadık," diye karşılık verdi. "Ama şimdi içeri girmemize izin verilirse, kayıp eşyaların tam listesini size verebileceğimizden eminim." Kollarını indirdi.

"Herkesin güvenliğinin sağlanmasını mı bekliyorsunuz? Öyle mi yapıyorsunuz?" diye sordu Gage. "Yoksa canınız istediğinde, mesela, bir yere birden mi giriyorsunuz?"

Ah, şimdi beni şaşırtıyor. Ama Atlas masum bir şekilde göz kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dedektif Benedict Swain'in evinden bahsediyorum. Onun evine izinsiz girmenizden bahsediyorum. Bakın, bu sabah ilk iş olarak oraya uğradım. Ev darmadağın edilmişti."

“Ve beni bununla mı suçluyorsunuz?” Omuzlarını geriye attı. “Lily’nin evinde yaşananlara benzer bir tahribat gibi geliyor. Bu tür bir faaliyetle bağlantılı olduğumu neden düşündüğünüzü anlamıyorum. Ben dürüst bir iş adamıyım. Herkese sorun.” Tabii, ölü Dedektif Benedict Swain hariç.

“Oradaydın.” Gage ona doğru agresif bir adım attı.

“Lily’nin evinde miydin? Evet. Oradaydım. Sen de oradaydın. Beni orada gördün—”

"Benedict's," diye hırçın bir şekilde söyledi Gage.

"Ne zaman?"

Ama Gage ona öfkeli gözlerle bakmaya devam etti ve Atlas, adamın gerçekte değil, varsayımlarla hareket ettiğini anladı. Yine de adamın sezgileri Atlas'ın sandığından çok daha iyiydi. "Cinayet kurbanının yanına dönsek nasıl olur?" diye sordu Atlas. Kibar konuştuğunu düşündü.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Ağır adımlar. Desmond kaşlarını çatmıştı.

Lily ile birlikte olmalıydı. Ona Lily ile kalmasını söyledim.

Atlas elini kaldırdı ve Desmond merdivenlerin yarısında durdu. Lily'yi korumak ve Federal ajanlarla yaptığı konuşmayı dinlemek için iyi bir pozisyondu.

Gage merdivenlere doğru baktı. Bakışlarını Desmond'ın üzerinden geçirdi, sonra dikkatini tekrar Atlas'a çevirdi. "Benedict bir cinayet kurbanı. Cesedini kulübeden çıkardılar - kulübeden geriye kalanlardan," diye ekledi Gage. "Rozeti hâlâ üzerindeydi. Kahrolasica yanmıştı. Zavallı herif tanınmaz halde."

Atlas yüz ifadesini değiştirmede. Ama aklına bir anlık bir aydınlanma geldi... çok uzun zaman önceye ait bir aydınlanma...

Dumanla dolu bir oda. Dört yatak. Hepsi ranza, çünkü kaldıkları grup evinde de öyleydi. Alevler yükseliyor, tahtayı ve yatağı yiyip bitiriyordu. Giysileri alt ranzaya dağılmıştı ve çoktan yanmaya başlamıştı, Benedict ise

tam orada, sadece izliyordu. Gülüyordu. Ateşe ne kadar yakın olduğunun farkında bile değildi.

Atlas, alevler Benedict'e ulaşmadan önce onu yere sermişti. O zaman. O zaman.

Duruşunu rahat tuttu. "Tonya Johnson," dedi. "Bahsettiğim kurban o."

"Adını söylemeyi gerçekten çok seviyorsun," diye belirtti Gage. Ona daha da yaklaştı. "Neden? Kurbanını düşünmekten, o anı yeniden yaşamaktan biraz heyecan mı duyuyorsun?"

Hayır. Yanılmıştı. Gage tamamen bilgisizdi. "O benim kurbanım değil."

"Hayır mı? O zaman adresini Lily'nin dosyalarından almadın mı? Gece yarısı gizlice kaçıp Shreveport'a gitmedin mi? Barına girip Tonya'yı seninle çıkmaya ikna etmedin mi?"

"Hayır." Kolay. Sakin. "Yapmadım." Ne saçmalık! Bu adam FBI için nasıl dava çözüyordu ki? Ha, dur, davaları çözmek için Lily'yi kullanıyormuş. Tamam.

Gage ona doğru bir adım daha attı. "Bana, bıçağını Tonya'nın karnına saplayıp, sonra da sağa sola savurarak karnını paramparça etmediğini ve sonra da onu ölene kadar bıçaklamadığını mı söylüyorsun?"

Sharon'ın eli beline inmiş, tabanca kılıfının yakınında duruyordu.

Gage'in eli de aynı pozisyondaydı. Silahına rahatsız edici derecede yakındı.

Bu iki federal ajan ondan ne bekliyordu ki? Birkaç aptalca soru sordukları için kontrolünü kaybetmesini mi? "Son zamanlarda Shreveport'a gitmedim," diye karşılık verdi. "Biraz meşguldüm. Kaçırılmam ve nişanlanmam derken..."

"Tonya'nın adını tanıdım. Haberleri de duydum." Gage'in burun delikleri genişledi. "Shreveport Polis Departmanını aradım. Olay yerine gelen memurla görüştim. Mağdurun üzerinde bazı ilginç eşyalar bulmuş."

Gage'in ses tonundaki kendini beğenmişliğe bakılırsa, bu iyi bir haber olmayacaktı.

"Sen zengin bir adamsın, Atlas."

Desmond hâlâ merdivenlerde oyalanıyordu. İzliyor, dinliyordu.

"Zengin adamlar altın kol düğmeleri alırlar, değil mi?" diye sordu Gage.
"Pahalı, gösterişli kol düğmeleri."

Atlas gözünü bile kırpmadı.

"Altın kol düğmelerine baş harflerini işletiyorlar," diye devam etti Gage. "Bunu fark etmedin herhalde, ama Tonya'yı öldürmeden önce, onları senden çaldı. Bak, fedai onun ne yaptığını açıkladı. Hızlı bir el çabukluğu. Karanlıkta adamları dolandırırdı. Onlarla öpüşür, onlardan çalardı ve fedai arkadaşı onları kaçırdı ki o ve Mico kârlarını paylaşabilsinler. Sen onu öldürürken bile kol düğmelerini aldı. Biri cebinde bulundu. Diğeri ise kan lekeli, ölü parmaklarında hâlâ duruyordu."

Cehennem.

Gage ona gülümsedi. "Bu arada, fedai saldırganı kovaladı. Yüzünü göremedik ama onu tarif etti. Fiziksel olarak. Boyunuz. Vücut yapınız. Ve tahmin edin başka ne?"

Tahmin yürütme havasında değildi.

"Olay yerindeki polisten kol düğmelerinin fotoğrafını göndermesini istedim. Bu da bir başka delil. Senin tabutuna çakılan bir çivi daha."

"Öldüğümü sanmıyorum, bu yüzden tabuta ihtiyacım yok. Yine de teşekkürler."

"Tonya Johnson öldü. Onu sen öldürdün."

Hayır, yapmamıştı.

"Sen bir katilsin, Atlas Bennett." Gage'in ağzından tükürükler fışkırdı.
"Ve seni tutukluyorum."

Ah, bu eğlenceli olacak. "Denemeni görmek isterim—"

"Hayır!" Lily merdivenlerden aşağı koştu. "Kesinlikle hayır! Seni tutuklayamam, Atlas!"

Başını ona doğru çevirdi ve gülümsedi. "Ah, işte orada. Hayatımın aşkı. Varoluş sebebim. Güzel ve cesur koruyucum." Elini ona doğru uzattı. "Lily,

tatlım, giyindiğine çok sevindim.” Elbise gerçekten de üzerinde muhteşem görünüyordu. “Şey, kendim için sevinmedim. Seni çıplakken çok seviyorum ama Gage seni o şekilde görme ayrıcalığına sahip olamayacak... bir daha asla.” Bakışlarını Fed'e çevirdi. “Gözlerini korumak istiyorsa, asla.”

"Bu da ne?" Gage ona şaşkınlıkla baktı.

"Onları elinizde tutmak istiyorsunuz, değil mi?"

"O senin hayatının aşkı değil ki!"

Neden? Sadece sevemediğim için mi? Ama ya o sevebilseydi?

"Ve bir federal ajanı tehdit edemezsin!" diye öfkeleni Gage.

"Avukatım bundan bahsetmişti." Gözleri irileşti. "Onu aramalıyım herhalde, değil mi? Hey, Desmond..."

Lily merdivenlerde Desmond'ı hızla geride bırakmıştı.

Atlas, Desmond'a "Kız arkadaşına benden bir mesaj atar mısın?" diye sordu. "Federal yetkililerin cinayeti benim üzerime yıkmaya çalıştığını ona bildir."

"Hayır." Lily, onunla Gage'in arasına girdi. "Yanlış anladın. Ve Atlas, onunla oynamayı bırak."

Ama oynamak eğlenceliydi. "Benim de biraz neşe duymamı istemiyor musun?"

Ona öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra tüm dikkatini Gage'e çevirdi.

Atlas başının üzerinden Fed'e gülümsedi. "İşte mazeretim."

"Şerefsiz," diye fısıldadı Gage.

"Evet, onunla birlikte oldum. Gerçekten de hayatımın en iyi seks deneyimiydi."

Lily dirseğiyle ona vurdu. "Atlas, aptallık yapmayı bırak. Başkalarıyla oynamaktan zevk aldığını biliyorum, ama şimdi bunun zamanı değil."

Bu onun için adeta ikinci doğasıydı. Özellikle de tehdit edildiğinde. Saldırıya geç. Rakibini fiziksel veya zihinsel olarak etkisiz hale getir. Oyun dışı bırak. Son darbeyi indir.

"Atlas kimseyi öldürmedi," diye çıkıştı Lily.

Ah, bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Federal Rezerv'in gözüne karşı bu kadar cesurca yalan söyleyebilmesi ilginç.

Lily hemen, "Tonya'yı o öldürmedi," diye düzeltti.

Evet, onun dürüstlük yanı da vardı. Çok değerliydi.

"Dün gece benimleydi."

İşte bu. Aynen öyle, tatlım. Bana onunla birlikte olduğumu ve bunun sadece iyi olmaktan çok daha iyi olduğunu söyle.

Sharon yüzünü buruşturdu. "Bütün gece mi, hanımefendi?"

"Evet, bütün gece."

"Saçmalık." Gage'den. "Saçmalık, Lily. Seni tanıyorum."

Adam neden bu konuda ısrar etti? Onun dış görünüşünü tanıyordu, ruhunu değil.

"Onunla birlikte olmuş olabilirsiniz. Tamam, bunu kabul edebilirim." Federal Rezerv yetkilisinden kırılğan sözler. "Ama onunla bütün gece birlikte olmanız imkansız. Birlikte oldunuz, sonra muhtemelen siz bir yatak odasına, o da başka bir yatak odasına gitti. Bu ucube evde muhtemelen bir düzine veya daha fazla yatak odası var."

"Dikkat et, benim çok sevdiğim evimden bahsediyorsun," diye uyardı Atlas.

Gage onu görmezden geldi. Tüm öfkesi ve dikkati Lily'deydi. "Onun ne zaman uzaklaştığını bilmiyordun çünkü yanında değildin. Adamın her anında onunla birlikte değildin. Hiçbir sevgili seninle kalmaz ve bu çok acımasızca geliyorsa özür dilerim, ama bu senin seçimin. Onların sana yaklaşmasına izin vermezsin. Onların kalmasına izin vermezsin. Benim kalmama izin vermedin. Bu yüzden mazeretin tamamen saçmalık olduğunu çok iyi biliyorum. Shreveport'a kadar araba kullanıp geri dönebilirdi... yolculuğu yapabilirdi. Ama hata yaptı ve kol düğmelerini unuttu ve şimdi elimizde... Lily, neden bana başını sallıyorsun?"

Öyleydi. Yavaş, olumsuz bir hareket.

Atlas parmaklarını onun omuzlarına doladı. "Yanılıyorsunuz, Ajan Emerick."

Ajanın öfkesi havada adeta yankılanıyordu.

"Dün gece Lily'yi yalnız bırakmadım. Onunla aynı yatakta uyudum. Vücudu benimkine sarılıydı. Ellerim onun üzerindeydi. Hatta bir keresinde kabus gördüm ve uyandım... muhtemelen son zamanlardaki travmatik deneyimlerimden dolayı."

Gage'in gözlerinin arasında bir kırıksıklık belirdi.

"Lily yanımdaydı. Beni teselli etti. Kollarımda tekrar uykuya daldı. Bu sabah arkadaşı Sloane'un telefon görüşmesi yüzünden uyandığında, ben de onunla aynı yataktaydım." Elbette, kot pantolon almak için dışarı çıkmış ve aceleyle geri dönmüştü, ama Atlas bu bilgiyi paylaşmanın neden önemli olduğunu anlamıyordu. Sanki kot pantolon almak ve dişlerini fırçalamak için harcadığı beş dakikada Shreveport'a gidip geri dönebilirdi.

"Lily...?" Gage'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "O...bütün gece mi?"

"Bütün gece," diye doğruladı Lily. "Dediğim gibi, ben onun alibisiyim. Benim haberim olmadan Shreveport'a gitmesinin imkanı yok."

Kısa süren acı hissi, Gage'in yüzüne bir maske takılmış gibi kayboldu. "Kol düğmeleri..."

"Evet, şunlardan bahsediyorum..." Atlas, Lily'nin narin omuzlarını bırakmadı. Bu dokunuş birçok şey anlatıyordu... O benim. Çekil oradan.

O benim... sakın onun peşine düşmeyi düşünme.

O benim.

Tamam, peki, dokunuşun amacı aslında sadece bunu söylemekti.

Ama, kol düğmelerine gelince... "Geçenlerde otoparktan götürüldüğümde altın, baş harfleri olan bir çift kol düğmesi takıyordum. Saldırı sırasında düştüklerini sanıyordum. Hatta kulübe yanarken beni sorgulayan polislere de bahsetmiştim." Önemsiz bir ayrıntıydı. Ya da en azından o sırada önemli olduğunu düşünmemişti. Kol düğmeleri otoparkta

kaybolmuş olabilirdi. Bodruma inen merdivenlerden yuvarlanırken kaybolmuş olabilirdi. Ya da Lily ile kulübeden kaçarken. “Raporu kontrol edin, eminim bu bilgi doğrulanabilir.”

Lily ona baktı. "Suçlu seni tuzağa düşürmek istedi."

"Öyle görünüyor. Sanırım benim sağlam alibimi hesaba katmamıştı."

“Ya da o yaptı.” Saçları omzunun üzerinden kaydı. “Ve cinayetleri işleyenin kendisi olduğunu tam olarak anlamamızı istedi. Yaptıklarının hakkını ona vermemizi istedi. Sizin kol düğmelerinizi kullandı ki siz de bilirsiniz.” Başını hızla Gage ve Sharon'a çevirdi. “Listem onda.” Sesinde bir aciliyet vardı. Atlas'ın vücudunda titrediğini hissettiği aynı aciliyet. “Burada durup Atlas'ı tutuklamakla tehdit ediyorsunuz, oysa o baştan beri bir kurban.”

“Ben bir kurbanım.” İşte tam da bunu söylemişti. Theodora gurur duyardı.

Lily'nin sesi aceleyle titreyerek, "Kol düğmelerini kullandı çünkü onun olduğunu bilmemizi istiyor. Cezalandırıyor. Anlamıyor musunuz? Dallas'ta da cezalandırıyordu ve şimdi de..." dedi.

"Tonya Johnson'ın peşine hırsız olduğu için mi düştü?" diye sordu Sharon araya girerek.

“Hayır, çünkü o kötü. Onun için. Onun için. O bir seri katilin çocuğu. Kan bağı var. O suçlu. Onun için.”

Ancak Gage kararsız görünüyordu. "Beni kaybediyorsun, Lily."

"Onu kaybetmeyeceğim," diye karşılık verdi Atlas. "Belki de o herifin bana saldırmasının asıl sebebi de buydu. Çünkü babamın ne yaptığını biliyordu. Ve o sapığın çocuğu olmak, benim suçlu olduğuma karar vermesi için fazlasıyla yeterli bir sebepti. En azından onun zihninde suçluydum."

“Ama...” Gage bir adım geri çekildi. “Dallas’taki diğer iki cinayet. O zavallı herifler seri katillerin çocukları değildi.”

“Katiller evrim geçirir.” Lily'nin gergin sesi. “Büyürler. Gelişirler. Bu adam—çok hızlıydı. Cinayetler arasındaki süre çok kısaydı. Hiçbir soğuma

süresi yoktu ve bu beni korkuttu.”

"Korktun mu?" diye sordu Gage. Şaşırılmış gibiydi.

Onun şaşkınlığını görmezden geldi. “Daha fazla kurban isteyecektir, hem de hızlıca. Çünkü öldürmekten hoşlanıyor. Ama yaptığının doğru olduğunu düşünüyor. Bu da kurbanların yanlış olması gerektiği anlamına geliyor.” Sözleri ağzından döküldü. “Seri katillerin çocukları—eğer onların doğuştan kötü olduğuna inanıyorsa, o zaman yaptığı şeyde haklıdır. Kötülüğü ortadan kaldırıyor. Cezalandırıyor. Benim verilerime sahip. Dosyalarımın sahip. Aman Tanrım. Bu benim hatam.”

“Hayır.” Atlas kararlıydı. “Bu senin yüzünden değil.”

Kadın ona doğru döndü. "Bilgiyi benden aldı ve şimdi Tonya Johnson öldü."

“Onu sen öldürmedin.”

"Hayır, ona sadece adresini verdim."

Bu suçluluk duygusunu onun taşımasına izin vermeyecekti. "Adresi çaldı."

“Onların hepsinin adreslerini biliyor.” Nefes nefese. “Daha yeni başlıyor diye endişeleniyorum.” Ve hızla arkasını dönerek tekrar Gage ve Sharon'a doğru yöneldi. “Şimdi harekete geçmezsek, başka birini öldürecek. Ve bu çok hızlı olacak. Üç hafta sonra değil. Üç gün sonra değil. Aslında, sanırım şu anda avlanıyor.”

Sharon elini alnına sürdü. "Sen... sen hiç böyle konularda yanılıyor musun?"

"Katilleri tanıyor," dedi Gage. Sessiz bir özgüven.

“Yanılmıyorum.” Lily kararlıydı. “Ama... bir sonraki hedefinin hangisi olduğunu bilmiyorum. İki seçenek var. İki. En yakındakine gideceğini tahmin ediyorum ama... ilk cinayetlere bakılırsa Dallas’a, yani evine mi döndü yoksa Shreveport’tan direkt olarak New Orleans’a mı gitti bilmiyorum... bu da onu New Orleans’a götürecektir ve—”

“Lily, biraz yavaşla.” Gage öne doğru sendeledi ve ayak uçlarına kalktı. “Yetişemiyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Listemin başında iki potansiyel kurban var. Biri Oklahoma City’de. Adı Hatch Davis. Hatch, Bahar Tatili Katili’nin oğlu.”

Sharon’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. “O alçak herifi hatırlıyorum. Çocukları olduğunu bilmiyordum!”

Desmond sessizce merdivenlerden aşağı indi. Sahanlığa ulaştığında durdu.

“Hatch babasına benzemiyor. Hayatında hiç kimseye zarar vermedi. Babasının kim olduğunu bile bilmiyor.” Lily, Atlas’tan uzaklaştı. “İkinci seçenek Westin Blanchard. New Orleans’ta. Oğlu—”

Gage küfretti. “Kahretsin. Kasap Blanchard. Evet, babasını biliyorum.”

“Ben de.” Sharon bir adım geri çekildi.

“Westin yeni tahliye edildi. Silahlı soygun suçundan hapis yattı ve iyi halinden dolayı serbest bırakıldı. New Orleans sokaklarında özgürce dolaşacak.” Lily’nin sözleri hâlâ biraz hızlıydı ama yavaşlamıştı. Biraz. “İki adam için de korumaya ihtiyacımız var ama... Hatch babasının kim olduğunu gerçekten bilmiyor. Bunu açıklarsak, gerçeği öğrendiğinde...”

Hayatının geri kalanını kendisinin de bir canavara dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ederek geçirecek.

Evet, Atlas oradaydı. Bütün hayatını bunu yaparak geçirmişti.

“Onları koruma altına almalıyız.” Lily kararlıydı. “Hemen korunmaları gerekiyor.”

Ancak Gage başını salladı. “Bu böyle çalışmaz. Sadece bir sezgiye dayanarak federal ajanları gönderemem. Brass bunu asla kabul etmez. Rastgele insanları korumak için asla.”

Kadın, onunla burun buruna gelmek için atıldı. “Bunlar rastgele kişiler değil! Hedefler! Potansiyel kurbanlar. Ve eğer bu katili durdurmak, onu yakalamak istiyorsanız, size nasıl yapacağınızı söylüyorum. Bu kişilerden

birinin peşine düşecek. Öldürmeden önce onu yakalayın. Onları kurtarmama yardım edin.”

Eğer çok geç olmamışsa. Ya da o şerefsiz o anda avlanmaya başlamışsa. Ve evet, Atlas onun avlanmaya başladığına inanıyordu.

Ama Gage başını salladı. "Denetmenlerim için öncelikli birini seçmem gerekecek, Lily. Söyle bana, hangisinin peşine düşme olasılığı daha yüksek?"

"İkisi de öncelikli! Birini seçmek zorunda değilsin! Bu saçmalık!" diye çıkıştı Lily.

Evet, Atlas da öyle düşünüyordu.

Gage, "Bu federal bürokrasi," diye karşılık verdi. "Tamamen bir tahmine dayanarak, farklı eyaletlerdeki iki kişiye tam koruma sağlamamı istediğiniz için zaten benimle mücadele edecekler."

"Bu bir tahmin değil." Sözlerinden buz gibi bir ses çıktı. "Yılların verdiği uzmanlık." Bir kez daha Atlas'a döndü. Lily koyu gözlerini ona dikti. Derinliklerdeki altın parıldıyordu. "Büroda nüfuzun var."

"Kim... ben mi?" Atlas mütevazı bir şekilde göğsüne dokundu.

"Atlas, yapma. Benimle olmaz."

Gözleri dosdoğru kadının gözlerinin içine baktı.

"Bürodaki tüm üst düzey liderleri istediğiniz her şeyi yapmaları için şantajla tehdit edebilirsiniz. Parmaklarınızı şıklatırsınız ve herkes atlar."

Evet, yaptılar. Gerçek hikaye.

"Bu ikisini kurtarmama yardım et. Onu durdurmama yardım et. Onu yakalamama yardım et."

Ama Atlas sadece suçlunun yakalanmasını istemiyordu. Onu toprağın altında ölü görmek istiyordu.

Lily, "Lütfen," diye ekledi. "Lütfen, benim için."

"Sanki sana bir şey reddedebilirmişim gibi." Parmaklarını şıklatı. "Bakalım ne kadar hızlı zıplayacaklar." Sıkılmış bir sesle ekledi, "Ve eğer

reddederlerse, o zaman zavallı, kayıp kuzularınızı korumak için kendi güvenlik görevlilerimi gönderirim.”

"Doğru anlıyorsam, o kuzulardan biri silahlı soygun suçundan hapisten yeni çıktı," diye hatırlattı Desmond. Arkadaşı merdivenlerden indikten sonra ilk kez konuşuyordu. "Onun kimsenin zavallı, kayıp küçük kuzusu sayılacağından pek emin değilim."

"Hedef o olacak," diye bağırdı Gage aniden, arkasını dönüp kapıya doğru koşarken. "Kahretsin, bu daha mantıklı. Sen seçemiyorsan Lily, tamam, ben seçeceğim. Westin Blanchard zaten suçlu. Sıradaki hedef o. Katil onun peşinde." Ön kapıyı hızla açtı.

Sharon onun peşinden koştu. Dışarı çıkmadan önce omuzunun üzerinden birkaç umutsuz bakış attı.

"Ziyaretiniz için teşekkür ederim," diye seslendi Atlas. "İkinizi de görmek bir zevkti. Tekrar bekleriz."

Kapı arkalarından gürültüyle kapandı.

Lily onun yolunu kesti. "Onları kurtarmama yardım et, Atlas."

"Ah, Lily, bilmiyor musun... senin için her şeyi yaparım?" Onları kurtar... ve seni bu kabusu sürüklemeye hatasını yapan o alçağı da öldür. Ona gülümsedi.

"Ah, hayır," diye fısıldadı Lily. "Gamzelerin ortaya çıkmış."

Ona göz kırptı. "Şu piçi öldürelim."

"Atlas..."

"Yakala," diye düzeltti. "Şu piçi yakalayalım. Çok özür dilerim. Dilimden kaçtı."

Kollarını kavradı. Onu kendine doğru çekerken parmak uçlarına yükseldi. Onu şaşırtarak, heyecanlandırarak dudaklarına ateşli, hızlı bir öpücük kondurdu. "Hayır, öyle değildi." Dili ağzına girdi. Tadına baktı. "Dil sürçmesiydi."

Kesinlikle öyleydi. Daha fazlasını istiyorum.

"Onu yakalıyoruz," diye fısıldadı ağzına doğru. "Onu öldürmüyoruz. Biz kötü adamlar değiliz."

Ah, bunu istediği kadar sık söyleyebilirdi. "Kötü adamlar değil, tamam." Ama...

İlk o saldırırsa, işi biter.

Teknik olarak, o şerefsiz zaten ilk hamleyi yapmıştı. Atlas'ı kaçırdığında. Lily'yi aldığı anda. Onları merdivenlerden aşağı, o bodruma attığında...

İlk saldırıyı o yaptı, Lily. Sonuncusunu ben yapacağım.

Ama yavaşça uzaklaştı. "Gitmemiz gerekiyor." Bakışları göğsünde gezindi. "Sanırım şimdi söyleme sırası bende... giyinmen gerekiyor."

"Kahvaltı yapmalısın. Dün yeterince yemedin."

"Avlamamız gereken bir katil var!"

"Kahvaltın var. Roland zaten hazırlamış. Mutfığa git. Ben giyineyim." Sonra avlanacaklardı. Tamam. "Önce telefon görüşmeleri yapacağım." Giyinmeden önce. "Potansiyel kurbanlarınızı korumak için harekete geçeceğim." Ama önce o kurbanların yerinin tespit edilmesi gerekecekti. Zaman alacaktı, belki de sahip olmadıkları bir lüks. Yanından sessizce geçip merdivenlere yöneldi.

Bakışları Desmond'unkilerle kesişti. "Theodora'yı aradığınızı görmedim."

Desmond başını eğdi. "Ona mesaj attım. Bana lütfen hiçbir suç itiraf etmemeni söyledi."

Sadece Lily'ye itiraf etti. Başka kimseye değil.

"Geliyordu," diye açıkladı Desmond. "Ama federal yetkililer aceleyle oraya gittiğinden beri..."

"Bunun gereksiz olduğunu söyleyin. Aslında, Lily ve ben yakında ayrılacağız."

"Olay yerine, kulübeye geri dönmek istiyorum," dedi Lily.

Oranın duraklarından biri olabileceğini düşünmüştü. Ama işe koyulmadan önce, "Polislerin bize yaklaşmamıza izin vereceğinden

şüpheliyim." dedi.

"Tekrar görmem gerek."

Ah, ne kadar da kararlı. Onun kararlılığından hoşlanıyordu. Ayrıca neden o suç mahalline geri dönmek istediğini de anlıyordu. "Çünkü bodrumun ayakta kalıp kalmadığını görmek istiyorsun. Tamam. Oraya da uğrayacağız." Günün birçok durağından biriydi bu. Ama merdivenleri çıkmadan önce Desmond'a sordu: "Benedict'in güvenlik kamerası kayıtlarında bir gelişme var mı?"

"Orada gördüğüm tek kişi o. Benedict ölümünden önce gelip gidiyordu. Peşinde olduğumuz o alçak ise bir hayalet."

Hırsızlık ve eve izinsiz girme konusunda çok yetenekli bir hayalet. "Devam edin. Görüntülerle olabildiğince geriye gidin."

Desmond başını salladı. "Ve sanırım iki potansiyel kurban için güvenlik önlemlerini almaya başlamamı istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Lily'nin yüksek sesle verdiği cevap. "Öyle."

Desmond bekledi.

Atlas gülümsedi. "Hanımefendinin dediğini duydunuz."

"Ona her zaman istediği her şeyi verecek misin?"

Merdivenlerden yukarı çıktı. "Sanırım bu onun ne istediğine bağlı."

"Ya kalbinle ilgili bir sorun varsa?" diye seslendi Desmond arkasından.

Adımları sendeledi. "İlginç, Desmond. Biliyorsun ki bende öyle bir şey yok."

* * *

Atlas merdivenlerden yukarı kaybolana kadar onu izledi ve ancak o zaman Lily, Desmond'a doğru baktı.

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz," dedi Desmond.

Başını salladı.

"Güzel. Anlaştığımıza sevindim."

Açıkça belirtiyorlardı ki, "Bana her zaman istediğimi vermeyecek. Abartıyordu." Belli ki.

Desmond güldü. "Ondan bahsetmeyeceğim." Arkasını döndü ve telefonunu çıkardı. "O aptal zaten sana kalbini verdi."

Lily göğsünde bir acı hissetti.

Atlas beni sevmiyor. Bana kalbini vermiyor.

Bu çok talihsiz bir durumdu. Çünkü o da ona kendi payını vermişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

JULIA TUTWILER KADINLAR HAPİSHANESİ

Wetumpka, Alabama

Günümüz...

Pazar öğleden sonraları hapisanede çay saati anlamına geliyordu.

Magnolia her zaman çay saatinden keyif alırdı, ancak itiraf etmeliydi ki, çayı başkası hazırladığında bu keyif hiç de aynı olmuyordu. Kalitesi, onun titiz standartlarını karşılayacak kadar yüksek olmuyordu.

Gardiyan onu ilk kez ofisinde çaya davet ettiğinde, kız eğlenmişti. Elbette onun hareketlerini anlamıştı. Çoğu erkek sinir bozucu derecede tahmin edilebilirdi. Gardiyan ne kadar güçlü bir erkek olduğunu göstermek istemişti. Zehir Prensesi ile çay içmeye cesaret eden bir adam.

Çoğu zaman ona alaycı bir şekilde sırtmıştı, sanki çayına bir şey koyup koymadığını sormaya cesaret etmesini bekliyordu. Kadın sormamıştı. Zarifçe porselen çay fincanını kaldırırken hiç tereddüt etmemişti. Sonuçta bir hanımefendi olduğu için serçe parmağını uzatmış ve kibarca çayından bir yudum almıştı.

Genel olarak, güneyli kadınlar tatlı ayı severdi. Kendi annesi dünyanın en muhteşem tatlı çayını yapardı. Annesi, sıcak bir yaz gününde buz gibi soğuk tatlı aydan daha iyi bir şey olmadığını söylerdi.

Ancak Magnolia farklı bir çay çeşidini tercih ediyordu. Sıcak ay. Bir küp şekerle. Bir damla sütle. Zehir tadını gizlemenin çok daha kolay olduğu bir alışkanlıktı bu; çünkü zaten birçok farklı malzeme içeren bir çay yaparken, sıcak ve aromalı çayın içine kolayca ekstra bir şeyler katabiliyordunuz. Elma, hibiskus, nar, tarçın...

Zehir.

Evet, onun demlediği çaylar annesinin tatlı çayından ve gardiyanın sulu çaylarından çok daha iyiydi.

Ancak...

Dilenciler seçme şansına sahip olamazlardı.

İlk ay sohbetinde çok çekiciydi. Sonuçta, ekicilik konusunda uzmandı. Kızına hep şunu söylerdi: Daha çok glmse. Onları kendine ek. Asla tehdit olduğunu gösterme.

Ama Lily dinlemedi. Ne yazık ki. Glmsemleri her zaman nadir ve aralıklıydı. Bu çok üzücüydü. Çünkü Lily'nin gülümsemesinin her zaman yerinde olduğundan emindi.

Fiziksel ekicilik ve cazibe, bir kadının sahip olduğu iki güçlü ynd. Lily bu güçlü yönlerini ne zaman kullanmayı öğrenecekti?

Beki, ilk ziyaretlerinden o kadar keyif almıştı ki, çay saatini haftalık bir etkinlik haline getirmişti. Muhtemelen bir gün bu deneyim hakkında bir kitap yazacağını düşünüyordu...

Bir Katille ay Saati.

O planı bir düşünecekti. Hapishanenin monotonluğunu kırarak ona eğlenceli gelmişti, bu yüzden kısa ziyaretlerin devam etmesine izin vermişti. Ama eğer onu çok fazla zorlarsa...

ayına küçük bir şey katması gerekebilir.

Hapiste olması, onun hâlâ muazzam bir güce, hayranlara ve arkadaşlara sahip olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir kadının gülümsemesi ve çekiciliği bu dünyada çok şey ifade edebilir. Keşke Lily de bu gerçeği öğrenseydi.

Çayından bir yudum aldı. Gardiyana göz kırptı. Gardiyan ondan on yaş büyüktü ve ona önereceği her şeyle fazlasıyla ilgilenecekti.

Ancak...

Lawrence öne eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Neredeyse endişeliydi. "Size bir haberden bahsetmem gerekiyor..."

Çay bardağını yere bıraktı. Bardağı yere koyarken şıkırtı bile çıkmadı. Eğer ona önemli bir şey söyleyecek olsaydı, haberi en başta vermeliydi. Çayını yudumlamasını beklememeliydi.

"O Lily," dedi sesi dramatik bir tonda.

Magnolia göz kırptı. "Bugün ziyarete gelmesi planlanmıyor."

"Hayır, hayır, ziyarete gelmiyor. Görünüşe göre... bir haberden bahsediyorum." Ellerini önündeki masaya, çaydanlığı devirmeye çok yakın bir şekilde bastırdı. "Lily kaçırıldı. Bir katil tarafından kaçırıldı."

Magnolia kalbinin her atışını, her yavaş atışını hissediyordu.

Tepkisini görmek için onu dikkatle izledi.

Çay fincanına bir kez daha uzandı. Fincanı kaldırdı. Serçe parmağının uzatılmış olduğundan emin oldu.

"Kurtarıldı," diye ekledi.

"Elbette, öyleydi. Eminim FBI Ajanı Gage Emerick olay yerine koştu. Lily'ye oldukça düşkün. Her zaman da öyleydi." Üstelik her zaman da ona layık değildi. Ne kadar da adi bir herif. Lily'nin yeteneklerini kullanıyor.

Kadının umursamaz cevabına kaşlarını çatı. "Ah, polisler ona ulaştı. İçeride bulunduğu yer, o dışarı çıktıktan hemen sonra patladı."

Fincanından taşan çayın bir damlası eline sıçradı. "Eyvah."

"O güvende," dedi ona. "Endişelenmeni istemiyorum."

"Çayımı döktüm."

"Hastaneye götürüldü ve muayene edildi. Haberlerde durumunun iyi olduğu belirtiliyor. Kendisinin ve Atlas Bennett'in videoları çekildi."

Ah, Lily. Çayın içine baktı. Ne yapıyorsun?

"Birlikteler. Romantik anlamda yani. Ben... Lily'nin onunla bir ilişkisi olduğunu fark etmemiştim. Atlas Bennett oldukça varlıklı bir kişi."

"Tamam." Bardağı yere bıraktı. Bir peçete alıp elindeki küçük lekeyi sildi.

"Bunu bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Çünkü siz ve kızınız çok yakınsınız."

Peçeteyi katladı. "Onu kaçıran adamı yakaladılar mı?"

"Henüz değil. Eminim yapacaklardır. Ama, eee, Atlas'a gelince... Hayır işlerine cömertçe bağış yaptığını duydum ve düşünüyordum ki—"

Neden şimdi düşünmeye başlayayım ki? Ama bunu söylemek yerine, onaylayıcı ve cesaretlendirici bir şekilde başını salladı. "Onun, senin kalbine çok yakın olan bazı amaçlara katkıda bulunabileceğini mi düşünüyordun?" Gülümsemesi bir küp şeker kadar tatlıydı. "Bahse girerim ki katkıda bulunur. Biliyor musun, Lawrence? Harika bir fikrim var. Neden onu buraya davet etmiyorsun? Hatta senin için onunla ben konuşurum. Doğrudan bana gönder. Bire bir görüşürüz. Eminim sana yardım etmekten fazlasıyla memnun olacaktır."

Gardiyan ona gülümseyerek baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ah, bence Atlas Bennett ile özel bir görüşme kesinlikle şart." Ve bu görüşmenin hemen ayarlanması gerektiğini düşündü. "Onu arayın. Lily'nin annesinin selamlarını iletin. Onunla tanışmak için can attığımı söyleyin."

Birileri ölecekti, evet. Ama o ölmeyecekti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

LANET OLASI KAPI ZİLİ YİNE ÇALIYORDU. GİYİNİMİŞ, HÂLÂ SİNİRLİ VE yaptığı telefon görüşmeleri ve siparişlerden bıkmış olan Atlas, merdivenlerden aşağı fırladı.

Kapı zili tekrar çaldı. "Ciddi misin?" diye homurdandı Atlas, merdiven sahanlığına ulaşırken. "Şimdi kim bu?"

"Doktor geldi." Desmond, kolları yanlarında gevşek bir şekilde lobide bekliyordu. "Ön kapıdaki güvenlik görevlileri, ana girişe yaklaştığını bildirmek için mesaj attılar."

"Kapıdaki muhafızlar bugün herkesi mi geçiriyor?" Kimseyi durdurmuyorlarsa oradaki adamların ne faydası vardı ki?

Desmond bir kaşını kaldırdı. "Muhafızlar federal ajanları durduramaz ki."

"Ve bu adamı durduramıyorlar mı? Bir aptalın yanlarından rahatça geçmesine izin mi veriyorlar?" Belki de o güvenlik görevlilerinden bazılarının işten çıkarılması gerekiyordu.

"Sıradan bir aptal değil. O sizin doktorunuz."

"Hangi doktor bu?" Evinde istediği tek doktor Dr. Lily Gallo'ydu. Lily'den bahsetmişken... "Nerede o?" Girişte sadece Desmond bekliyordu. Lily'den hiçbir iz yoktu.

"Lily mutfakta Roland'a hayatında yediği en iyi omleti yaptığını söylüyor. Ve Fransız tostunun da muhteşem olduğunu belirtiyor."

Atlas homurdandı. İyi. Yemek yemişti.

"Kapıdaki doktor, sizi ve Lily'yi hastanede muayene eden kişi. şimdi, bana deli diyebilirsiniz ama Dr. Phillip Owen'ın ev ziyaretleri yapan biri olduğunu bilmiyordum."

Atlas'ın bakışları kapıya kaydı. "Onun da öyle biri olduğunu düşünmemiştim."

"Burada olması ilginç, değil mi?"

İlginc. Atlas bu adamla başa çıkacaktı. Omuzlarını geriye attı. "Desmond, kol düğmelerinin olayı ne?" Gage'in o küçük bombayı patlattığından beri onu çok rahatsız eden bir şeydi bu.

Desmond'ın vücudu gerildi. "Kol düğmelerindeki GPS takip cihazı devre dışı kalmıştı. Onlardan aldığım son sinyal o lanet kulübedeydi. Patlamada yok olduklarını sandım."

"Görünüşe göre hayır. Anlaşılan, kol düğmeleri Shreveport'a eğlenceli bir yan yolculuğa çıkmış ve orada ölü bir kadınla karşılaşmışlar."

Kapı zili tekrar çaldı.

"Beni çok sinirlendiriyor," dedi Atlas.

"Hiç de iyi bir durum değil." Desmond yüzünü buruşturdu. "Bırak ben halledeyim."

"Çok geç." Atlas kapıya doğru geliyordu. Ciddi bir ifade takındı. Ah, kimi kandırıyordu ki? Her zaman o ifadeyi takınıyordu ve Atlas kapıyı açtı.

Doktor Phillip Owen, parmağı hâlâ kapı ziliinin üzerinde, orada duruyordu.

"Davetsiz misafirlerden çok bıktım." Atlas'ın sözleri sinirle doluydu. "Muhafızlarımın federal ajanların onların yanından hızla geçmesine izin vermelerini anlıyorum. Evet, anlıyorum. Onlar federal ajan. Rozetlerini gösterdiler. Neden kimse kapıma gelmeden önce sizi durdurmadı?"

Phillip omuzlarını dikleştirdi. "Onlara da söylediğim gibi, ben sizin doktorunuzum."

Atlas, caddenin aşağısında konuşlanmış haber araçlarını gördü. Harika. Yeni bir gün. Muhabirlerin onu rahatsız etmesi için yeni bir fırsat. Atlas onlara hiçbir şey söylemeyecekti ama...

Belki de başka biri kameralarla yakın çekim yapmayı planlıyordur.

Merakla doktora doğru gözlerini kısıarak baktı.

Phillip ameliyat önlüğü giymemişti. Takım elbise giymişti. Saçları yeni kesilmişti. Çenesi tıraşlıydı. Kameraya gülümsedi.

"Herkes beş dakikalık şöhretin tadını çıkarmak istiyor," diye mırıldandı Atlas.

"Sana yardım etmek için buradayım," dedi Phillip, muhtemelen derin bir şefkat duygusuyla söylediğini düşündüğü bir ses tonuyla. Ama yle değildi. Biraz fazla coşkulu, aceleci ve dramatikti. "Durumunu kontrol etmem gerekiyor. Yaralarının tahmin edilenden daha ciddi olmadığından emin olmak için." Atlas'ın etrafını görebilmek için başını uzattı. "Ayrıca Doktor Gallo'nun sağlığı konusunda da giderek daha fazla endişeleniyorum. O da başına bir darbe aldı, ancak hastaneden ayrılma telaşınızda onu istediğim gibi detaylı bir şekilde muayene edemedim."

Hoşuna gitti, ha? Peki ya bu? Seni hiç sevmiyorum. "Lily ve ben muayenelerimiz sırasında ikimize de görüntüleme yapıldı. Kafatası kırığı yoktu. Beyin kanaması da yoktu. Olay yerinde tek doktor sen değildin." Sadece en çok yüzüne bakan, acil serviste ipleri elinde tutan kişi sendin. "Senden ek bakım almak kesinlikle gereksiz."

Phillip boğazını temizledi. "İkinizin de sağlık durumu hakkında beni bilgilendirmek için arayacağını düşünmüştüm, ama aramadı ve bir doktor olarak benim görevim..."

"Lily ile grşmeyeceksin." Samalıkları bir kenara bırakmanın zamanı geldi.

Phillip'in yeni tıraş edilmiş yüzü buruştu. "Affedersiniz?"

“Lily’yi görmeyeceksin. Kapıma gelip onunla ilgili takıntılı davranışlar sergileyen bu heriflerden gerçekten bıktım. Bu rutin artık sıkıcı, inan bana. Şimdi, nişanlımı rahat bırakın. Hastanenize geri dönün. Hâlâ bir işiniz varken işinizi yapın.”

"Affedersiniz?" diye sordu Phillip Owen.

“Bu büyük bir haddini aşma. Davet olmadan bir hastanın evine gidemezsin. Ben artık senin hastan bile değilim.” Haber araçlarına doğru işaret etti. “Ne yapacaksın? Oraya koşup benim kişisel doktorummuş gibi mi davranacaksın? Sahip olduğundan biraz daha prestij mi kazanacaksın?” Bu adamla tanıştıkları ilk andan itibaren ondan hoşlanmamıştı. Adam Lily hakkında çok fazla şey biliyordu. Phillip de ona çok fazla odaklanmıştı.

Yanakları kızarmasına rağmen Phillip kapının önündeki yerinden kıpırdamadı. "Onun sağlığından emin olmalıyım. Doktor Gallo ile görüşmeden buradan ayrılmayacağım."

Atlas ona gülümsedi. "Bunu göreceğiz." Birkaç muhafızın yaklaştığının oldukça farkındaydı. Ve Lily'nin yakın zamanda parmaklarını şıklatarak insanları harekete geçirme yeteneğinden bahsetmesi nedeniyle... Parmaklarını şıklattı.

Muhafızlar aceleyle öne doğru ilerlediler.

Atlas, Phillip'e, "Bu, kendi isteğinle buradan uzaklaşman için bir fırsat," dedi. "İsteksiz gidersen seni götürebilirler. Söyle bana doktor, kameralar için hangi görüntünün daha iyi olacağına inanıyorsun?"

Phillip arkasını döndü ve yaklaşan muhafızları görünce hafifçe nefes nefese kaldı. "Bunu yapmaya cüret edemezsiniz!"

Elbette yapardı. Onlar yapardı. Herkes yapardı.

Phillip hızla arkasına dönerek ona baktı. "Lily'yi istiyorum."

Bu açıklama şüpheli ve sinir bozucu değil miydi? "Asla olmayacak."

“Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum!” Hızlı bir düzeltme. “Neden onu saklıyorsun? Ona ne yaptın?”

Aman Tanrım. Gerçekten mi? Onunla yattım. Haberi duyurmak için bir reklam panosu mu diktirsin?

“İyiym, Doktor Owen.” Lily’nin sakin sesi. “Ziyaretinize gerek yok. Sağlıklıyım. Güvendeyim. Atlas da öyle.” Tam arkasındaydı. Atlas onun tatlı vanilya kokusunu alabiliyordu. Kıyafetlerini ve kişisel bakım ürünlerini ayarlarken, özellikle o kokuda bir vücut losyonu almış mıydı? Evet. Almıştı.

Yüzü kızarmış doktora kaşını kaldırdı. "Hanımefendiyi duydunuz. Gayet sağlıklı. Ziyaretiniz için teşekkürler. Bir daha gelmeyin." Kapıyı kapattı, gardiyanların istenmeyen misafirleriyle ilgileneceğini biliyordu.

Atlas arkasını dönüp kapıya sırtını dayadı. "Ne. Lan. Bu?"

Desmond hâlâ yakınlarda duruyordu. Başını salladı. "Çok şüpheli biri."

Atlas'ın kendi düşüncelerinin tam bir yankısıydı. Onun ve Desmond'ın aynı fikirde olduğunu bilmek her zaman güzeldi. Atlas bakışlarını Lily'nin üzerinde gezdirdi. "Aptalların sana takıntılı olmasından bıktım."

Yarım adım geri çekildi. "Sizi temin ederim ki, kimse bana takıntılı değil."

“Öyleyim.” Kolay bir itiraf. Tamamen. “O doktor senin tüm hayat hikayeni biliyor.”

“Şey, doktor burada kurtarmaya gelirken filme alınmak istedi. Tamamen bir gösteriş projesi. Benimle hiçbir ilgisi yok.” Atlas'a daha da yaklaştı. “Yukarı çıktığınızda telefon görüşmelerinizi yaptınız mı? Hatch Davis ve Westin Blanchard için koruma önlemleri aldınız mı?”

“Üzerinde çalışıyoruz. FBI'daki bazı güçlü kişiler durumun ciddiyetinin farkındalar. Ayrıca Oklahoma City ve New Orleans'taki güvenlik birimleriyle iletişime geçtim. Ajanlar, iki potansiyel kurbanınızla iletişime geçip onları güvence altına almak için çalışacaklar.”

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı. "Teşekkür ederim."

Eli kalktı ve çenesine hafifçe dokundu. "Ben soğuk bir herifim."

Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık belirdi.

“Ama ben senin için öyle biri olmayacağım. Bana ne istediğini söyle, ben de her zaman sana vereceğim.”

Kaşlarını kaldırdı. "Ah, bu bana takıntılı olduğun için mi?" Hafif bir alaycı tonla sordu. Başka bir kadından duysaydı, kesinlikle alay olduğunu düşünürdü. Ama Lily çok nadiren şaka yapardı.

Bu yüzden o da karşılık olarak şaka yapmadı ya da alay etmedi. Atlas ona doğrudan gerçeği söyledi: "Evet."

Alt dudağını ısırdı. Sonra başını salladı. "Pekala, bunu test edelim."

Onu sınamak mı istedi? Merakını mı uyandırdı? O her zaman sınavlarda başarılı olmuş birisiydi.

Lily, "Beni olay yerine götürün," diye talimat verdi. "Bölgeyi yakından görmek istiyorum. Mümkünse, o bodrum katını görmek istiyorum. Ya da ondan geriye ne kaldıysa."

Elbette, istediği şey bu olacaktı. Ona takıntılı olduğunu, kalbinin istediği her şeyi vereceğini söylemişti—tamam, bu kısım ima edilmişti, teknik olarak bu kelimeleri kullanmamıştı—ve o da olay yeri turu istemişti. Ama bu onun Lily'siydi.

Ona gülümsedi. Çünkü bu olayların böyle gelişeceğini zaten tahmin etmişti. Sınavlarda başarılı olmanın yolu buydu. "Tatlım, limuzin hazır ve bekliyor."

Desmond küfretti. "Bu gerçekten akıllıca mı? Orada bekleyen muhabirleri gördün mü? Limuzin buradan ayrıldığı andan itibaren onu takip edecekler. Ve bir limuzinin suç mahalline aniden gelmesi kesinlikle dikkat çekecektir."

Atlas omuz silkti. "Belki de ben de Doktor Owen gibiyim..."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Desmond.

"Bu, ilgiden hoşlandığım anlamına geliyor. Ya da bu durumda, ilgiyi istediğim anlamına geliyor."

Lily başını salladı. "Ben de."

Desmond ikisine de şaşkınlıkla baktı. "Neden?"

"Çünkü suçlunun onu aradığımızı, onu durdurmayacağımızı bilmesi gerekiyor," dedi Atlas.

Lily tekrar başını salladı. "Katil, onu aradığımızı anlamalı."

"Doktor Owen gibi olmayı unutun. Bu saçmalık. Ama siz ikiniz..." Desmond, Atlas ve Lily'yi işaret ederek, "İkiniz de birbirinize çok benziyorsunuz," diye suçladı.

Atlas, Lily'nin eline uzandı. Parmakları onun parmaklarıyla kenetlendi. "Ne diyebilirim ki? O benim ruh eşim."

Eli birden sertçe onun elini kavradı.

Sadece elini daha da sıkılaştırdı. "Benedict'in evindeki güvenlik kamerası kayıtlarını incelemeye devam eder misin, Desmond? Ve eğer seni alarma geçiren bir şey bulursan bana haber ver." Atlas'ın kendi iç alarm sistemleri tüm sabah boyunca çalışıyordu.

Ama Desmond başını sallıyordu. "Boş ver. Bu işi başkasına devredeceğim. Görüntüleri başkası inceleyebilir. Ben senin arkandan takip edip, avladığın o herif sana saldırmaya karar verirse arkanı kollayacağım."

"Duymadın mı?" Atlas, Lily'yi sıkıca tutmaya devam etti. "Neden irkildin tatlım? Benim için ne ifade ettiğini bilmiyor musun? "Suçlu ya New Orleans'ta ya da Oklahoma City'de. Bu da şu an tamamen güvende olmam gerektiği anlamına geliyor."

Desmond'ın koyu renkli gözleri kısıldı. "Gerçekten buna mı inanıyorsun?"

"Sanırım... ava gidiyorum."

* * *

"Hedefler konusunda... yanılmıyorum." Lily, onun malikanesinden uzaklaşırken kekeleyerek bu sözleri söyledi.

Pencereden dışarı baktı, bakışları gazeteci kalabalığına takıldı. Aman Tanrım, ne büyük şok! Dr. Phillip Owen onlarla konuşmak için durmuştu. "Onun profilini çıkarın."

"Ne?"

Bacakları önünde uzanmıştı. Carl araba kullanıyordu, gizlilik perdesi kalkıktı ve Atlas, Lily'nin karşısındaki koltukta rahatça oturuyordu. "Bugün kapımıza gelen acil servis doktoru." Cümlenin "bizim" kısmı kendiliğinden ağzımdan kaçtı. Söylemesi çok doğal geldi. "Onun profilini çıkarır mısınız?"

Tereddüt etti. "Ben FBI'ın Davranış Analizi Birimi'nde çalışmıyorum."

"Hayır. Muhtemelen hepsinden daha iyisin. Gage seni bu yüzden kullandı, değil mi? O pislik." O herifi gerçekten sevmiyordu. Gerçi zaten çok az insanı severdi. Ben ondan biraz daha fazla nefret ediyordum. "Senin katilleri anladığını biliyordu ve yeteneğini kendi kariyerini ilerletmek için kullandı."

Başını çevirdi. Limuzinin arka koltuğunda sessizlik uzarken, gazetecilere baktı. Doktor Phillip Owen'a baktı. "Onun bir tehdit olup olmayacağını, katilimiz olup olmayacağını düşündüğümü bilmek ister misiniz?"

"O adam katil değil. Şöhret düşkünü, narsist ama içinde katil içgüdüğü olduğunu sanmıyorum." Atlas elini çenesinin üzerinden geçirdi. Phillip Owen'ın aksine o sabah tıraş olmaya zahmet etmemişti ve sakallar parmaklarını batırıyordu. "Eğer öldürecek olsaydı, çok daha incelikli bir şekilde yapardı, mesela ameliyat sırasında kasten hata yapmak gibi. Hastayı olmaması gereken yerde ve zamanda kesmek. Zavallı kurbanı kurtarmaya çalışıyormuş gibi yaparken, kan kaybından ölmesine izin vermek gibi."

"Anlaşılan Atlas, profil çıkarma konusunda oldukça yeteneklisin."

Başkalarının neyi sevdiğini ve neyin onu harekete geçirdiğini öğrenmek zorunda kalmıştı. Bunu öğrenmek, onları daha iyi yönlendirmesine yardımcı olmuştu. "Onun hakkındaki görüşünü söyle bakalım."

“Narsist. Evet. Bu konuda sizinle aynı fikirdeyim. Ayrıca özgüveninin düşük olduğunu da tahmin ediyorum. Özellikle akranları ve kadınlar tarafından beğenilmek istiyor, ancak bu konuda zorlanıyor. Psikiyatrist olma hayalini gerçekleştiremedi ve bence bu onu içten içe yiyip bitiriyor. Eğer... şey, hayatının istediği gibi gitmemesinden başkalarını sorumlu tuttuğunu düşünüyorum.”

“O bir doktor. Bu onun için yeterince başarılı değil mi?” Bu, birçok insan için kesinlikle çok büyük bir başarı ölçütü olurdu.

"Şu anda etrafı bir sürü gazeteciyle çevrili ve yüzünde kocaman bir gülümseme var. Kalabalık bir acil serviste çalışmaktan mutlu olan bir adam gibi mi görünüyor? Şu anki işinin istediği başarı öyküsü olduğundan emin değilim."

Yani doktor daha fazla yaltaklanma ilgisi istiyordu, tamam. Ünlü olmak istiyordu. Gösterinin yıldızı olmak istiyordu. "Phillip Owen'ın öldürebileceğini düşünüp düşünmediğinizi söylemediniz."

“Bence o fiziksel bir katil değil. Anlamlı olup olmadığından emin değilim ama sanırım demek istediğim, seni o kulübenin içinde sürüklediğini gerçekten göremiyorum. Bunu yapmak için fiziksel güç gerekir. Emin değilim ki onda o güç var.” Elleri uyluklarına bastırılmıştı. “Daha önce seni taşımak için iki kişi gerekmiş olabileceğini bile düşünmüştüm, ama sadece bir saldırgan hatırlıyorum.”

Dikkat kesilerek esas duruşa geçti. "Bu önemli noktadan daha önce bahsetmemiştiniz." İki saldırgan mı? Ne zamandan beri?

“Bunu dile getirmedim çünkü elimde kanıt yok. Tek bir kişi de işi halledebilirdi. Biri beni, sonra da seni sürükleyebilirdi. Kesinlikle yapılabilirdi. İki kişi işi kolaylaştırırdı sadece. Dallas'taki diğer saldırılarda ikinci bir failin olduğuna dair hiçbir belirti yoktu, bu yüzden o fikir muhtemelen yanlış.”

Muhtemelen.

"Dolayısıyla, yanılacağım kesinse bunu belirtmenin bir anlamı olmadığını düşündüm."

Parmakları deri koltuğa vuruyordu. "Benim senin ruh eşin olmamı istemiyorsun, değil mi?"

Kadın irkildi. "Affedersiniz?"

Atlas dudaklarında yavaş ve alaycı bir gülümseme belirmesine izin verdi. "Ruh eşi."

Derin bir nefes aldı. "Ne yapıyorsunuz? Ben... ben Doktor Owen'dan bahsediyorduk sanıyordum."

Öyleydiler. Şimdi ruh eşlerinden bahsediyorlardı. Muhabirleri ve sinir bozucu doktoru geride bırakmışlardı. "Ne yapıyorum ben?" Dürüst olacaktı. "Seninle oynuyorum." Başını yana eğdi. "Seni kışkırtıyorum." Ve garip bir şekilde, kendime de zarar veriyorum. Ama gülümsemesini korudu. "Neden korkuyorsun?"

"Senden korkmuyorum." Kesinlik.

"Bana ait olmaktan korkuyorsun. Benimle birlikte olmaktan." Onun bunu görmediğini mi sandı? "Seri filmlerdeki çocukları incelemek istedin çünkü içindeki o karanlığı nasıl durduracağını anlamaya çalışıyordun. Ama şimdi benimle birlikte oluyorsun ve... karanlığı seviyor musun, Lily?"

"Sana az önce korkmadığımı söyledim. Senden korkmuyorum. Ve hayır, karanlıktan da korkmuyorum."

"Karanlıktan korkup korkmadığını sormadım. Karanlığı sevip sevmediğini sordum."

Çenesi hafifçe yukarı kalktı. "Bu soruların ne anlamı olduğunu anlamıyorum."

Ah, bir noktası vardı. "Bana ait olmak istemiyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Doğrudan ona bakmıyordu. Dikkatini yanındaki pencereye vermişti.

"Sanırım kendinden korkuyorsun, benden de korkuyorsun."

"Sana söyledim, senden korkmuyorum." Bakışları birden onun gözleriyle kesişti.

"Kanıtla." Bir alay sözü.

"Pekala." Sonra o—aralarındaki küçük mesafeyi aştı. Lily ona doğru atladı. Üzerine atladı. O koltuğa yaslanırken, bacaklarını onun üzerine attı, dizleri iki yanındaki deri koltuklara bastırdı. Elleri yanaklarına bastırdı ve dudakları onun dudaklarına yapıştı.

Vay vay vay...

Onu öperken korktuğu için öpmüyordu. Aç, çaresiz, tahrik olmuş bir halde öpüyordu ve tepkisi onun hiç beklemediği bir şeydi.

Elleri kalçalarını kavradı. Sonra elbisesinin kumaşını—yumuşak bir kumaştı ama teni kadar ipeksi değildi—kavradı ve yukarı doğru çekti. Yukarı, yukarı ve parmakları uyluklarının üzerinde kaymaya başladı. Sonra daha da yukarı.

Dudaklarını onunkinden ayırdı. "Senin hakkında yanılmışım."

Kadının külotuna dokunmuştu. Limuzinde Lily ile birlikte olmak niyetinde değildi. Olmamıştı. Olmamıştı—

"Atlas Bennett, profil çıkarma konusunda hiç yeteneğin yok."

Atlas gözlerini açtı. Lily'nin kendisine dik dik baktığını gördü. Elleri omuzlarını kavramıştı.

"Senden korkmuyorum," dedi ona. "Bu konuda tamamen yanılıyorsun."

Parmakları külotunun kenarının altına kayd. Klitorisini okşadı.

Derin bir nefes aldı. Elleri omuzlarını daha sıkı kavradı.

Parmaklarından birini içine soktu. Sıkıca. Çok sıkı. Başparmağı klitorisyle oynadı. "Kendinden korkuyor musun tatlım?" Gitgide daha da ıslanıyordu. Daha da ateşli hale geliyordu.

"Korkarım... Sanırım seni çok fazla istiyorum."

"Fazla mı? Hiç de değil." Onun ağzına tekrar ihtiyacı vardı. Penisinin onun içinde olmasına ihtiyacı vardı.

"Korkuyorum..." Nefes nefese. Boğuk bir sesle.

İşte oradaydı...

Elini kusursuz cennetinden çekti. "Neden korkuyorsun? Söyle bana."

"Korkuyorum ki beni tamamen göreceksin ve sonra yüz çevireceksin. Ruh eşleri gerçek değil. Bu olmaz. Onlar bir rüya. Başka bir şey değil. Gerçek değiller. Özellikle de benim gibi biri için." Dudaklarını yaladı. "Ya da en azından öyle sanıyordum. Sana güvenmedim. Böyle hissedeceğimi düşünmedim, inanmadım. Hiçbir zaman."

Şimdi ellerinin ikisi de kalçalarındaydı. Hem de çok sıkı. "Nasıl hissetmek istiyorsun?"

"Sanırım sana aşık oluyorum. Bu beni korkutuyor çünkü sonunda yuvamı bulmuş gibi hissetmek istemiyorum, sonra her şeyi kaybetmek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Kasları çok kaskatıydı. Ve kontrolü tamamen kaybetmişti.

"Atlas mı?" Endişelen.

Endişelenmesine gerek yoktu.

Ya da... belki de endişelenmeliydi. "Seni beceriyorum." Boğuk bir sesle.

Alt dudağını hızla diliyle yaladı. "Seni becerecektim."

Nefesi kesik kesik geliyordu. Göğsü yanıyordu. "Külotunu çıkar yoksa üzerinden çekip alırım."

"Ne?"

Çok geç. Külotlar gitmişti. Çekip alınmış, limuzinin zeminine fırlatılmıştı. Ayakkabıları da onlarla birlikte düşmüştü.

Onu uyarmıştı. Lily'ye gelince...

Sanırım aşık oluyorum...

Pantolonunu hızla açtı. İç çamaşırını kenara itti ve kalın, istekli penisi dışarı fırladı. Sonra elbisesini daha da yukarı itti. Kadın hala onun üzerinde oturuyordu ve penisinin geniş, acıyan başı içine doğru itiliyordu.

"Atlas!" Parmakları omuzlarındaydı. Çok sıkıydı.

O çok sıkı. Sıkı ve ateşli ve ben onun içine çıplak giriyorum. Onu çıplak alıyorum.

Çıplak.

Çıplak.

Dişleri birbirine şakladı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye fısıldadı.

Çocuk sahibi olmaktan hep korkmuştu. Damarlarındaki kanın çok kirlenmiş olduğundan korkuyordu. Ama Lily... onun Lily'si...

Peki ya birlikte bir çocuğumuz olsaydı? Melek, şeytan...

Lily'nin bebeği... kızı benim kıymetli meleğim olurdu. Dünyayı onun ayaklarının altına sererdim.

Ve Lily oğlunu çok sevecekti. Onu asla terk etmeyecekti. Ne olduğundan korktuğu için onu asla dışlamayacaktı. Lily...

Sanırım aşık oluyorum...

İnsanlık dışı bir hırıltı koptu ağzından ve ona doğru atıldı. Onu yukarı aşağı kaldırdı, bedenleri birbirine çarpıyordu. İhtiyaç, diğer tüm düşünceleri bastırıyordu. İlkel şehvet her şeyi tüketip yakıp kül ediyordu ve belini sıkıca tutarken bile ona şiddetle vurmaya devam ediyordu.

Yukarı aşağı. Yukarı aşağı. Çılgınca. Zor. Çenesi kilitlenmişti. Gözleri her an onun üzerindeydi. Yüzünde.

Haz. Ona haz ver.

Bir eli belinden ayrıldı. Titreyen bedenlerinin arasına girdi. Acımasızca okşadı. Penisinin etrafına sıkıca sarılmıştı. Klitorisini okşadı. Parmaklarıyla tekrar tekrar çalıştırdı. Daha hızlı. Daha sert.

Kalçaları gümbür gümbür atıyordu.

Küçük bir çığlık attı, bedeni onun üzerine yığıldı.

İşi henüz bitmemişti. Hatta bitmeye çok uzaktı. Döndü, onu koltuğun üzerinde yarı altına aldı ve öfkeyle içine girdi. Çıplak ten. Ateşli seks. Onun Lily'si.

Sanırım aşık oluyorum...

İçeri ve dışarı. Daha derine. Vahşi hırıltılar. Sahiplenici dokunuşlar.
Eller işaretleme ve damgalama. Ağzı boğazında. Dudakları.

Aşık olmak...

Bu rahatlama hissi onu derinden sardı.

Seninle.

Yirmi Beşinci Bölüm

“BURADA OLAMAZSIN.”

Lily, bacaklarının arasındaki titremeyi umursamadı. Külotunu tekrar giymiş, elbisesini düzeltmiş, ayakkabılarını ayağına geçirmişti ve Atlas'la limuzinin arka koltuğunda seviştiğinin belli olmamasını gerçekten umuyordu.

İtfaiye müfettişi ona ve Atlas'a kaşlarını çattı. Sebastian Santiago kimliğini gösterip, yanmış kulübenin kalıntılarına yaklaşırken yollarını kesti. "Burası kapalı bir olay yeri," diye bilgilendirdi Sebastian onları. "Sivillerin buraya gelip rahatça dolaşmasına izin verilmiyor."

Evet, kapalı bir sahneydi. Bunu anlamıştı. Ama öylece zıplayıp durmuyordu. Çok dikkatli yürüyordu. Hazın artçı şoklarının hâlâ vücudunda devam ettiğini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Sebastian inatla başını sallayarak, "Gitmezseniz federal yetkilileri aramak zorunda kalacağım," diye devam etti.

Atlas, adama utanmazca bir yalan söyleyerek, "Federal Ajan Gage Emerick burada olduğumuzu biliyor," diye güvence verdi.

Çok kolay yalan söylüyordu.

Ve inanılmaz derecede iyi sevişiyor.

Atlas, "Doktor Gallo'ya bölgenin hızlıca bir taramasını yapabileceğini söyledi" diye ekledi.

Gage böyle bir şey yapmamıştı.

“Eh, ona yanlış söylemiş,” diye tersledi müfettiş. “Burası güvenli değil ve kimsenin hayatını riske atmayacağım. Yapı çok zayıf. Bodrumun üzerindeki kat güçlendirilmiş, evet, ama yine de çökebilir ve olay yerimde kimsenin yaralanmasını istemiyorum. Bu manyak yüzünden bir dedektifimizi kaybettik, bu zaten yeterince kötü. Başka kimseyi kaybetmeyeceğiz. Benim gözetimim altında asla.”

Onun kararlılığına hayran kaldı. Ve ona faydalı bir şey söylemiş olmasından da memnuniyet duydu. "Yani bodrum yıkılmamış."

“Yıkılmadı. Henüz değil. Yangın tamamen ön taraftaydı, çoğunlukla yapının girişine yakın bir yerde yoğunlaşmıştı.” Açıklama yaparken ellerini savurarak, “Hedefli bir patlamayla dışarı doğru yayıldı. Pencereleri, çatının ön kısmını yıktı.” Sebastian'ın elleri ileri doğru itmeyi bıraktı ve yanlarına düştü. “İşte bu yüzden zavallı adam öldü. Giriş kapısından sadece birkaç adım ötedeydi. Eğer bodrum kapısına yakın olsaydı—bakın, arka tarafta...” Sağ elini kaldırıp başparmağını belirsiz bir şekilde kabinin kararmış gövdesine doğru salladı. “Bu ona bir şans verirdi.” Elini tekrar aşağı indirirken omuz silkti. “Olmadı. Vücudunun her yerinde yanıklar vardı.”

Kadın, bir zamanlar kulübenin ön duvarları olan kararmış kalıntılara baktı.

"Bu da neyin nesi?" Yollarını kesen müfettişten yine bir rahatsızlık sesi yükseldi. Ancak bu seferki rahatsızlık ona ve Atlas'a yöneltilmemişti. Bakışları onların ötesine dikilmişti ve "Bunlar gazeteci mi? Onlara uzak durmalarını söylemiştim zaten." diye sordu.

Evet, ama muh记者ler muhtemelen onu ve Atlas'ı takip etmişlerdi, bu yüzden...

“Herkes geri çekilsin!” Müfettiş, ellerini sallayarak gelen ekiplere doğru yürüdü. “Geri çekilin!”

Atlas, Lily'ye baktı. "Bilmen gerekeni keşfettin mi?"

Evet, öyleydi.

"Öyleyse limuzine geri dönelim mi, yoksa biraz daha fotoğraf çektmeye devam mı edelim?"

Poz verdiklerinin farkında değildi. Ama şimdi...

Atlas'ın bedeni, onun bedeninin yanında koruyucu bir şekilde duruyordu. Elbisesi hafif rüzgarda dalgalanıyor, kulübenin kararmış kalıntıları ise tam önlerinde duruyordu. Tüm bu sahne muhtemelen çok dramatik bir fotoğraf veya video ortaya çıkaracaktı.

"Bu görüntü her yerde olacak," diye ekledi. "Eğer katili tuzağa düşürmeye çalışıyorsanız..." Hızlı bir baş sallama. "Tebrikler."

Daha önce Desmond'a katilin dikkatini çekmek istediklerini söylemişlerdi. Ama... yem. Bu kelime zihninde fısıldandı. Atlas daha önce de katili kendine çekmek için kendini yem olarak kullanmıştı. Atlas, katilin saldırması için kendisini kasıtlı olarak savunmasız bir konuma getirmişti, korumaları yakınında değildi.

Atlas'ın yem olmasını istemiyordu. Bir daha asla.

Lily, katilin onun peşine düşeceğinden bile emin değildi. Ama...

"Arkamdan gelecek misin?" "Henüz beni tebrik etme." Sinirleri titriyordu. Normalde ilgi aramazdı. Bu, rahatlık alanından çok uzaktı. "Bir dakika bekle." Ve müfettişin ardından aceleyle, doğruca küçük gazeteci kalabalığına doğru yöneldi.

"Doktor Gallo!"

"Zambak!"

Kadın onlara yaklaştıkça gazetecilerden bağırışlar yükseldi.

"Doktor Gallo, olay yerine neden geri döndünüz?"

"Lily, Lily! Taktığın o yüzük nişan yüzüğü mü?"

"Doktor Gallo, katil hakkında ne biliyorsunuz?"

Atlas onu takip etmişti. Kolunu onun etrafına doladı, göğsünün üst kısmına koydu ve onu kendine doğru çekti. "Tatlım..." Kulağına bir nefes fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

Yapılması gerekeni yapacaktı. Hem o hem de Atlas, katilin peşinde olduklarını bilmesini istiyordu. Bunu yapmanın elbette çok doğrudan bir yolu vardı. Ona söylemek. Dünyaya duyurmak. "Atlas Bennett ile nişanlıyım." Sesi biraz fazla boğuktu. Biraz fazla nefes nefeseydi. Boğazını temizledi. "Buraya geri döndük çünkü katilin kaçmasına izin vermeyeceğiz. Kim olduğunu biliyoruz."

Ortamda bir sürü bağırış yankılandı. Öfkeli haykırışlar. Daha fazla bilgi talepleri.

"O zayıf ve kötüdür," diye özellikle vurguladı. "Yargı kürsüsünde duruyor, sözde cezalar veriyor, oysa cezalandırılması gereken kendisi. Kanı günahlarla kirlenmiş olan kendisi. Ve bedelini ödeyecek olan da o." Bakışları muhabirlerin üzerinde gezindi. Kaydediliyordu. İyi. Muhtemelen canlı yayın bile yapılıyordu. Mesajını daha iyi iletmek için. "Duman ve ateş bizi kandıramaz. Kimi hedef aldığınızı biliyoruz. Federal yetkililer biliyor. Yakalanacak olan sizsiniz. Kelepçeler bileklerinize takılacak ve kaçış olmayacak. Kendinize ne kadar yalan söylerseniz söyleyin, dürüst bir iş yapmıyorsunuz. Canavar sizsiniz. Ve sizi durduracağız."

"Doktor Gallo! Doktor Gallo! Şüphelinin adını biliyor musunuz? Katil kim? Nasıl görünüyor? Ne tür bir katil—"

"Lily'nin işi bitti," diye duyurdu Atlas, bağırışların arasından anında. "Ve bizi kaçıran o alçak yakında merhamet dilenecek." Onu da yanında sürükleyerek geri çekildi ve limuzine doğru yönlendirdi. Daha fazla bağırış duyuldu. Çok daha fazla ses.

"Düğün ne zaman?" Hızlı ve tiz bir sesle sorulan soru.

Lily muhabire baktı. Kısa, kıvılcık saçlı bir kadındı. "Ben—"

"En kısa sürede," diye yanıtladı Atlas. "Hatta bu gece Vegas'a bile uçabilirim." Ardından, sesinde daha da buyurgan bir tonla Lily'yi bekleyen limuzine doğru yönlendirdi.

Ona karşı çıkmadı. Söylenmesi gerekeni söylemişti.

O ve Atlas, kendilerine yöneltilen diğer soruları görmezden geldiler. Carl, limuzinin yan kapısını açtı. "Gitme vaktimiz geldi efendim," dedi Carl.

"Evet, üzerinde çalışıyoruz." Atlas önce onu nazikçe araca itti, sonra kendisi de onun ardından içeri girdi.

Carl kapıyı sertçe çarptı.

Derin bir nefes aldı. Önce bir, sonra bir tane daha.

"Ne. Lan. Bu, Lily?"

Şaşkınlıkla göz kırptı. "Ben... iyi gittiğini düşünmüştüm." Boğazını hafifçe temizledi. "Sana söylemem gereken bir şey var..."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Sen...biz...onun dikkatini çekmekten bahsettik." Katilin dikkatini. Ve katil hakkında—

"Dikkatini tamamen çektiğini söyleyebilirim."

Gözlerini kırıştırdı. Atlas'tan üst üste üçüncü kez ilişkiye girmişti. İyiye işaret değildi. "Kızgın mısın? Bana mı?" Endişeli ve kafası karışık bir şekilde limuzinin etrafına bakındı. Beni oraya götürdü. Tam o koltuğa. Hızlı ve sert bir şekilde, neredeyse hiç ön sevişme olmadan, yine de onun için boşaldım. Başkaları için asla bırakamadığım halde, onun için çok kolay boşaldım.

Atlas ona dokundu ve o da özlem duydu.

Ruh eşi. Bu terim kalbine saplanmıştı. Annesi de aynı kelimeyle onunla alay etmişti. Lily, kendisini bu kadar iyi tanıyan, ona bu kadar çok şey hissettiren birini bulmayı asla beklemiyordu.

Atlas'a kadar.

"Elbette, sana çok kızgıyım. O kadar kızgıyım ki, o tatlı popona bir şaplak atmak istiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ben o işlerden hoşlanmıyorum." Konuşma kontrolden çıkmıştı. Ona söylemesi gerekiyordu—

“Denemeden yargılama.” Sert bir sesle. “Lanet olsun! Beni konudan saptırma!” Çenesinde bir kas seğirdi. “Bunun geleceğini tahmin edemedim. Tam orada durana kadar. Ve bu olmayacak, anladın mı?”

“Hayır, seni hiç anlamıyorum.” Kollarını karnının etrafına sardı. “Bir an benimle sevişiyorsun, bir sonraki an bana bağıryorsun ve açıkçası bu oldukça kafa karıştırıcı.”

“Bu sevişmek değildi. Bu cinsel ilişkiydi.”

Kalbine şiddetli bir acı saplandı. "Özür dilerim. Evet." Bakışlarını kaçırdı, pencereden dışarı baktı. Olay yerini geride bırakmışlardı. Muhabirler çok uzaktaydı. Ama o muhabirler görevlerini yapacaklardı. Onun ve Atlas'ın videosunu her yere yayacaklardı. Ve o videoya karşılık olarak... Beni almaya gelecek misin?

"Zambak?"

Teninin üşüdüğünü hissetti. Limuzinde kaloriferi açmaları gerekiyordu. "Çok kötü olduğunu söylemiştin."

Öne eğildi ve çenesini tuttu. Dikkatli bir dokunuşla yüzünü tekrar kendine çevirdi. “Sevişmek yumuşaktır. Tatlıdır. Şefkatlidir. Seks, sen bana hazır olmadan önce penisimi içine soktuğumda olur. Parmaklarımı beline sokup, sen limuzinin arkasında çığlık atarken seni sertçe becerdiğimde olur. Seks, sevişmek değil.”

Çığlık atmış mıydı? Lily bunu hatırlamıyordu. Belki de, olabilir. Her iki durumda da, bu tartışmayı bırakmalıydı. Sadece daha fazla acı getirecekti. Bir şey hissetmesi, Atlas'ın da aynı duyguyu paylaştığı anlamına gelmiyordu. Aynı şekilde hissedebileceği anlamına gelmiyordu. Ama... Sonunda böyle hissetmediğimi neden inkar edeyim ki? "Belki senin için sadece sevişmek, ama benim için aşk yapmak gibi."

Sanki yanmış gibi, onu hemen bıraktı.

O değildi. Yanan Benedict'ti...

Benedict.

Aşağıya baktı.

“Bu sevişmek gibi...” Atlas’ın boğuk sesi. “Çünkü bana aşık olduğuna kendini inandırdın mı?”

Limuzinin arka tarafı seks kokuyor muydu? Carl ne yaptıklarını biliyor muydu? Limuzinden inerken saçları çok mu dağılmış görünüyordu? Gazeteciler biliyor muydu? O video kaydını izleyen herkes bilecek miydi?

Önemli miydi?

"Zambak."

“Hayır.” diye tersledi. İçinden bir anlık şaşkınlık geçti. Kendi öfkesinin yüzeye ne kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Belki de bunun sebebi kontrolünün normal seviyede olmamasıydı. Normalde, asla bir limuzinin arka koltuğunda bir erkekle sevişmezdi. Ama bu normal değildi.

Kimi kandırıyorsun Lily? Hayatında bir gün bile normal olmadın. Annesi bile bunu biliyordu.

Günlük kayıtları bunu kanıtlıyor...

Derin bir nefes aldı, sonra daha sakın bir şekilde, “Kendimi hiçbir şeye ikna etmedim. Ne hissettiğimi biliyorum. Ne dediğimi biliyorum.” dedi. Başını kaldırdı ve bakışları onunkiyle kesişti. “Sevişmenin yumuşak ve nazik olması gerektiğini kim söylüyor? Bu kuralı kim koydu?”

Dudakları aralandı. Ama konuşmadı.

Bu sorun değildi. Söyleyecek çok şeyi vardı. “Sevişmenin illa ki nazik olması gerektiğini kim söylüyor? Birini seviyorsanız, duyguların sizi tüketmesi gerekmez mi? Hisler ham ve vahşi olmaz mıydı? Kontrol edilemez olmaz mıydı? Alıp durmak, olabildiğince açgözlü ve talepkar olmak istemez miydiniz?”

Başını sertçe salladı. "Bu şehvetten başka bir şey değil."

“Ah, şehvet.” Bilge bir onaylama. “Aşkın kötü ikizi.”

“Bence bu nefret.” Ama bakışları yumuşamıştı.

Ve kadın onun yanıldığını düşündü. “Belki şehvet ve aşk el ele gider. Belki bedenlerimiz kalplerimizden önce bazı şeyleri fark eder. Ya da belki... belki aşk bazı insanlar için her zaman o kadar nazik, tatlı ve kolay

değildir.” Onun için kesinlikle öyle değildi. “Belki bazı insanlar için zordur. Talepkardır. Tüketir. Belki de içinizde büyüyen ve büyüyen bir duygudur. Farkına varmadan sizi ele geçirir ve altına alır. Belki de bir yük treninin gücüyle yerine oturur ve hissettiğiniz şey asla kolay olmayacaktır. Her zaman zor, hızlı ve çılgın olacaktır.” Çenesi yukarı kalktı. “Birine göre sevişmek, diğerine göre aşk yapmak.” Ve adam onun yüzüne gülebilirdi. Ona yanıldığını söyleyebilirdi. Şöyle diyebilirdi—

"Benimle evlen."

"Ne?"

"Benimle evlen—seviş."

“Sen... sen... hayır.” Başını salladı. Saçları omuzlarından aşağı kaydı. “Hayır, değilim. Muhabirlere ne söylediğin umurumda değil.” Muhabirler. Suç mahali. Katil. Atlas'a söylemesi gerekiyordu—

Yutkunurken Adem elmasının çıtırtısı oldukça yüksek çıktı. "Neden olmasın ki? Beni seviyorsun."

“Evet.” Bu kelimeleri söylemek doğru geldi. “Seni seviyorum.” O... gülümsedi. Bir an için her şeyi bir kenara bıraktı. Sadece ona odaklandı. Gerçekten ne hissettiğine.

Koltuğuna doğru geriye yaslandı. "Aman Tanrım. Çok güzel bir gülüşün var."

“Seni seviyorum. Ve senin beni sevmemen umurumda değil. Seni değiştirmeye ya da hissedemeyeceğin bir şeyi hissettirmeye çalışmıyorum. Seni seviyorum.” Lily bu sözleri her söylediğinde kendini daha güçlü hissediyordu. Daha iyi. Her zaman istediği buydu. Bilmek... anlamak...

Sevebilirim. Birini sevebilirim. Ve o kişi o.

Bazen kendi duyguları çok karmaşık, çok bunaltıcı olabiliyordu. Ama bu sefer öyle değildi. Bu sefer ne hissettiğini kesin olarak biliyordu.

Aşk.

“Beni seviyorsun ama benimle evlenmeyeceksin.” Mavi gözleri kısılmıştı. “Bu çok acımasızca.”

“Sen...” Hâlâ üşüyordu. “Az önce gazetecilere evlilikle ilgili o kısmı söyledin. Onunla alay ettiğimi biliyordun ve bana katıldın. Onu çıldırtmaya mı çalışıyordun?”

Kaşları çatıldı.

“Sanırım bu işe yarayabilir.” Evet, tam da ihtiyaç duydukları şey olabilir. “Benim onu kışkırtmam ve senin düğünle ilgili o kısmı eklemen sayesinde umarım dikkatini dağıtmışsızdır.”

“Dikkatini dağıtmış...?” Yüz ifadesi daha da sertleşti. “Ve neden kızgın olduğumu merak ediyorsun.”

Kızmamalıydı. “Onun peşimden gelmesini istiyorum, senin değil.” Atlas'ı hiçbir şekilde riske atmak istemiyordu. Asla. “Zaten muhtemelen bir daha doğrudan senin peşine düşmez, geçen seferden sonra. Ve ikimiz de biliyoruz ki zaten bana odaklanmış durumda. Evime girdi. Orada tüm yıkımla birlikte çok öfke gösterdi. Açıkça, öfkesi bana yönelmiş durumda ve çünkü gazetecilere onu tanıdığımı söyledim, çünkü—”

“O şerefsizi kasten kışkırttın ki seni hedef alsın.” Öfkeli bir hırıltı.

Gözlerini kırıştırdı. Evet, bunu yapmıştı.

“Zambak...”

Dudaklarını ıslattı. “Dedik ki... Senin evinde, onun ilgisini istediğimi anladığımı sanıyordum.”

Ona doğru tekrar eğildi. Öfkesi doruk noktasındaydı. “Ve senin asla, asla kendini yem olarak kullanmaman gerektiğini anladığımı sanıyordum.”

“Böyle bir konuyu konuştuğumuzu hatırlamıyorum.”

“Bu zaten aşık. Akıl sağlığını korumamın tek sebebi sen olduğunda, hayatını tehlikeye atmazsın.”

“Ben—” Aklını korumanın tek sebebi bu mu? “Hayır, değilim. Aklını korumanın sebebi bu değil. O sensin. Kendini kontrol ediyorsun. Yıllardır ayakta kalmanı sağlayan şey bu kontrolün. Seni bu kadar başarılı bir iş adamı yapan da bu. Sahip olduğun imparatorluğu sana kazandıran da bu. Sen—Atlas!”

Onu yakaladı, döndürdü ve koltuğa yatırdı, üzerine eğildi. Yarı uzanmış halde duran kadının vücudunun iki yanına ellerini bastırdı. Başını kadının başına eğdi. Gözlerini birbirine yaklaştırdı, dudakları neredeyse birbirine değiyordu. "Hayatını tehlikeye atmazsın."

"Bu benim hayatım," diye fısıldadı.

"Ve sen benimsin."

Bu ne anlama geliyordu? Kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu.

"Sen benim hayatımsın, Lily. Her şeyimsin."

"Ben..." Öfkesi, beklediğinden çok daha güçlüydü. Bunu hissedebiliyordu. "Başka kimsenin hedef alınmasını istemedim. Eğer onun peşimden geleceğini biliyorsam, hazır olabilirim." Herkes güvende olacaktı. Bunu göremiyor muydu? Seri katillerin çocuklarının isimlerinin olduğu listeyi o yapmıştı. Onun listesi. Benim hatam. Çünkü onun listesi alınmıştı, hedef alınanlar onun sorumluluğundaydı. Hayatları. Ölümleri.

Onların ölmesini istemiyordu. Katilin dikkatini tekrar kendisine çekerse, diğerleri güvende olacaktı.

Atlas'ın öfkesi daha da kabarmış gibiydi. "O şerefsiz seni yakalayamayacak. Bu asla olmayacak."

"Biz bir takımız, Atlas. Anladığınızı sanıyordum—olay yerine gidiyorduk, dikkatini çekiyorduk, ona durumu bildiriyorduk—"

"Onun kim olduğunu bilmiyorsun Lily! Biliyormuş gibi davrandın ve şimdi peşine düşüyor." Dudakları onunkileri yakaladı. Çok öfkeli, vahşi ve sertti. Sert ve çılgıncaydı. Onu ezici bir öfkeyle öpüyordu çünkü o...

Korkmuş?

Atlas korkmuş muydu?

Ama o asla korkmadı. Asla.

Onun öpüşüne, onun öfkesine karşı koymak yerine, umutsuzca bir tutkuyla karşılık verdi. Aynı sertlikte, aynı güçte, aynı açgözlülükte.

Ve o...

Onlarla Carl arasına bir bölme indi. Bir tıslama sesi duyuldu. "Sizi eve mi götürüyorum patron? Yoksa başka planlarınız mı var?"

Atlas'ın altında gerildi.

Başını kaldırdı, dudakları onunkine bir santim kadar yaklaştı. "Ev," diye karşılık verdi Atlas, sesi sertti. Başını biraz daha kaldırdı. Yüzünde bir ıstırap vardı. Daha önce hiç görmediği bir ifade. "Aşk... nazik olmalıydı." Onun kulaklarına fısıldanmış bir ses. Bölme henüz yerine oturmamıştı. "Beni daha iyi bir insan yapacaktı."

Neden daha iyi olması gerekiyordu ki? "Olduğun gibi seni seviyorum."

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Lily, benim gerçekte kim olduğumu bilmiyorsun."

Aslında... "Evet, sanırım biliyorum. Tam olarak kim olduğunu biliyorum." Ama daha da önemlisi, o kabinin önünde durup müfettişi dinlerken kesin olarak fark ettiği bir şey vardı... Limuzine geri döndüklerinde Atlas'a söylemeyi planladığı bir şey. Artık daha fazla saklayamayacağı, saklayamayacağı bir şey. "Katilin kim olduğunu ben de biliyorum."

Gözleri birden açıldı.

Ve araba patladı.

Yirmi Altıncı Bölüm

LİMÜZİN TAKLA ATTI, YUVARLANDI. ALEVLERİN YAKICI SICAKLIĞINI havada hissetti, camların kırılma sesini duydu. Metalin gıcırtısını. Limuzin tekrar tekrar takla attı. Arkadaki barda bulunan şarap ve bardaklar önce tabana, sonra tavana çarptı ve cam parçaları havaya fırladı. Bir parça elini, bir diğeri boynunu kesti ve bu kesikler bir anda oldu. Her şey zamansız bir anda gerçekleşti. Yuvarlanma. Yangın. Cam ve metalin çarpışması ve parçalanması. Sonra...

Atlas onun adını haykırıyordu.

Şiddetli kargaşa sırasında bedenini onun etrafına sarmaya çalışmıştı, ama oyuncak bebek gibi savrulmuşlardı ve araçtan ön taraftan alevler yükseliyordu.

Hâlâ. Araba ters dönmüş haldeyken, şiddetli bir titremeyele donakaldılar.

Lily kendini Atlas'ın üzerinde buldu ve gözünün yakınında kan damlıyordu, hissedebiliyordu. Elleri belinde, çok sıkıydı. "Atlas?" Lily yukarı doğru itti. Ters dönmüşlerdi. Hayır, hayır, araba ters dönmüştü. Üstlerindeki taban tahtası, altlarındaki tavan.

Atlas'tan bir hırıltı koptu.

Aracın önünden duman ve alevler doluyordu. Limuzinin ön ve arka kısmı arasındaki cam tam olarak kapanmamıştı ve duman ile alevler önden içeri doluyordu. Önden. Carl? Kadın otomatik olarak ön tarafa doğru baktı.

"Çıkın... buradan," diye nefes nefese kaldı Atlas.

Bakışları hızla ona döndü.

Gözleri açıktı. Sağ yanağında kan vardı. Uzun bir kesik. Parmakları belini sıkıca kavramıştı. "Çık... buradan, Lily."

Ondan hızla uzaklaştı. Ama daha fazlasını yapamadan, adam kolunu beline doladı. Yan taraftaki kapıyı itti. Kapı sıkışmıştı, açılmadı ve arkadaki duman o kadar yoğunlaştı ki öksürmeye başladı. Ve alevler—Lily önde çığırtilarını duyabiliyordu.

Ne oldu? Araba neden yanıyor?

Kapıya daha sert tekme attı. Öfkeyle bağırdı ve bir koluyla onu sıkıca tutarken bir yandan da itmeye devam etti.

Kapı açıldı.

"Atlas!" Desmond oradaydı. Açık kapının hemen ardında duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Telaşlıydı. Onu yakaladı. Atlas'ı yakaladı.

Araçtan savrulup uzaklaştılar ve Lily arkasına baktığında, ters dönmüş limuzinin ön kısmının alevler içinde olduğunu gördü. Kaput, motor bölgesi alev almıştı. Ön koltuk duman ve alevlerle doluydu ve—"Carl!" diye bağırdı Lily.

Atlas onu geri itti. "Uzaklaş! Alevlerden uzaklaş! Onu biz yakalayacağız!"

Hepsi onu yakalayacaktı. O da yardım etmek için acele etti.

Atlas onu bir kez daha geri itti. "Lily, kahretsin, hayır! Güvende olman gerekiyor! Desmond'ın arabasına git!"

"Telefonumu orada bıraktım!" diye bağırdı Desmond. "Alın onu. Yardım çağırın!"

O ve Desmond hızla limuzinin ön tarafına doğru ilerlediler.

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. İçinde öfke ve korku birbirine karışmıştı. Camı yumrukluyorlardı adeta. Araba ters dönmüştü ve Atlas, alevler giderek yükselirken Carl'ı kurtarmak için sürücü penceresinden içeri girmeye çalışıyordu.

Bir bomba mı? Katil bunu da mı yerleştirdi? Eğer yleyse, patlamayı bekleyen başka bir bomba daha olabilir. Benzin deposunun yakınında bir tane ve eğer patlarsa veya yangın yayılırsa, Atlas içindeyken araba tamamen alev alabilir ve...

Geriye doğru sendeledi. Yardım. Yardım çağıracaktı. Yeni telefonu limuzinin arka tarafında bir yerlerdeydi, bu yüzden Desmond'inkini kullanmak zorundaydı. Carl'ın acil sağlık ekiplerine ihtiyacı olacaktı. Alnındaki kanı, gözüne damlamak isteyen kanı silerek, yakındaki sedana doğru koştu. Desmond'ın arabası. Sürücü tarafındaki kapı açıktı. İçeri uzandı.

Ve yan tarafında hafif bir sızı hissetti. Sadece bir batma. Bir an oradaydı, bir sonraki an yok oldu. Otomatik olarak eliyle sızıya doğru vurdu.

Bir şırınga hissetti. Aşağıya baktı ve şırıngayı gördü. İğneyi. Yan tarafına saplanmıştı.

"Sanırım onu kurtaracaklar, Lily," diye fısıldadı alçak bir ses. "Ve gerçekten acele etmeliyiz."

Ne... ne yaptılar böyle? Kadın açık araba kapısına doğru uzandı, onu tutan adam geri çekmeye çalışırken vücudu kapıya doğru çöktü.

Gücü tükeniyordu, üzerine bir ağırlık çökmüştü, ama karanlık onu kendine çekerken bile o kapıya tutundu...

Ve onu tutan eline hızla kapattı. Onu ona sertçe vurdu. Kemiklerini kırmaya, ona zarar vermeye çalıştı.

"Kahrolası sürtük..."

Hiçbir fikrin yok. Son düşüncesi buydu. Tekrar uyandığında -eğer uyanırsa- o zaman gerçekten annesinin kızı olduğunu öğrenecekti.

* * *

Alevler ellerini yakıyordu. Atlas, alev parlamasını umursamadan Carl'ın omuzlarına sıkıca tutundu. Adama ulaşmak için sürücü tarafındaki camı kırmak ve içeri sürünmek zorunda kalmıştı ve Carl baygındı, hiçbir şekilde yardım edemiyordu.

Alevler Carl'ın gömleğinin ve göğsünün üzerinden uçuyordu, Atlas alevleri söndürmüştü ve şimdi Carl'ı oradan çıkaracaktı. Kahretsin, Carl'ı oradan çıkaracaktı.

"Çek!" diye kükredi Atlas.

Desmond, arkadaşının belini sıkıca kavramıştı ve arkadaşı tüm gücüyle geri çekerek Atlas'ı dışarı çıkardı; Atlas Carl'ı bırakmadığı için sürücüyü de dışarı çekti.

Arabadan uzaklaştıkları anda, o ve Desmond Carl'ı yakaladılar. Baygın adamı giderek büyüyen alevlerden uzaklaştırdılar. Yakınlarda arabalar aniden duruyordu. Muhabirler araçlarından atlıyordu. İnsanlar telefonları ve kameralarıyla çılgıncasına çekim yapıyordu.

Çekim yapıyorlar. Faydası yok. "911'i arayın!" diye bağırdı Atlas onlara. Muhabirlerden herhangi biri onu dinliyor muydu?

Carl'ın bedenini yere serdi. Adamın alnındaki büyük bir yarıktan kan fışkırıyordu ve Carl'ın göğsünde ve kollarında çoktan kabarcıklar oluşmuştu. Pantolon paçaları alevler tarafından yakılmıştı, ama alevler kontrolden çıkmadan önce Carl'ı dışarı çıkarmayı başarmışlardı.

Atlas'ın bakışları tekrar arabaya döndü. Allah aşkına, neler oldu?

"Ne oldu böyle?" diye sordu Desmond, sesi alçak bir tonda, sorusu Atlas'ın düşüncelerini yankılıyordu. "Arkanızdıydım. Bir an her şey normaldi, sonraki dakika ise limuzin takla atmaya başladı ve ön taraftan alevler fışkırıyordu."

Muhabirler daha da yaklaştılar.

"Bir patlamaydı," dedi Atlas. Sonra, kahretsin, telefonları ve kameralarıyla gözlerinin önünde ölen o aptallardan birinin olmasını istemediği için, yüksek sesle, "Sanırım bir bomba olabilir," diye duyurdu.

Limuzininin ön tarafına yerleştirilmiş bir bomba. “O yüzden araçtan uzak durun!” diye bağırdı Atlas gazetecilere. “Başka bir tane daha olabilir! Ve alevleri görmüyor musunuz? Kahretsin, geri çekilin!”

Geriye doğru hızla kaçtılar. Sonunda. Atlas gömleğinin bir kısmını çıkarıp Carl'ın başındaki yaraya baskı uygulamaya çalıştı. Bakışları tekrar kalabalığın üzerinde gezindi. Lily—Desmond'ın arabasına sığınmaya mı gitmişti? Onu göremiyordu. "Onu görmeni istiyorum," dedi arkadaşına.

Desmond kaşlarını çatı, sonra omzunun üzerinden bir bakış attı.

“Lily’nin yanında kalmanı istiyorum.” Hayır, daha da fazlası. “Onu eve götür. Lütfen, adamım. Onu güvenli bir yere götür.”

“Bizimle geliyor musun?”

“Onu böyle bırakamam.” Ambulans mı geliyordu? “Birisi polisi aradı mı acaba?”

Sanki bir cevap niteliğinde, uzaktan bir siren sesi duyuldu.

Nefesi titreyerek çıktı. "Lily'yi buradan çıkarın." Çünkü burası bir sirk gibiydi. Çok tehlikeli ve...

Limuzininin altında bomba mı var?

Desmond ayağa kalktı.

Atlas'ın eli uzandı ve Desmond'ın bileğini kavradı. "Ya senin aracında da bir bomba varsa?"

"Bunun bir bomba olduğunu henüz bilmiyoruz."

İçgüdüleri bunun öyle olduğunu haykırıyordu. "Arabaların keyfi için alev aldığını mı sanıyorsun? Çünkü bu daha önce başıma hiç gelmedi."

Desmond'ın yüz ifadesi daha da asıklaştı.

“Arabanı benim limuzinimle aynı garaja park ediyorsun.” Atlas sesini alçak tutmaya çalıştı ama muhabirlerin her kelimeyi duyduğundan korkuyordu. “Seninkine de müdahale edilmiş olabilir.” Kahretsin, Lily'yi Desmond'ın arabasına gönderdim!

"Cehennem olsun." Desmond'ın elleri yumruk oldu.

Evet, yangın ona cehennemdeymiş gibi hissettirdi.

Carl inledi.

"Sorun yok," dedi Atlas ona. "Yardım geliyor."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Desmond. "Onu buradan arabayla mı götüreyim yoksa—"

"Onu alın. Güvende olduğundan emin olun." Bir yolunu bulacaklardı. Polisler geliyordu. Gerekirse devriye arabasına binebilirlerdi. Ama —"Lily'nin üzerinde gözcüler olmalı. Şimdi."

Desmond hızla uzaklaştı. Gazetecilerin arasından sıyrıldı.

"Ne oldu Atlas?"

"Yaralandın mı?"

"Yaralı adam kim?"

"Lily Gallo nerede?"

Sorular ona yöneltildi, o ise Carl'a odaklanırken onları görmezden geldi. Adamın gözleri aralandı ve acıyla dolu ağır bir inilti daha çıkardı. Uyandığında, yanıklarından kaynaklanan acı vücudunu kasıp kavuruyor olmalıydı.

"Lily Gallo da sizinle birlikte limuzindeydi!"

Evet, farkındaydı. Limuzinde Atlas'a onu sevdiğini söylemişti. Aşkın her zaman mükemmel ve tatlı olmadığını, yumuşak ve nazik olmadığını açıklamıştı.

Ona ayrıca katilin kim olduğunu bildiğini de söylüyordu.

"Lily nerede?" Muhabirlerden birinin sert sorusu.

"O güvende," diye tersledi. Lily güvendeydi. Desmond onu kurtaracaktı.

Sirenlerin sesi giderek yükseldi. Başını kaldırdı ve yaklaşan ışık parlamalarını gördü. Bir ambulans. Bir polis arabası. Bir itfaiye aracı.

"O burada değil!" Bu bir muhabirin sesi değildi, Desmond'ın sesiydi. Ambulans yakında fren yaparken bile kalabalığın arasından ilerledi. "Atlas, o burada değil!"

Atlas, içinden bir şeyin parçalandığını hissetti. Acil sağlık ekipleri Carl'a doğru koşarken bile ayağa fırladı. Carl'ı yakalamaya çalıştılar.

İki kişi Carl'a uzandı. Biri Atlas'a uzandı. "Efendim, efendim, kanıyorsunuz ve yanıklarınız var..."

Acil tıp teknisyeninden ayrıldı ve Desmond'a doğru koştu.

Desmond'ın gözleri kocaman açılmıştı. Çılgıncaydı. "Arabamın yanında değildi. Yüzüğü... yüzüğü yerdeydi." Elini kaldırdı ve safır ve elmas yüzük avucunda duruyordu.

Lily'nin nişan yüzüğü.

Yüzüğün üzerindeki takip cihazı sayesinde Lily'yi her zaman bulabilecekti.

Ağzından bir kükreme koptu ve muhabirlerin kargaşası ve bağırışları anında kesildi. Tüm gözler onun üzerindeydi ama umurunda değildi. Sedan arabaya doğru hızla koşuyordu. Desmond ve sade arabaları. Her zaman bunların ortama uyum sağlamasına, Atlas'ı korumayı kolaylaştırdığına dair söylenirdi.

Sürücü tarafındaki kapı açık kalmıştı. Lily'den eser yoktu. Onu alevlerden uzaklaştırmak istediğı için, güvende olmasını istediğı için arabaya gitmesini söylemişti.

İleri atıldı, kapıya uzandı. Ayağının altında bir şey kırılmış gibiydi. Aşağı baktı...

Kırık bir siringa.

"Hayır." Atlas başını salladı. "Lily?" Araba boştu. Lily yoktu. Hemen arkasına döndü. "Lily!"

Kameralar kayıt yapıyordu. Muhi记者ler ona şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Zambak!"

O orada değildi.

* * *

"Onu bulacağız."

Atlas kanepede oturuyordu. Elleri dizlerinin arasındaydı, başı öne doğru sarkmıştı.

Gage, önünde volta atan federal ajana bakarak, "İlçedeki tüm polisler ve federal ajanlar Lily'yi arıyor," diye devam etti. "Onu bulacağız."

Atlas polisler tarafından eve götürülmüştü. Onu hastaneye götürmek, muayene ettirmek istemişlerdi. Bunu asla istemezdi. Lanet olası Doktor Phillip Owen'ı bir daha görmek niyetinde değildi.

Gage, polisler ve sağlık görevlileri Atlas'ı ambulansın arkasına bindirmeye çalışırken olay yerine varmıştı. Federal ajan, Atlas'ı devlet tarafından tahsis edilen SUV'unun arkasına zorla bindirmek zorunda kalmıştı. Atlas, Lily'yi bulmak için aramaya devam etmekte çok istekliydi.

Kadın ondan alınmıştı. O, Carl'ı enkazdan çıkarmakla meşgulken alınmıştı. Bir an oradaydı, bir an sonra yok olmuştu.

"Olay yerindeki muhabirlerin kaydettiği her bir görüntüyü inceliyoruz," diye devam etti Gage. Atlas'ın yanında durdu. Sesi kasvetli ama kararlıydı, "Belki birileri işimize yarayacak bir şey yakalamıştır. Bize yardımcı olacak bir şey."

Lily gitmişti. O alçak onu kaçırmıştı. Ve Atlas çaresizdi. "Onun kim olduğunu biliyordu."

"Ne?"

Kapı zili çaldı. O kapı zilinın sürekli çalmasından çok bıkmıştı. Polisler ve federal ajanlar. Girip çıkıyorlardı.

Hayır, Lily.

O şerefsiz onu nereye götürmüş olabilirdi? Nereye gitmiş olabilirlerdi? Lily'yi bulmak istiyordu. Lily'yi bulacaktı.

Hiçbir takip cihazı yok. Yüzüğünü orada bırakmış. İzini süremem. O sapığı kıskırtmış, ona meydan okumuş ve o da görmüş... o şerefsiz oradaydı. Tam ben Carl'ı dışarı çıkarırken. Çok yakındı.

Ve Lily gitmişti.

Mermer zeminde ayak sesleri hızla yankılandı. Yüksek topuklu ayakkabıların şıkırtısı. Otomatik olarak başını kaldırdı. Başını sese doğru çevirdi. "Lily?" Ayağa kalkmaya başladı.

Ama bu onun Lily'si değildi.

Lily topuklu ayakkabı değil, babet giymişti. Babetler ve etrafında uçuşan o güzel elbise.

Çilek sarısı saçlı ve çikolata rengi gözlü bir kadın ona doğru koştu. Kapıda olan oydu. Yüzünde gözyaşı izleri vardı. Topuklarının sesi, ondan sadece birkaç adım ötede durduğunda gürültüyle kesildi. "Ben Sloane."

"Biliyorum." Onu zaten daha önce edindiği fotoğraflardan tanımıştı... Lily dosyasını oluşturduğu zamanlardan beri.

Lily, neredesin? Federal ajanların evinden çıkması gerekiyordu. Her yeri yakıp yıkması gerekiyordu. Onu elinden alan o adi herifi çarmıha germesi gerekiyordu.

"O... onu mu kaçırdı?" diye sordu Sloane, alt dudağı titreyerek.

Havaalanından geleceğini biliyorlardı. Desmond, muhafızlara eve girmesine izin vermeleri için emir vermişti. Rozetiniz yoksa veya Sloane Armstrong değilseniz... herkes mülkün çevresinin kenarında tutuluyordu.

Gage, Sloane'a dönerek onunla yüzleşti. "Limuzinde bir bomba vardı. Ekibim, uzaktan kumandayla patlatıldığını, o şerefsizin yakınlarda olduğunu düşünüyor. İzliyor, bekliyordu..."

Atlas meşgulken, hedefini ele geçirmişti. "Hatch Davis ya da Westin Blanchard değildi." Lily'nin düşündüğü gibi. "Onlar bir sonraki hedefler değildi. O buradaydı, onu bekliyordu. Onu istiyordu." Lily bir sonraki kurban olmuştu.

Gage arkasına dönüp ona baktı. "Hatch Davis altı gündür kayıp. Bunu, Lily'nin, eee, kayboluşu haberini almadan hemen önce öğrendim." Yüzünde bir buruşma belirdi.

Kaybolma mı? Saçmalık. Lily kaçırılmıştı. Adam kaçırılmıştı. Götürülmüştü.

“Hatch kamp gezisine gitti, bu yüzden ilk başta kimse bir sorun olduğunu düşünmedi. Ta ki eve dönmeyene kadar. Ta ki Federal yetkililer onu aramaya başlayana kadar—çünkü sen benden daha fazla bağlantı kurdun ve onları Oklahoma City'de çok hızlı bir şekilde harekete geçirdin.”

Desmond şöminenin yanındaki yerinden sessizce izliyordu. İleri adım attı. Hızlı adımlarla. "Öldü mü?"

“Muhtemelen,” dedi Sloane. Yanaklarını sildi. “Altı gün geçtiyse, evet, zavallı herifin şimdiye kadar ölmüş olduğunu söyleyebilirim.”

Atlas başını salladı. Tamamen doğruldu, gerindi ve kanepeden uzaklaştı. “Lily’nin dosyaları daha yeni alındı. Daha yeni alındı,” diye vurguladı. “Altı gün önce alınmadı. Hatch ölmüş olamaz. Katil onu ele geçirmemeliydi. Çocuk babasının kim olduğunu bile bilmiyor. Lily bunu anladı...” Sözleri yarım kaldı.

Çocuk kaçırılmazdı, katil Lily'nin evine yapılan hırsızlıktan önce ondan haberdar olmadığı sürece bu mümkün değildi. Bu da katilin, evdeki hırsızlıktan önce Lily'nin dosyalarını görmüş olması anlamına gelirdi. Katilin, Hatch Davis hakkındaki bilgilere en az bir hafta önce ulaşmış olması gerekirdi.

Atlas'ın bakışları Gage'e dikildi. Gage, limuzin yangınının olduğu yere çok çabuk gelmişti. Sanki yakınlardaymış gibi?

Dahası, Gage Dallas'a çok hızlı bir şekilde gelmişti. Atlas ve Lily'nin kaçırılmasının hemen ardından oradaydı. Gage Dallas'a ilk ne zaman gelmişti?

Atlas'ın bakışları Gage'i süzdü. Bu heriften gerçekten nefret ediyordu. Özellikle de bu herifin hâlâ Lily'ye aşık olduğundan şüpheleniyordu.

Hadi sıraya girin.

Atlas nefesini tuttu. Ve sonra—Fed'e saldırdı. Ellerini o herifin omuzlarına doladı ve Gage'i en yakın duvara fırlattı. "Eğer Lily'ye zarar verdiysen—"

“Durun! Ben yapmadım! Yapmazdım!”

Atlas buna inanacak mıydı ki? “Katilin kim olduğunu biliyordu! Anlamıştı ve Lily bana söylemek üzereydi. Biliyor, kahretsin, ve o da onu kaçırdı! Kulübedeki olay yerine geri döndük, Lily müfettişle konuştu ve o —” Atlas sözünü kesti.

Gage ona öfkeyle baktı. Lily'nin elinden kayıp gitmesine izin veren Federal ajan Gage'di o.

Atlas'ın başı döndü.

Sloane yakınlarda duruyordu, yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyordu.

Desmond'ın elleri yanlarında sıkıca kenetlenmişti. Vücudundaki her gergin kasılmada öfke açıkça görülüyordu.

Atlas da aynı öfkeyi hissetti. Hayır, aynı değil. Onun öfkesi çok daha güçlüydü. Çok daha sıcaktı. Yakıyordu. Kontrolünü kaybetmişti. Tek istediği saldırmak, yok etmek, öldürmekti.

Ve orada dururken, zihninde parçalar bir araya gelirken, son zamanlarda olan her şeyi düşünürken...

Kulübedeki patlama...

Bodrum katına ulaşmayan bir patlama. Ama bir polisi öldürmüştü.

Katilin motifi... şiddet...

Suçlu, suçluları cezalandırmaya, işledikleri suçlardan dolayı olabildiğince çok acı çekmelerini sağlamaya son derece kararlıydı.

Atlas, Hatch Davis'i düşündü. Muhtemelen günler önce, Lily'nin dosyaları çalınmadan çok önce öldürülmüştü. Ama eğer durum böyleyse, Hatch zaten ölmüşse, katilin Lily'nin verilerine daha erken erişmesi gerekirdi. Özellikle de Hatch'in bir seri katilin çocuğu olduğu bilgisi kamuoyuna açık bir bilgi olmadığı için. Bu bilgi Lily'nin elindeydi. Katilin Hatch hakkındaki bilgilere ulaşmak için Lily'nin evinde olması gerekirdi. Ona yaklaşması gerekirdi...

Ona şunlara ihtiyacı olacaktı...

"Kahrolası herif," diye fısıldadı Atlas. Gage'i bıraktı. "Defol buradan. Git Lily'mi bul."

Gage öfkeyle baktı ama gömleğini düzeltti. "Yapacağım," diye hırladı. "Bu seni şok edebilir ama ben gerçekten onu önemsiyorum. Onu geri getireceğim. Onu kurtaracağım."

"Umursamadığımı mı sanıyorsun?" Ölümcül bir yumuşaklıkla. "Umursamadığımı mı sanıyorsun?"

"Yapabilir misin?" Gage'in burun delikleri genişledi. "Malikanenizin yakınına polis memurları ve federal ajanlar yerleştireceğim." Bakışlarını Desmond'a çevirdi. "Muhafızlarınız sizi ve Lily'yi koruma görevini yerine getiremiyor gibi görüldüğüne göre."

"Ah, tam bir şerefsizsin," diye belirtti Desmond. "Anladım."

"Partnerim hâlâ olay yerinde. Veri ve delil topluyor. Şunu bilin ki, o şerefsizi takip edeceğiz. Tüm video kayıtlarını inceleyeceğiz. Lily'yi bulacağız."

"Öyleyse git kahraman ol." Cehenneme git şimdi.

"Yapacağım. Çünkü kahraman olmak, senin asla olamayacağın bir şey." Gage öfkeyle dışarı fırladı. Birkaç dakika sonra ön kapı çarparak kapandı. Atlas orada öylece duruyordu, elleri yumruk olmuştu, zihni karmakarışık haldeydi. Yapılacak çok şey vardı...

"Lily onu asla sevmedi." Sloane'un kısık sesi.

Başını ona doğru çevirdi.

"Çok içine kapanık. Çok kontrollü. Bu yüzden birçok insan onun hakkında kafası karışıyor. Hiçbir şey hissetmediğini, buz gibi soğuk olduğunu düşünüyorlar." Yanaklarında yaşlar parıldarken başını sertçe salladı. "Tam tersi. Çok fazla şey hissediyor. Çok yoğun bir şekilde. İçindeki tüm duygulardan korktuğu için kendini kontrol altında tutuyor."

Atlas, duygularını kontrol etme konusunda çok yetenekli olduğunu sanıyordu. Ne kadar aptalca! Üstelik Lily'ye duygularını açıp kapatabildiğini övünerek anlatmıştı.

Öfke içini yakıp kavuruyordu. Korku onu boğuyordu. Bunları kapatabilir miydi? Hayır. Kahretsin, hayır. "Lily beni seviyor." Bu hem ona teselli veriyor hem de onu işkenceye maruz bırakıyordu. Derin bir nefes aldı. Federal ajan gitmişti. Bu, işe koyulabileceği anlamına geliyordu. "O beni seviyor ve onun için öldürürüm." Bunu her zaman biliyordu. Kahraman olmak umurunda değildi. Kötü adam olmak şu anda her şeyden daha gerekliydi.

Desmond yaklaştı. "Atlas?"

Eski dostuna gamzelerini gösterdi. "Katilin kim olduğunu ben de biliyorum." Ama dahası da var... Başını salladı. "Sanırım o piçi bulabilirim." Hayır, düzeltme. "Onu bulabiliriz."

Desmond başını salladı. "Öyleyse hadi siktir olup gidelim."

O çoktan yola koyulmuştu. Ofisine koştu, telefonunu ve dizüstü bilgisayarını kaptı. Parmakları bilgisayarının klavyesinde uçuşurken bir yandan da telaşlı telefon görüşmeleriyle yardım istiyordu. Araştırma ve geliştirme. Evet, yaptığı iş buydu. Hükümet için güvenlik araştırması. Sağlık şirketleri için tıbbi araştırma. Bilgisayar korsanlığı ve veri saklama. Bilgi onun hayatıydı.

Hayır, Lily benim hayatım.

Doğru kişileri aradı. Doğru soruları sordu. İstihbaratını talep etti.

Lily beni seviyor. Onun için öldürürüm.

Çünkü...

Lily'yi çok seviyorum. "Bekle tatlım, bekle."

Yirmi Yedinci Bölüm

"SENİ KALTAK, NEREDEYSE BİLEĞİMİ KIRACAKTIN!"

Neredeyse mi? Ne talihsizlik. Kemiklerini kırmayı başardığını ummuştı. Lily yavaşça gözlerini açtı. "Ne olur ne olmaz diye hastaneye gidip kontrol ettirmeliyim..." Sesi boğuk çıktı. Biraz fazla sertti. "Ve oradayken..." Önündeki herife odaklandı. "Ölü bir adamın neden hala hayatta ve sapasağlam olduğunu açıklayabilirsin, Dedektif Swain." Çünkü tam bir alçak olan Benedict Swain karşısında duruyordu. "Şunu söylemeliyim ki, ölüm sana çok iyi davranmış."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"İnsanlar bana neden hep bunu soruyor? Hayır, şaka yapmıyorum. Ölüm nazikti. Ama size söz veriyorum, bu nezaket çok uzun sürmeyecek." Başını hüznle salladı, bu da midesini bulandırdı. O iğnenin içinde ne vardı? "Cehennemle karşılaşmak üzeresin."

Yüzüne karşı güldü.

Beklediği türden bir tepkiydi ama yine de sinir bozucuydu. "Bulunmayacağımı mı sanıyorsun?"

Kahkaha havada yankılanıyordu, eğlencesi çok yoğundu. Boğucu. "Seni kim bulacak?" Alaycı bir gülümseme. "FedEx'in mi? FBI Özel Ajanı Gage Emerick'in yardıma koşup senin büyük kahramanın olacağını mı sanıyorsun?"

O bir kahraman istemiyordu.

“Boş ver. O salak muhtemelen New Orleans'a doğru gidiyordur. Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki el feneriyle bile kendi götünü bulamaz.” Daha fazla kahkaha. “Her zaman seni zor işler için kullandı. Araştırmamı yaptım. Ne kadar işe yaramaz olduğunu biliyorum.”

“Adam en azından kendi götünü bulabilir. El feneriyle ya da fenersiz.” Etrafını algılamaya çalışırken tahta sandalyede kıpırdandı. Elleri arkadan kelepçelenmişti. Soğuk metal bileklerine batıyordu. “Onu hafife alıyorsun.”

“Hayır, sadece onun hamlelerini tahmin ediyorum. Gage'e bir sonraki kurbanlarımın ya Hatch Davis ya da Westin Blanchard olacağını söylemiştin.” Dudaklarındaki küstah sırıtış devam etti. “O her zaman senin dediğini yapar. Westin şiddet geçmişi olan kişi, bu da Federal yetkililerin onun peşinde olduğumu düşüneceği anlamına geliyor. Gage şöhreti sever, bu yüzden muhtemelen New Orleans'a inip beni kendisi yakalamaya çalışacaktır.” Bir eliyle omzunu kavradı, öne eğildi ve ağzını kulağına yaklaştırdı. “Ama ben orada değilim.”

"Elbette." Sesine hiçbir duygu katmadı. "Ona ne söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Hâlâ polis bilgilerine geniş bir erişimim var. Bir nevi arka kapılardan içeri giriyorum. Gage, bir sonraki hedef olacağını düşündüğü mağdurlar için koruma sağlamaya çalışırken epey bir konuşma geçti."

“Gerçekten yanıldığımı mı söyleyeceksin? Hatch ve Westin'i öldürme niyetinde olmadığını mı?” Neredeydi? Bakışları etrafta dolaştı. Duvarlarda olta kamışları vardı. Ahşap duvarlar. Solmuş mobilyalar. Sağda küçük bir mutfak. “Yine bir kulübede miyiz? Bu yerleri nasıl buluyorsun?”

Onu bıraktı ve dikilerek ona öfkeyle baktı. Onun korkmasını istediğini biliyordu. Ama onun için kötüydü. Korkacak hali yoktu, çok öfkeliydi.

“Burası babamın yeriymiş,” diye çıkıştı kadına. “Hatta çok uzak olmayan, güzel bir gölü bile var. Gerçi ben büyürken hiç görmedim. Babamın hayatına pek uymuyordum.” Gözleri parladı. “O göl senin son dinlenme

yerin olacak. Kimse seni asla bulamayacak. Atlas Bennett hayatının geri kalanını seni arayarak geçirecek. Sence bu onu paramparça eder mi?"

"Sanmıyorum. Atlas beni sevmiyor, bu yüzden yokluğundan dolayı neden bu kadar üzüleceğini anlamıyorum."

Kadının sakın sözleri ve kararlı tonu onu şaşırttı... ve bir adım daha geri çekilmesine neden oldu. Kalçasında bir kılıf vardı. Kılıfın içinde bir tabanca. Kadın, adamın üzerinde bir bıçak da olduğundan emindi.

Beni daha iyi parçalara ayırmak için mi? Kaçıyordu. Bu şerefsizle acı içinde çılgılık atarak ölmeyecekti.

Ama şimdi ona gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Yüzünde şaşkınlık belirmişti.

"Beni bu yüzden mi aldın?" diye sordu Lily, sesi kibar ama meraklıydı. "Atlas'ı üzeceğini düşündüğün için mi?" Dudakları büzüldü. "Öyleyse, bu beni sinirlendiriyor. Ben bir erkeği incitmek için kullanılacak bir araçtan daha fazlasıyım."

"Sen tam bir katilsin! Tıpkı annen gibi!" Alaycı gülümseme kaybolmuştu. Kafa karışıklığı da gitmişti. Ağzından tükürükler fişkırdı.

Evet, aynen öyle. O DNA'yı her yere yerleştirin. "Bunu nereden çıkardınız? Ben katilleri araştırıyorum, ben..."

"Onları mahvettin, Lily." Nefesi hırıltılı bir şekilde çıktı. "Atlas'la ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Hemen onunla birlikte yaşamaya başladın. Ben daha toprağa bile girmemiştim!"

"Açıkça ortada olanı belirtmek istemem ama siz toprağın altında değilsiniz. Ayrıca, biz olaya karışmadık, bu yüzden istediğimi yapabilirdim. Bu arada, Atlas'ı istiyordum."

"Ve senin hakkında yanılmayı çok istiyordum! Senden hoşlanıyordum."

"Öyle mi?" Bundan pek emin değildi.

"Beni reddettin."

Beni iki kez kaçırdığınızı ve uyuşturduğunuzu göz önünde bulundurursak, reddetmenin iyi bir seçim olduğunu düşünüyorum. "Evet,

sözümün arkasındayım."

Gözlerini kırptırdı.

"Senin yerine kim öldü?" diye sordu Lily ona.

Güldü.

Ama kesinlikle çok kibirliydi. Çok özgüvenliydi. Neredeyse gücünün sarhoşluğunu yaşıyordu. Bu aşırı özgüven onun lehine işleyebilirdi.

"O gün beni aradın," diye hatırladı. "Yardım istiyordun. Orada olmanı beklemiyordum, biliyorsun. Atlas'ı bu kadar yakından izlediğini fark etmemiştim."

"Atlas'a saldırıldığını görür görmez seni aradım. Çağırma cevap verdin, yani ona saldıran sen değildin." Kelepçeleri hafifçe çekti. Sanki bunlardan Houdini numarası yapabilecekmiş gibi değildi. Ama belki yine de kelepçelerle ayağa kalkabilirdi. Ayakları yere basıyordu. Bacakları sabitlenmemişti. Kolları arkasındaydı, ama hızla doğrulursa, kolları sandalyeden kayıp gidecekti. Ayağa kalktıktan sonra belki de tüm vücudunu Benedict'e fırlatabilirdi. Onu yere serebilirdi. Peki sonra ne olacaktı?

Hım.

Bu şekilde düşünmekten gerçekten nefret ediyordu ama... annesi ne yapardı acaba?

Tabii ki zehir. Ama Lily'nin hemen yanında zehir varmış gibi bir durum söz konusu değil. Keşke öyle olsaydı.

"Ah, o bir arkadaşımı..." Bir adım daha geri çekildi. "Bana o kulübede patlayacak bombayı nasıl bağlayacağımı öğreten aynı arkadaşım." Yutkunmuş elini kaldırdı. Hafifçe şişmiş bir bilek. "Boom." Parmaklarını açtı. "Benimle iş birliği yaptığı için ona kolaylık göstereceğimi düşünen eski bir mahkum. O saçmalığı bırak. O da hapse girecek. İnsanlar suçlarının bedelini ödemeli. Adalet yerini bulacak."

"Rozetini cesedinin üzerine koydun. Onu öldürdün..." Zaman çizelgesini düşündü. "Bunu Atlas ve ben bodrumdayken mi yaptın?"

Düğüm.

“Peki bunu nasıl yaptın?” Onu konuşturmaya devam et. Eğer konuşursa, onu öldürmüyor demektir ve o da kendi hayatını kurtarmak için seçenekler üretmeye devam edebilir.

Ve onun sonunu getirmek için.

Lily, "Onu bıçaklamazdın," diye düşündü. "Ya da vurmazdın. Satmaya çalıştığın anlatıya uymayan bir yaralanman olamazdı."

Elini cebine soktu, bir an sonra geri çekti, parmakları sıkıca şeffaf bir cam şişeyi tutuyordu. Şişenin içinde sıvı vardı. Su gibi görünüyordu ama su olmadığına emindi. "Senin taktiğini uyguladım, Lily."

Kesinlikle su değil. "Zehir."

Başını salladı. "Kim yapacak kan tahlili yapacak? Zehir testi mi? Aşırı yüklenmiş adli tıp uzmanı mı? Hayır. Zavallı kurban yangında öldü. Tanınmayacak halde yanmış. Şimdi o kan testlerini, zehir testlerini falan yapabilirler mi bilmiyorum. Cesedin bu haliyle olmaz."

Gözlerini zehirden ayırmadı. "Bu benim yöntemim değil. Annem de zehir kullanırdı." Ama şimdi endişeliydi. Daha önce olduğundan daha çok endişeliydi. "Bana arabada ne verdin?" Zehir zaten kanına mı karışmıştı? Zaman daralıyor muydu ve o bunun farkında değil miydi? Eğer öyleyse, bu sahneyi hızlandırması gerekiyordu.

“Bir sakinleştirici. Harika işe yaradı, değil mi? Bu...” Şişeye baktı. “Bu seni çabucak mezara gönderecek. Önce seninle konuşmak istedim. Bire bir görüşmemize ihtiyacım vardı. Büyük Doktor Lily Gallo ile bir görüşme.” Kaba bir kahkaha. “Gözünün önündekini görmediğini sana bizzat söylemek zorundaydım.”

“Ben çok iyi değilim.” Bu konuda çok yanılıyordu. “Ama sen de değilsin zaten.”

Çenesi kasıldı.

“Kanıtlar seni işaret ediyordu ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben de olayı çözdüm. Kelepçeler ilk ipucuydu. Bana, Atlas'a ve Dallas'taki diğer

iki cinayette kullandığın polis tipi kelepçelerdi bunlar. Sanırım karakoldan alıp kurbanlarına takmaktan kendini alamadın.”

Gözleri kısıldı.

“Katil kurbanlarını cezalandırıyordu ama... siz de kurbanların ikisiyle de sorun yaşamıştınız, değil mi? Uyuşturucu satıcısı William Lloyd ile. Aile içi şiddet uygulayıcısı ve tecavüzle suçlanan Conry Harding ile.”

"Suçlamalar kesinlikle tutmazdı," diye çıkıştı. "Yürümeye devam ettiler."

"Yani onları kendi başınıza cezalandırdınız. William'dan başladınız. Sonra da Conry'ye döndünüz."

“Onlar tehlikeli adamlardı! Hak ettiklerini buldular.”

Ona ısrarla baskı yapmaya devam etti. “Bilgisayarınızdaki tüm dosyaları sildiniz. O adamlarla olan bağlarınızı gizlemeye çalıştığınız için karakoldaki ofisinizden de olabildiğince çok şey aldınız.” Bu, onun daha önce anladığı, mantıklı bulduğu bir şeydi. “Kendi yerinizi de darmadağın ettiniz, değil mi?”

O kendini beğenmiş gülümseme yüzüne yayıldı.

"Senin yerin." Başını ona doğru eğdi. "Benim yerim."

“Lily, elinde bir katil listesi vardı. Toprağın altına girmesi gereken insanların koca bir listesi. Evindeyken gördüm. Arkadaşın Sloane ile telefonda konuşuyordun ve o bilgiyi görür görmez anladım ki...”

"Cezalandırılacak çok sayıda insan olduğunu biliyordun."

Başını salladı. "Evet. Evet."

“Ama kimsenin senden şüphelenmesini istemedin. Bu yüzden ölümünü taklit ettin.”

Omuz silkerek, "Son kurban ben oldum," dedi.

Sen bir kurban değilsin. "Tonya Johnson'ın peşine düştün."

“Olay yeri fotoğraflarını gördün mü? Ona senin yarana benzeyen bir yara açtım.” Bakışları karnına düştü. “Bunu öğrendim, biliyorsun. Biraz uğraştırdı ama daha önce de kesilip açıldığını öğrendim.”

Yutkundu. Tekrar ameliyat edilecek miyim? Hayır, hayır, bu olmayacaktı. "Atlas'ın kol düğmelerini olay yerinde Tonya'nın yanında bıraktın. Bu büyük bir hataydı."

"Öyle miydi?"

"Gage, o kol düğmeleri yüzünden Atlas'ın suçlu olduğunu düşündü. Ama bence senin niyetin bu değildi. Atlas'ın şüpheli olmasını istemediğini düşünüyorum. Benim orada ona mazeret sunabileceğim biri varken bu mantıklı olmazdı."

"Onunla birlikte olmamalıydın. Senin için daha fazlasını istiyordum!"

"Bu da ne?" Adam hâlâ zehri sıkıca tutuyordu. Kadın bakışlarını şişeden ayırmak zorunda kaldı.

Adamın belinde silah, elinde zehir ve yanında bir bıçak vardı. Oysa kadının bileklerinde kelepçeden başka bir şey yoktu. Hiç de adil bir durum değildi.

"Ben daha fazlasıyım! Ben, kahretsin! Benimle birlikte olmalıydın!" Yüzünde, gözlerinde, sesinde öfke alev alev yanıyordu. "Ama beni en başından beri reddettin. Atlas Bennett'e çok odaklanmıştın. Atlas'a, tüm parasına ve gücüne."

Bu gerçekten de hakaret gibiydi. "Onun parası da, gücü de umurumda değil."

"O bir deney. Diğerleri gibi bir denek. Onunla hiç ilgilenmiyorsunuz—"

"Evet, seviyorum. Onu çok seviyorum."

Ağzı açık kaldı.

"Ama o beni sevmiyor. Yani beni alman, bana saldırarak ona zarar vermeye çalışman Atlas'a hiçbir şey yapmayacak. Ama sanırım sana çok faydası dokunacak, değil mi? Çünkü öldürmekten çok zevk alıyorsun." Vücudu gerildi çünkü saldıracağını biliyordu. Zehirle zehirlenmesine, vurulmasına, bıçakla karnını deşip içini çekip çıkarmasına izin veremezdi—hayır. Lily bu düşüncüyü bastırdı. Bunu şimdi, yapabileceği zaman, uyanıkken, farkındayken yapmak daha iyiydi. Eğer ona daha fazla

sakinleştirici vermeye karar verirse, çaresiz kalacaktı. Eğer onu kesmeye başlarsa ve kan kaybı ve acı onu güçsüz bırakırsa, çaresiz kalacaktı.

Lily çaresiz kalmayı amaçlamamıştı.

Magnolia çaresiz kalmayacaktı.

“Ben...bundan hoşlanmıyorum.” Benedict’in sesinde bir çatlak belirdi.

Zırhında bir atlak. "Elbette, biliyorsun. William Lloyd'dan sonra bu kadar çabuk öldürmenin sebebi de bu."

“William beni bıçaklamaya çalışıyordu! Karşı koydum! O şerefsiz uyuşturucuyla üç çocuğu öldürdü! Onu sorgulamaya gittim, o da bıçakla üzerime geldi. Ne yapmam gerekiyordu ki?”

"Muhtemelen iç organlarını dışarı çıkarmamak gerekir, ama sen bilirsin."

Dışleri birbirine şakladı.

“Hoşuna gitti.” Buna tüm benliğiyle inanıyordu. “Burada sadece sen ve ben varız. Sadece ikimiz varken neden aksini iddia ettiğini anlamıyorum. Düzinelerce katille görüştüm. Onları neyin motive ettiğini biliyorum.” Dudaklarını ıslattı. “İçinde büyüyen ve büyüyen karanlığı biliyorum. İçinde o kadar çok yer eden, seni canlı canlı yiyip bitirmekle tehdit eden bir ihtiyacı biliyorum. Durduramazsın. Herhangi bir bağımlılıktan daha kötü. Kör ediyor. Seni kontrol ediyor.”

Alnında ter belirdi. Yukarıdaki ışıklar yüzüne vuruyordu. "Bir heyecan var içimde. Doğru şeyi yaptığım için gelen bir heyecan."

"Conry Harding'i öldürdüğünde o heyecanı tekrar yaşadın mı?"

“O şerefsiz için kimse yas tutmadı. Zavallı karısı onun gömülmesini istiyordu. Ona çok zarar vermişti. Eminim kadın bana madalya vermek istiyordu.”

“Peki ya Atlas? Onun peşine düşmenizın sebebi neydi...?”

“O şeytan. Gerçek kötülükle yattın ve bundan zevk aldın.” Eli şişeyi sıkıca kavramıştı. “O muhabirler—seni kulübenin dışında canlı yayınlıyorlardı. Benim hakkımda söylediklerini duydum. Nasıl

göründüğünü gördüm. Dağınık saçlar. Kırışık elbise. Elleri üzerindeydi. Sana sanki sahibiymiş gibi dokundu. Muhtemelen arabada seviştiniz ve sonra orada, şeytanla yatmış bir şekilde durdunuz ve bana zayıf demeye cüret ettiniz! Bombayı limuzine yerleştirmiştım. Günler önce oraya koymuştım. İstediğim zaman patlatabilirdim. Ama şimdi yaptım, çünkü seni ele geçirmem gerekiyordu. Ben—” Benedict durdu.

Sözlerini şöyle bitirdi: "Beni, şey, kötülükle birlikte olduğum için mi cezalandıracaktın?" Muhtemelen ona kötülükle seviştiğini söyleseydi bundan hoşlanmazdı.

“Sen kötüsün. Doğuştan böylesin. Tıpkı diğerleri gibi.”

“Listemdeki diğerleri.” Elleri kelepçelerin içinde büküldü. “Mesela... Tonya Johnson gibi diğerleri.”

Düğüm.

"Westin Blanchard," dedi öne doğru biraz eğilerek, ayağa kalktığında ellerini yukarı çekebileceğinden emin olmak istercesine.

“Eninde sonunda onunla da ilgileneceğim. Ama önce federal yetkililerin iyice sakinleşmesini beklemem gerek.” Arkasını döndü.

“Hatch Davis mi?”

Omuzları gerildi. "Onu birkaç gün önce yakaladık. Cesedi yakında bulunacak."

Kalbi göğsünde gümbür gümbür attı. "Ama Hatch asla kimseye zarar vermedi. Dosyalarım sende varsa, biliyorsun... Hatch asla kimseye zarar vermedi."

“O sırada tüm dosyaların elimde yoktu. Sadece adını biliyordum. Babasının ne kadar adi bir herif olduğunu da biliyordum.” Sırtı hala ona dönüktü. “Hatch'i öldürmek kolaydı. Aptal çocuk, yürüyüş yolunda yol tarifi sorduğumda doğruca yanıma geldi.”

“Kötü biri değildi.” Gözleri yaşlarla dolduğu için hızla göz kırpmak zorunda kaldı. “Hiçbir zaman yanlış bir şey yapmamıştı. Tek bir şey bile.”

“Kötülük kanlarında var. Sizin hatanız, onları daha iyi hale getirebileceğinizi düşünmeniz. Anne babaları gibi olmayacaklarını sanıyorsunuz, ama onlar doğuştan kötüler. Sonunda o kötülük ortaya çıkacak. Sadece zaman meselesi. Onları öldürerek başkalarını kurtaracağım. Doğru olanı yapıyorum.”

Bu, kendine söylediği bir yalan mıydı? Yoksa o sözlere gerçekten inanmış mıydı?

“Listenizde birçok isim var, Lily. Hepsini halledeceğim. Er ya da geç —”

Ayağa fırladı. Kollarını hızla yukarı çekti ve omuzlarındaki ağrıyı umursamadı. Eğer onun sandalyede kalmasını isteseydi, ellerini arkadan kelepçelemek yerine onu sandalyeye bağlamalıydı. Adam ona doğru dönmeye başlarken bile ileri atıldı. Lily tüm vücuduyla ona çarptı. Elinden geldiğince sert vurdu ve ikisi de yere düştü. Ama hemen geri çekildi. Yuvarlandı. Kıvrıldı. Zorlukla ayağa kalktı.

"Seni kaltak!"

Ayaklarını adamın yüzüne bir kez, iki kez, üç kez vurdu.

Cam şişeyi bıraktı. Benedict onun ayağını yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Lily yere düştü. Tahta zemine çarparak poposunun üzerine düştü. Benedict bağırarak onun üzerine atladı. Kırık burnundan kan damlıyordu. Çenesi yamuk görünüyordu. Belki de tekmelerinden kırılmıştı? Yumruğunu geri çekti. "Bunun bedelini ödeyeceksin—"

Bir kapı aniden açıldı. Çatırdarak duvara çarptı.

Hem Lily hem de Benedict başlarını sese doğru çevirdiler. Ve kapı aralığında, orada durmuş, dik dik bakan, omuzları o kadar genişti ki neredeyse iki yanındaki tahtaya değiyordu...

Atlas.

Atlas... elinde bir silah tutuyor. Doğrudan Benedict'e doğrultmuş.

"Ondan uzak durun!" diye bağırdı Atlas.

Benedict ona dönüp baktı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım onun için önemliydin, değil mi?" Sonra belindeki kılıftan silahını çekti. Yıldırım hızıyla silahı yukarı kaldırdı ve kapıya doğru bir el ateş etti. Atlas'a doğru.

"Hayır!" diye bağırdı Lily.

Atlas da ateş etti. Silahından bir mermi patladı.

Ama Atlas'ın omzundaki kırmızı lekeyi gördü. Vurulmuştu.

Benedict küfretti, irkildi ve kadın Atlas'ın kurşununun da hedefini bulduğunu anladı.

Daha fazla kurşun yağarken yuvarlanarak uzaklaştı. Kıvrılıp büküldü ve kelepçeli ellerini bacaklarının ve ayaklarının altına getirip vücudunun önüne doğru savurdu. Bakışları, Benedict'in daha önce tuttuğu şeffaf cam şişeye takıldı. Ayağının tekmelemesini yakalamak için elinden bıraktığı şişeydi bu.

Kadın zehir şişesini kaptı. Sonra da o ucube yaratığın arkasına koştu.

Ama Benedict ona doğru döndü. Sol eli, Atlas'ın kurşununun isabet ettiği boğazına bastırılmıştı. Benedict o eliyle kan akışını durdurmaya çalışıyordu ama parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Kan zaten gömleğini ıslatmıştı. Önünde sendeledi. Sağ eli hala silahını tutuyordu ve onu ona doğrultmaya çalışıyordu.

"Lily!" diye kükredi Atlas. "Ondan uzak dur!"

Zaman yoktu.

Bam. Bam.

Atlas'tan iki atış daha. Kurşunlar Benedict'in sırtına saplandı ve Benedict irkildi. Bir kez. İki kez. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Ağzı açık kaldı.

Kadın cam şişeyi adamın dudaklarının arasına soktu. Kelepçeli elleriyle adamın yüzüne olabildiğince sertçe vurdu. Camın kırılma sesini duydu ve adam düşmeye başlarken gözlerindeki dehşeti gördü. Bacakları titriyordu ve öne doğru düşerek kadına çarptı. Onu da sert zemine sürükledi.

"Lily! Lily!"

Atlas, Benedict'i kadının üzerinden çekti. Onu bir kenara fırlattı. Yere kan izleri saçıldı. Çok fazla kan. Benedict'in boynundaki yaradan hâlâ kan akıyordu. Tüm yaralarından kan akıyor ve yeri ıslatıyordu.

Desmond içeri daldı. Hızlı ve öfkeli bir hareketle, Benedict'in düşürdüğü silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı, bu sırada kendi silahı da Benedict'e doğrultulmuştu. Nefesi kesilen, titreyen Benedict...

Atlas onun önünde çömeldi. "Tatlı ister misin?"

Ona gülümsedi. "Sanırım cinayetleri bir hayaletin işlediğini anladın, değil mi?"

Elleri onun üzerinde hızla hareket etti. "Yaralanmadın mı? Söyle bana, yaralanmadın mı?" Sonra, "Yaralanmadın."

"Şey, Atlas? Lily? Burada neler oluyor?" diye sordu Desmond.

Lily başını çevirdi.

Benedict'in vücudu kasılıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Vahşi bir ifadeyle ağzından uzun bir kan damlası aktı. Yüzü acıdan bir maskeye dönüşmüştü.

Atlas onu yerden kaldırdı. Yukarı, kollarına aldı. Onu sıkıca kavradı. Vücudunda bir titreme hissetti.

O sıcak, güçlü ve sağlamdı. Ona aitti. O kapıdan intikam meleği gibi girmişti ve... onun geleceğini biliyordu. Onun için geleceğini biliyordu.

Güven.

İnanç.

Aşk.

Atlas'ın dudakları alnına yapışmıştı. "Bana bir dakika ver," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "O piçi öldürmem gerek. Bu sefer iyice öldüğünden emin olmalıyım." Benedict'e bakmak için döndü.

Benedict'in bedeni, hayal edilebilecek en kötü işkenceyi yaşıyormuş gibi kıvranıyordu. Ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı ve burnundan ve ağzından kan fişkirirken, boynundaki kurşun yarasından da kan akmaya devam ediyordu. Tüm yaralarından kan akıyordu.

İyi ve ölü.

"Sorun yok," diye mırıldandı Lily. "Bunu zaten hallettim." Gerçi teknik olarak Benedict henüz tamamen ölmemişti... ama yakında ölecekti.

Çok yakında...

Ardından uzaktan bir siren sesi duyuldu.

"Onların bizi takip edecekleri konusunda sizi uyarmıştım," diye çıkıştı Desmond. "Kahrolası federal ajanlar."

Tahmin edildiği gibi, birkaç dakika sonra Federal ajanlar aceleyle içeri girdiler. Ajanlar kurşun geçirmez yelekler giymiş ve silahlarını hazırda tutuyorlardı. Federal ajanlar geldiğinde, Atlas hâlâ kelepçeli Lily'yi tutuyordu, Desmond ise onların yanında duruyordu. Travma geçirmiş gibi görünmeye özen gösterdi. Çünkü gerçekten de öyleydi. Kaçırılmıştı. Uyuşturulmuştu. Sevdığı adamdan alınmıştı.

Ancak...

Hâlâ hayattaydı. Kurtulmuştu.

Benedict yerde yatıyordu. Kan içinde, acı içinde kıvranıyordu.

Bazı zehirler gerçekten çok tehlikeli olabiliyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

“LILY GALLO'YU KAÇIRANIN BENEDİCT SWAIN OLDUĞUNU NE ZAMAN anladınız?”

Bu saçmalıklara tahammülü yoktu.

Atlas, sorgu odasındaki masada, Theodora yanında oturuyordu. İyi bir avukat olan Theodora, sorgusunda hazır bulunmakta ısrar etmişti. Ancak Atlas'ın neden sorgulandığına dair hiçbir fikri yoktu.

O kötü adam değildi.

Bu, ölen adam olurdu.

“Atlas?” diye sordu Gage, öne eğilerek. Masanın karşısında Atlas oturuyordu ve ortağı FBI ajanı Sharon Hinkle de yanında duruyordu. “Benedict Swain'in Lily'yi kaçırdığını ne zaman fark ettin? Evinde bana saldırmadan önce miydi yoksa sonra mı?”

“Sana saldırdım mı?” Başını salladı. “Hatırlamıyorum.” Evet, saldırmıştı. “Özür dilerim.” Hayır, pek sayılmaz. “Nişanlığımın sağlığı için çok korktuğumu hatırlıyorum. Sadece... kafam yerinde değildi, duygusal olarak da. Onu geri kazanmak için çok çaresizdim. O sahneden sonra her şey benim için bulanık.” Çaresizdi. Gerçekten de öyleydi. Ve kararlıydı.

Onu kaçıranın Benedict olduğunu anladığı anda...

Parçalar oradaydı. Ben onları bir araya getirdim.

Benedict'in evi darmadağın edilmişti, ancak video kayıtlarında patlamadan günler önce Benedict dışında kimsenin eve girip çıkmadığı görülüyordu. Atlas ve Lily'nin kısa ziyaretine kadar da kimse içeri girmemişti. Yani o zaman diliminde başka kimse içeri girmediyse...

Benedict, seni kurnaz herif, kendi evini mahvettin. İzlerini kaybettirmek için bir girişimdi bu. Üstelik Benedict polis karakolunda kendi dosyalarını da silmişti. Gerçeğin ortaya çıkmasından korktuğu için olabildiğince çok bilgiyi saklamıştı.

Dedektif bir katildi. Bir canavardı.

Ama artık ölmüştü.

Elbette, acil tıp teknisyenleri ve hastanedeki doktorlar onu kurtarmaya çalışmışlardı. Doktor Phillip Owen, her zaman gazetecilerle konuşmaya hevesli biri olarak, haberlere çıkıp personelin mümkün olan her şeyi yaptığını anlatmıştı. Ama...

Bazı insanlar kurtarılamadı.

Benedict'i öldüren zehir değildi. Lily bu haberi öğrendiğinde muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaktı. Atlas'ın ateşlediği ilk kurşun—ah, evet, o kurşun Benedict'in şah damarına isabet ettiğinde işi bitirmişti. Kan hızla ve şiddetle dışarı akmıştı. Kurşun isabet ettiği andan itibaren, tam önlerinde kan kaybederek ölüyordu.

"Gerçeği ne zaman öğrendin?" Gage yumruğunu masaya vurdu.

"Müvekkilime karşı kullandığınız üslubu hiç beğenmiyorum," diye belirtti Theodora, burnunu çekerek. "O bir mağdur. Ve sizinle iş birliği yapıyor."

Atlas başını salladı. "Ben bir kurbanım."

Masanın altında, Theodora topuklu ayakkabısıyla ona tekme attı.

Gage içini çekti. Sabrını zor tutuyor gibiydi. "Atlas, Benedict Swain hakkındaki gerçeği tam olarak ne zaman anladığını bilmem gerekiyor..."

"MacDonald Üçlemesi'ni hiç duydun mu?" diye sordu Atlas, elini çenesinde gezdirirken.

"Psikoloji okudum, evet, MacDonald Üçlemesi'nin ne olduğunu gayet iyi biliyorum!"

Onun sabrını kullanma çabalarımız böylece boşa çıktı.

"Bunun Benedict Swain ile ne ilgisi var?" diye sordu Gage.

"Benedict çocukken yangın çıkarırdı."

Gage ona öylece baktı.

"Çocukken aynı bakım evinde kaldığımızı söylemiş miydim? Hayır mı? Evet mi? Neyse, önemli değil. Yangın çıkarırdı. Bir zamanlar benimle aynı bakım evinde kalmasının sebebi buydu. Anlıyor musun, bana karşı duyduğu öfke yeni değildi. Adamın bana karşı olan kını yıllar öncesine dayanıyordu. Bir gün içeri girip, bir çöp torbasında bir yerden bir yere taşıdığım birkaç kıyafetimi yakarken onu yakaladığım günden beri." O günü mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. "Ateş yanıyordu, gülüyordu ve Benedict yaptığı şeyden paçayı sıyracağını sanıyordu. Tabii ki sıyrılmadı." Alevleri söndürmek için kirli, ince yorganlar kullandım. Sadece duman kalana kadar alevlere tekrar tekrar vurdum. Atlas ellerine baktı. Carl'ı enkazdan taşıırken oluşan kabarcıklara sonunda bandaj sarmıştı. Bu kabarcıkların farkında bile değildi. Onlarla bile silahını sorunsuz bir şekilde ateşlemişti. Eğer acı hissetmişse bile, Atlas bunu hatırlayamıyordu.

Ya da belki de Lily'yi kurtarmak için her türlü acıya katlanırdı.

Ama... o bandajlara bakmak ona Carl'ı hatırlattı. Carl iyi olacaktı. Doktorlar Atlas'a bunun güvencesini vermişti. Neyse ki yanıkları deri nakli gerektirecek kadar ciddi değildi. Tamamen iyileşecekti.

Atlas'ın bakışları ellerinde oyalandı. Bakımevindeki yangından sonra ellerinde kabarcıklar oluşmuştu. Benedict çok kibirliydi. Atlas'ın ona dokunamayacağından çok emindi.

Ama seni gece yarısı yakaladım, değil mi Benedict? Diğerleri yakında uyurken boğazına bıçak dayadım. Bir daha bana ait bir şeye dokunursan seni öldüreceğimi söylemiştim.

O, verdiği sözü tutmuştu.

Ve... Atlas, dikkatini tekrar Federal yetkililere çevirirken başını salladı. "Yatak ıslatmanın da bu üçlünün bir parçası olduğuna inanıyorum. Bir keresinde grup evindeki gözetmenlerin Benedict'i sırlıslıkla çarşafarla bulduklarını hatırlıyorum." Bu olay, Atlas'ın adamın boğazına bıçak dayamasından sonra olmuştu. "Bu, üçlünün iki unsuru olurdu. Üçüncü unsur ise hayvanlara zarar vermek olurdu ve Benedict'in bunu da yaptığını düşündüm. Adam muhtemelen üç unsurun da hepsine sahipti ve bir de o piç kurusunun her zaman benden nefret ettiğini, her zaman beni yok etmek istediğini eklediğimde..." Omuz silkti. Uzun bir nefes verdi. "Bütün bunları durup düşündüğümde, işaretler kesinlikle Benedict'in katil olduğunu gösteriyordu."

Gage'in yüzü taş gibi sertleşmişti. "Evde bana bu konuda tek kelime etmedin. Ve Macdonald Üçlüsü hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Bol bol kitap okumaya inanıyorum. Bu bir suç mu?"

Theodora'dan masanın altından bir tekme daha.

"Size söylemediğim için özür dilerim, ama çok hızlı gittiniz. Koşarak çıktınız. Günü kurtarmaya o kadar kararlıydınız ki."

"Lily'yi kendin bulmak istedin. Onu kurtarmak istedin."

"Kesinlikle, onu kurtarmak istedim. O benim." Durun bir dakika. Bu çok ilkel mi gelmişti? "Nişanlım." Küçük bir düzeltme. Ama gerçek şu ki... O benim. Her zaman benim olacak.

"Benedict Swain'i öldürmek istedin."

Theodora bakımlı tırnaklarıyla masaya vurdu. "Bu bir soru değil, bir ifade. Müvekkilime sormak istediğiniz gerçek sorular var mı? Yoksa gidebilir mi? Çünkü nişanlısıyla yeniden bir araya gelmek istiyor. İkisi de yeterince travma yaşadı."

"Pekala. Yeniden ifade edeceğim." Gage'in sağ şakağına yakın bir damar şişmişti. "Benedict Swain'i öldürmeyi mi amaçlıyordunuz?"

Evet. Ama Atlas bunu söylemek yerine şöyle yanıtladı: “Lily'yi kurtarmayı amaçlıyordum. Benedict'in hayatta olması gerektiğini anladığım anda, hızla ve derinlemesine araştırma yaptım ve onunla bağlantılı herhangi bir mülk aradım. Çok uzak olmayan bir balıkçı kulübesi olduğunu fark ettim. Burası Benedict'in babasına aitti; yıllar önce onu terk eden aynı babaya. Jason Swain üç yıl önce öldü ve o mülkü kimse kullanmıyordu. Issızdı. Terk edilmişti. Ya da terk edilmiş olması gerekirdi. Ama birileri o terk edilmiş yerde elektriğin açık kalması için para ödüyordu. Bu bana bir uyarı işareti gibi geldi.”

"Benedict'in orada olduğunu tahmin etmişsiniz."

Tahmini doğru çıkmıştı. "Cesedi atmak için mükemmel bir yer olan yakındaki göl, evet, Lily'yi oraya götüreceğini tahmin etmişim."

Damar biraz daha belirginleşti. "Bu haberi yetkililerle paylaşmak yerine, kendi başınıza, silahla birlikte gittiniz."

"Son zamanlarda takip edildim ve kaçırıldım. Kendimi korumak için silah bulundurma hakkım kesinlikle vardı."

"Silahı öldürmek için kullandınız."

Theodora'nın tırnaklarının tıkırtısı durmuştu. "Müvekkilim nişanlısını kurtardı! Müvekkilim—"

“Sanırım önce o ateş etti,” diye hatırladı Atlas. “Kapıyı tekmeleyerek açtığımda her şey çok hızlı oldu. Bana doğru döndü. Eli hızla tabancasına uzandı.” Atlas omzuna bakarken irkildi. Sargılı omzu. Kurşun sadece sıyırmıştı, ama yarayı nasıl abartacağını biliyordu. Benedict'in nişan alma yeteneği berbatı. Kurşun beni zar zor sıyırdı. “Kapı içeri fırladığında, Lily'nin üzerindeydi. Ona zarar veriyordu. Düşünmeyi bıraktım. O ateş etti, ben ateş ettim ve...” Bir nefes verdi. “Sanırım artık kimseye zarar vermeyecek, değil mi?”

Gage'in yanında duran Sharon başını salladı. "Hayır, yapmayacak." Atlas'a bakarken gözlerinde şefkat belirdi. "Yaşadığın her şey için çok üzgünüm."

“Teşekkür ederim.” Nefesini verdi ve başını ona doğru eğdi. “Hatch Davis hakkında bir haber var mı?”

"Cesedi bulundu," diye açıkladı Sharon. "Eee, oldukça kanlı bir manzaraydı."

Kahretsin. Zavallı çocuk. "Benedict Swain son derece rahatsız bir bireydi."

“Evet, öyle olduğuna inanıyorum.” Sharon önündeki dosyayı kapattı. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.” Gage'i dürttü. “Sanırım işimiz bitti?”

Gage, Atlas'a dik dik bakmaya devam etti.

Sharon ona daha da yaklaştı. "Brass'ın ne dediğini biliyorsun. Gitme vakti geldi."

Gage'e geri çekilmesi emri mi verilmişti?

Atlas parmaklarını şıklattı.

Gage'in gözleri kısıldı.

"Unuttum," dedi Atlas sakince. "Balıkçı kulübesine nasıl bu kadar çabuk ulaştınız? Beni mi takip ediyordunuz?"

Sharon, "Bana yakın durmam emredildi," diye açıkladı. "Seni güvende tutmak için. Çok hızlı bir şekilde ayrıldığında Gage'i aradım."

Atlas, Gage'e kaşlarını kaldırarak baktı. "Mesele bu muydu? Beni güvende tutmak mı?"

“Başka ne için olabilirdi ki?” Gage sonunda ayağa kalktı. “İmzalamanız gereken bazı belgeler var. Sonra... gidebilirsiniz.” Son kelimeleri neredeyse boğazından zorla geçirmiş gibiydi.

Atlas gülümsedi. "Ne harika. Nişanım da müsait mi?"

Gage dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet. Sanki Lily herhangi bir suç işlemiş gibi değil."

“Elbette hayır. O mağdur.” Telefonu çaldı. Yüksek ve ısrarcı bir zil sesi. Atlas telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. Tuhaf. Bu onun kişisel hattıydı ve

arayan numara tanımadığı bir numaraydı. Spam aramalar onun için genellikle sorun teşkil etmezdi.

Atlas parmağını ekranda gezdirirken Gage, "Gerçekten bunu mu alacaksın?" diye sordu. "Şimdi mi?"

"Buradaki işimiz bitti, değil mi?" diye sordu Atlas kibarca.

Gage hızla uzaklaştı.

Atlas telefonu kulağına götürdü. "Kim bu?"

Gage arkasına baktı.

"Atlas Bennett?" Bir erkek sesi. "Ben Julia Tutwiler Kadın Cezaevi Müdürü Lawrence McHurley. Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Gage hâlâ onu izliyordu.

"Şu an en uygun zaman değil. Sizi daha sonra arasam nasıl olur? Çok çok yakında."

* * *

Atlas'ı görmek istiyordu. Atlas'ı görmeye ihtiyacı vardı. Ve FBI'ın Dallas saha ofisindeki o küçük odada bir an daha kalmak zorunda kalsa bile—

Kapı açıldı.

Lily hızla ona doğru atıldı ama hemen kendini durdurdu. Kapıda duran Atlas değildi. Gage'di.

Gage'e benzeyen biri...

Yorgun. Kasvetli.

Özür dileyen.

"Üzgünüm, Lily."

Kıpırdamadı.

"Alındığın için üzgünüm." Ona doğru bir adım attı. "Yaralandığın için üzgünüm. Üzgünüm ki... kahretsin, senden şüphe ettiğim için üzgünüm."

Bu da neyin nesiydi? Karnının alt kısmında bir düğüm gibi huzursuzluk çöktü.

“David Warren’ı sen öldürmediğini biliyorum.”

Evet, onu öldürmüştü. Cinayeti en ince ayrıntısına kadar planlamış, uygulamış ve delilleri ortadan kaldırmıştı.

“Magnolia'ydı. Ben...” Gage'den bir nefes kesilmesi geldi. “Otursan iyi olur Lily. Biliyorum bugün çok şey yaşadın.”

Evet, yapmıştı. Ve oradan çıkıp Atlas'ı bulmak istiyordu. Atlas nerede?

Ama o yakındaki sandalyeye oturdu. Gage onun önüne çömeldi. Elini tuttu.

Kadın hemen elini ondan çekmek istedi.

"Senin olduğunu sandım. Senden şüphe ettim."

Onun kendisini bir katil olarak gördüğünün gayet farkındaydı. Suçlu.

“Bunun Magnolia tarafından yapılmış olması nasıl mümkün olabilirdi ki? O hapisteydi. Bunu sen yapmış olmalısın. David Warren'ı öldüren sen olmalıydın.”

“Gerçekten çok yorgunum,” diye başladı Lily. Ve David Warren'ın ölümü doğal nedenlere bağlandı. Neden bunu bir türlü unutamıyorsunuz?

“Ama doktor da öldü. Doktor Francis Locke.”

Lily başını salladı.

“Onu tanıyor musunuz? Adını bile biliyor musunuz?”

Evet, onu tanıdı.

Gage, onun öyle düşünmediğini sanmış olmalı, çünkü şöyle açıkladı: "Baton Rouge'dan bir doktordu ve annenle mesajlaşıyordu. Bir sürü mesaj. Hatta onu ziyaret etmek için hapishanesine bile gitti. Magnolia ile evlenmek istiyordu." Elini daha sıkı tuttu. "Öldü. Zehirlenmeden şüpheleniyorum."

“Bu... üzücü.”

“Bunu araştırdım. Detaylı bir şekilde inceledim. O öldüğünde Dallas'taydınız. Onu siz öldürmediniz. Onun ona ulaştığını biliyorum. Magnolia. O yaptı. Ya da yapılmasını sağladı. Hapishanede bir gardiyanla konuştum... onun çok fazla hayranı, takipçisi olduğunu ve istediğini yaptıklarını söyledi.”

“Arkadaşlar. Magnolia'nın çok sayıda arkadaşı var.”

“Lily, sanırım annen Doktor Locke'u ve David Warren'ı öldürmesi için birini tuttu. Ve senden şüphelendiğim için çok üzgünüm. Şimdi gerçeği görüyorum. Sen onun gibi değilsin. Sen bir katil değilsin. Yanılmışım.” Daha da yaklaştı. “Seninle bir şans daha istiyorum. Atlas Bennett gibi biriyle birlikte olmamalısın. Seni asla anlamayacak. Seni her zaman kendisiyle birlikte karanlığa çekmeye çalışacak. O—”

"Tak tak," dedi Atlas kapıdan.

Lily'nin bakışları birden ona çevrildi.

Gage yerinden kıpırdamadı.

“FBI Özel Ajanı Emerick, lütfen bana Lily'ye, nişanlıma evlenme teklifi etmediğinizi söyleyin. Çünkü önünde diz çökmüş gibi görünüyorsunuz...” İpek gibi. Tehditkar. “Ve yalvaran bir ifadeyle elini tutuyorsunuz.”

Lily elini Gage'den çekti. "Evlenme teklifi etmiyor. Özür diliyor."

Atlas, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslandı. Sanki vurulduğu yerden kalan büyük bandajı yokmuş gibi davranıyordu. "Anlat bakalım," diye cesaretlendirdi. "Neden senden özür diliyor? Kariyerinde ilerlemek için seni kullandığı için mi? Sana kaba davrandığı için mi?"

Ayağa kalktı.

Gage de öyle yaptı.

"Gage artık benim katil olduğumu düşünmüyor," diye bilgilendirdi Atlas'ı. "Görünüşe göre annem hapisneden ipleri elinde tutuyormuş."

Atlas'ın kalın kirpikleri titredi. "Ne kadar ilginç."

“Gage, David Warren'ı ve Dr. Francis Locke adında bir doktoru öldürdüğüme inanıyor. Artık onun gözünde şüpheli değilim. Ben kötü bir katil değilim.” Gage'i atlatmaya çalıştı.

Ama o, onun yolunu kesti. Atlas'ı görmesini engelledi.

“Lily...” Duygu ve çaresizlik Gage'in sesini derinleştirdi. “Doğru seçimi yapmalısın. Ben bir federal ajanım. Görevim suçluları avlamak. Avcıları durdurmak. Onları birlikte avlayabiliriz. Kanunun doğru tarafında

olabiliriz. Seni seviyorum. Bunu söyleyebilirim. Tereddüt etmeden söyleyebilirim çünkü nasıl hissettiğimi biliyorum.”

Gerçekten mi? Ve o, kadının bir katil olduğunu düşündüğü zamanlarda bile onu sevmiş miydi?

Ben bir katilim. Doğru.

"Aynı şeyi o da söyleyebilir mi?" diye merak etti Gage. "Atlas Bennett sana hiç seni seviyorum dedi mi? Sence seni hiç sevecek mi?"

Atlas'tan kısık bir hırıltı geldi. Ardından yaklaşırken zemin gıcırdadı. "Harekete geç, Ajan Emerick. Hemen."

Çenesini sıkkan Gage yana doğru çekildi.

Atlas şimdi Lily'nin önündeydi. Uzun boylu. Güçlü. O parlak mavi gözleri ona dik dik bakıyordu. Gamzelerinden eser yoktu. Alaycı bir gülümseme de yoktu. Sadece...

"Ne istiyorsun Lily?" diye sordu Atlas. "Çünkü sana bu dünyadaki her şeyi veririm. İstedğin şey ben olmasam bile."

Ona çekip gidebileceğini söylüyordu.

"Ona seni sevip sevmediğini sor," diye çıkıştı Gage.

Ah, Gage. Atlas hakkında ne kadar derin bir kavrayışa sahip olduğunu sanıyordu. Bir psikopatı ve bir psikopatın yeteneklerini... ve sınırlarını bildiğini düşünüyordu. Ama Atlas öyle değildi. Gage yanılıyordu.

Pek çok insan yanılıyordu.

"Ona sormama gerek yok," dedi Lily, tamamen emin bir şekilde. Atlas'a doğru uzandı.

Elini tuttu. Parmaklarında bandajlar vardı. Carl'ı kurtarıırken aldığı yaraları kapatmak içindi bandajlar, bu yüzden ona çok dikkatli dokundu.

"Onun ne hissettiğini biliyorum." Gerçekten de biliyordu.

Sargılara rağmen, Atlas onu daha sıkı kavradı. "Lily..." Atlas, adını sanki bir dua ediyormuş gibi söyledi.

"Eve gitmeye hazırım, Atlas. Beni eve götürür müsün?"

Ani bir baş sallama. Sonra onu kendine doğru çekti, yanına yasladı, sanki asla bırakmayacakmış gibi sıkıca tuttu. FBI ofisinin çıkışına neredeyse varmışlardı ki—

“Lily!” Gage'in boğuk sesi. “Neden?”

Kadın arkasına baktı. Adam onları takip etmişti.

"Neden?" diye tekrar sordu Gage.

Çünkü Atlas beni olduğum gibi kabul ediyor. Tüm benliğimle. Her zaman böyle yaptı. Ve beni kurtarmak için hayatını riske attı. Bunu tekrar tekrar yapardı. Ve eğer bu aşk değilse...

Sonra ne olduğunu anlamadı. Cevap vermek için ağzını açtı—

“Çünkü onu seviyorum, aptal. Onun her zerresini. Ve düğüne davetiye bekleme. Davetiye almayacaksın.”

Şok olmuş bir halde Atlas'a baktı. Ona dik dik bakıyordu, çenesi kilitlenmişti, memnuniyetsiz görünüyordu ve az önce onu sevdiğini söylemişti. Gage'e aptal demişti ama Atlas onu sevdiğini söylemişti ve—

Lily güldü. İçinde bir sevinç dalgası yükseldi ve hafif bir kahkaha yankılandı. Sıcak. Özgür. Mutlu.

Benedict Swain gitmişti. O ve Atlas güvendeydi. Atlas onu seviyordu. Onu anlıyordu. Onu kabul ediyordu.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses," diye fısıldadı Atlas.

Hayır, öyle değildi. Ama ondan çok güzel sözler duymuştu...

Onu seviyorum, aptal herif.

“Beni eve götür.” Onunla birlikte uzaklaşması gerekiyordu. Ama gerçek şu ki, istasyondan ayrılır ayrılmaz, Atlas'ın korumaları kenarda beklerken ve Desmond koruyucu gözlerle onları izlerken, karanlık SUV'ye bindiklerinde bile, Atlas'ın onun evi olduğunu biliyordu.

Onunla birlikte, sonunda ait olabileceği bir yer bulmuştu. Bir koruyucu bulmuştu. Güvenli bir liman.

Onu çok sevecek, olduğu gibi kabul edecek bir eş.

Onu seviyorum.

Onun için canını bile verebilecek ve hiç tereddüt etmeyecek bir sevgili.

Bu adil bir durumdu çünkü o da kesinlikle aynısını onun için yapardı.
Onu korurdu. Onun için savaşırdı. Onun için öldürürdü.

Hiç tereddüt etmeden.

Epilog 1

JULIA TUTWILER KADINLAR HAPİSHANESİ
Wetumpka, Alabama

Üç hafta sonra...

“Başka bir adamı daha öldürmüş olabileceğinizi duydum, Anne.” Lily, Magnolia ile birlikte ziyaret odasındaki küçük masada oturuyordu ve gardiyanın gözlerinin üzerlerinde olduğunun farkındaydı. Gözleri. Kulakları. Bütün dikkati.

Magnolia, gardiyana alaycı bir sırıtışla baktı. "Ah, Jesse, düşünsene? Ben küçücük bir adam... birini öldürüyorum... hem de burada kilitli kalmışken?"

Jesse sarı saçlı başını salladı. Hafifçe kamburlaşmış omuzlarını geriye doğru iterken, "Bunu hayal bile edemiyorum," diye homurdandı.

Jesse'ye göz kırptı, sonra tekrar Lily'ye baktı. "Kimi öldürdüm? Ve sana bu kadar korkunç bir hikayeyi kim anlattı?"

“FBI Özel Ajanı Gage Emerick bana bu hikayeyi anlattı.”

"Şey, ikimiz de daha önce bu adamın aptal olduğu konusunda hemfikiridik. Şimdi kimi öldürdüğümü sanıyor acaba?"

"Dr. Francis Locke."

Magnolia bakışlarını bir kez daha muhafıza çevirdi. Lily, annesinin fazlasıyla memnun görüldüğünü fark etti. Muhafız da aynı şekilde kendini beğenmiş görünüyordu.

Aman Tanrım. "Anne, ne yaptın?"

Magnolia masum bir ifadeyle göz kırptı. "Bir anne her zaman sevdiği çocuğuna bakar. Korumak annenin görevidir."

"Dr. Locke'tan hiçbir tehlike altında değildim. Adamı tanıımıyordum bile. Ondan korunmaya ihtiyacım yoktu."

Magnolia gözlerini kocaman açtı. "Ama yine de onu öldürdüğüme inanılıyor? Burada hapsedilmişken mi? Ne saçma bir hikaye. Çok saçma değil mi Jesse?"

"Evet, efendim," diye onayladı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş halde tuttu.

Magnolia ile gardiyan arasında sessiz bir iletişim olduğu anlaşıyordu. Annesinin bir başka arkadaşı mı?

"Ama...eğer ben, küçücük bir adam, nüfuzumu kullanarak Doktor Locke'un ölümüne sebep olabildiysem...belki de David Warren'ı öldüren de ben olmuşumdur?"

"David Warren'ın ölüm nedeni doğal sebepler olarak belirlendi."

"Evet, ama bazı insanlar—bazı federal ajanlar—inatla farklı düşündüler, değil mi?" Magnolia'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ancak Francis ile yaşanan olaylar göz önüne alındığında, yeni bir teorinin ortaya çıkmış olabileceğini düşünüyorum."

Gerçekten de yeni bir teori dolaşmaya başlamıştı.

"Sanırım Ajan Emerick benim çok suçlu olduğumu düşünüyor? David ve Francis'in ölümlerinden bir şekilde sorumlu olduğumu mu sanıyor?" Hafif bir nefes veriş. "Her zamanki gibi yanılıyor. Ama en azından adam

seni yersiz yere suçlamayı bırakacak. Yani, dürüst olmak gerekirse, ikimiz de David'in kalp krizinden öldüğünü biliyoruz. Bazen insanlar sadece ölür. Bahse girerim Dr. Locke'un başına da bu gelmiştir. O da öylece öldü. Çok yazık. Çok korkunç..."

"Zehirlendi anne. Toksikoloji test sonuçlarını okudum."

Magnolia'nın yüzünde anında bir şefkat ifadesi belirdi. "O her zaman zehre aşırı derecede meraklıydı. Aman Tanrım. Vay canına. Son evlilik teklifini reddettiğinde intihar ettiğini mi düşünüyorsun? Reddedilmem onun için çok mu ağır geldi?"

Oldukça şüpheli.

"Aman Tanrım. Aklıma korkunç bir fikir geldi." Magnolia'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Ya Francis yıllardır bana takıntılıysa? Ya... ya David'i çok uzun zaman önce öldürdüyseniz? Bu teoriye ne dersin?"

Evet, ne dersiniz?

"Belki de vicdan azabı onu içten içe kemirdi... ve Francis kendi hayatına son vermek zorunda kaldı." Magnolia'dan umutsuz bir iç çekiş geldi. "Ne büyük bir trajedi. Ah, neyse, yas tutacağım. Sonra, bir şekilde, devam etmek için güç bulacağım."

"Eminim ki başaracaksın." Lily yanağına kayan bir tutam saçını geriye itti. "Sen her zaman o gücü buluyorsun."

"Ne güzel bir yüzük," diye mırıldandı annesi, bakışlarını Lily'nin kaldırdığı ele dikerek. "Safir ve elmaslar. Safirler... sadakatin sembolü değil mi?"

Lily donup kaldı. Hapishaneye girerken yüzüğünü çıkarmamıştı, bunun başlıca sebebi Atlas'ın ona verdiği yeni nişan yüzüğünü asla çıkarmayacağına dair söz aldırmasıydı.

Ona verdiği sözü bozmak istememişti.

"Nişanlınız nerede?" diye sordu Magnolia. "Onunla tanışmayı çok isterdim."

Evet, bunu biliyordu. Annesinin, Atlas'ı bir toplantıya çağırmak için gardiyanı kullandığını biliyordu. Ancak gardiyanın Atlas'ın özel numarasını nasıl elde ettiğinden hala tam olarak emin değillerdi. Atlas ısrar edince, gardiyan ona numarayı Magnolia'nın verdiğini söylemişti.

"Anne, o numarayı nereden buldun?" diye sordu Lily. Şimdilik bu soruyu sonraya saklayacaktı. Lily, "Ondan ne istiyorsun? Gardiyana bağış mı yapsın? İdamından önce rahat bir muamele görmek için ona rüşvet mi versin?" diye sordu.

"Ah canım, avukatım her an yeni bir duruşma olacağını söylüyor. Ve işler benim için oldukça rahat." Gülümsemesi bir görünüp bir kayboldu. "Hayır, ben sadece... kızımı benden alan adamla tanışmak istiyorum."

İyi değil. "Magnolia..."

"O burada seninle, değil mi? Eminim öyledir. Eminim seni çok yakından izliyordur ve..."

Lily'nin arkasından kapı açıldı. Atlas'ı hissetti. Arkasına bile bakmadı.

Magnolia'nın bakışları yükseldi. Değerlendirdi. Ve gözlerinde bir anlık korku belirdi ve kayboldu. Elbette bu saçmaydı. Magnolia kimseden korkmazdı.

Ya da herhangi bir şey.

Hayır, bu doğru değil. Bir keresinde korkmuştu. Ölmek üzere olduğunu düşündüğünde.

Magnolia, hapisane turuncusu kıyafetiyle göz kamaştırarak ayağa kalktı. Ve kelepçeli ellerinden birini Atlas'a uzattı. "Magnolia Calhoun, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Yavaş adımlarla. Atlas elini uzattı. Onun elini tuttu. "Atlas Bennett."

Magnolia başını sola eğdi. "Kızımın evleneceğini mi sanıyorsun?"

"Sanırım—daha doğrusu biliyorum ki, hayatımın geri kalanında kızınızı seveceğim."

"Aşk mı?" diye sordu Magnolia. Elini daha da sıkı kavradı sanki.

“Evet.” Hiç tereddüt etmeden. Sonra, “Lily’nin çok güzel bir kahkahası var.”

Magnolia nefesini tuttu. Elini Atlas’tan hızla çekti. Sonra şaşkın bakışları Lily’ye kayarken elini göğsüne bastırdı. "O... gerçekten mi?"

Atlas başıyla onayladı. "Bu kahkahayı çok sık duymayı planlıyorum."

“Lily kolay kolay gülmez.” Tereddütlü görünüyordu. Lily, annesinin böyle davrandığını hatırladığı ilk seferdi bu.

“Biliyorum.” Atlas daha yumuşak bir sesle, “Ama ben sabırlı bir insanım.” dedi.

Magnolia, kelimenin tadını alıyormuş gibi, "Sabırlı," diye tekrarladı. "Başka ne? Ne tür bir adamsın sen?"

"Her zaman Lily’yi önceleyen, bu dünyada en çok değer verdiği şeyi korumaktan asla çekinmeyen biri."

Lily gözlerini onlardan alamıyordu. İki yırtıcı hayvan gibi birbirlerini süzüyorlardı. Belki de... bir tür ateşkes bile sağlamışlardı?

Magnolia, "En çok neye değer veriyorsun?" diye sordu.

"Zambak."

Magnolia’nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Söyle bakalım, ruh eşlerine inanıyor musun?"

Atlas başını Lily’ye çevirdi. Gözleri ondaydı. Tüm dikkati, sanki sadece ondaydı. "Lily’ye inanıyorum."

Bu sözler içini kemirdi. İçini doldurdu. İçindeki buz kalmamıştı. Artık boşluktan kaynaklanan acılar yoktu. Sıcaklık, neşe ve umut hissetti.

Hayatının eskisine göre çok daha fazlası olabileceğine dair umut. Tamamen kabul edilebileceğine, her zaman kabul edilebileceğine, sevebileceğine ve karşılığında sevilebileceğine dair umut.

“Sence...” Magnolia düşünceli bir sesle sordu. “Sence o bozuk değil mi? Tamir edilmesi gerekmiyor mu?”

"Onunla ilgili hiçbir sorun yok. Hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak."

Magnolia'dan memnuniyet dolu bir kahkaha yükseldi. "Vay canına, ne kadar da hoş bir insansınız, değil mi? Gerçekten... hoş."

Arkasına dönüp annesine baktı.

Tam zamanında Magnolia'nın kirpiklerinin kasıtlı çırpınışını yakaladı. "Ve ben de senin büyük, kötü bir canavar olduğunu sanıyordum..."

"Benim."

Mümkünse, gülümsemesi daha da genişledi. "Senden hoşlanacağım."

"Bu beni son derece heyecanlandırıyor," dedi Atlas ona. "Çünkü erkeklerden hoşlanmadığınızda başlarına kötü şeyler geldiğini duydum."

Magnolia tekrar güldü.

Ve Lily şunu fark etti...

O ve annesi aynı şekilde gülüyorlardı.

Epilog 2

Epilog İki – Günlük

SEVGİLİ GÜNLÜK,

Günlüğüme böyle başlamak aptalca mı? Sevgili Günlük... sanki ergenlik çağında bir kız, hayır, ergenliğe yeni girmiş bir kız çocuğuymuşum gibi, tüm sırlarımı sana karalıyorum. Ama başka nasıl başlayacağımı bilmiyorum ve sonuçta bu benim günlüğüm, bu yüzden... ne istersem onu yazacağım. Ve bugün şunu söylemek istiyorum...

Mutlu olmanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Herkes çok mutlu görünüyor. Her zaman. Onlar gibi gülümseyebiliyorum. Gülebiliyorum. Ama mutlu hissetmiyorum. Aslında...

Ben tam tersini düşünüyorum.

* * *

Sevgili Günlük,

On altı yaşındayken cinsel istismara uğradım. Cinsel istismar. Bu, çirkin ve karanlık bir şey için kullanılan yasal, soğuk bir terim. Endişelenmeyin.

Onunla ilgilendim. Güzel bir fincan çay içtim. O da çay içti...

Doğru demlenmiş bir fincan çay, bu dünyada her zaman işleri daha iyi hale getirebilir.

* * *

Sevgili Günlük,

Erkekler yalan söyler. Söz verirler. O sözlerini tutmazlar. İnsanların bana yalan söylemesinden nefret ederim. Tekrar tekrar hayal kırıklığı. John'un bana vurduğunu söylemiş miydim? Bana mı? Tokat değil. Yumruğuyla vurdu. Vurduktan sonra ona gülümsedim ve ona çok güzel bir fincan çay hazırladım. Annemin tatlı çayı değil. Benim karışımım. Büyükanнемin çaydanlığında, benim özel çayım.

Hepsini içti.

Ama bence çay ona pek iyi gelmedi.

Bana vurmamalıydı.

* * *

Sevgili Günlük,

Sana hiç tarih koymadım. Bunu yapmalı mıyım? Zaman çok hızlı geçiyor. Yıllar uçup gidiyor. Göz açıp kapayınca kadar zaman geçiyor.

Artık evliyim. Bana çok iyi davranan bir adam buldum. Hem de çok iyi. Bir prenses gibi. Onu sevmeliyim. Her şeyi doğru yapıyor. Ama yine de...

Neden onu sevmiyorum? Deneyeceğim. Dustin Gallo'yu sevmek için çok, çok çabalayacağım.

Yapmaya çalışacağım.

* * *

Sevgili Günlük,

Bir bebeğim oldu. Gözleri tıpkı benimkiler gibi olan küçük bir kız. Dustin ona bayılıyor. Sanırım beni sevdiğinden daha çok seviyor. Şüpheleniyorum ki... Dustin benim ona karşı aynı duyguları beslemediğimi, sadece rol yaptığımı biliyor olabilir. Ben...

Kızımın adı Lily. Lily Oleander. Hiçbir erkek tarafından kullanılmadı. Hiçbir zaman yalan söylenmedi. Aldatılmadı. Tacize uğramadı. Ah, o korkunç kelime. Dünya ona asla kötü davranmadı ve asla da davranmayacak.

Kocamı sevmiyorum. Denemeye çalıştım ama başaramadım. Olmayan bir duyguyu zorla yaratamam. Ve yine de...

Ama Lily'ye baktığımda...

İçimde bir şeylerin kıpırdandığını hissediyorum.

Bu aşk mı?

* * *

Sevgili Günlük,

Dustin öldü. Sekreteriyle ilişki yaşıyormuş. Bana boşanmak istediğini söyledi. Ona güzel bir fincan çay ikram ettim. Önemli konuşmalar her zaman bir fincan çay eşliğinde daha iyi yapılır.

Lily üzgün. Çok sessiz. Onu seviyordu. O da onu seviyordu. Ben hissediyorum ki...

Boşver. Olan oldu. Geçmişi değiştiremeyiz. Sadece ileriye gidebiliriz. Ayrıca, Lily'nin bildiğini de sanmıyorum. Kim bilebilir ki? Sadece ikimiz olsak daha iyi olur. Lily çok zeki. Ne kadar keskin bir zekâ. Ve bence bana benziyor...

Belki büyüdüğünde tıpkı benim gibi olur.

Ya da... belki daha iyi olur. Umarım...

Umarım öyle olur.

Daha iyi ol, sevgili Lily'm. Lütfen.

* * *

Sevgili Günlük,

Lily'de bir sorun var. Diğer çocuklar gibi gülümsemiyor. Gülmüyor. İlk başta Dustin yüzünden üzüntüden olduğunu düşündüm. Ama...

Daha fazlası mı var? Yoksa... benim yüzümden mi?

Kızım daha doğmadan onu damgaladım mı? Ben...

Özür dilerim. Bu sözleri hiç kimseye yüksek sesle söylemedim. Yaptıklarımın pişman değilim. Pişman olmanın bir anlamı yok ama... eğer Lily'nin beni sevmesini sağladıysam, eğer bunu yaptıysam...

Üzgünüm, sevgilim.

Güzel ve ciddi Lily'm.

* * *

Sevgili Günlük,

Zaman akıp gidiyor. Yavaşlamıyor. Lily büyüdü, şimdi güzel bir genç kız. Ama yine de çok ciddi. Onun için flört yok. Saçma partiler yok. Neredeyse hiç arkadaşı yok. Onun için içim yanıyor. Sahip olması gereken hayat için ve biliyorum... Bana nasıl baktığını görüyorum.

Yaptıklarımı anlıyor. Anlamış olmalı. Beni bir canavar mı sanıyor? Benden mi korkuyor?

Böyle olmamalı. Asla. Lily, bu dünyada asla, asla incitmeyeceğim tek insan. O benim kızım. O benim ışığım.

O, hayatımdaki tek güzel şey.

Ben... Lily'mi çok seviyorum. Çok seviyorum. Belki onu diğer annelerin çocuklarını sevdiği gibi, o kadar kolay, o kadar özgürce sevmiyorum. Ama onu kendi yöntemimle seviyorum.

Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi yapacağım. Tekrar evleneceğim. David. David Warren. Lily'ye çok düşkün. Onu çok yakından izliyor. Hayatıyla çok ilgileniyor. Ona harika bir baba olacak. Mükemmel olacak.

Mükemmel olacağım...bekleyin ve görün...

* * *

Atlas günlüğü kapattı. Şöminenin alevlerine baktı. Lily yakındaki sandalyede sessizce oturuyordu. O, Atlas günlükteki kayıtları okurken de sessiz kalmıştı. "David kusursuz değildi."

"Hayır." Sessizlik.

Alevleri izledi. "Günlüğü geri ister misin?"

"Onu yakmak istiyorum. Geçmiş geride bırakmanın zamanı geldi."

Ona günlüğü uzattı. Kadın ayağa kalktı, yumuşak adımlarla yanına geldi ve günlüğü ondan aldı. Parmakları birbirine değdi ve adam tüm vücudunda bir heyecan dalgası hissetti.

Benim Lily'm.

Günlüğü ateşe attı. Alevler eğildi, sonra dans etti. Küller havaya uçtu. "Beni seviyordu. Magnolia bu sözleri, kimsenin asla görmeyeceğini düşündüğü günlüğüne yazdı. Gerçek sözlerdi. Suçlarıyla ilgili itiraflarını yazdı. Beni sevdiğine dair gerçeği... hatta bende bir şeylerin yanlış olduğundan korkarken bile."

"Sende hiçbir sorun yok." Ellerini tuttu. Onu kendine daha da yaklaştırdı. "Benimle evleneceksin. Birlikte harika bir hayat yaşayacağız."

Sanki nefesini tutmuştu. "Peki ya çocuklar, Atlas? Onları istiyor musun? Benimle mi? Yoksa korkuyor musun—"

"Elbette, seninle çocuk istiyorum. İnanılmaz bir anne olacaksın. Koruyucu, nazik, sevgi dolu." Bunu nasıl göremezdi ki? "Verebileceğin çok fazla sevgin var Lily. Ben babam değilim. Sen de annen değilsin. Biz

farklıyız. Bir ailemiz olacak. Bizim ailemiz. Hayatımı seni ve çocuklarımızı korumaya adayacağım.” Onlara istedikleri her şeyi verecek.

Sen benim hayatımsın, Lily.

Bir saplantı mı? Evet, ama çok daha fazlası. Çok çok daha fazlası.

Hayatının büyük bölümünde duygularını bastırmıştı. Bastırmış, sonra tekrar açmıştı.

Ama Lily ile ilgili olarak, kapatma ya da açma diye bir şey yoktu. Sadece var olmak vardı. Onu sevmek. Nefes almak kadar basit bir şey.

Daha önce ona sevişmenin incelikle ilgili olmadığını söylediğinde haklıydı. Aşık olmak da öyle değildi. Tatlı, hassas bir duygu seli değildi. Onun böyle düşündüğünü sanması yanlıştı. Aşık olmak, onun için karanlık ve tüketiciydi. Tüketen ve zorlayan ateşli bir yoğunluktu. Onu daha iyi olmaya, daha iyisini yapmaya, ona layık olabileceğini kanıtlamaya itiyordu.

Kanıtlamak için...

Senin benim için önemli olduğunu, Lily. Benim için her zaman önemli olacağını biliyorum.

Ateşli. Bağlayıcı. Öyle güçlü ki, onun için her türlü yasayı çiğneyeceğini, her türlü riski alacağını biliyordu. Lily'ye olan aşkı buydu. Onu ona bağlayacak, zihnini ve kalbini dolduracak bir aşk. Her zaman.

O, onun bağımlılığıydı. O, onun saplantısıydı. O, onun dünyasıydı.

Onun Zambağı.

Onun aşkı.

Günlük yandı ve adam dudaklarını kadının dudaklarına yaklaştırdı. Kadının eli adamın kalbine bastırdı. Adamın kalbine, kadının kalbine.

Belki de kötülük onun damarlarında dolaşıyordu. Ama ne olmuş yani? Sevebilirdi. Sevmişti de. Doğru olanı yapabilirdi. Lily ile birlikte olabilirdi. Harika bir hayatları olabilirdi.

Ve eğer biri ona zarar vermeye kalkışsaydı... ailesine zarar vermeye kalkışsaydı, bunu yapardı...

Atlas, bu dünyada kendisine ait olan insanları nasıl koruyacağını kesinlikle biliyordu.

Ve o, ellerini kirletmekten asla korkmazdı.

Bazı insanlar uğruna öldürülmeye değerdı...

Lily de o insanlardan biriydi.

SON

Sloane'un TEMPTATION adlı kitabına şöyle bir göz atmak ister misiniz?
İşte buyurun...

Karanlık.

"Yeni uyandın, değil mi? Anlayabiliyorum. Vücudun birden gerildi ve kasıldı."

Bir kadın. Sesi karanlıkta yumuşak ve boğuktu. Üzerinde miydi? Vücudunun kıvrımlarını kendisine bastırıldığını hissedebiliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Çilek kokusu.

"Lütfen panik yapmayın. Panik yapmak bu durumda bize yardımcı olmayacak."

Bu kadın kimdi? Bu adam neredeydi?

Kadın onun üstündeydi, adam kadının altındaydı, vücudu sert bir şeyin üzerine yayılmıştı. Sanki tahta bir şeymiş gibiydi.

"Beni tanımıyor olabilirsiniz ama adım Sloane."

Sloane.

"Her şey yoluna girecek," diye onu temin etti.

Kadının sesini beğenmişti. Ama zihnindeki örümcek ağlarını beğenmemişti.

"Nefes alışmanı yavaş ve kontrollü tutmaya çalış," diye cesaretlendirdi onu. "Çünkü buradan çıkacağız. Ben, eee, ne kadar havamız olduğunu ve ne kadar süre yeteceğini bilmiyorum, o yüzden sadece..."

"Bu da ne?" Ne kadar havaları vardı acaba?

Nefesi hafifçe yanağına değdi.

Elleri kadının beline dolanmak için kalktı. Onu kendinden uzaklaştıracaktı. Ama elleri hareket ettiğinde, parmak boğumları sert bir şeye çarptı. Altındaki tahta kadar sert bir şeye.

Bir dakika bekle...

Altında bir tahta parçası.

Yanlarında tahtalar vardı.

Her yer karanlık.

"Korkarım senden uzaklaşamıyorum," dedi özür dilercesine. "Gidecek hiçbir yerim yok."

İçinde öfke kıvranıyordu. "Neler oluyor?"

Hafif bir iç çekiş. "Korkarım ki... birlikte diri diri gömüldük."

Ağzını açtı.

Ve onu öptü.

Yazarın Notu

COMPULSION'ı okumaya zaman ayırdığınız için çok, çok teşekkür ederim. Bu kitabı uzun zamandır yazmak istiyordum ve sonunda Lily ve Atlas'ın hikayesini anlatma fırsatı bulduğum için çok mutluyum.

İtiraf etmeliyim ki, gerçek suç olaylarına bağımlıyım. Sık sık koltuğa kıvrılıp patlamış mısır eşliğinde gerçek suç dizilerini izliyorum ve kendimi dizilere kaptırıyorum. Bu diziler, COMPULSION'a ilham kaynağı oldu. Gerçek suç öykülerinde, haberlerde hep katillerden bahsedildiğini duyuyoruz... Peki ya aileleri? Canavarlarla birlikte büyüyen insanlara ne oluyor? Bu sorular beni COMPULSION'a ve "Damarlarımdaki Zehir" serisine götürdü. Planladığım başka bir kitap daha var; Sloane'un hikayesi çok yakında sizlerle olacak!

Vaktiniz varsa, lütfen COMPULSION için bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar keşfetmesine yardımcı olur ve yazarlar da bunun için kesinlikle minnettardır! (Ben de çok minnettarım!)

Yeni yayınlarım ve indirimlerimden haberdar olmak isterseniz, lütfen bülten listeme katılın. Kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ bir Cynthia Eden kitabı alacağınızı söylemiş miydim? Evet, alacaksınız!

Bu arada, sosyal medyada da aktifim. Beni Instagram ve Facebook'ta sohbet ederken bulabilirsiniz.

Tekrar teşekkür ederim, ZORUNLULUK'u okuduğunuz için. Kitaplar benim en sevdiğim kaçış yolum ve umarım sizin de bir süreliğine uzaklaşmanıza ve stres atmanıza olanak tanırırlar.

En iyi,

Cynthia Eden

cynthiaeden.com

Cynthia Eden'in Diğer Kitapları

Koruyucu ve Savunucu Romantizmi

- Koruduğunda
- Avlandığında
- O Kavga Ettiğinde
- Savunma Yaptığında
- O Korurken

Buz Kırıcı Soğuk Vaka Romantizmi

- Buzda Donmuş (Kitap 1)
- Buz Kraliçesine Aşık Olmak (2. Kitap)
- Buz Gibi Soğuk Aziz (Kitap 3)
- Buzun Dokunuşu (4. Kitap)
- Buzda Mahsur Kalmak (Kitap 5)
- Buzdan Şekillendirilmiş (Kitap 6)
- Buz Altında Gömülü (Kitap 7)
- Buz Gibi Öpücük (Kitap 8)
- Buzda Kilitli (9. Kitap)
- Vahşi Buz (Kitap 10)
- Acımasız Buz (Kitap 11)
- Acımasız Buz (Kitap 12)

- Yasak Buz (Kitap 13)
- Buz Gibi Yalancı (Kitap 14)
- Buz Gibi Soğuk Noel (Kitap 15)

Vahşi Yollar

- Piper'ı Korumak (Kitap 1)
- Gwen'i Korumak (2. Kitap)
- Ben'den Önce (Kitap 3)
- Kırdığın Kalp (Kitap 4)
- Onun İçin Mücadele (Kitap 5)
- Bir Şansın Hayaleti (Kitap 6)
- Sınırı Aşmak (Kitap 7)
- Cole'a Güvenmek (8. Kitap)
- Peşimden Koş (9. Kitap)
- "Evet" De (Kitap 10)
- Roma Düşecek (Kitap 11)
- Kaçan Kişi (Kitap 12)
- Beni İstiyormuş Gibi Yap (Kitap 13)
- Yemin Ederim (Kitap 14)
- Yan Komşu Koruma (Kitap 15)
- Eski Sevgili Mükemmel Noktayı İşaretler (Kitap 16)
- Beni Seven Hırsız (Kitap 17)

Düşüş Serisi

- Karanlığın Meleği (Kitap 1)
- İhanete Uğramış Melek (2. Kitap)
- Zincire Vurmuş Melek (Kitap 3)
- İntikam Meleği (Kitap 4)

Vahşi Yollar: Ası

- Bir Prensesi Nasıl Korursunuz (Kitap 1)
- Kalp Kırıklığını Nasıl İyileştirirsin (Kitap 2)
- Bir Suç Patronunu Nasıl Kandırırsınız (Kitap 3)

Gece Bekçisi Paranormal Romantizm

- Beni Avla (Kitap 1)
- Adımı Öldür (Kitap 2)
- Şeytanınla Yüzleş (Kitap 3)

Kiralık Bela

- Savaştan Kaçış Yok (Kitap 1)
- Odin'le Oynamayın (Kitap 2)
- Jinx, Sıra Sendesin (Kitap 3)
- Ramsey'i Hatırlayın (Kitap 4)

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- Ağımdaki Yere Adım At (Kitap 1)
- Beni Karanlıktan Kurtar (Kitap 2)

Anka Kuşu Öfkesi

- Yakacak Kadar Sıcak (Kitap 1)
- Yavaş Yanma (Kitap 2)
- Yakıp Yık (Kitap 3)

Karanlık Günahlar

- Bir Katile Güvenme (Kitap 1)
- Yalancıya Sevme (Kitap 2)

Lazarus'un Yükselişi

- Asla Bırakma (Birinci Kitap)

- Beni Yakınında Tut (İkinci Kitap)
- Benimle Kal (Üçüncü Kitap)
- Bana Koş (Dördüncü Kitap)
- Yanıma Yat (Beşinci Kitap)
- Sıkıca Tutun (Altıncı Kitap)

Kötü Şeyler

- Kılık Değiştirmiş Şeytan (1. Kitap)
- Av Peşinde (Kitap 2)
- Ölümsüz mü, Diri mi? (3. Kitap)
- Kırık Melek (Kitap 4)
- Taş Kalp (5. Kitap)
- Kaderin Baştan Çıkarması (Kitap 6)
- Kötü ve Vahşi (Kitap 7)
- Aziz mi, Günahkâr mı? (Kitap 8)

Isırık Serisi

- Yasak Isırık (Isırık Kitabı 1)
- Çiftleşme Isırığı (Isırık Kitabı 2)

Kan ve Ay Işığı Serisi

- Toz Yutmak (Kitap 1)
- Ölümsüz Olmak Daha İyi (Kitap 2)
- Acı Kan (Kitap 3)

Maden Serisi

- Benim Alacağım (Kitap 1)
- Benim Saklayacağım (Kitap 2)
- Benim Tutacağım (Kitap 3)
- Benim Arzuladığım Şey (Kitap 4)

- Benim Sahip Olmak İstedığım (Kitap 5)
- Korumak İçin Maden (Kitap 6)

Karanlık Takıntı Serisi

- Beni İzle (Kitap 1)
- Beni İstiyor musun (Kitap 2)
- Bana İhtiyacın Var (Kitap 3)
- Benden Sakının (Kitap 4)

Araf Serisi

- İçimizdeki Kurt (1. Kitap)
- Vampir Tarafından İşaretlenmiş (Kitap 2)
- Canavarı Büyülemek (3. Kitap)
- Şeytanla Anlaşma (Kitap 4)

Ciltli Seri

- Kan Bağıyla Bağlı (Kitap 1)
- Karanlığa Bağlı (Kitap 2)
- Günah İçinde Bağlı (Kitap 3)
- Gecenin Bağladığı (Kitap 4)
- Ölümle Bağlı (Kitap 5)

Bağımsız

- Noel'i Beklemek
- Acımasız Canavar
- Bu Noel'de Beni Öp
- Bu Harika Bir Kurt Adam
- Asla Kurt Adam İçin Ağlama
- Ölümsüz Tehlike
- Salonları Süslemek

- Bana geri gel
- Bana Büyü Yap
- Asla Olmayacak
- Sıcak Bir Tatil
- Tüm Gün Boyunca Muhteşem Görün
- Gece Yarısı Isırığı
- Gizli Hayran
- Bir Casusla Noel
- Ölümcül Kadın
- Ölümüne Kadar
- Günahkâr Sırlar
- Karanlığın İlk Tadı
- Bir Vampirin Noel Şarkısı

Yazar Hakkında

Cynthia Eden romantik kitapları, çikolatayı ve yarı tembel maceralara atılmayı çok seviyor. New York Times, USA Today, Digital Book World ve IndieReader'da çok satanlar listesinde yer aldı. Romantik gerilim, paranormal romantizm ve eğlenceli ağdağ romanlar yazıyor. Eserleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.cynthiaeden.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Yeni çıkan eserleri ve kitap fırsatları hakkında güncel kalmak istiyorsanız, mutlaka bülten grubuna katılın: cynthiaeden.com/newsletter.

Facebook

Instagram

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM